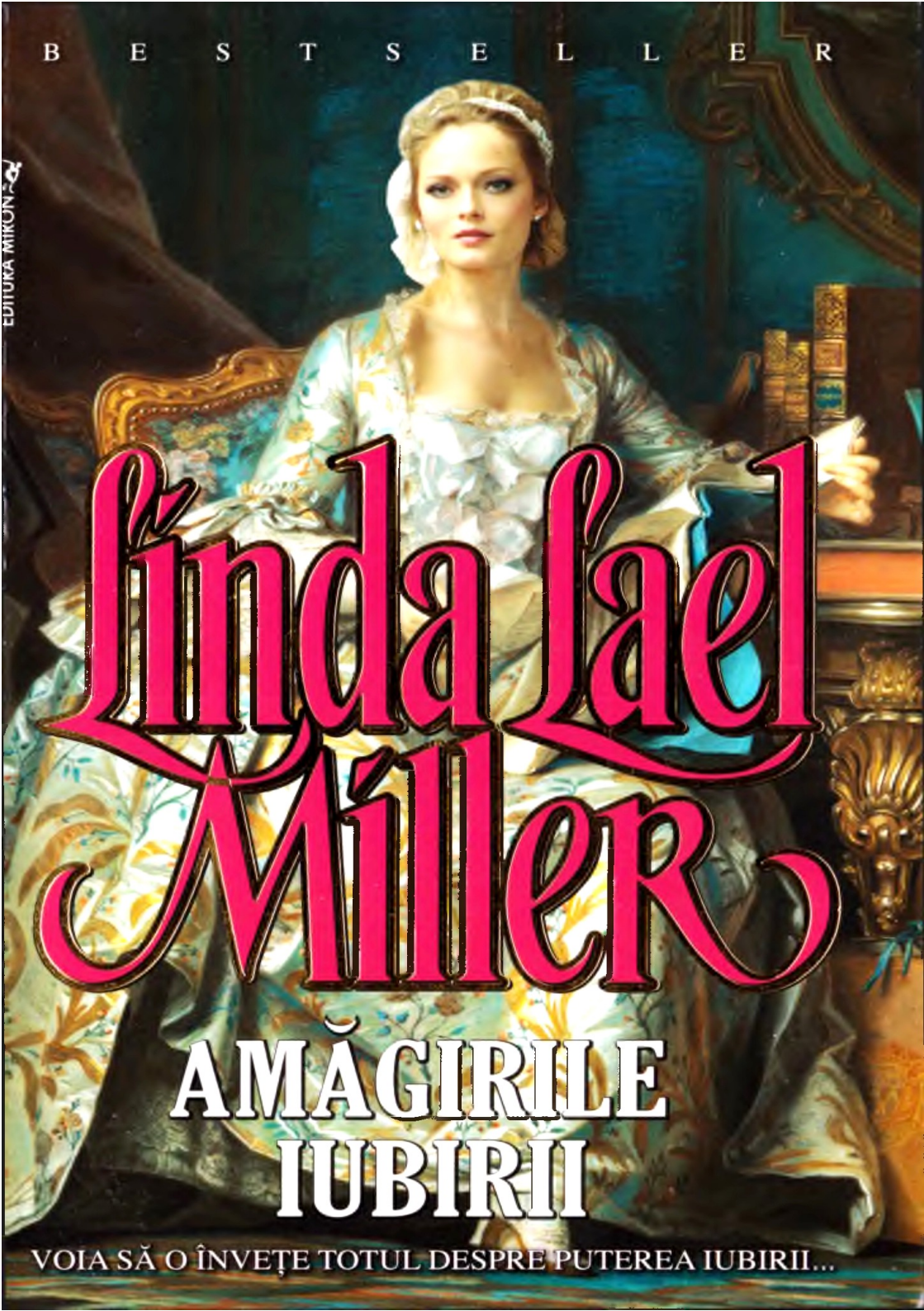
BESTSELLER
EDITURA MIRON
Linda Lael Miller
AMĂGIRILE IUBIRII
VOIA SĂ O ÎNVEȚE TOTUL DESPRE PUTEREA IUBIRII...

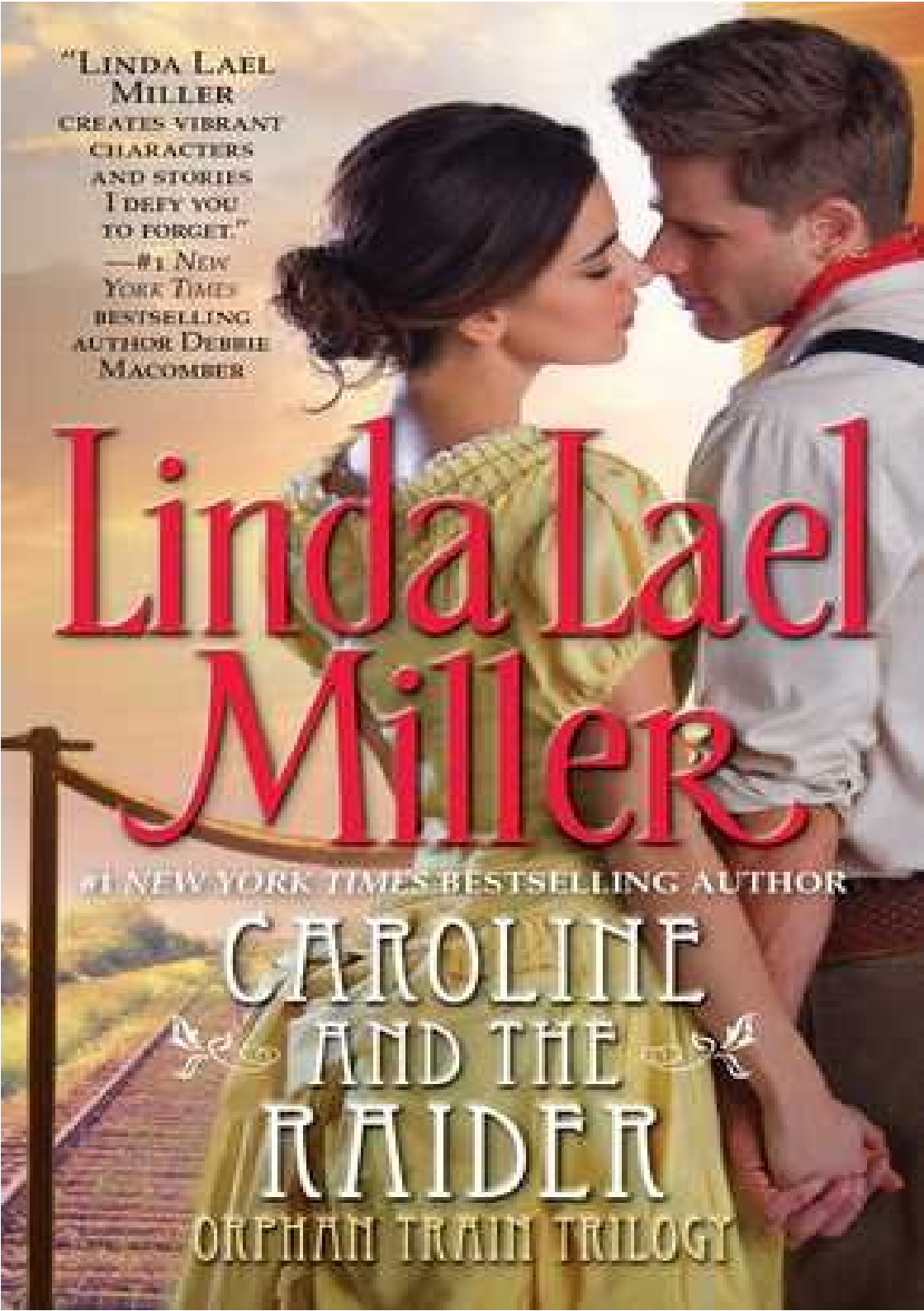
"Linda Lael Miller creates vibrant characters and stories I defy you to forget."
—#1 New York Times bestselling author Debbie Macomber
Linda Lael Miller
#1 New York Times Bestselling Author
Caroline and the Raider
Orphan Train Trilogy

Linda Lael Miller

Amăgirile Iubirii

Caroline and the Raider by
Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii: MIRON

Editura
MIRON

PROLOG

Lincoln, Nebraska
9 decembrie, 1865

Fluierul locomotivei dădu un semnal ascuţit. Simţind-o pe sora ei, Lily, care avea şase ani, tremurând în scaunul ţeapăn, îmbâcsit de funingine, Caroline îşi petrecu braţul pe după umerii fetiţei.

Ochii castanii ai lui Lily o cercetară pe Caroline de sub bretonul blond, ciufulit. Emma, care avea şapte ani, stătea lângă fereastră şi privea siluetele clădirilor îmbrăcate în zăpadă, alunecând în urmă. Părul ei arămiu lucea în lumina slabă a zilei de iarnă. La fel ca Lily, şi ea ar fi avut nevoie de un piaptăn.

Caroline se străduise din răsputeri să obţină pentru ea şi pentru surorile ei o ţinută prezentabilă. Dar nu dispunea nici de piaptăn, nici de schimburi de haine – nu aveau decât paltoanele şi pantofii aceia vechi şi rochiile modeste date de călugăriţele de la mănăstirea St. Mary din Chicago.

Conductorul apăru călcând greoi pe coridorul îngust – un personaj mătăhălos, lipsit de orice urmă de blândeţe.

— Aici e Lincoln, Nebraska, răcni el. Haideţi la fermierii, băcanii şi fierarii voştri.

Se întrerupse o clipă şi-şi pironi ochii pe Caroline, apoi pe Lily şi Emma.

— Cred că fermierii or să vrea băieţi, încheie el.

Caroline o strânse pe Lily puţin mai aproape de ea şi privi cu îndrăzneală spre faţa conductorului. Personajul avea un nas mare cât un cartof, străbătut de vinişoare roşii.

— Fetele sunt la fel de bune ca băieţii, rosti ea cu fermitate, făcând apel la toată îndrăzneala pe care o adunase în opt ani de viaţă. Şi nici nu dau atâta bătaie de cap.

— Faceţi bine şi ieşiţi afară să vă aliniaţi pe peron lângă ceilalţi, porunci uriaşul, în timp ce vreo zece băieţi se înghesuiau spre fundul vagonului.

Erau cu toţii copii nedoriţi, sau rămaşi orfani. Aveau bileţele de hârtie cu numere agăţate de gulerul hainei, şi sperau să fie adoptaţi de una dintre familiile care aşteptau de-a lungul traseului.

Trenul se zgâlţâi şi roţile de metal scrâşniră pe şine. Vălătuci de aburi se ridicară spre ferestre.

— O să fie totul bine, rosti Caroline cu blândeţe, mutându-şi privirea de la ochii întunecaţi de teamă ai lui Lily la ochii plini de spaimă ai Emmei.

Ştia că spusese o posibilă minciună de cum rostise cuvintele, dar nu avea de ales. Era sora cea mai mare; era de datoria ei să aibă grijă de Lily şi de Emma.

Fulgi mari coborau lin, cuibărindu-se în părul

ciufulit al lui Lily şi al Emmei, în timp ce mărşăluiră toate trei spre grupul de pe peron.

Aşezată în spatele lui Lily, Caroline o apucă strâns de umeri, încercând să-i dea curaj. Se rugase într-una la Dumnezeu să facă să rămână împreună toate trei încă de când Mama le condusese înlăcrimată la trenul de orfani din Chicago, dar, în adâncul inimii, Caroline ştia că El n-avea să-i îndeplinească ruga.

Un bărbat masiv, cu barbă neagră şi un palton de lână murdar păşi pe peron; ochii lui negri se îngustară, cercetând mica adunătură de orfani aliniaţi pentru inspecţie.

Caroline avu un oftat de uşurare când bărbatul alese doi băieţi şi plecă. Poate că ea, Lily şi Emma aveau să mai rămână totuşi, măcar puţin împreună, înainte să fie despărţite. Îşi încrucişă degetele îngheţate pe umerii lui Lily.

O femeie grasă, îmbrăcată într-o rochie decolorată, de stambă şi o mantie veche de lână, urcă greoi scările peronului, tropotind mereu să-şi scuture zăpada de pe picioare. Avea obrajii rotofei şi rumeni, dar nu era nici urmă de veselie în privirea ei.

— Te iau pe tine, zise ea, arătând cu degetul spre Caroline.

Caroline înghiţi în sec. Nu, se rugă ea în gând. Nu pot să le părăsesc pe Lily şi pe Emma. Mai încercă o ultimă dată: Te rog, Doamne – sunt mici şi au atâta nevoie de mine.

Amintindu-şi de bunele maniere învăţate de la bunica sa în urmă cu un an, înainte ca ea să

moară, Caroline imploră:

— Doamnă, vă rog frumos, reuşi ea să spună, acestea sunt surorile mele, Emma şi Lily şi sunt amândouă nişte fete cuminţi şi zdravene, sunt destul de mari ca să gătească, să deretice…

Femeia nu se lăsă înduplecată şi scutură din cap.

— Numai tu, domnişoară, se răsti ea.

Caroline nu-şi mai putu stăpâni lacrimile; ele îi umplură ochii şi i se scurseră pe obrajii reci, aspriţi de vânt. Sperase că va fi aleasă ultima, dacă avea să fie despărţită de surorile ei, pentru că ea era cea mai mare şi şi-ar fi amintit pe urmă unde rămăseseră celelalte.

Dar Dumnezeu nu îi acorda nici această favoare.

— Să ţineţi minte tot ce v-am spus, spuse ea încet, după ce se îmbrăţişară cu disperare.

Se ghemui şi luă mâinile mici şi crăpate ale lui Lily în mâinile ei.

— Şi când o să vă simţiţi singure, cântaţi cântecele învăţate de la bunica şi asta o să ne apropie.

Se opri şi o sărută pe Lily pe obraz.

— O să vă găsesc eu pe amândouă cândva, adăugă ea. Promit.

Se ridică şi se întoarse către Emma.

— Fii tare, reuşi ea să spună. Şi ţine minte – te rog, ţine minte.

Emma dădu din cap şi lacrimile îi alunecară pe obrajii înroşiţi. Rosti din buze la revedere fără să poată da glas cuvintelor, dar Caroline înţelese.

După aceasta, conductorul mână copiii rămaşi înapoi în vagon, deoarece era clar că niciun orfan nu avea să mai fie ales. Caroline o urmă pe mama ei adoptivă pe treptele alunecoase ale peronului fără a îndrăzni să privească înapoi.

— După părerea mea, mormăi femeia aceea ciudată, legănându-şi şoldurile mari în faţa ei ca să-i arate drumul prin stratul bogat de zăpadă, domnişoara Phoebe şi domnişoara Ethel îşi pun norocul la încercare luând aşa, o străină, doar fiindcă au nevoie de cineva să le ţină de urât…

Caroline nu-i dădu prea mare atenţie; durerea ei era prea mare şi prea adâncă. Abia când trenul se puse în mişcare întoarse capul să se uite; matahala aceea gălăgioasă ducea cu ea cele două fiinţe pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta.

Femeia o apucă straşnic de umăr şi o trase după ea.

— N-am toată ziua de pierdut cu aiureala asta, bodogăni ea, luând-o iar înainte. Dacă mi-e cu iertare, domnişoara Phoebe ar fi trebuit să facă treaba asta singură, nu să mă trimită pe mine.

Zăpada era adâncă, murdară de noroi şi amestecată cu balegă şi Caroline reuşea cu greu să tină pasul. Aproape că n-auzea vorbăria femeii, pentru că inima ei plecase odată cu trenul, îndreptându-se către vest şi îşi dorea s-o rupă la fugă în urma lui.

— Cum zici că te cheamă? întrebă femeia pe când treceau pe lângă un magazin general şi se îndreptau către un hotel din cărămidă.

— Caroline Chalmers, răspunse Caroline politicoasă, aranjându-şi paltonul şi dându-şi pe spate părul lung şi negru.

Simţea zăpada topindu-i-se pe pielea capului.

— Dar pe dumneavoastră?

— Doamna Artemus T. Phillips, răspunse femeia, şi abia cum îşi dădu osteneala să se uite la Caroline, trăgând-o după ea pe trotuarul alunecos până ce trecură iarăşi de un magazin şi de un alt hotel. Cerule mare, abia acum, că mă uit bine la tine, văd că eşti o sfrijitură. Cred că n-o să trăieşti o săptămână.

Caroline era hotărâtă să reziste oricât era necesar până avea să le găsească pe Lily şi pe Emma. Ridică bărbia.

— O să trăiesc, n-aveţi grijă.

— Nu fi obraznică cu mine! o avertiză doamna Artemus T. Phillips, apucând-o pe Caroline de urechea îngheţată şi împingând-o după un colţ. Pe onoarea mea, săracii n-au bunul simţ să ştie când trebuie să fie recunoscători…

Caroline se zbătu să scape din strânsoare, dar doamna Phillips era puternică, aşa că nu putu să scape din mâna ei.

Mai trecură de un colţ şi ajunseră pe o stradă cu case, iar doamna Phillips se opri în faţa unui gard de scânduri acoperit cu zăpadă îngheţată şi împinse poarta.

— Am ajuns, spuse ea, uşurată.

Caroline ridică ochii să vadă casa. Era o clădire solidă, de două etaje, cu obloane verzi la ferestre, cu coşuri de cărămidă din care se

ridicau rotocoale de fum; era felul de casă în care visase întotdeauna să locuiască. În uşa de la intrare era decupat un oval acoperit cu o bucată de geam îngheţat şi Caroline avu impresia că zăreşte o faţă în spatele lui. O clipă mai târziu, o femeie cu păr castaniu, într-o rochie de crep roz, păşi pe verandă. Purta un şal înfăşurat pe umeri şi la gât avea prinsă o broşă cu camee.

Ea-i zâmbi Carolinei şi uitând de toate, Caroline zâmbi şi ea.

— Deci, asta-i fata noastră, spuse ea.

Nu era nici frumoasă, nici ştearsă, nici tânără, nici bătrână.

— Intraţi, intraţi.

Caroline fu împinsă în casa în care mirosea plăcut a lavandă şi a scorţişoară.

O altă femeie, arătând exact ca prima, numai că rochia ei era albastră, cobora pe scara abruptă, sprijinindu-se graţios cu o mână de balustradă.

— Acesta e copilul? întrebă ea, tuşind delicat într-o batistă.

Privi spre doamna Phillips.

— Oh, Ophelia ai făcut o alegere înţeleaptă. E foarte drăguţă.

Caroline înghiţi în sec şi se dădu înapoi, cuprinzându-le pe cele două femei cu ochii ei castanii şi mari.

— Aş spune că e o fire cam independentă, se plânse Ophelia Phillips, scuturându-şi zăpada de pe umerii mantiei sale modeste.

Deşi vorbea mereu despre alţii numindu-i *„săraci”*, nici ea nu arăta să fie prea bogată.

— Aşa şi trebuie, spuse femeia care le deschisese uşa.

Se aplecă spre faţa Carolinei şi zâmbi.

— Eu sunt Phoebe Maitland, spuse ea.

Apoi arătă spre femeia în rochie albastră.

— Şi ea este sora mea, Ethel.

Carolinei îi plăceau cele două surori şi, cu toată durerea care-i chinuise inima în acea zi, era bucuroasă să constate că urma să stea cu ele, în locul îngrozitoarei doamne Phillips.

— Bună ziua, rosti ea politicoasă.

Doamna Phillips tuşi.

— Acum, că mi-am făcut datoria creştinească, zise ea, mă duc să-mi văd de treburile mele.

Domnişoara Phoebe îi mulţumi călduros doamnei Phillips şi o conduse până la uşă.

— La început, am crezut că ea urma să mă adopte, i se confesă Caroline în şoaptă domnişoarei Ethel.

Miss Ethel râse uşor, apoi tuşi din nou.

— Să-mi fie cu iertare, copilă. Ophelia e vecina noastră, iar sora mea a trimis-o să aştepte trenul fiindcă eu nu mă simţeam bine şi n-a vrut să mă lase singură.

Privind în jur, Caroline văzu orologiul înalt, suportul pentru umbrele şi lambriul de stejar. Se gândi că acesta era numai holul de la intrare.

— N-am fost niciodată într-o casă aşa de mare, mărturisi ea, apropiindu-se de Miss Ethel. O să fac curat în casă?

Tocmai atunci Miss Phoebe apăru din nou, tremurând din cauza vântului rece.

— Cum se mai poartă şi Ophelia, spuse ea, împingând uşa cu un efort vizibil.

— Caroline crede că a luat-o la noi ca să facă ordine în casă, îi spuse Miss Ethel surorii ei, părând întristată.

Miss Phoebe se apropie şi o cuprinse pe Caroline cu blândeţe pe după umeri.

— Nu, vai de mine, nu, spuse ea. O să ne ţii companie, mie şi surorii mele, fiindcă urmează să ne aventurăm în vest.

Caroline făcu ochii mari. Poate că mai era vreo speranţă să se regăsească cu Lily şi cu Emma.

— În vest? repetă ea.

— Plecăm în Wyoming, spuse Miss Ethel, dând din cap bucuroasă. O să începem împreună o viaţă nouă.

Caroline nu auzise niciodată de Wyoming, dar înţelese că acesta se afla în vest, acel ţinut închis, misterios, care le înghiţise pe Lily şi pe Emma. Era nerăbdătoare să pornească la drum.

Miss Phoebe începu să se agite prin casă, foşnindu-şi jupele de tafta cu multă hotărâre.

— Vino, copilă – sigur ţi-e foame şi arăţi groaznic. Eu şi sora mea o să-ţi dăm ceva de mâncare, după care vom hotărî ce să facem cu hainele astea oribile ale tale.

Cu toată amărăciunea ei, Caroline mai avea totuşi o urmă de mândrie şi se zbârli. Poate că rochia şi ciorapii ei proveneau din rezerva de vechituri a parohiei, dar erau ale ei şi nu erau

oribile, erau doar modeste.

— Nu-mi trebuie nimic, rosti ea cu fermitate, deşi se ţinea de Miss Phoebe ca o umbră.

Ajunseră în cele din urmă într-o bucătărie mai mare decât orice-şi putuse imagina Caroline vreodată. Miss Ethel îi oferi un scaun la masa uriaşă de stejar, şi Caroline acceptă să se aşeze.

— Bineînţeles că ai nevoie de lucruri, spuse Miss Ethel, aşezând cu blândeţe o mână pe umerii Carolinei înainte să stea jos. Ce încântare va fi să cos pentru tine.

— Acum eşti copilul nostru, spuse Miss Phoebe cu hotărâre, luând o farfurie de pe cuptorul încălzit de deasupra sobei cu plită nichelată. Eu şi sora mea vom avea grijă de tine.

Deşi Caroline se hotărâse să nu mănânce, când Miss Phoebe aşează mâncarea dinaintea ei, o înfulecă pe dată, disperată să potolească durerea care-i rodea stomacul.

— Sărmana copilă, spuse Miss Phoebe mult mai târziu, plescăind din limbă în timp ce turna ceaiul aromat dintr-un ceainic turtit, maroniu. Spune-ne, dragă, cum ai ajuns să călătoreşti singură într-un tren de orfani?

Caroline privi încruntată spre rămăşiţele de friptură, pireu de cartofi şi fulgi de porumb cu smântână din faţa ei. Şi lui Lily şi Emma le era foame, dar astăzi n-aveau să primească altceva în afară de o bucată de pâine şi nişte fructe prăpădite. Îi fu ruşine că ea mâncase, în timp ce surorile ei trebuiau să rabde.

— Caroline? o îndemnă Miss Ethel.

Caroline respiră adânc şi îşi îndreptă spatele.

— N-am fost singură, spuse ea, din nou fiind gata aproape să plângă. Am fost cu surorile mele, Emma şi Lily.

Surorile Maitland se priviră cu tristeţe.

— Vai de mine, şopti Miss Ethel. Am despărţit-o de cei dragi ei, Phoebe. E ca un pui de pasăre smuls din cuib!

Miss Phoebe o bătu uşor pe Caroline pe mână.

— De-acum încolo, noi vom fi familia Carolinei, spuse ea. Vom pleca în vest, toate trei şi ne vom face un cămin fericit.

Miss Ethel oftă filosofic, ridicând ceaşca de ceai la gură.

— Papa ne-a făcut să-i promitem că ne vom ocupa de afacerile lui miniere de acolo, reflectă ea.

Se opri şi zâmbi drăgăstos spre Caroline.

— Cum Phoebe se căsătoreşte cu domnul Gunderson aproape imediat ce vom coborî din tren, eu aş fi fost foarte singură.

După ceai, Caroline fu urcată pe un scaun din salon şi măsurată pentru hainele cele noi. Deşi nu-şi putea stăpâni dorul de Lily şi Emma, reuşi să se bucure puţin de norocul ei.

Caroline se încălzise şi era sătulă pentru prima dată după zile întregi şi urma să aibă haine noi, făcute anume pentru ea, în loc să fie cumpărate de la solduri sau date de pomană de la maici. Miss Ethel se aşezase la clavecin şi cânta "*Isus e un prieten de nădejde*", iar zăpada cădea leneş prin faţa ferestrelor de la salon.

Era uşor să fii optimist. Cum Lily şi Emma, şi-acum şi ea, plecau în direcţia vest, cu siguranţă aveau să fie din nou împreună cât de curând.

CAPITOLUL 1

Bolton, Teritoriul Wyoming
15 aprilie 1878

Era bărbatul cu înfăţişarea cea mai scandaloasă pe care Caroline îl văzuse vreodată şi totul depindea de el. Închizând ochii pe jumătate, ea scoase din buzunar o batistă frumos călcată şi şterse puţin murdăria de pe fereastra birtului pentru a vedea mai bine. Ca rezultat, domnul Guthrie Hayes fu şi mai puţin atrăgător după acest efort. Cu siguranţă, nu arăta ca eroul de război despre care-i povestise elevul ei cu atâta entuziasm.

Un bărbat musculos, poate cu câţiva centimetri mai înalt decât Caroline, stătea la o masă din colţ, cufundat într-un joc de cărţi. Un

câine galben, zdrenţăros, stătea pe alături, lungit pe podea, cu botul pe labe. Domnul Hayes era îmbrăcat cu nişte pantaloni dintr-o ţesătură aspră, o cămaşă de bumbac nevopsit, bretele şi o pălărie din piele, care arăta de parcă fusese mestecată şi apoi scuipată de un animal mare, nervos. Era neras şi peste un ochi avea un plasture negru.

Caroline nu-i putu vedea părul din cauza pălăriei, dar îşi imagina că-l avea, probabil, prea lung. Oftă, umezi cu limba un colţ curat din batistă şi curăţă o porţiune mai mare din geam.

Probabil că în clipa aceea unul dintre bărbaţii de la masa domnului Hayes arătase cu degetul spre Caroline, fiindcă el săltă capul şi se uită direct în ochii ei. Fu cutremurată de un şoc puternic; simţea ceva adânc ascuns în mintea şi sufletul acestui bărbat, ceva minunat şi fatal.

El avu îndrăzneala să lărgească un zâmbet în jurul chiştocului de la o ţigară subţire înfiptă între dinţii lui albi şi puternici. Atât cât putea Caroline să admită, dinţii aceia erau singura lui trăsătură mai acătării.

Domnul Hayes se adresă politicos celorlalţi bărbaţi, azvârli cărţile şi-şi împinse scaunul departe de masă. Câinele se ridică să-l urmeze şi el se îndreptă spre uşile turnante.

Caroline se trase înapoi, iar spaima şi încântarea năvăliră simultan în ea, tăindu-i răsuflarea. Degetele îi tremurau puţin cât se strădui să îndese batista murdară în poşetă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia, deşi era de-a

dreptul îngrozită.

Domnul Hayes se apropie de ea călcând agale, cu chiştocul de ţigară încă înfipt între dinţi. În lumina după-amiezii însorite de aprilie, Caroline observă că ochiul vizibil era verde şi presupuse că şi celălalt era de aceeaşi culoare – dacă-l avea, bineînţeles.

Avea o gură puţin ciudată, iar barba, la fel cu ceea ce putea vedea din părul lui, era de un castaniu deschis.

Simpla lui prezenţă producea impresie, în ciuda aspectului pe care-l avea.

— Doamnă, spuse el, ducând degetele la marginea pălăriei sale soioase, şi Caroline sesiză o uşoară urmă de accent sudist, tărăgănat, în felul cum pronunţă cuvântul.

Ea trase aer în piept, apoi îl slobozi încet. Dumnezeu îi era martor că nu voia să aibă de-a face cu indivizi de teapa lui Guthrie Hayes, dar el putea fi singura şansă a lui Seaton. Era gata să facă aproape orice ca să-l ajute pe bărbatul cu care spera să se căsătorească.

Întinse mâna.

— Numele meu este Caroline Chalmers, spuse ea.

Un ochi verde, obraznic, îi cercetă silueta zveltă, apoi reveni la faţa ei. Amuzamentul pe care Caroline îl văzu în adâncimea ochilor lui o irită şi simţi un fel de dulce venin împrăştiindu-se în ea.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Caroline Chalmers?

Chiar în spatele lui, câinele cel galben schelălăi implorator şi se trânti pe burtă pe trotuarul murdar de lemn.

Caroline îşi trecu limba peste buzele uscate şi, deşi cererea ei era urgentă, se simţi obligată să amâne puţin.

— Animalul acela e bolnav?

— Tob?

Hayes începu să râdă şi râsul lui suna bogat şi cald.

Sunetul se ascunse în străfundurile Carolinei şi se topi acolo ca o bucată de ceară lăsată la soare.

— N-aş spune asta. E doar puţin cherchelit – un obicei prost pe care-l are dinainte ca noi să devenim camarazi.

Caroline făcu un pas înapoi şi simţi cum i se-nroşesc obrajii. Din birt se auzea zdrăngănitul unui pian şi căruţele huruiau pe strada plină de noroi şi balegă.

— Tob este un nume foarte ciudat, reuşi ea să spună. De ce i-ai pus numele acesta?

Domnul Hayes oftă a suferinţă, tânjind probabil să se întoarcă la ocupaţiile sale depravate din birtul Scuipat din focul iadului, îşi luă pălăria de pe cap, apoi şi-o puse la loc. În timpul acestei manevre, Caroline zări o claie de păr castaniu cu luciri aurii.

— Miss Chalmers, zise el, cu un calm enervant, n-am venit afară să discut despre câinele meu. Ce doriţi?

Caroline se înroşi mai tare şi, uitându-se cu

coada ochiului, avu impresia că o vede pe Hypatia Furvis spionând-o prin vitrina magazinului de îmbrăcăminte, înainte de apusul soarelui, absolut toate fiinţele cu sânge cald din Bolton aveau să fie informate că învăţătoarea fusese văzută stând de vorbă cu un bărbat pe care abia te puteai abţine să nu-l numeşti un stricat.

— Miss Chalmers? o trezi el.

— Este adevărat că obişnuiai să salvezi oamenii din închisorile federale, în timpul războiului?

El scoase un băţ de chibrit din buzunarul de la cămaşă, îl pocni de talpa cizmei sale scâlciate şi aprinse chiştocul. Nori de fum albăstrui se rostogoliră spre faţa Carolinei, întinând aerul proaspăt de primăvară.

— Cine ţi-a spus asta?

Caroline îşi drese vocea.

— Unul dintre elevii mei, mărturisi ea.

Un rânjet neruşinat îi săltă colţul gurii.

— Mă gândeam eu că arăţi ca o învăţătoare, zise el, şi o mai analiză o dată din cap până în picioare cu aceeaşi obrăznicie.

— Zău că eşti tare slăbănoagă. Nu te plătesc destul ca să-ţi cumperi mâncare?

Caroline se simţi profund jignită. Poate că nu era durdulie, aşa cum era moda, dar nici prea slabă nu era. Respiră adânc, să arate că avea totuşi piept, oricât de modest ar fi fost el.

— Sunt plătită suficient, mulţumesc. De fapt, atât cât să-mi permit să-ţi ofer o sumă măricică

pentru ajutorul tău.

Hayes trase din ţigară.

— Cât de măricică?

— Două sute treizeci şi şase de dolari şi patruzeci şi şapte de cenţi, răspunse Caroline cu demnitate.

Economisesc practic încă din copilărie pentru a aduna ceea ce ea considera a fi o mică avere. Şi-l iubea pe Seaton Flynn destul de mult pentru a oferi până la ultimul cent în schimbul libertăţii lui.

El fluieră uşor şi scutură din cap.

— Sunt bani mulţi, Miss Chalmers. Ce anume ai vrea să fac să-i merite?

Caroline privi în toate direcţiile, apoi coborî vocea şi şopti:

— Vreau să-l eliberezi pe prietenul meu din închisoare.

Domnul Hayes făcu ochiul mic şi azvârli chiştocul în stradă.

— Ce-ai zis?

Caroline îşi muşcă buza de jos, apoi îşi repetă cererea încet şi clar, aşa cum ar fi făcut cu un elev greu de cap.

— Fir-aş al dracului, înjură domnul Hayes, punându-şi mâinile în şolduri. Îmi ceri să încalc legea?

— Şşş! făcu Caroline.

Apoi îl apucă de braţ şi practic îl târî într-un loc ferit dintre birtul Scuipat din focul Iadului şi biroul Wells Fargo. Nici nu se putea spune ce avea să scoată Hypatia din treaba asta, dar

Caroline simţi că n-are de ales.

— N-ai încălca legea, insistă ea furioasă, încă strângându-l de braţ pe domnul Hayes. Ai face un act de justiţie. Seaton – domnul Flynn este nevinovat. A fost acuzat pe nedrept.

Lacrimile izbucniră, umezindu-i genele. O să fie spânzurat!

Domnul Hayes păru că se-nmoaie puţin. Câinele venise iar în spatele lui şi-l amuşina pe la glezne.

— Am citit despre asta în ziar, spuse Hayes încruntându-se şi frecându-şi bărbia ţepoasă cu două degete.

Disperarea o împiedică pe Caroline să remarce surprinzătorul fapt că domnul Hayes ştia să citească.

— Nu a jefuit el diligenţă, şopti ea cu patimă. Şi ştiu că nu l-a împuşcat pe vizitiu. Domnul Flynn n-are face niciodată un lucru atât de groaznic.

Domnul Hayes arăta cuprins de milă, dar şi sceptic, motiv pentru care Caroline i-ar fi tras palme, dar se stăpâni.

— Ce te face să fii aşa de sigură? întrebă el.

Caroline slobozi un oftat răguşit de enervare.

— Fiindcă mi-a spus că n-a făcut-o el!

Hayes ridică mâinile în semn că se predă.

— Păi de ce nu spui aşa? replică el sarcastic. Asta schimbă totul!

Caroline suspină. Probabil că i se înroşise vârful nasului, dar nu-i păsa. Practic tot ce avea importanţă pentru ea era acum în joc.

— Dacă domnul Flynn ar putea numai să iasă din închisoare, şi-ar putea dovedi nevinovăţia.

— Sau ar putea s-o şteargă la dracu-n praznic, fu Hayes de acord. Flynn a fost condamnat pentru jaf şi crimă, Miss Chalmers. A fost condamnat la spânzurătoare. Şi eu nu pot face absolut nimic.

Se răsuci să plece, dar Caroline îl prinse de mânecă.

— Aşteaptă, se rugă ea. Te rog.

El se întoarse din nou cu faţa către ea.

— A pătrunde în închisorile yankeilor în timp de război era una, Miss Chalmers. Dar acum războiul s-a terminat şi n-am absolut deloc de gând să mă încurc cu justiţia.

— Justiţie? strigă Caroline. Autorităţile sunt pe cale să execute pe cine nu trebuie! Asta numeşti tu justiţie?

Hayes îşi agăţă degetul de o bretea şi se uită gânditor la Caroline.

— Chiar îl iubeşti pe nătărăul ăsta, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Caroline tânguitor.

Câinele de la picioarele domnului Hayes păru s-o imite.

— Drace, blestemă domnul Hayes. Nu pot să sufăr să văd o doamnă plângând.

Cum batista era murdară, Caroline fu nevoită să-şi şteargă ochii cu dosul palmei.

— O să mă ajuţi?

— Nu, răspunse el scurt.

După care plecă, iar câinele se târî amărât după el.

Caroline stătu câteva clipe, să-şi recapete demnitatea, apoi o porni în urma lui. Nesuferita de Hypatia stătea acum pe trotuar în faţa magazinului mătuşii sale Gertrude, cu braţele încrucişate, urmărind-o cu o privire dispreţuitoare.

— Bună, Caroline! strigă ea cu o voce cântată.

Caroline îi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse la fereastra birtului.

Guthrie Hayes era din nou cufundat în jocul lui de cărţi. În timp ce Caroline se uita pe fereastră, o dansatoare îmbrăcată într-o rochie strâmtă, scurtă, cu dungi roz şi negre, îşi croi drum către el, ţinând în mână

O cană smălţuită.

Odată ajunsă la masă, luă o sticlă de whisky şi turnă licoarea aurie în cană. Aşeză vasul pe podea, lăsând să

I se vadă jartierele când se apleacă. Câinele bău whiskyul plescăind cu neruşinare, apoi se culcă la loc la picioarele domnului Hayes.

Caroline nu era interesată de comportamentul aparent imoral al câinelui. Dansatoarea era cea care o călca pe nervi. În timp ce ea privea, stricata aceea neruşinată se aşezase în poala domnului Hayes, fâţâindu-se, şi-şi petrecuse un braţ pe după gâtul lui.

Pentru o clipă, Seaton Flynn şi nenorocirea lui fură daţi uitării.

Târfa îi luă pălăria domnului Hayes şi şi-o puse pe cap, după care se aplecă să-i şoptească ceva în ureche în timp ce el făcea cărţile.

Caroline ciocăni insistent în fereastră, dar atenţia domnului Hayes era absorbită de otreapa care se alinta în poală la el.

Un rânjet uşor i se întinse pe faţă când ascultă ce-i spunea pupăza aceea vopsită, apoi dădu din cap a răspuns. În clipa aceea, Caroline renunţă la orice pretenţie de a salva aparenţele şi se îndreptă cu paşi hotărâţi către uşile turnante.

Fără a se opri să se gândească – dacă s-ar fi oprit să ia în calcul implicaţiile gestului său, n-ar mai fi avut cura

— Caroline îşi făcu intrarea în birt, stârnind nori de rumeguş cu pantofii ei de lac.

Zăngănitul enervant al pianului încetă, încetă pocnetul sticlelor pe mese şi la fel murmurul conversaţiilor.

Toată lumea întoarse capul să se holbeze cu mirare la Caroline prin perdeaua albăstrie de fum, până ce ea ajunse la scaunul domnului Hayes, se opri în faţa lui şi-şi încrucişă braţele.

Tob schelăi şi-şi puse o labă peste bot. Domnul Hayes ridică ochii către ea şi rânji, iar dansatoarea, având încă pălăria pe cap, se uită la Caroline cu un amestec de provocare şi dispreţ în ochii urduroşi, îngroşaţi de rimei.

Impulsul care o împinsese pe Caroline în birt o părăsi brusc şi deveni complet neajutorată. La urma urmei, nu prea putea să-şi susţină cauza de faţă cu atâţia martori; întregul plan era bazat pe discreţie absolută.

— Domnule Hayes, vorbi ea cu greutate, bravând, vă cer să staţi de vorbă cu mine.

Separat.

El ridică o sprânceană, petrecându-şi cu nonşalanţă mâna pe după talia dansatoarei. Ea îi puse pălăria la loc pe cap, jucându-se cu el.

— Oh, într-adevăr? Despre ce?

Carolinei îi năvăli sângele în obraji.

— Ştii foarte bine despre ce, domnule Hayes. Numai că faci pe nebunul.

El o împinse pe fată jos din poala lui, cu prea multă blândeţe, după părerea Carolinei şi se ridică în picioare.

— Cred că am vorbit foarte clar când am discutat mai adineaori, Miss Chalmers, spuse el calm, petrecându-şi degetele pe după bretele.

Caroline se înroşi. Dacă el avea să repete cererea ei în faţa tuturor acestor oameni, totul va fi pierdut. Ar putea ea însăşi intra la închisoare.

Aproape curtenitor, el îi făcu semn către uşă, invitând-o să plece.

Cu bărbia tremurând, Caroline se răsuci pe călcâie, îşi adună poalele cu o mână şi porni ca o furtună afară din birt, apoi pe trotuar.

Nu se opri să se gândească la ce făcuse până când nu ajunse la gardul de scânduri care înconjura clădirea de cărămidă a şcolii, aflată cu trei străzi mai departe, împinse poarta şi se împletici orbeşte pe alee, cu mâna apăsată pe gură, apoi năvăli în clădire.

Toţi elevii plecaseră acasă, fiindcă se dăduse liber pe ziua aceea înainte de-a se aventura în birt, în căutarea domnului Hayes, aşa că putea

plânge nevăzută de nimeni.

Se aşează într-una din băncile mici, legate între ele cu bare negre de oţel, îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi plânse pe săturate. Nu se mai simţise atât de nefericită şi disperată din ziua aceea de demult, din Nebraska, atunci când fusese forţată să le lase pe Lily şi Emma în trenul de orfani.

Cu Seaton Flynn, un avocat tânăr şi chipeş, care apăruse în oraş cu diligenţă de după-amiază, cu doi ani în urmă, găsise speranţa de a avea un cămin şi copii, o familie adevărată. O fermecase uşor, cu ochii lui căprui, vioi şi zâmbetul plăcut – el avea şi un dezvoltat simţ al eleganţei şi proprietăţii, spre deosebire de Guthrie Hayes – şi căpătase în scurt timp o clientelă numeroasă. Deşi Caroline observase unele izbucniri de furie rece la Seaton, ea avusese convingerea că trăsăturile bune ale caracterului său depăşeau aceste izbucniri trecătoare.

Apoi el fusese acuzat că ar fi jefuit o diligenţă şi că ar fi omorât un om! Seaton fusese luat şi dus în Laramie, judecat şi condamnat, dar Caroline era convinsă că totul era o greşeală îngrozitoare. Îl iubea pe Seaton Flynn, dar nu l-ar mai fi iubit dacă era hoţ şi ucigaş. Ar fi ştiut dacă era. Când uşa scârţâi în spatele ei şi se deschise, întrerupându-i gândurile, Caroline crezu că vreunul dintre elevii ei se întorsese după o carte sau o tăbliţă uitată. Îşi trase nasul, ridică bărbia şi se strădui să zâmbească. Dar când întoarse

capul, îl văzu pe Guthrie Hayes în picioare, în spatele clasei.

Camera deveni brusc înăbuşitoare. Caroline se ridică şi se grăbi să ia un băţ lung care atârna pe un perete. Cu inima bătând prea tare pentru asemenea activitate, trecu de la o fereastră la alta, deschizându-le cu ajutorul băţului.

Curând însă nu mai avu altceva de făcut decât să-l înfrunte pe domnul Hayes.

— Ce doreşti? întrebă ea.

El stătea tot în cadrul uşii de la clasă, rezemând tocul cu umărul lui puternic.

— Ai plâns din cauza lui Flynn, spuse el pe un ton serios. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca el să nu-ţi merite lacrimile?

Caroline se gândi la mesele la iarbă verde şi plimbările lungi de duminică după-amiaza făcute împreună cu Seaton Flynn, la sărutările sub clar de lună şi la mulţimea ei de vise frumoase. Inima Carolinei se prăbuşise în hăuri din clipa în care îl văzuse, când se izbiseră unul de celălalt la baza scării exterioare care ducea la biroul lui.

— Tu nu-l cunoşti pe domnul Flynn, spuse ea, cât putu de calm, punând băţul de deschis fereastra la locul lui în cui. Şi sunt de părere că este o cruzime fără margini din partea ta să vii aici şi să mă chinuieşti.

Critica nu păru să-i găsească domnului Hayes punctul sensibil. El ridică din umeri.

— Este evident că nici judecătorul şi nici juraţii nu-l cunosc. L-au găsit vinovat de crimă printre alte lucruri.

Caroline era obosită, descurajată şi exasperată.

— De ce ai venit aici? se interesă ea.

El îşi împinse pălăria pe spate şi se scărpină gânditor în cap.

— Nu prea ştiu de ce, răspunse el, având în vedere că am alte lucruri mai bune de făcut.

Amintindu-şi de stricata aceea care practic se lipise de coapsele lui musculoase, Caroline se enervă. Adună cărţile de aritmetică într-un teanc şi le trânti pe catedra ei.

— Acesta nu este un răspuns ca lumea, domnule Hayes.

El avu din nou rânjetul acela care-i făcea gura oblică.

— Cred că irosesc degeaba această conversaţie.

Dintr-un motiv pe care Caroline nu putea să-i ghicească, el părea să se joace cu ea.

— Tu se pare că-ţi iroseşti viaţa, replică ea.

El începu să râdă şi-şi duse o mână la piept de parcă i-ar fi înfipt un cuţit în inimă. După aceea se smulse de lângă tocul uşii şi se împletici până ajunse foarte aproape de ea.

— Poate că n-ar trebui să mă insulţi cu atâta uşurinţă, spuse el cu o voce joasă care îi produse Carolinei un gol fierbinte în stomac. Din câte mi-ai spus, sunt singura ta speranţă pe care o ai ca să-i scoţi pe amicul tău din pârnaie.

Ea făcu un pas înapoi şi ridică o mână să-şi aranjeze şuviţele rebele de păr negru care-i atârnau pe gât.

Singurul ochi al domnului Hayes alunecă pe sâni când ea făcu această mişcare, apoi reveni alene pe faţa ei. Colţul gurii lui se ridică din nou într-un zâmbet neruşinat. Caroline se simţi ameţită şi se refugie în scaunul ei oficial.

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, ridicând ochii spre Hayes, care se aplecase deasupra ei, cu mâinile rezemate pe suprafaţa lăcuită a catedrei de stejar.

— Încă nu m-am hotărât, spuse el. Aceasta nu este o treabă pe care un bărbat s-o. Accepte cu uşurinţă, Miss Chalmers. Sunt o mulţime de aspecte care trebuie analizate.

În clipa aceea, Caroline îşi dădu seama că domnul Hayes era mai bine educat decât arătau hainele şi decât lăsa să se vadă aspectul lui general.

— Dar nu spui nu?

El scutură din cap, iar expresia ochiului pe care i-l putea vedea Caroline era de nedumerire.

— Nu. De ce dracu’ nu spun nu, nu ştiu, fiindcă ideea asta a ta e nebunie curată. Unul dintre noi, sau chiar amândoi, am putea ajunge în puşcărie, alături de amorezul tău.

Spre marea lui surpriză, dar şi a ei, Caroline zâmbi, şi el se trase încet înapoi, oarecum alarmat şi mai nedumerit ca oricând.

— Mulţumesc, spuse ea.

Domnul Hayes mormăi un cuvânt urât, îşi smulse pălăria de pe cap, apoi şi-o puse la loc. După aceea, împunse cu degetul spre Caroline.

— Încă nu m-am hotărât definitiv, să nu uiţi asta.

— N-o să uit, răspunse Caroline, incapabilă să-şi reţină nota de bucurie din voce. Domnul Hayes înjură iar, se răsuci pe un călcâie şi îşi croi drum pe culoarul dintre bănci până la uşă. Mormăia încă în barbă când păşi afară.

Pentru prima dată de când Seaton fusese arestat, Caroline avea inima uşoară. Închise toate ferestrele, şterse tabla, mătură podeaua, apoi plecă, strângând la piept îndrumătorul metodic.

Când ajunse acasă, Miss Ethel, care avea acum părul cărunt, dar era tot aşa delicată cum fusese, se afla în curtea din faţă, căutând bumbi în tufele cu trandafirii ei preferaţi. Se lumină la faţă când Caroline năvăli pe poartă, fredonând fericită.

— L-ai uitat în sfârşit pe ticălosul acela de domn Flynn, spuse încântată femeia mai în vârstă.

— Dimpotrivă, şopti Caroline, conspirativ. În curând le voi dovedi tuturor că Seaton nu este vinovat.

Faţa ridată a lui Miss Ethel se posomorî.

— Dar este vinovat, draga mea, spuse ea. Nu-ţi aminteşti? Unul dintre pasagerii diligentei l-a identificat.

Caroline îşi continuă drumul pe alee până la scări, deşi pasul nu-i mai era la fel de vioi şi îi mai pierise din buna dispoziţie.

— A fost o greşeală, insistă ea. Adevăratul hoţ

este cineva care seamănă cu Seaton, asta-i tot.

Nu întoarse capul, fiindcă ştia că ar fi văzut-o pe Miss Ethel scuturând din cap.

Miss Phoebe era în salonul din faţă, aşezată comod pe o canapea şi stătea de vorbă cu o vecină la o ceaşcă de ceai. Când Caroline trecu prin hol, Miss Phoebe înclină din cap şi flutură uşor degetele către ea.

Miss Phoebe avusese în plan să se mărite cu un anumit domn Gunderson imediat ce ea, împreună cu Caroline şi Miss Ethel soseau în Bolton cu treisprezece ani în urmă, dar viitorul mire fusese împuşcat înainte ca ea să fi apucat măcar să despacheteze. Deşi avuseseră nenumăraţi pretendenţi – ca toate teritoriile din vest, Wyominng ducea mare lipsă de femei necăsătorite – nici Miss Phoebe şi nici Miss Ethel nu se mai arătaseră interesate de căsătorie.

Ajungând în bucătăria spaţioasă, Caroline îşi agăţă pelerina albastră într-un cuier de lângă uşa din spate şi luă un colţ de pâine proaspătă din cutia aflată pe dulap. Mirosul de friptură de miel care sfârâia în cuptor îi răscoli stomacul.

Îşi unse pâinea cu unt şi luă ceainicul de pe sobă. După puţin timp, stătea aşezată pe unul dintre scaunele solide de stejar, cu îndrumătorul metodic deschis pe muşamaua în carouri albe şi roşii care acoperea masa şi cu picioarele urcate pe un alt scaun. În timp ce mânca şi bea ceai, îşi planifica lecţiile pentru a doua zi.

Ceva mai târziu, Miss Phoebe veni şi deschise uşa cuptorului să se uite la friptura aromată.

Împreună cu carnea, se mai prăjeau în tavă morcovi, cartofi şi ceapă.

— A plecat doamna Cribben? întrebă Caroline.

Doamna respectivă era directoarea Clubului Literar al Comunităţii din Bolton şi autoarea unor versuri de-a dreptul oribile, care o plictiseau de moarte pe Caroline.

— Da, răspunse Miss Phoebe, strunindu-şi exasperarea.

Părul îi încărunţise, la fel ca al surorii ei, dar era încă o femeie atrăgătoare.

— Nu cred că ar fi durut dacă te opreai să o saluţi. Sa străduit foarte tare să-l convingă pe primar să impună o taxă specială birturilor, pentru ca să putem cumpăra manuale noi primăvara trecută.

Caroline oftă şi încuviinţă din cap. Era o profesoară cu simţul datoriei şi problemele şcolii erau problemele ei, dar gândul i se lipise de domnul Guthrie Hayes şi nu reuşea să se desprindă de el. Ce-i şoptise oare femeia aceea din birt în ureche de-l făcuse să rânjească aşa? Urcaseră oare amândoi la etaj să facă lucruri scandaloase?

Caroline încleştă pumnul.

De fapt, ce căuta Guthrie Hayes în Bolton?

— Caroline, ridică Miss Phoebe tonul la ea.

Caroline tresări.

— Îmi pare rău, spuse ea, înroşindu-se. Spuneai că…?

— Spuneam că doamna Cribben mi-a spus că Hypatia Furvis i-a spus ei că ai intrat de-a

dreptul în Scui – în birtul acela îngrozitor – se opri şi se cutremură. În plină zi!

Caroline înghiţi în sec, rămase cu ochii ţintă la indulgentul ei gardian, apoi un val de căldură îi urcă pe gât în sus şi-i aprinse obrajii. Nu văzu nicio urmă de supărare pe faţa fină, bine întreţinută, dar Miss Phoebe părea că nu ştia ce să creadă.

— Era acolo un domn pe care trebuia să-l întâlnesc, explică ea fără convingere.

— Pentru ce? vru Miss Phoebe să ştie.

Carolinei îi venea extrem de greu s-o mintă pe femeia care-i fusese ca o mamă.

— El este tatăl unuia din elevii mei, spuse ea, ţinându-şi ochii în poală şi netezindu-şi fusta de satin cu degete nervoase. Copilul lipseşte de la şcoală şi am vrut să aflu de ce.

— Nu te puteai duce acasă la familia lui ca să întrebi? insistă Miss Phoebe.

Caroline făcu un efort să privească în ochii celeilalte femei. O minciună era o minciună, dar aceasta era o situaţie extenuantă. La urma urmei, viaţa lui Seaton stătea în cumpănă.

— Calvin mi-a spus că mama lui e foarte bolnavă, se eschivă ea, dorind să-i poată ocoli ochii lui Miss Phoebe. N-am vrut s-o deranjez pe biata femeie.

Miss Phoebe oftă.

— Nu cred că e nevoie să-ţi amintesc, Caroline, că o profesoară nu-şi poate permite nici cea mai mică pată pe reputaţia ei. Dacă ajunge vreun cuvânt despre ce-ai făcut la

conducerea şcolii – şi cu siguranţă va ajunge – ai putea să-ţi pierzi slujba.

Caroline se imaginã ca fiind soţia lui Seaton şi întorcându-se triumfătoare în Bolton. Scos de sub toate acuzaţiile prin propriile eforturi, domnul Flynn şi-ar redeschide biroul de avocatură, iar Caroline ar fi ocupată să coasă perdele şi să aibă copii. Slujba ei n-ar mai fi o problemă.

— Voi fi mai atentă, promise ea, fără a îndrăzni să-i spună lui Miss Phoebe că Guthrie Hayes acceptase, practic, să-l scoată pe Seaton din închisoare.

Miss Phoebe o mângâie pe mână.

— Aşa să faci, draga mea.

Se ridică de pe scaun oftând şi se duse la dulap să aducă farfuriile pentru cină.

— Sper foarte tare că tu ţi l-ai scos pe avocatul acela din minte, spuse ea. Slavă cerului, sunt o mulţime de alţi tineri în Bolton care ar fi fericiţi să se însoare cu tine.

Caroline îşi ascunse zâmbetul şi se ridică de la masă. După ce închise îndrumătorul metodic şi-l puse deoparte, se scutură de firimituri şi se apucă să aducă tacâmurile de argint dintr-un sertar aflat pe partea laterală a dulapului. Văzu în oglinda ovală a acestuia că era cam aprinsă la faţă şi ochii căprui îi străluceau.

— Nu-ţi face griji, Miss Phoebe, spuse ea veselă. O să mă mărit mai repede decât crezi.

Chiar în clipa aceea, Ethel intră pe uşa dinspre sufragerie, ţinând în mână o pălărie de paie

pentru grădină.

— Cine se mărită? se interesă ea curioasă.

Caroline râse şi aşează tacâmurile de argint alături de farfuriile pe care Miss Phoebe le aranjase deja.

— Eu mă mărit, spuse ea.

— Caroline glumeşte, Ehei, interveni Miss Phoebe cu blândeţe.

Miss Ethel se arătă de-a dreptul dezamăgită, dar după o clipă se însenină.

— A sosit o scrisoare pentru tine astăzi, Caroline, anunţă ea bătându-se cu palma peste buzunare. Uite-o.

Caroline primea scrisori destul de rar, iar când se întâmpla asta, inima îi pornea în galop. Nu-şi pierduse speranţa, nici după atâţia ani, că va afla veşti despre Lily sau Emma.

Dar plicul avea pe verso o adresă din Laramie şi Caroline recunoscu imediat scrisul îngrijit al lui Seaton.

Asta însemna că domnul Flynn era ţinut în oraşul acela, iar scrisoarea data din ziua când fusese judecat.

Degetele îi tremurau uşor când deschise plicul şi o senzaţie de repulsie i se cuibări în stomac.

Nu era deloc reacţia la care se aştepta.

Dragă Caroline scrisese el, mă simt singur aici şi mi-e foarte dor de tine… trebuie să găsim cumva o cale să obţinem eliberarea mea… îţi jur pe tot ce am mai sfânt că nu l-am ucis eu pe omul acela… vom pleca împreună, vom începe o viaţă nouă…

Caroline împături scrisoarea cu grijă la loc şi o puse în plic. În imaginaţia ei, se afla în faţa lui Seaton, privind în ochii lui negri şi sinceri, mângâindu-i părul bogat, de culoarea abanosului, lipită de trupul lui înalt şi zvelt.

Dar pentru prima oară de când începuse acest coşmar, simţi o undă de îndoială strecurându-se în sufletul ei. Era oare posibil ca Seaton să fi minţit?

— Scuzaţi-mă, se rugă ea de Miss Phoebe şi Miss Ethel, care se uitau la ea nedumerite şi îngrijorate.

Apoi urcă grăbită pe scara laterală şi alergă pe holul îngust până în camera ei.

Simţindu-se în siguranţă în spatele uşii, îşi apăsă o mână pe inimă şi respiră adânc până când groaznica îndoială începu să dispară. Seaton Flynn nu era vinovat de nicio crimă, indiferent ce-ar fi crezut judecătorul, juraţii şi Guthrie Hayes. Era şi el tot o victimă, la fel ca bietul vizitiu al diligenţei.

Era oare?

Caroline păşi hotărâtă către biroul ei şi luă în mână portretele înrămate ale lui Lily şi Emmei pe care le făcuse ea însăşi, din memorie. Le atinse feţele pe rând, dorindu-şi cu ardoare să ştie unde se aflau şi dacă erau în siguranţă şi fericite.

— N-a făcut-o el, le spuse ea surorilor ei pe care le pierduse, iar ochii lor mari o priviră solemn din spatele sticlei.

CAPITOLUL 2

Când ajunse în tabăra sa de la poalele dealului, Guthrie opri căruţa, împinse levierul de frână cu călcâiul şi aruncă hăţurile. Tob sări din spatele căruţei cu un lătrat scurt şi dădu să ajungă la picioarele lui Guthrie, în timp ce acesta dezlega calul şi un cârd de găini se speriară, împrăştiindu-se în toate părţile.

Gândindu-se la vizita pe care Caroline Chalmers o făcuse la birtul, Scuipat din focul iadului, Guthrie zâmbi şi îşi împinse plasturele pe frunte – îl purta pentru cazul în care ar fi fost cineva prin Bolton care nu era bine să-l recunoască – apoi duse calul spre nişte tufe de bumbac aflate în apropiere. În spatele lor curgea un pârâu care izvora de undeva de sus, din munte, iar pe malul lui creştea o iarbă bogată.

Guthrie priponi calul cu o frânghie lungă de un ţăruş bătut în pământ şi îl lăsă să pască.

Gândul îi era tot la Caroline când se întoarse în tabără, unde Tob îl întâmpină lătrând. Se încruntă şi se aplecă să mângâie capul lăţos al câinelui. Dacă o pricăjită de învăţătoare aflase cine era, n-avea să mai treacă mult până să se ducă vestea în tot ţinutul. Luă un braţ de lemne din grămada pe care o ţinea chiar la intrarea în puţul minei sale şi îl aduse la cercul de pietre din mijlocul taberei. Dacă yankeii ar fi avut de gând să-l arunce în închisoare pentru ce făcuse în timpul războiului, se gândi el, ar fi făcut-o până atunci. Nu avea de ce să fugă.

Mâinile lui Guthrie îşi vedeau de treabă independent de mintea lui, având o practică îndelungată, cât timp făcu focul şi îşi luă cana de cafea, albastră, emailată. Se duse din nou la pârâu printre tufele de bumbac.

La mai puţin de douăzeci de yarzi de locul unde era instalat cortul lui se afla un mic zăcământ de cupru, iar Guthrie avea de gând să rămână şi să exploateze mina. Rânji când se ghemui să umple cana de cafea din râu. Se săturase să hoinărească dintr-un loc în altul.

Imediat ce mina începea să producă, avea de gând să-şi ridice o casă la marginea Boltonului – cea mai frumoasă din oraş. Pe urmă avea să se întoarcă în Cheyenne, s-o ia pe Adabelle Rogers, o femeie cât se poate de potrivită pentru o nevastă. Dacă mai era liberă, bineînţeles.

Se întoarse cu apa proaspătă în tabără zâmbind. Adabelle avea ochii albaştri, părul blond şi un corp ca un cuib de pene, iar Guthrie abia aştepta să se scufunde în moliciunea ei în fiecare noapte. Cu puţin noroc, patru sau cinci copii aveau să zburde în jurul casei nu după mult timp.

Ghemuindu-se lângă foc, aşeză ibricul pe tăciuni şi puse câteva linguri de cafea în el. Zâmbetul lui anticipativ, se stinse când Caroline Chalmers îşi croi drum în mintea lui, împingând-o la o parte pe Adabelle şi privindu-l cu ochii ei mari, cafenii.

Guthrie se ridică în picioare, îşi smulse pălăria şi o aruncă spre cortul prăfuit ce se ridica mai

încolo. N-avea de gând să rişte mina şi pe Adabelle şi toate visele pe care le avea numai pentru că o slăbănoagă de învăţătoare avea nevoie de ajutor.

Oare?

Îşi trecu degetele răsfirate prin păr, apoi îşi înfipse degetele pe sub bretele. Caroline nu era nici pe departe ca Adabelle şi totuşi, faţa, silueta şi vocea ei îi inundau creierul. Când îi zâmbise pe neaşteptate, acolo, în clădirea şcolii, avusese pentru o clipă impresia că-i fuge pământul de sub picioare.

Guthrie îşi azvârli capul pe spate cu un oftat şi îşi ridică ochii spre cerul de primăvară. Deşi zilele erau deja mai lungi, nu prea mai era lumină. Dacă voia să vâneze ceva pentru cină, era cazul să se apuce de treabă.

Scoase pistolul din tocul de la şold şi-i verifică încărcătorul. Apoi, cu Tob lipit de călcâie, plecă în pădure.

Douăzeci de minute mai târziu, se întorcea cu două găinuşe de munte. Le curăţă de pene şi le spălă la râu, apoi se întoarse cu ele în tabără şi le aşeză pe grătar. Când carnea începu să se frigă, împrăştie o aromă care-i răscoli stomacul de poftă. Ridică ibricul de cafea de pe cărbuni, folosind o cârpă veche să-şi protejeze mâna de mânerul fierbinte şi turnă băutura aromată într-o cană. Bău cafeaua scuipând din când în când câte un bob nemăcinat, cu ochii la soarele care apunea şi întrebându-se câtă dreptate avea Caroline.

Era cicălitoare ca o gaiţă, femeia aia, dar Guthrie avea impresia că era cu capul pe umeri, iar faptul că ea credea în avocatul acela avea o mare greutate pentru el. Poate că Flynn era nevinovat. Poate că un om urma să moară pentru o crimă pe care nu o comisese.

Guthrie puse cana pe un butuc ce servea foarte bine drept masă. Pe urmă aduse un felinar cu kerosen din cort, îl aprinse şi-l agăţă de unul dintre ţăruşii care susţineau frânghia de rufe.

Lumina felinarului, împreună cu flăcările focului împinseră întunericul ceva mai departe, dar Guthrie tot îşi dorea să aibă din nou pereţi în jurul său şi o podea adevărată sub picioare. Când se aşeză pe un coş de nuiele aşteptând ca friptura să fie gata, Tob veni lângă el şi-şi puse botul pe genunchii lui. Guthrie mângâie câinele pe cap cu o mână, ţinând cana de cafea în cealaltă, cu ochii la flăcări. În seara aceasta, singurătatea care-l chinuia de câţiva ani încoace, era mai dureroasă ca oricând.

O chemă pe Adabelle în gândul lui, dar din nou Caroline fu cea care răspunse chemării. Ochii ei frumoşi îl implorau şi buza de jos îi tremura uşor.

Guthrie mârâi. Pleacă de aici şi lasă-mă în pace. Dar ea rămase. Rămase la cină şi se învârti în jurul lui când se duse pe malul râului să se spele. Era încă acolo când se strecură în cort şi se dezbrăcă să se culce.

„*Domnul Flynn este nevinovat*”, o auzea el spunând. „*A fost acuzat pe nedrept”*. Vedea lacrimile lucind în ochii ei. *„Or să-l spânzure!”*

„Probabil că o merită”, mormăi Guthrie, răsucindu-se în pat şi lovind perna s-o aranjeze mai bine. Îşi aminti ce se spusese în ziar despre procesul care avusese loc departe, în Laramie. Flynn era încă acolo, în închisoare, în aşteptarea execuţiei.

Guthrie strânse ochii, aşteptându-se să nu poată dormi ore întregi, dar în momentul când închise pleoapele, se trezi iarăşi în Pennsylvania de nord, înconjurat de gardul de sârmă ghimpată din Slaterville, o tabără întărită a yankeilor, care servea drept închisoare…

Rana de baionetă din coastă îl ardea, şi îl durea, alternativ. În întunericul urât mirositor care-l înconjura, auzea vocile altor bărbaţi, unii gemând, alţii plângând, alţii răcnind în somn, din cauza vreunui coşmar sau prinşi în ghearele cu degete de oţel ale durerii.

— Guthrie.

Şoapta răguşită venea de undeva de aproape. Şi el se încordă, încercând să ridice capul de pe grămada de paie pe care zăcea. Dar efortul era prea mare.

O mână îi găsi umărul prin beznă şi-l scutură uşor.

— Guthrie, tu eşti, nu-i aşa?

În ciuda a toate, a durerii şi a neputinţei şi a febrei pe care o simţea arzându-i carnea, Guthrie zâmbi. Vocea era a lui Jacob Metavish, omul care-i era ca un frate. El şi Jacob crescuseră împreună pe plantaţia Metavish din Virginia, unde tatăl lui Guthrie lucra ca arendaş.

Fiindcă mama lui Iacob era o bună creştină, Guthrie fusese educat, la un loc cu cei doi fii ai ei, în sala de studiu din casa cea mare.

— Aşadar, aici te ascundeai, peţitor gălbejit de yankei, spuse Guthrie râzând chinuit. După cum reiese din ultima scrisoare pe care am primit-o de acasă, părinţii tăi cred că ai murit.

Acum, că ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul, putea să distingă silueta înaltă, greoaie a lui Jacob îngenunchind lângă el.

— Sunt ca şi mort dacă nu ieşim de aici, şopti Jacob. E un gardian, sergentul Pedlov, care abia aşteaptă o ocazie să mă distrugă. Chiar săptămâna trecută i-a făcut felul unuia din Tennesse.

Guthrie închisese ochii şi murmură o înjurătură.

— Încearcă să te ţii departe de ticălos, spuse el.

O rază de lună se strecură printr-o crăpătură din perete şi argintă profilul prietenului său.

— Poate n-ai băgat de seamă, Jake, dar nu sunt tocmai în stare să mă caţăr pe un gard de sârmă ghimpată în timp ce cincizeci de yankei încearcă să-mi găsească fundul cu puştile lor.

Iacob îşi trecu mâna prin părul roşcat.

— Am văzut că eşti rănit când te-au adus în vagonul acela pentru vite. Am urmărit să văd în ce baracă te pun. Ai avut mare noroc că n-ai ajuns într-unul din spitalele alea de campanie.

Un sunet gâtuit erupse din pieptul lui Guthrie; voise să fie un hohot de râs ironic, dar ieşise ca

un suspin.

Avea încă în nări mirosul de sânge şi încă-i mai răsunau ţipetele în urechi.

— Am ajuns, răspunse el, după o tăcere prelungită. Mi-au turnat acid fenic pe rană şi m-au trimis aici.

— Ai căzut la Gettysburg?

Guthrie dădu din cap cu tristeţe.

— Crezi că e adevărat ce spun yankeii – că l-au pus pe fugă pe generalul Lee şi că războiul e pe sfârşite?

Deşi lumina era slabă, îl văzu pe Jacob ridicând din umeri.

— Războiul e pe sfârşite pentru tine şi pentru mine, spuse el, dacă nu ieşim de aici. Şi n-o să-mi mai văd căminul niciodată dacă Pedlov face ce-are de gând.

Guthrie ar fi vrut să se răscoale împotriva neputinţei sale, dar nu avea puterea.

— De ce te urăşte aşa de mult?

— De ce crezi că mă urăşte, Hayes? Fiindcă sunt rebel.

Guthrie oftă.

— Mergi pe burtă, Jacob – încearcă să nu-i atragi atenţia sergentului. O să mă gândesc eu la ceva.

— Ar cam fi cazul să te las acum, zise Jacob, cu glasul plin de aceeaşi dezamăgire care-i frământa sufletul lui Guthrie.

După ce puse o mână nesigură pe umărul prietenului său, se făcu nevăzut în întuneric.

Guthrie rămase să zacă în paie. Auzi pe cineva

vomitând pe undeva prin apropiere. Un miros acrişor se adăugă la duhoarea generală de sudoare, de mizerie şi de carne intrată în putrefacţie.

Acum ştia că doamna Metravish, mama lui Jacob, avusese dreptate. Exista cu adevărat iadul; acolo se afla el acum.

Până dimineaţa, rana din coastă i se infectase şi făcuse febră. Totul în jurul lui era un miraj fierbinte, pâlpâind îndepărtat, dar auzea un răcnet din afară şi ştia cumva că era ţipătul lui Jacob.

Probabil din cauză că era aşa de îndărătnic, cum ar fi zis tatăl său, Guthrie supravieţuise şi, după un timp, îşi revenise. Imediat ce a fost în stare să meargă, a pornit în căutarea prietenului său.

L-a găsit pe Jacob, înfrânt, cu privirea rătăcită, împingând cu lopata leşie într-o groapă urât mirositoare. Nori negri de muşte bâzâiau în jurul lui. Jacob nu-şi putea mişca buzele, dar ochii lui spuneau „Ai venit prea târziu”. Şi-a dat la o parte cămaşa murdară şi a dat la iveală o rană pe umărul stâng – un semn de forma unui diamant.

Până în clipa aceea, Guthrie nu-i urâse cu adevărat pe yankei. Îşi spusese că cei mai mulţi dintre ei erau doar nişte copii, ca şi el, care crezuseră că războiul avea să fie o joacă şi descoperiseră că era o treabă cât se poate de serioasă.

— Care este Pedlov? a întrebat, punând mâna

pe o lopată ca să nu dea de bănuit cuiva.

Jacob a continuat să muncească.

— Cel care stă-n picioare lângă poartă, a murmurat el, care-şi curăţă unghiile cu briceagul.

Guthrie l-a depistat pe individ şi l-a măsurat pe furiş cu privirea. Gardianul era cam cât el de înalt, dar era mai în vârstă şi mai masiv, iar pielea îi era atât de plină de urme de vărsat de vânt încât trăsăturile îi păreau deformate.

După o vreme, Pedlov a ridicat ochii şi l-a surprins pe Guthrie uitându-se la el. Cei doi bărbaţi s-au privit un timp în tăcere, după care Pedlov a întors capul, a scuipat în noroiul plin de gunoaie şi a plecat.

Timp de trei zile, Guthrie l-a urmărit pe sergent, memorând obiceiurile şi tabieturile acestuia, învăţându-i programul zilnic. Era slăbit şi bolnav, dar, printr-o ironie a sorţii, Pedlov devenise scopul care-l ţinea în viaţă.

Când simţea că-l lasă puterile, nu trebuia să facă altceva, decât să-şi imagineze fierul roşu lipindu-se de carnea lui Jacob.

Într-un târziu, Pedlov a fost pus de pază noaptea, la poarta dinspre sud, iar asta era pe gustul lui Guthrie, fiindcă voia într-adevăr să o apuce spre sud.

La o oră după căderea nopţii, s-a strecurat în spatele sergentului şi l-a lovit după cap cu un pietroi pe care-l alesese tocmai cu acest scop. L-a tras pe Pedlov în spatele şirului de butoaie cu apă de ploaie şi i-a luat cuţitul şi uniforma.

În câteva clipe, Guthrie şi-a schimbat hainele vechi, pătate de sânge, cu uniforma albastră a Uniunii şi, cu palmele transpirate, a apucat puşca. Câteva minute mai târziu, a avut de grijă să stea mai în umbră când au trecut pe lângă el vreo şase yankei, care l-au salutat fără prea mult entuziasm, iar el le-a răspuns printr-un mormăit.

Când Pedlov a început să-şi revină, Guthrie a pus călcâiul cizmei pe gâtul lui şi i-a zis:

— Nu m-ar deranja să-ţi strivesc răsuflătoarea ca pe o păpădie, burtă-verde, aşa că să nu-mi dai motive în plus faţă de cele pe care le am deja.

Yankeul a scos un sunet gâtuit, iar Guthrie s-a aplecat să-i pună căluş la gură cu propria sa basma galbenă şi i-a legat mâinile.

După aceea, Guthrie a intrat în baracă şi l-a ridicat pe Jacob, împreună cu alţi şase inşi care păreau destul de zdraveni ca să poată merge. Când a ieşit cu grupul pe poarta dinspre sud, oricine l-ar fi văzut în lumina slabă, cenuşie a acelei dimineţi îngheţate, ar fi crezut că este un sergent al Uniunii care ducea la muncă un detaşament de prizonieri.

Deşi în realitate şi el, şi ceilalţi scăpaseră, în acel moment al visului, Guthrie se trezea în mod aproape invariabil înapoi în închisoarea aceea împuţită şi se visa ars cu fierul înroşit, aşa cum fusese Jacob. Această experienţă era atât de reală, încât Guthrie se trezea cu o zvâcnire violentă, se ridica pe coate şi privea nedumerit în jur. Tob, care dormea făcut covrig la picioarele

lui, scheuna încet a nemulţumire.

Trupul lui Guthrie era scăldat în sudoare. Îşi căută prin întunericul din cort pistolul şi-l apucă cu palma udă. Li trebuiră mai mult de cinci minute ca să discearnă între atunci şi acum, pentru ca apoi să cadă într-un somn agitat, superficial.

Se auzi o explozie asurzitoare, care făcu să zăngăne geamurile de la clădirea şcolii, iar Molly Hagart, o fetiţă de şase ani, cu ochi albaştri şi două codiţe subţiri, negre, sări din scaun. Ridicând agitată mâna în sus, ea strigă:

— Domnişoara învăţătoare, e cutremurul?

Inima Carolinei tocmai îşi potolea bătaia.

— Nu, Molly, spuse ea, ridicând vocea să se facă auzită peste hohotele nervoase de râs ale celorlalţi copii. A fost o explozie de dinamită.

— Poate că cineva jefuieşte banca! zise Johnny Wilbin, agitându-şi pistruii pe faţa palidă.

— Sau poate că vechea mină Maitland s-a prăbuşit, speculă Pervis Thatcher.

Mina de cărbune moştenită de Miss Phoebe şi Miss Ethel fusese închisă în urmă cu cinci ani, dar între timp făcuse destul de mulţi bani, care să le întreţină pe bătrânele doamne tot restul vieţii lor.

— Linişte, copii, rosti Caroline cu fermitate. Dacă este ceva ce ar trebui să ştim, va veni cineva să ne spună.

— Este domnul Hayes, dinamitează să scoată cupru, atâta tot, spuse Martin Bates, acelaşi băieţel care-i spusese Carolinei despre

escapadele lui Guthrie Hayes din timpul războiului, după ce se lăudase plin de mândrie că tatăl său era prieten cu el. Nu poţi săpa o mină fără să foloseşti dinamită. Are un loc undeva pe lângă Ribbon Creek.

Caroline reţinu informaţia şi readuse cu hotărâre atenţia copiilor înapoi la treburile lor. Dar după terminarea orelor şi după ce spălă tabla, mătură podeaua şi strânse steagul din suportul de lângă uşă, se duse în grabă la grajdul de unde se închiriau cai şi ceru un cal şi o trăsură.

Plăti taxa de zece cenţi, apoi porni spre Ribbon Creek.

Era ora patru şi jumătate după-amiaza când găsi tabăra domnului Hayes după fumul de la focul de tabără.

Un cârd de găini furioase se împrăştiară sub copitele calului obosit, agitându-şi aripile, iar Tob alergă în salturi înspre ea, lătrând fără prea multă convingere.

Guthrie Hayes nu se afla în mină, aşa cum se aşteptase Caroline, ci era aplecat peste o albie de rufe, cu mânecile suflecate şi cu mâinile băgate până la coate în apa plină de spumă. Ea îl văzu făcându-şi de lucru cu plasturele cel negru, după care veni spre ea agale, trecând pe lângă funia de rufe pe care atârnau la uscat câteva perechi de pantaloni.

— Bună, Miss Chalmers, rosti el, în stilul lui neobrăzat.

Pusese mâinile în şolduri acum. Nu avea

pălăria pe cap, iar părul lui bogat, castaniu, lucea în soare.

Caroline se aplecă puţin în faţă, ţinând încă hăţurile în mână şi se uită cercetător la el.

— Aş fi putut să jur că ieri aveai plasturele peste ochiul drept.

Domnul Hayes duse mâna la plasture, apoi o lăsă repede în jos.

— Te-ai înşelat, Miss Chalmers, replică el politicos.

Ea se ridică în picioare şi înfăşură hăţurile cu grijă în jurul levierului de frână.

— Nu cred, i-o întoarse ea. De obicei nu mă înşel când e vorba de asemenea lucruri. Observ detaliile. Vrei să mă ajuţi să cobor, te rog?

El ezită un moment, apoi se apropie de trăsură. Când mâinile lui îi cuprinseră talia, Caroline regretă că-l obligase să facă acest gest de politeţe. O dulce fierbinţeală îi coborî în valuri spre picioare din punctul de contact, şi, odată ajunsă în degetele de la picioare, năvăli din nou în sus, izbindu-se de punctul de îmbinare al coapselor ei.

Caroline trase aer în piept şi se îmbujoră la faţă când văzu că domnul Hayes era conştient de reacţia ei scandaloasă. El căpătase din nou zâmbetul acela oblic şi-şi ţinea privirea fixată pe gura Carolinei.

Pentru o clipă, ea crezu că el o să aibă îndrăzneala s-o sărute.

Dar, spre marea ei uşurare şi nemărginita ei dezamăgire, o lăsă să alunece lipită de trupul lui

şi o aşează pe picioarele tremurânde pe pământ. El stătea încă atât de aproape de ea, încât îi simţea mirosul de soare şi transpiraţia din haine şi-i putea simţi căldura puternică a trupului.

— Ştii, zise el senin, nu este tocmai potrivit să vii aici singură.

Inima Carolinei pierdu o bătaie şi pielea dintre sâni i se umezi.

— Eşti un adevărat gentleman, spuse ea, deşi nu era deloc sigură de lucrul acesta.

Ochiul lui verde clipi.

— Dacă spui tu, Miss Chalmers.

— Te deranjează dacă te dai puţin mai departe? Numai puţin? întrebă Caroline cu respiraţia întretăiată.

Deşi era o zi călduţă de aprilie, şi dinspre munţi adia o briză proaspătă, ea simţea fierbinţeala unei zile de august.

— Desigur, răspunse domnul Hayes.

Dar nu făcu nicio mişcare. În afară de cea necesară pentru a-şi lipi gura de buzele Carolinei.

Când buzele lui o atinseră, ea înţepeni de parcă ar fi fost lovită de trăsnet şi scânci a protest, amestecat cu acceptare înainte ca el s-o sărute de-a binelea.

În niciun fel nu semăna cu sărutările date în fugă, discrete, pe care Seaton i le furase în timpul plimbărilor lor, sau în salon, când Miss Phoebe şi Miss Ethel nu erau primprejur. Buzele lui Guthrie erau calde şi moi, dar reuşeau să le îmblânzească pe-ale ei cu ajutorul plin de

pricepere al limbii.

Caroline închisese ochii după şocul iniţial, dar îi deschise iarăşi, făcându-i mari, când simţi prima intruziune neruşinată. Spre marea ei umilinţă, nu putu să se desprindă de gura lui; limba ei veni în întâmpinarea limbii lui ca un îndrăgostit pătimaş.

Într-un târziu, el se trase înapoi, cu buzele arcuite de un zâmbet leneş, cu mâinile încă pe talia Carolinei.

— Te-a sărutat vreodată astfel prietenul tău, gentlemanul? Bărbatul acela pe care pretinzi că-l iubeşti?

Obrajii Carolinei luară foc, şi ea se smulse din mâinile lui Guthrie ca să-şi netezească cu palmele umede poalele rochiei cadrilate.

— Bineînţeles, minţi ea. Tot timpul.

Expresia lui Guthrie era aproape compătimitoare.

— Adevărat? o tachină el.

Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se răsuci şi porni înapoi spre albia de rufe.

— Ăsta a fost un test, dăscăliţo, deşi e greu de spus dacă l-ai trecut sau nu. S-ar putea să crezi că-l iubeşti pe Seaton Flynn, dar nu-l iubeşti.

Caroline privi uimită cum Guthrie scoase o cămaşă albastră de bumbac din apa cu săpun şi o dăţi într-o găleată cu apă oarecum mai curată. După ce stoarse cămaşa, o întinse, o scutură o dată zdravăn şi o atârnă cu mare pricepere pe frânghia de rufe, alături de câteva perechi de pantaloni.

Caroline era atât de impresionată, mai întâi de sărutul lui, iar acum de tupeul lui, încât nu putea nici să vorbească.

— Ce cauţi aici, Caroline? întrebă el într-un târziu, uitându-se la ea în timp ce se întorcea la albie să spele altă cămaşă.

Ea mişcă buzele dar, cum nu ieşi niciun sunet, mai încercă o dată. De data aceasta, reuşi să vorbească. Deocamdată, avea de gând să treacă peste tupeul lui revoltător.

— Am venit să văd care e hotărârea ta. În legătură cu domnul Flynn, vreau să spun.

El ridică din umeri.

— N-am luat nicio hotărâre, spuse el, frecând insistent altă cămaşă de marginile de tablă ale albiei.

Caroline începu să se plimbe de colo-colo. Nu mai văzuse un bărbat spălând rufe, iar priveliştea aceasta era şi mai deconcertantă decât celelalte şocuri pe care le suferise deja. Ştia că ar fi trebuit să se urce în trăsura ei închiriată şi să plece, dar nu se putea hotărî s-o facă.

— Mă surprinde că n-ai o nevastă, domnule Hayes, spuse ea.

— După sărutul acela, răspunse el, făcându-i cu ochiul, cred c-ai face mai bine să-mi spui Guthrie.

Caroline se întoarse cu spatele pentru o clipă, încrucişându-şi braţele, fiindcă era sigură că fiecare bucăţică din pielea ei aflată la vedere era roşie cu para. Când se răsuci din nou spre el, îl

văzu spălând a doua cămaşă.

Muşchii braţelor sale bronzate se încordară puternic când stoarse cămaşa.

— Ce zici? o îmboldi el.

— Asta e condiţia pe care o pui? Vreau să spun, că trebuie să te strig pe numele mic?

El se gândi puţin.

— Da.

— Şi dacă fac asta, promiţi să-l salvezi pe domnul Flynn?

— Nu, răspunse el, scuturând cămaşa şi agăţând-o pe frânghie.

Indignarea Carolinei creştea.

— Acesta nu este un joc, domnule Hayes. E vorba de viaţa cuiva!

— Guthrie, o corectă el încăpăţânat. Şi viaţa altcuiva s-a sfârşit în timp ce era jefuită o diligenţă.

— Bine! ţipă Caroline. „Guthrie!”

El zâmbi.

— Nu-l iubeşti, îi reaminti el.

Se părea că terminase de spălat, fiindcă îşi trăgea în jos mânecile maieului de piele.

Caroline îşi imagină cu satisfacţie cum ar vărsa întregul conţinut al albiei de rufe în capul lui Guthrie Hayes. Nu-ndrăzni desigur, să meargă mai departe, dar găsi o oarecare plăcere în această fantezie.

— Îl iubesc cu adevărat, insistă ea.

— Ba nu-l iubeşti, replică Guthrie calm.

Apoi făcu un gest larg de invitaţie spre butucul aşezat în picioare lângă foc.

— La un loc, Caroline, şi-o să-ţi explic totul.

Aroganţa dlui Hayes era întrecută numai de proasta lui creştere.

— Pentru tine sunt Miss Chalmers! spuse ea, încrucişându-şi braţele şi încăpăţânându-se să rămână în picioare.

— Nu şi dacă vrei să-ţi scot amorezul din închisoare, îi explică Guthrie pe un ton cordial. Şi-acum, Caroline, stai jos înainte să uit că am fost educat să tratez orice cucoană nervoasă ca pe o doamnă.

Caroline se apropie în silă de butuc şi se aşează.

— Ce s-a întâmplat cu ochiul tău? întrebă ea, ca să-i distragă atenţia de la faptul că trebuia să se retragă învinsă din bătălia aceea.

El se aplecă şi-şi umplu cana cu cafea, care arăta a fi suficient de groasă pentru a unge o osie de căruţă şi o privi peste marginea cănii preţ de câteva minute înainte de a răspunde:

— Poate că l-am pierdut în război, spuse el în doi peri. Vrei nişte cafea?

Ea-şi netezi poalele rochiei.

— Aş prefera ceai.

Guthrie execută o semi-plecăciune ironică.

— Sunt sigur că ai prefera, dăscăliţo, dar n-am decât cafea.

Caroline îşi aminti ce consistenţă avea băutura respectivă şi ridica inconştient buza în semn de dispreţ.

— Nu, mulţumesc, rosti ea cu o politeţe rece. Şi-acum, dacă am putea trece la afaceri.

El trase o ladă de lemn şi se aşează alături de ea.

— Care afaceri?

Ea trase aer adânc în piept, apoi îl slobozi încet, străduindu-se să-şi controleze furia.

— Salvarea dlui Flynn, bineînţeles.

Guthrie clătină cana de cafea, apoi cercetă urmele de zaţ împrăştiate pe pereţii ei.

— Întotdeauna eşti aşa de insistentă?

— Da, răspunse Caroline cu sinceritate.

Niciodată nu ratase un scop pe care se hotărâse cu adevărat să-l atingă, cu excepţia faptului că nu-şi găsise surorile, dar nu renunţase la asta, bineînţeles. Numai că fusese nevoită să dea prioritate problemei lui Flynn, deoarece era vorba de viaţă şi de moarte.

Domnul Hayes mai sorbi o dată din cafea, după care aruncă ceea ce mai rămăsese în focul care începea să se stingă.

— Ei bine, dăscăliţo, spuse el, aplecându-se puţin şi aşezându-şi coatele pe genunchi, uneori n-ai încotro, trebuie să fluturi steagul alb.

Pentru o clipă, vocea lui căpătă o nuanţă distantă, chinuită.

— Da, spuse el din nou şi vocea îi era aspră ca o pată de rugină.

— Ce-a fost asta? întrebă Caroline, sincer interesată.

— Confederaţia, în orice caz, spuse el.

Privirea lui ţintea departe, spre o mulţime de vise, toate dragi, toate pierdute.

Ea oftă, pătrunsă de o tristeţe adâncă.

— Trebuie să mai fie şi altceva, spuse ea într-un târziu, cu o voce blândă.

Zâmbetul lui apăru brusc, luminos, ca un soare ieşit dintre nori, fiindcă prin minte îi trecuse o imagine anume.

— Şi dac-ar fi, răspunse el grăbit, nu e treaba ta.

Caroline se simţi pusă la punct.

— Oricum nu-mi pasă, minţi ea.

Urmă o tăcere lungă şi grea.

— Ei bine, izbucni Caroline în cele din urmă, trebuie să vrei ceva! Toată lumea vrea.

Guthrie nu se grăbi să-i dea un răspuns. Privirea lui alunecă pe silueta ei zveltă, apoi reveni pe faţa ei.

Apoi ridică din umeri.

— Vreau o nevastă, Caroline, spuse el. O nevastă blândă, caldă, moale ca o pernă.

Deşi nu aspira să se mărite nicicum cu bărbatul acesta, Caroline fu ofensată de remarca lui. Ea era la fel de blândă şi caldă ca oricine, dar în ce priveşte moliciunea unei perne, asta-i lipsea.

— Vrei să spui că vrei o nevastă grasă, spuse ea, ca să-şi apere mândria rănită.

Guthrie izbucni în râs.

— Îmi pare rău, Caroline. N-am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit, minţi ea silit, aranjându-şi fustele.

Apoi îl privi din nou în ochi.

— Ţi-ai ales această… nevastă?

— Cam aşa ceva, spuse el cu un oftat pătimaş, mulţumit, care-i înfierbântă sângele Carolinei. O cheamă Miss Adabelle Rogers şi locuieşte în Cheyenne.

Caroline îşi mută privirea, sperând să ascundă înţepătura neaşteptată de durere pe care i-o cauzase anunţul lui.

Nu putea înţelege de ce-i păsa dacă domnul Hayes voia să-şi ia o mireasă sau nu, din moment ce ea era pe cale să se mărite cu Seaton. Dar îi păsa.

— Mă-ntreb ce-ar spune dacă ar şti că m-ai sărutat, spuse ea, ca să nu-i rămână datoare.

— Mi-ar scoate şi celălalt ochi, răspunse Guthrie, amuzat.

Caroline se cutremură, apoi se ridică repezită în picioare.

— Este dezgustător să vorbeşti aşa, protestă ea.

Guthrie se uită la ea cu un fel de compătimire răbdătoare, care-i jigni încă o dată demnitatea. Era sigură că el gândea că voia să-l scoată pe Seaton din închisoare din cauză că nimeni altcineva, în afară de un criminal, n-ar dori o învăţătoare demodată şi slăbănoagă ca ea.

Brusc, hotărî că nu mai poate suporta prezenta domnului Hayes, chiar dacă asta însemna salvarea lui Seaton de la spânzurătoare. Îi venea să plângă, iar respectul de sine decretă că nu-şi putea permite să fie iarăşi văzută plângând de către bărbatul acesta.

— Sunt sigură că voi doi vă potriviţi foarte

bine, spuse ea, după care păşi ţanţoşă la trăsură şi urcă scara.

Nu observă că Guthrie era în spatele ei până când el o apucă de talie şi-o ridică uşor, să o dea jos.

Speriată, se răsuci în braţele lui. Scoase un mic ţipăt de protest, apoi mâinile ei se aşezară în mod automat pe umerii lui, în timp ce buzele lui îi găsiră gura şi o cuceriră.

— Acum plec, şopti Caroline, ameţită, după sărutul lui.

— Rămâi la cină, o anunţă Guthrie, cu voce răguşită, după care o luă de mână şi o conduse înapoi la foc.

CAPITOLUL 3

— Povesteşte-mi despre tine, spuse Guthrie, ghemuindu-se să ridice capacul de pe vasul aşezat pe cărbuni şi să mestece în el. Aroma pătrunzătoare a tocăniţei se ridică în aerul primăvăratic, sporindu-i foamea.

Caroline stătea pe acelaşi butuc pe care stătuse şi mai-nainte cu un aer sfidător, arătând totuşi de parcă ar fi fost gata să fugă şi să se ascundă în pădure. Îşi netezi fustele pe genunchi şi mai ridică bărbia cu o treaptă.

— Sunt institutoare, răspunse ea, făcând un efort să fie cooperantă. Şi, după cum ştii, sunt prietenă apropiată cu domnul Seaton Flynn.

— Tu n-ai tată? o întrerupse Guthrie, trântind capacul este tocana care fierbea în clocot.

Yankeii ăştia îl uimeau de fiecare dată. Acolo de unde venea el, bărbaţii aveau grijă de femeile lor, în loc să le lase să hoinărească prin ţinut şi să între în încurcături.

— Sau un frate?

Caroline făcu ochii mari.

— Poftim?

— În mod sigur n-ai nicio rudă de parte bărbătească, spuse el calm, aşezându-se pe lada de lemn. Dac-ai avea, n-ai umbla aiurea prin zonă ca un pui zburătăcit prin ogradă, dând buzna peste bărbaţii cu care nici n-ar trebui să stai de vorbă.

Ea nu clipi şi nici nu-şi mută privirea.

— Bărbaţi ca tine, domnule Hayes?

— Da. Bărbaţi ca mine. Dacă aş avea o fiică şi ea ar năvăli într-un birt aşa cum ai făcut tu ieri, aş pune-o cu fundul în sus pe genunchi. Cât despre îndrăzneala de a veni în tabăra unui bărbat singură…

Se opri şi scutură din cap a mirare.

Valuri de sânge urcară pe gâtul lui Caroline şi i se opriră în obraji. Ea dădu să se ridice, dar el o prinse de braţ şi o opri.

— Eşti singură pe lume, Caroline? în afară de Flynn, bineînţeles?

Ochii Carolinei luciră de lacrimi. Ea clipi să le alunge.

— Nu. Am două protectoare, Miss Phoebe şi Miss Ethel Mailand. Ele m-au adoptat când aveam opt ani şi le iubesc foarte mult.

Guthrie se rezemă cu coatele de genunchi şi-şi

propti bărbia pe dosul palmelor suprapuse.

— De ce a fost nevoie să fii adoptată când aveai opt ani? întrebă el.

Interesul lui era sincer.

Caroline oftă.

— Am locuit la Chicago, împreună cu mama mea şi cu celelalte două surori ale mele, în casa bunicii. Bunica a murit când aveam eu şapte ani şi a trebuit să ne mutăm într-un apartament, fiindcă nu aveam bani. Mama – cam bea. A încercat să lucreze într-o fabrică de pantofi, dar nu prea reuşea să stea trează.

Caroline ezită puţin şi-i cercetă faţa pentru o clipă, ca pentru a vedea dacă era bine să continue.

— După puţin timp mama a început să aducă acasă tot felul de bărbaţi.

Ochii ei scrutară privirea fixă a lui Guthrie, apoi schimbară direcţia.

— Ei îi dădeau bani şi lucrurile au mers mai bine pentru o vreme. Dar pe urmă a apărut soldatul acela – domnul Harrington.

Guthrie dădu din cap încurajator.

— Domnul Harrington era sergent, cred, şi nu-i plăceau copiii. Nu i-a trebuit multă vreme până s-o convingă pe mama că mie, lui Lily şi Emmei ne-ar fi mai bine dacă ne-am încerca norocul într-un tren de orfani, decât să creştem în Chicago.

Lăsă privirea în jos spre degetele încleştate în poală, care-i albiseră la încheieturi.

— Poate că a avut dreptate. Probabil că am fi

sfârşit ca muncitoare într-o fabrică. Sau mai rău.

Guthrie întinse o mână şi o strânse peste palmele ei împreunate, dorindu-şi să o poată proteja cumva.

— Protectoarele tale nu le-au adoptat şi pe Lily şi Emma?

Caroline îşi muşcă buza de jos, încercând să-şi învingă vechea durere şi scutură din cap.

— Au trimis pe o vecină să le aducă o fată de la tren, fiindcă voiau pe cineva să le ţină companie când plecau în vest. Păcatul mare este că Miss Phoebe şi Miss Ethel sunt cele mai bune, şi cele mai generoase femei din lume. Cred că ele le-ar fi luat şi pe surorile mele, dacă ar fi venit la gară şi le-ar fi văzut.

El îşi plimbă degetul mare pe dosul palmei şi simţi nevoia să o ia în braţe şi să o ţină strâns. Cu cât auzea mai multe, cu atât mai bine înţelegea nevoia ei disperată de a crede în Seaton Flynn. Probabil credea că avocatul acela i-ar fi oferit un cămin, împreună cu tot ceea ce-i lipsise când era mică.

— Ai reuşit să ţii legătura cu Lily şi cu Emma? întrebă el.

Caroline scutură din cap. Genele i se umeziră din nou.

— N-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi. Nu ştiu nici măcar dacă mai sunt în viaţă.

— Ce-ai făcut ca să le găseşti?

Ea ridică o clipă ochii.

— Am scris o scrisoare la agenţia din Chicago, care ne-a trimis în vest, dar ei nu mi-au putut

spune nimic. Aşa că pe urmă am scris o carte.

— O carte?

Guthrie nu-i dădu drumul Carolinei, o ţinea de mână. Iar ea nu încercă să şi-o retragă, deşi el era convins că asta era numai din cauză că uitase că mâinile lor se atingeau.

Ea dădu din cap.

— Este numai o carte subţire, care povesteşte ce s-a întâmplat cu Lily, cu Emma şi cu mine – cum a trebuit să plecăm de-acasă într-un tren de orfani şi restul. Sper că, atunci când va fi tipărită, surorile mele vor vedea cartea, sau vor auzi despre ea şi vor lua legătura cu mine.

— Ai aranjat deja să fie publicată?

Caroline se lumină de mândrie, evident încântată de efortul ei literar, iar Guthrie se trezi că-şi dorea s-o citească. Dar, totodată, nu era sigur că ar putea suporta multă vreme gândul la trei fetiţe lăsate într-un tren fără nimeni care să le poarte de grijă.

— Am fost plătită cu o sută de dolari pentru ea, spuse Caroline.

Guthrie zâmbi strâmb.

— E o sumă frumuşică de bani, îşi dădu el cu părerea şi-i dădu drumul la mână pentru a mesteca iarăşi în mâncare.

— Dar povestea ta care e, Guthrie? întrebă ea, surprinzându-l cu garda coborâtă. Ai familie?

Zâmbetul lui păli.

— S-ar putea spune şi aşa, admise el, dar numai cu foarte multă generozitate. Tatăl meu era un arendaş beţiv, care lucra în apropiere de

Richmond, Virginia, iar mama a plecat de-acasă când eu aveam patru ani. Am fost crescut de sora mea Iris.

— Pari o persoană foarte educată, comentă Caroline. Eu n-am mers la şcoală decât după ce m-au adoptat surorile Maitland, deşi bunica mea mă învăţase alfabetul şi îmi arătase cum să-mi scriu numele.

Guthrie fu impresionat de această nouă confidenţă, dar nu voia s-o lase pe Caroline să vadă că-i părea rău pentru copilăria ei, aşa că se ridică şi se duse până la cort, de unde se întoarse cu două farfurii de tablă şi două linguri, după care răspunse:

— Am primit instruire în casa stăpânilor plantaţiei, împreună cu fiii lor.

Caroline se uită la el cum punea tocană în castroane cu o lingură de lemn.

— Şi sora ta?

— Ea era dusă la vremea aceea.

— Dusă? înghiţi Caroline în sec.

Guthrie îi văzu spaima din ochi; îi era teamă că avea să dea, într-un târziu, de urma surorilor ei, numai să afle că urmele lor se opreau în dreptul unor pietre de mormânt.

— Nu moartă, făcu el corecţia, întinzându-i una dintre farfurii şi o lingură. Iris a fugit cu un vânzător ambulant. Nu e decât o bănuială, dar cred că n-a vrut decât să scape de bătrânu'.

Caroline dădu din cap a compătimire.

— Ţi-a scris vreodată?

— O dată, răspunse Guthrie, concentrându-se

asupra farfuriei sale. De undeva din Atlanta. Individul cu care fugise fusese înrolat în armată, iar ea lucra pentru o croitoreasă.

Soarele cobora încet în spatele munţilor şi Caroline aruncă o privire în direcţia oraşului. Voia, evident, să se întoarcă în Bolton înainte de căderea întunericului. Dăduse deja dovadă de mare îndrăzneală, pentru o lady, când venise la tabără singură. Dacă ar fi rămas dincolo de apusul soarelui, s-ar fi iscat felul acela de scandal despre care oamenii vorbesc ani de zile.

— Tocana ta este bună, zise ea, ridicând în lingură o bucată de carne. Este carne de vită?

— De urs, răspunse Guthrie.

Caroline lăsă lingura în farfurie.

— Am văzut odată un urs dresat. A trecut prin oraş cu un circ de doi bani şi avea blana roasă şi ochii trişti. Îl ţineau într-o cuşcă şi el mormăia atât de jalnic încât am crezut că o să mi se frângă inima.

Guthrie hotărî că, dacă norocul lui nu era păcătos, atunci n-avea noroc deloc. Părea că orice subiect care apărea în discuţie era menit să-i trezească o amintire nefericită Carolinei.

El o privi, fascinat, cum se scutură de amintirile triste, îşi îndreptă umerii şi puse farfuria deoparte. Tob, apăru imediat pentru a înfuleca resturile.

— Nu mai pot suporta incertitudinea nici măcar o clipă, spuse ea. Trebuie să ştiu dacă ţi-ai schimbat hotărârea. Vreau să spun în legătură cu ajutorul pentru domnul Flynn.

Guthrie puse farfuria jos, oftă, şi-şi trecu degetele prin păr.

— Nu cred, spuse el cu părere de rău. Vreau să sap mina asta, apoi, să-mi construiesc o casă. Şi-apoi, să-ţi spun drept, n-am nevoie de necazurile pe care mi le-ar aduce planul tău.

Văzu cum cuvintele lui nu numai că o dezamăgiră crunt pe Caroline, dar o şi răniră. Nu intenţionase asta.

Ea-şi acoperi faţa cu amândouă mâinile, făcând un efort evident să-şi păstreze cumpătul, dar umerii i se cutremurară şi nu-şi putu înfrâna suspinele.

Guthrie se simţi ca străpuns de o baionetă de yankeu.

— Caroline, te rog, nu plânge. O să găseşti un alt bărbat într-o zi.

Caroline izbucni, îndurerată:

— Nu vreau alt bărbat! hohoti ea. Îl vreau pe Seaton Flynn!

Guthrie mormăi o înjurătură, se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe agitat în jurul focului, în timp ce câinele se uita la el cu capul ridicat şi lăsat pe-o parte a mirare.

— După toate aparentele, individul este un hot şi un ucigaş! răcni Guthrie. La dracu', Caroline – chiar şi tu meriţi mai mult decât atât!

— Chiar şi tu? strigă ea, punând mâinile în şolduri. Ce anume vrei să spui cu asta, Guthrie Hayes?

El stătu în loc, zvârli mâinile în lături, apoi le lăsă în jos, pocnindu-le de coapse.

— Eşti destul de drăguţă, declară el nefericit. Numai că eşti cam uscăţivă!

Lividă la faţă, Caroline îşi încrucişă braţele peste sânii mici, dar frumoşi.

— Dacă o să mănânc prăjituri şi plăcinte până mă fac mai grasă ca o vacă bătrână dusă la păscut, atunci o să mă ajuţi?

Fără să vrea, Guthrie izbucni în râs, dar asta nu însemna că nu era descurajat şi supărat. Ba era, şi încă foarte tare.

— Caroline, nu discutăm despre situaţia ta aici. Vorbim despre eliberarea din închisoare a unui individ condamnat pentru crimă. Ai idee cât de gravă e problema asta?

— Dacă acuzaţiile aduse lui Seaton ar fi adevărate, insistă Caroline, ar fi gravă. Dar, din moment ce a fost condamnat pe nedrept, salvarea lui de la spânzurătoare este un act de dreptate. Ai fi un fel de Robin Hood.

— Te rog, şopti Guthrie, apăsându-şi ochii cu două degete, fără să dea plasturele la o parte.

Li zvâcnea capul.

— Ei bine, dacă poţi trăi având moartea unui om nevinovat pe conştiinţă, treaba ta, spuse Caroline.

Porni din nou spre trăsura ei dar, ca şi data trecută, Guthrie o opri.

— Ce ai de gând să faci? o interogă el, îngustându-şi ochiul.

Caroline îşi smulse braţul din mâna lui.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci o să fac eu însămi ceea ce e de făcut.

Guthrie mârâi.

— Ai fi în stare, nu-i aşa? izbucni el furios. Ai risca să-ţi frângi gâtul ăla de tâmpită ca să-l scoţi pe escroc din închisoare!

— Nu este escroc, susţinu Caroline indignată, scuturându-şi mânecile de praf cu lovituri nervoase. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai folosi cuvinte urâte în prezenţa mea.

— L-auzi, chiar aşa? rosti el tărăgănat, cu o sclipire în ochi. Nu cumva uiţi, dăscăliţo, că ai nevoie de ajutorul meu?

— N-am uitat asta nicio clipă, spuse Caroline înmuindu-se. Acum trebuie să plec, dacă-mi dai voie. Am nişte treburi de aranjat.

El o apucă de umeri şi o scutură uşor.

— Uite ce e, zise el, nu-ţi dau voie nici măcar să te apropii de Laramie, m-ai auzit? Şi, mai ales, nu vreau să-mi faci cu mâna de la fereastra închisorii!

— Ce vrei tu, îl repezi Caroline, nu mă priveşte. Bună seara, domnule Hayes şi mulţumesc foarte mult pentru tocană.

Străbătu drumul până la trăsura ei, apoi urcă, iar Guthrie îşi dădu seama că, dacă nu intervenea cu hotărâre, ea avea să facă vreo încercare nesăbuită de a-l ajuta pe Flynn şi-ar fi fost în cele din urmă ori împuşcată, ori arestată, ori amândouă.

— Bine, oftă el, ridicând ochii spre ea. O să vorbesc cu martorii, şi cu Flynn şi cu şeriful care l-a arestat.

Dacă tot o să mai cred că e vinovat după ce

fac toate astea, n-o să mişc un deget să-l eliberez. Ne-am înţeles, Caroline?

Un zâmbet triumfător îi lumină faţa, strălucind ca soarele în dimineaţa de Paşte şi, deşi era cea mai plăcută imagine pe care Guthrie o văzuse vreodată, se simţi rănit.

— Te vom aştepta la cină mâine seară, la ora şase, îl anunţă ea, apucând hăţurile. După aceea, eu şi cu tine vom discuta amănuntele privitoare la salvarea lui Seaton. Au arestat pe cine nu trebuia, Guthrie. Vei vedea!

El făcu un pas înapoi.

— Ar fi mai bine să pleci de-aici. Probabil că lumea a început şi-aşa să vorbească.

Expresia de pe faţa Carolinei spunea că nu-i păsa de bârfe. Era evident că tot ce-şi dorea era şansa de a-şi clădi o viaţă fericită alături de bărbatul pe care credea că-l iubeşte, iar Guthrie se oferise voluntar să transforme acest vis în realitate.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr. Ce ciudat cum putea un bărbat să îmbătrânească fără să devină în mod necesar mai înţelept.

În dimineaţa următoare, Guthrie se duse să lucreze în mină ca de obicei. Folosi târnăcopul şi lopata pe rând, până ce sudoarea îi făcu părul leoarcă şi i se prelinse pe frunte. Cămaşa se lipise de el şi îşi imagina că mirosea mai rău decât birtul „*Scuipat din focul iadului*” într-o noapte de sâmbătă din August.

Dacă voia s-o facă pe Adabelle fericită, atunci când ea avea să vină să locuiască cu el în

Bolton, trebuia să dea mai multă atenţie amănuntelor rafinate ale vieţii.

Lucră până ce soarele stătu să apună, după care ieşi împleticindu-se din puţul minei. Găsi o bucată de săpun într-un desag, apoi smulse o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni de pe frânghia de rufe, unde le atârnase cu o zi mai înainte.

În mod normal, reflectă el, în timp ce-şi croia drum printre tufele de bumbac să ajungă la pârâu, n-ar fi trebuit să ia cina cu Caroline. Asta n-ar face decât să-i dea speranţa că el avea să-l scoată pe neisprăvitul acela de amorez al ei din pârnaie şi, în plus, invitaţia ei eram dubioasă.

Era posibil ca ea să nu-l aştepte deloc.

Ajuns la pârâu, Guthrie aruncă o privire spre apă, se cutremură, apoi se aşeză pe iarba de pe mal să-şi scoată cizmele. Probabil că nici mâncarea n-o să fie bună, se gândi el, dacă stai să te gândeşti la silueta uscăţivă a Carolinei.

Îşi dădu bretelele în jos şi se dezbrăcă de cămaşa soioasă, îmbibată de transpiraţie. Tob veni după el, alergând în salturi între stăpânul lui şi pârâul rece ca gheaţa.

Câinele scânci a milă când îl văzu pe Guthrie îndreptându-se zgribulit către pârâu cu săpunul în mână.

Când băgă piciorul în apă, Guthrie scăpă o înjurătură. Nu era nici mai mult, nici mai puţin decât zăpadă topită. Dac-ar fi aşteptat până sâmbătă, ar fi făcut o baie caldă la, Scuipat din focul iadului”, sus, la etaj. Guthrie se frecă cu

săpun din creştet până-n tălpi, înjurând într-una, iar dinţii îi clănţăneau încă atunci când ieşi afară şi se apucă să se şteargă pe pielea ca de găină cu cămaşa curată. Zilele astea avea să-şi cumpere, în sfârşit, un prosop.

După ce se îmbrăcă, strânse hainele murdare şi se întoarse în tabără. Odată ajuns acolo, propti un ciob de oglindă între pietrele aflate lângă intrarea în puţul minei şi se inspectă.

Părul castaniu îi stătea ţepos în sus, iar barba era deasă ca o pădure. Aduse, bodogănind într-una, aparatul de ras şi umplu un lighenaş cu apă caldă din ceainicul de pe cărbuni. Folosi săpunul cel galben pentru a face spumă şi se apucă să se radă.

Poate că ar trebui să-i spună Carolinei că a păcălit-o când a făcut-o să creadă că-şi pierduse un ochi. La urma-urmei, ei îi povestise deja mai multe despre viaţa lui de dinainte, decât o făcuse faţă de Adabelle.

Pe de altă parte, s-ar putea ca ea să nu înţeleagă că îi plăcea să poarte plasturele fiindcă îi dădea un aer ameninţător şi-i ţinea la distanţă pe mulţi, în locurile unde nu-i convenea să i se pună prea multe întrebări.

După ce-şi aruncă apă pe faţă ca să îndepărteze urmele de spumă, Guthrie se pieptănă şi-şi puse plasturele pe ochi.

La şase fără un sfert, după cum arăta ceasul pe care i-l dăduse tatăl lui după terminarea războiului, Guthrie îi dădu lui Tob să mănânce restul de tocană şi înşeuă murgul cel sprinten pe

care-l folosea de obicei la căruţă. Avu grijă să nu ajungă la casa înaltă, albă, cu gard de scânduri şi trandafiri înfloriţi, înainte ca ceasul să bată ora şase.

Caroline îi deschise uşa când bătu şi făcu ochii mari de surpriză când îl văzu. El nu-şi dădu seama dacă era din cauză că arăta aşa de ferchеş sau din cauză că totuşi venise.

— Intră, spuse ea.

Era îmbrăcată cu o fustă neagră, elegantă, şi o bluză roz, cu guler încreţit, care-i veneau de minune.

Guthrie păşi peste prag şi fu imediat asaltat de aroma de pui fript. Îi lăsă gura apă.

Caroline închise uşa, apoi îi atinse plasturele plină de curiozitate,

— Dacă tot porţi grozăvenia asta, şopti ea, cel puţin pune-o pe acelaşi ochi în fiecare zi.

Înainte ca el să-i poată răspunde ceva, ea se răsuci cu un foşnet de fuste apretate şi o luă înainte, să-l conducă în salonul de alături.

Când privi în jur la căminul cu poliţa sculptată, la spineta îmbrăcată în dantelă pe care stăteau o mulţime de fotografii puse în rând, la sofa şi la scaunele împletite, vechea lui dorinţă puse stăpânire pe el. Dacă s-ar fi întâmplat să nu aibă niciodată nimic altceva în afară de o casă ca aceasta şi o femeie cu care s-o împartă, ar fi fost mulţumit.

Două femei în vârstă îşi făcură apariţia din altă încăpere, uitându-se la el cu priviri sfioase, pline de încântare. După Seaton Flynn, se gândi

Guthrie, orice individ adus în casă de protejata lor, constituia o îmbunătăţire.

— Miss Phoebe şi Miss Ethel Maitland, rosti Caroline politicoasă, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Guthrie Hayes din Virginia.

La această introducere, Guthrie îşi permise o jumătate de zâmbet. Ea îl făcuse să apară ca un gentleman, în loc de fiul unui arendaş cu reputaţia că ajută prizonierii să evadeze din închisorile yankeilor. Mai mult ca sigur că nu le spusese celor două această parte a poveştii.

— Bună ziua, rosti el şi două voci îi răspunseră ca un ecou.

— Caroline a pregătit cina de astă seară cu mâna ei, ciripi una dintre surorile Maitlant, privind cu mândrie la protejata lor.

Guthrie bănui că anunţul era menit să-l încurajeze, aşa că zâmbi, întrebându-se dacă era posibil ca o friptură de pui să miroasă atât de bine şi să fie totuşi rea la gust.

— Ştie să şi coasă, spuse cealaltă domnişoară bătrână.

Caroline roşi şi-şi feri ochii pentru o clipă.

— Vreţi să luaţi loc? întrebă ea, apucându-l pe Guthrie de braţ şi ghidându-l spre un scaun.

Era confortabil scaunul acela moale, tapisat, faţă de lada lui de lemn de lângă butuc. Cele două surori îi zâmbeau învăluite într-un nor de lavandă. El evident că vedeau în el un posibil mire pentru fata lor şi asta îl făcu să se foiască pe scaun.

Probabil Caroline nu le spusese despre

Adabelle şi despre casa pe care Guthrie avea de gând s-o ridice, acum că mina lui producea minereu.

— Domnul Hayes este miner, spuse Caroline, stând în picioare lângă scaunul lui.

Dacă i-ar fi pus o mână pe umăr, ar fi putu poza pentru un fotograf.

— Şi tatăl nostru se ocupa de minerit, spuse una dintre surori.

— Aveţi de gând să vă stabiliţi aici în Bolton, domnule Hayes? întrebă cealaltă.

Guthrie zâmbi larg. Lucrurile ar fi mai plăcute pentru Adabelle dacă avea să fie aşteptată de un grup dintre doamnele oraşului.

— Ştiţi, de fapt, eu…

Înainte să le poată spune despre femeia cu care intenţiona să se însoare şi despre casa pe care avea de gând s-o construiască pentru ea, simţi o izbitură în scaun. După o clipă de nedumerire, îşi dădu seama că fusese piciorul Carolinei.

Era evident că gazda lui nu voia ca el să-şi dezvăluie planurile legate de mireasa pe care voia s-o aducă în Bolton.

— Domnul Hayes este necăsătorit, le informă ea pe cele două surori pe un ton hotărât. Ne aşezăm la masă?

Caroline îl urmărea pe Guthrie cu coada ochiului, în timp ce el accepta un castronaş chinezesc plin cu pireu de cartofi. El părea la fel de surprins de abundenţa şi de calitatea mâncărurilor, pe cât era ea de aspectul lui

deosebit de prezentabil.

Sub stratul acela de praf de mină şi sub barba nerasă se ascunsese un bărbat foarte chipeş, în ciuda plasturelui de pe ochi. Asta nu însemna că aspectul lui aducea vreo modificare planurilor ei, desigur. Chiar dacă sărutul lui îi dăduse senzaţia că pământul îşi luase zborul şi-o aruncase plutind până la stele…

— Învăţătoarele sunt de obicei mame bune, se ştie, remarcă Miss Ethel, întinzând unt pe un biscuit cu mişcări delicate.

O parte a gurii lui Guthrie se ridică în felul pe care Caroline îl cunoştea deja.

— Da, doamnă, spuse el politicos, privind cu gravitate în pireul de cartofi. Cred că aveţi dreptate.

Pentru o clipă, Caroline lăsă ochii în jos, jenată de felul în care protectoarele ei o împingeau sub nasul lui Guthrie ca pe o bucată de friptură apetisantă. Ştia că trebuie să suporte tot circul acela dacă voia să aibă o explicaţie pentru legătura ei cu domnul Hayes. Era nevoie de timp pentru a pune la punct amănuntele planului de evadare a lui Seaton.

— Aţi fost vreodată căsătorit, domnule Hayes? se interesă Miss Phoebe.

— Da, doamnă, răspunse el din nou.

Caroline se înecă cu bucăţica de friptură pe care tocmai o înghiţea, iar Miss Ethel întinse grăbită mâna să o bată pe spate.

Musafirul lor zâmbi după ce Caroline se linişti şi se uită la el peste şervetul apretat cu care îşi

apăsa buzele.

— Am neglijat să-ţi spun asta, Miss Caroline? întrebă el mieros.

Caroline îi aruncă o uitătură urâtă şi-şi puse încet şervetul în poală.

— Da, domnule Hayes, cred că ai uitat, răspunse ea cât se putu de calm.

Probabil că asta era tot o minciună la fel ca plasturele de pe ochi.

— Soţia dumneavoastră trăieşte? întrebă Miss Phoebe, cu un aer îngrijorat.

Uitase de mâncare.

Privind faţa lui Guthrie, Caroline văzu o umbră de tristeţe profundă trecând pe faţa lui, ca un nor.

— Nu, răspunse el. A murit la câţiva ani după terminarea războiului.

Caroline fu izbită de cuvintele lui; pentru o clipă, durerea lui fu şi a ei. Suferi pentru femeia aceea necunoscută aşa cum ar fi suferit pentru Lily sau pentru Emma, sau pentru oricare dintre protectoarele ei.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr când v-aţi înrolat, remarcă Miss Phoebe cu simţ practic.

Caroline observă că Guthrie era recunoscător pentru schimbarea de subiect.

— Aveam şaisprezece ani, doamnă, răspunse el, servindu-se cu încă o bucată de friptură.

Miss Ethel ţâţâi.

— Prea tânăr pentru armată, după părerea mea, zise ea.

— Au existat o mulţime de asemenea tragedii de ambele părţi, interveni Miss Phoebe. După cină, Caroline strânse farfuriile şi aduse o plăcintă de mere caldă. O aşeză chiar în faţa lui Guthrie şi tăie prima felie pentru el.

Miss Phoebe tuşi discret.

— Ai putea să-i serveşti domnului Hayes desertul pe veranda din faţă, draga mea, spuse ea, consultându-şi micul ceasornic prins de corsajul bluzei sale albe. Sora mea şi cu mine trebuie să plecăm, avem repetiţie la cor şi desigur nu s-ar cuveni ca tu şi domnul Hayes să rămâneţi singuri în casă.

Guthrie îi făcu cu ochiul lui Caroline, pe furiş de surorile Maitland şi-şi împinse scaunul în spate.

— Sunt sigur că Miss Caroline n-ar face ceva care să dea prilej de bârfe, rosti el cu subînţeles.

Făcea, evident, aluzie la scandaloasele vizite pe care ea le făcuse la birt şi în tabăra lui.

Caroline avu chef să-i ardă un şut în fund; în schimb, zâmbi arătându-şi dinţii.

— Trebuie să ţii la reputaţia ta, zise ea.

În timp ce Miss Ethel şi Miss Phoebe traversau strada către Prima Biserică Presbiteriană, Caroline aduse pe tavă cafea fierbinte şi câteva felii de plăcintă pe veranda din faţă. Guthrie stătea pe leagăn, cu picioarele depărtate şi cu o expresie de profundă mulţumire pe faţă.

Caroline aşeză tava pe măsuţa împletită din faţa leagănului. Fără să ştie din ce motiv, se simţea pătrunsă de încântare, iar vocea îi

tremură puţin când vorbi.

— Se pare că Miss Ethel şi Miss Phoebe te-au plăcut.

Când se aşeză în leagăn alături de el, avu grijă să lase între ei un spaţiu considerabil. Guthrie o privi cu o sclipire în ochi şi un zâmbet crispat. Soarele apunea şi pe cer apăreau primele stele în jurul lunii palide.

— Sunt cam nerăbdătoare să te vadă măritată, zise el.

Caroline trânti pur şi simplu plăcinta în mâinile lui

Guthrie.

— Ele cred că am inima frântă, îi spuse ea. Vor să continui să-mi trăiesc viaţa. Iar pentru ele, asta ’

Înseamnă să-mi găsesc un soţ.

Guthrie luă plăcinta şi muşcă din ea. Pe faţa lui se citea o aprobare fără rezerve.

— Într-adevăr? întrebă el, cu gura plină.

Caroline îşi pierduse firul gândurilor, din cauză că stătea aşa de aproape de el, pe lângă toate celelalte motive.

— Într-adevăr ce?

— Ai inima frântă?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Sigur că da, spuse ea, ofensată.

Guthrie mai luă o bucată de plăcintă şi-n felul în care mesteca, fără grabă, savurând bucăţica, avea ceva aproape insuportabil de senzual.

— Nu ai o pasiune prea mare faţă de amorezul ăsta al tău, nu-i aşa?

O peliculă delicată de transpiraţie îi umezi pielea dintre sâni, şi Caroline făcu un efort să se abţină să-şi facă vânt cu evantaiul. Avu grijă să-şi ferească ochii de Guthrie.

— Te înşeli, domnule Hayes.

— Îhî, aprobă Guthrie ironic.

El aşeză farfuria de plăcintă pe măsuţă şi vorbi cu o voce joasă, tărăgănată, care suna ca un fel de mângâiere. Puse uşor mâna pe ceafa Carolinei, făcând-o să se înfioare din creştet până-n tălpi.

— Felul în care ai reacţionat când te-am sărutat aseară îmi spune exact inversul, dăscăliţo.

Caroline înţepeni şi întoarse capul să se uite la el.

— Eşti insuportabil de arogant, domnule Hayes! pufni ea.

Muzica de orgă tulbură apusul, venind dinspre biserica aflată peste stradă, apoi răsună un cor de voci discordante.

Degetul lui descrise un cerc pe pielea delicată a gâtului ei.

— Dacă un bărbat nu poate să-i taie răsuflarea unei femei şi s-o facă să geamă, pentru ca apoi să explodeze ca zece tone de dinamită aruncate în focul iadului, spuse el fără nicio intonaţie, atunci ea n-ar trebui să se mărite cu el, fiindcă n-o să fie fericită.

Faţa Carolinei luă foc, dar putu să se îndepărteze de el. Îşi simţea sânii grei, împungând cu sfârcurile ţesătura bluzei, şi

pântecul arzând.

Guthrie continua să-i mângâie ceafa. În mod sigur îi simţise fiorul care o străbătea. Caroline nu se simţi în stare să se uite la faţa lui. Închise ochii încet.

— Nu mi-ai spus că ai fost căsătorit, spuse ea pe un ton inexpresiv, după ce lăsase să treacă scandalos de mult timp.

Trebuie să mărească distanţa dintre ea şi Guthrie Hayes, altfel simţea că se topeşte.

Leagănul scârţâi uşor când Guthrie luă mâna de pe ceafa ei, iar muzica de la biserică se auzea ca un murmur liniştitor.

— N-am avut niciun motiv s-o fac, răspunse el calm.

— Cum o chema?

Cu coada ochiului, Caroline îl văzu pe Guthrie trecându-şi mâna prin păr.

— Nu are importanţă.

— Cred că pentru ea avea. Şi pentru tine.

Guthrie oftă cu tristeţe.

— Annie. O chema Annie.

Caroline îşi împreună mâinile în poală, propti călcâiul în podeaua verandei şi împinse, punând leagănul în mişcare.

— Ai iubit-o?

— Nu e o întrebare cam indiscretă?

Nu fusese chiar dur, dar era clar că n-avea chef să-i răspundă.

Caroline nu-şi petrecuse ultimii ani în compania unor copii încăpăţânaţi fără să înveţe câte ceva despre insistenţă.

— Probabil, aprobă ea. Dar tot vreau să ştiu.

Maxilarul lui Guthrie se încordă uşor şi el întoarse capul, arătând un interes exagerat unei tufe de răsură care creştea în colţul opus al curţii.

— Am iubit-o.

Instinctul o făcu pe Caroline să mai însenineze puţin atmosfera.

— Era grasă?

El izbucni într-un hohot de râs care era numai în parte de amuzament; în mare măsură, simţi Caroline, era de uşurare.

— Nu. De ce dracu' îmi pui o asemenea întrebare?

Caroline ridică uşor din umeri.

— Ai lăsat să se înţeleagă cât se poate de clar că preferi femeile durdulii.

Guthrie zâmbi silit.

— Împlinisem nouăsprezece ani, şi mergeam pe douăzeci, când m-am însurat cu Annie. La vremea aceea, nu ştiu dacă aveam preferinţe – îmi plăceau toate femeile.

Încurajată de faptul că nu era prea multă lumină, în afară de cea venită de la lună şi de cea oprită de perdelele de la salon, Caroline întinse mâna şi împinse plasturele negru de pe ochiul lui Guthrie în sus spre frunte.

Nu fu deloc surprinsă să vadă un ochi verde perfect sănătos, care o privea încordat. Obrajii îi luară foc când Guthrie îi făcu cu ochiul şi, încet, îşi retrase mâna.

El începu să râdă de reacţia ei.

— Îmi pare rău, spuse el cu o voce guturală. Aveam de gând să-ţi spun.

— De ce naiba vrei să porţi chestia asta, când n-ai nevoie de ea?

Guthrie îndesă plasturele în buzunarul de la cămaşa lui curată, dar şifonată.

— Multă vreme am umblat de colo-colo, spuse el, apoi se ridică în picioare, întorcând spatele spre ea şi prinzându-se cu mâinile de balustrada verandei. Din cauza lucrurilor care s-au întâmplat în război, trebuie să am grijă în caz că m-aş întâlni cu anumiţi oameni care să mă fi ţinut minte.

Inima Carolinei se opri o clipă, apoi porni să bată din nou.

— Eşti căutat pentru vreo crimă? întrebă ea, cu vocea înăbuşită de spaimă.

El se întoarse să se uite la ea, cu braţele încrucişate pe pieptul tare ca piatra.

— Nu tocmai. Dar nu mi-am făcut prea mulţi prieteni printre yankei.

— Ai făcut tu ceva, insistă Caroline.

Ştia asta la fel de bine cum îşi cunoştea sala de clasă, deşi n-ar fi putut spune de ce.

Guthrie oftă.

— Am omorât un om.

— Era război…

— Asta s-a întâmplat după aceea, Caroline.

Ea-şi mută privirea, ţinând mâinile strânse în poală.

— Cu siguranţă ai avut un motiv.

— Asta depinde de punctul de vedere,

răspunse Guthrie. Şi ca să-ţi spun drept, n-am simţit niciodată nevoia să discut acest incident cu un judecător unionist. Până s-o cunosc pe Adabelle şi să găsesc mai apoi cupru în dealurile astea, aveam de gând să mă mut dintr-un loc într-altul tot restul vieţii mele.

Caroline simţi o înţepătură în inimă când îl auzi spunând că femeia aceea, care-l aştepta în Cheyenne, fusese cea care schimbase cursul vieţii lui Guthrie, cu toate că ştia că n-ar fi trebuit să-i pese.

— Trebuie să ştiu împrejurările crimei, spuse ea, ridicându-se în picioare, cu faţa la el. Spune-mi ce s-a întâmplat, te rog.

El rămase rezemat de balustradă, cu braţele încrucişate peste piept. Deşi ar fi avut ocazia perfectă s-o ia pe Caroline în braţe şi s-o sărute, aşa cum făcuse în tabără, nu schiţă nicio mişcare.

— De ce?

— Fiindcă nu pot să stau în compania unui criminal, explică ea cât se poate de calm.

În lumina care se furişa dinspre ferestre, Caroline îi văzu un muşchi tresărind pe faţă.

— De ce nu? Se pare că nu te deranjează să te măriţi cu unul.

Caroline îşi stăpâni furia. Oricât l-ar fi detestat pe domnul Hayes ca persoană, avea nevoie de ajutorul lui şi nu-şi putea permite să-l jignească prea tare.

— Asta fiindcă sunt convinsă că Seaton este nevinovat, replică ea cu demnitate. Dar tu ai

mărturisit, pur şi simplu…

Guthrie îşi împreună palmele, implorând-o să tacă.

— Pe omul pe care l-am omorât îl cunoşteam din timpul războiului, spuse el. Vocea lui era guturală, inexpresivă şi rece. Şi trebuia să fie omorât.

— Aş putea să mă duc la şerif, anunţă Caroline, deşi ştia că niciodată n-ar fi făcut acest lucru.

Abia după ce rosti cuvintele îşi dădu seama că Guthrie îi dăduse, fără să vrea, o armă pe care putea s-o folosească împotriva lui.

— N-ai nicio dovadă, spuse Guthrie.

Privirea lui era atentă, deşi nu putea citi expresia ochilor lui.

Ea ridică din umeri şi bravă.

— Poate că cineva, undeva, are o dovadă.

Guthrie păşi brusc înainte şi o apucă strâns de braţe cu palmele lui puternice, bătătorite. Apoi îi dădu drumul la fel de brusc cum o apucase.

— Ceea ce am spus mai devreme, aşa rămâne, Caroline, spuse el după o tăcere lungă, încordată. Dacă eu hotărăsc că Flynn este vinovat, atunci o să atârne în laţ chiar dacă ar fi să i-l petrec eu după gât. Mulţumesc pentru cină.

După spusele acestea, se întoarse şi coborî scările, apoi străbătu aleea. Calul lui era priponit de un ţăruş de lângă gard.

Caroline se repezi în urma lui.

— Vreau să merg cu tine, strigă ea. Vreau să zic, când o să te duci în Laramie.

Umerii lui Guthrie deveniră rigizi şi el se răsuci încet către Caroline, uitând de calul care-l aştepta.

— Nu, spuse el.

— Ba da, se-ncăpăţână Caroline.

CAPITOLUL 4

În dimineaţa următoare, Guthrie înhămă calul la căruţă şi plecă în oraş, să facă provizii, cu Tob înfipt în spatele său ca un rege aflat în turneu. Poate ca o concesie făcută Carolinei, sau poate fiindcă obosise să fugă departe de tentaculele războiului, care se întindeau mereu să-l sugrume, Guthrie aruncă plasturele pentru ochi într-un smoc de ierburi uscate pe lângă care trecea.

La magazinul general îl aştepta o scrisoare parfumată cu lavandă şi Guthrie zâmbi când o îndesă în buzunarul de la cămaşă. Orice ar fi spus Caroline, îşi spuse el, Adabella nu era deloc grasă. Era durdulie, aşa cum era un curcan apetisant de Crăciun.

În timp ce negustorul, un individ mărunţel, sfrijit, cu creştetul capului pistruiat înconjurat de smocuri de păr roşu, lua de pe rafturi articolele cerute de pe lista lui Guthrie şi le punea în cutii, el făcu o plimbare prin magazin. Într-unul dintre colţuri se afla un raft cu cărţi, şi el cercetă titlurile, mijindu-şi ochii şi trecând cu degetul pe muchiile tari.

Mai mult decât orice altceva, rafturile pline cu

cărţi însemnau pentru Guthrie bogăţie. Prezenţa cărţilor îi spori dorul de Willow Growe, de plantaţia Metavish din

Virginia şi-l făcu să tânjească după o anumită frumuseţe a sudului care, dispăruse probabil pentru totdeauna.

Când luă în mână un volum de Swimburne, i se puse un nod în gât, dar un zâmbet amar îi răsări în colţul gurii când se întrebă la câţi dintre fermierii, minerii şi ciobanii din jurul Boltonului le plăcea să citească poezie. Răspunsul se afla în stratul de praf care se ridică dintre paginile cărţii când o răsfoi.

El suflă să îndepărteze cât de cât praful şi deschise la prima pagină. Când avea să-şi construiască propria casă la marginea oraşului, aceasta urma să aibă o cameră întreagă rezervată pentru cărţi şi pentru citit, aşa cum existase una la Willow Growe.

— Aş fi dispus să vă fac un preţ bun pentru cartea aceea, spuse proprietarul magazinului, aducându-l înapoi la realitate.

Guthrie realiză că se lăsase furat pe gânduri, din moment ce nu-l auzise pe omul acela apropiindu-se. Aşa-i trebuia, dacă se-ncurcase cu o femeie cum era Caroline.

— Cât?

— Cinci cenţi, veni răspunsul ferm.

— Vândut, spuse Guthrie, dându-i cartea şi îndreptându-se înspre fereastra din apropiere.

Se opri în dreptul ei, cu degetele înfipte pe după bretele şi privi afară.

Tob aştepta nerăbdător în fundul căruţei, deşi stătea cu ochii ţintă spre birtul „*Scuipat din focul iadului*”, aflat ceva mai jos pe stradă. Probabil avea în minte imaginea unui castron plin cu whisky irlandez, se gândi Guthrie şi zâmbi uşor.

Tocmai voia să plece din dreptul ferestrei, când o văzu pe Caroline călcând hotărâtă pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Nu ştiu dacă s-o strige sau să o evite, dar, înainte de a putea lua vreo hotărâre, ea-l zări pe Tob în căruţă.

O clipă mai târziu, traversa strada cu paşi nesiguri, în rochia ei elegantă, cu garnitură de dantelă albă.

Guthrie ieşi din magazin, spunându-şi că nu avea cum s-o evite. De fapt, nu voia s-o facă.

— De ce nu eşti la şcoală? întrebă el, ridicând degetele la borul pălăriei şi vorbind pe un ton cordial, de parcă n-ar fi avut loc nicicând schimbul acela de cuvinte din faţa casei Carolinei.

Ea ridică puţin bărbia, iar el avu pentru o clipă senzaţia că se scufundă rostogolindu-se, în adâncimile cafenii ale ochilor ei. Se propti ferm cu picioarele pe scândura trotuarului, ca pentru a se întări.

— Este sâmbătă, domnule Hayes, explică ea.

Deşi atitudinea ei nu era chiar distantă, ea nu se îndură să zâmbească.

— Sunt fericită să constat că ai renunţat la plasturele acela caraghios.

Guthrie avu brusc o viziune în care el o

întindea cu blândeţe pe Caroline pe un covor bogat de iarbă, pe malul unui pârâu, şi îi învăţa trupul zvelt să guste toate nuanţele plăcerii. Un fior puternic îl străbătu şi corpul îi deveni rigid.

Pe urmă îşi aminti de Adabelle şi pipăi buzunarul cu scrisoarea în efortul de a stabili un fel de contact cu ea.

Privirea Carolinei coborî pe plicul parfumat ascuns numai în parte de degetele lui, apoi îi urcă din nou pe faţă. El zări o licărire de furie în ochii ei, şi, spre mirarea lui, îi făcu mare plăcere să constate că era geloasă.

— De la Adabelle? întrebă ea cu voce dulceagă.

Guthrie afişă un zâmbet fericit şi dădu din cap.

Caroline făcu ochii mari, dar cuvintele ei şi tonul vocii erau concesive.

— Sper că ai încă de gând să mă ajuţi, spuse ea.

De fapt, Guthrie sperase că cearta lor din seara precedent o făcuse să renunţe la idea de a-l scoate pe amorezul ei din închisoare, dar acum, în plină zi, îşi dădea seama că se înşelase.

Deşi era conştient că era o laşitate, o folosi pe Adabelle drept scuză.

— Nu sunt sigur că viitoarea mea soţie va fi de acord.

Caroline miji ochii şi făcu un pas spre el. Ea mirosea a soare şi a vanilie, iar vintrele lui se încordară mai tare.

— Ştiu că viitoarea ta soţie n-ar fi de acord cu sărutul pe care mi l-ai dat zilele trecute, spuse

ea cu voce cântată.

Guthrie îşi smulse pălăria de pe cap, apoi o trânti la loc. Pe toţi dracii, femeia asta era enervantă.

— Dacă nu încetezi să mă ameninţi, Miss Chalmers, şopti el, noi doi o să ne încăierăm. Şi-ţi garantez că eu o să înving!

— Acum cine ameninţă? i-o întoarse ea, ridicând o sprânceană.

De la vârsta de zece ani, când una dintre verişoarele lui Jacob îi luase praştia favorită şi i-o aruncase în fântână, Guthrie nu mai avusese aşa o poftă nebună să pună o fată cu faţa în jos pe genunchi şi să-i tăbăcească fundul. Zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Îmi dai voie să-ţi mai amintesc încă o dată că tu eşti cea care are nevoie de un favor?

Bravada o părăsi în mod evident – deveni palidă şi se trase un pas înapoi – dar mândria ei era încă foarte prezentă.

— După cum ţi-am spus aseară, spuse ea cât putu de încet, să nu fie auzită de trecătorii de pe stradă, dacă nu te pot convinge să mă ajuţi, o s-o fac singură.

Guthrie ştia că ar fi trebuit să-i spună că n-are decât, dar nu putea suporta ideea că ea şi-ar asuma un asemenea risc.

— De ce nu-ţi găseşti şi tu un om de treabă să-l torturezi, şopti el, pe deplin conştient că se uita lumea la ei, şi să-l laşi pe sconcsul ăla acolo, în Laramie?

Ochii ei se aprinseră de o furie dezlănţuită ca

furtunile de vară, dar nu se dădu bătută.

— Ieri s-a încheiat trimestrul şcolar, îl anunţă ea, pentru ca băieţii să-i ajute pe taţii lor să strângă vitele şi să le însemneze cu fierul roşu. Nu există niciun motiv să nu pot merge în Laramie.

După spusele acestea, ea se răsuci şi porni în jos pe stradă către poştă, iar lui îi fu jenă să o atingă sau să o prindă de braţ. Scăpă o înjurătură, care-l făcu pe Tob să latre speriat din fundul căruţei, apoi se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în magazin.

După ce Caroline îl văzu pe Guthrie părăsind magazinul şi luând-o în jos pe stradă către birtul *„Scuipat din focul iadului*”, cu câinele acela urât lipit de călcâie, ieşi din oficiul poştal şi traversă strada spre magazinul cu rochii şi pălării de damă.

Hypatia Furvis o întâmpină cu un zâmbet unsuros.

— Caroline, intonă ea. Ce te aduce pe aici? Ai nevoie de o rochie pentru balul de primăvară?

Nimeni n-o invitase pe Caroline la bal, iar Hypatia ştia asta cât se poate de bine. Îi plăcea s-o înţepe pe fosta ei colegă de şcoală fiindcă n-o iertase niciodată pentru că ieşise câştigătoare la concursul de scriere din clasa a opta şi numele ei ajunsese în ziarele din Laramie până în Cheyenne. În plus, Hypatia avusese şi ea speranţele ei când Seaton Flynn apăruse în oraş şi se apucase de avocatură.

— Da, spuse Caroline, cu o hotărâre bruscă,

deşi de obicei îşi cosea singură rochiile, în loc să le cumpere de gata sau să meargă la croitoreasă. Vreau o rochie.

Hypatia, o tânără scundă şi ştearsă, cu dinţii mari şi părul creţ, de aceeaşi culoare cu blana unui şoarece de câmp, fu luată prin surprindere.

— Presupun că te-a invitat minerul acela soios, spuse ea oftând, în timp ce căuta printre umeraşele de pe cuier să-i găsească o rochie pe măsură. Oamenii vorbesc. Spun că eşti cam prea prietenoasă cu bărbatul acela.

Caroline se uită la Hypatia cu ochi mari.

— Aşa? Habar n-aveam că *„oamenii*” sunt interesaţi de problemele mele personale.

Hypatia avu politeţea să roşească.

— Petrece o grămadă de timp în birt, spuse ea, într-un acces de îndrăzneală. Şi poartă plasturele acela îngrozitor pe ochi, ca un pirat din romanele ieftine. Nu pot să-mi dau seama ce aştepţi de la el.

Sub mâinile Hypatiei apăru o creaţie spumoasă de dantelă roz, iar Caroline luă rochia de pe cuier să se uite la ea. În mod normal, nu s-ar fi uitat de două ori la ceva atât de înzorzonat, dar inima îi tresări când puse rochia pe ea şi se uită în oglinda de alături.

Culoarea îi aduse o nuanţă trandafirie în obraji şi îi făcu ochii castanii să danseze. Dacă nu se înşela, volănaşele corsajului cu tăietură adâncă avea s-o facă să pară durdulie.

— Cât costă? întrebă ea gânditoare, uitând de comentariile Hypatiei.

— Mai mult decât şi-ar putea permite o învăţătoare, spuse Hypatia înţepată.

La una ca asta, nimic n-ar mai fi putut-o împiedica pe Caroline să cumpere rochia, chiar dacă avea să dea pe ea aproape tot salariul ei pe ultima lună.

— O iau, spuse ea.

Hypatia rămase cu gura căscată, apoi miji ochii şi smulse rochia din mâinile Carolinei.

— Foarte bine, pufni ea, dar să nu încerci să o aduci înapoi mâine, după ce ai purtat-o.

Caroline ar fi zâmbit în timp ce o urma pe Hypatia la casa de marcat, dacă n-ar fi existat problema că, de fapt, nu avea un însoţitor pentru balul din seara aceea. Nu putea să se ducă singură.

Cu un aer absent, plăti rochia din salariul ei câştigat cu destulă greutate şi părăsi magazinul cu ea sub braţ, pusă într-o cutie mare, albă.

Guthrie tocmai ieşea din birt când ea păşi pe trotuar. Câinele Tob mergea pe lângă el, lingându-se pe bot.

Caroline trase aer în piept să prindă curaj, privi într-o parte şi-n alta, apoi traversă strada.

— Am să-ţi cer o favoare, spuse ea cu îndrăzneală, oprindu-se în faţa lui. Dacă e necesar, sunt dispusă chiar să plătesc.

Guthrie oftă şi îşi puse mâinile în şolduri. Atitudinea lui trăda suspiciune.

— Ce mai e?

— Este un bal diseară, la şcoală, spuse Caroline, cu vocea puţin tremurată, şi-aş vrea să

fii tu însoţitorul meu.

Ochii lui verzi clipiră şi ea avu impresia că-i zăreşte o strâmbătură a gurii înainte să vorbească.

— M-ai plăti ca să te duc la un bal? întrebă el. Mă placi mai mult decât laşi să se vadă, Miss Chalmers.

— Nu îmi placi deloc, susţinu Caroline înţepată. Numai că – ştii – am motivele mele pentru care vreau să merg acolo.

— Îmi închipui că ai, răspunse el sec. Probabil că n-ai mai făcut un gest atât de spontan din ziua în care te-ai născut.

Caroline se strădui să-şi pună frâu enervării, iar lucrul acesta era şi mai greu de realizat din pricină că Guthrie părea să se bucure din plin de stânjeneala ei.

— Ei, mergi sau nu?

Guthrie oftă şi îşi ridică pălăria a respect.

— Aş fi onorat, Miss Caroline, spuse el şi buzele îi tremurară aproape imperceptibil, în timp ce ochii îi jucau în orbite. Şi n-am permis niciodată în viaţa mea unei femei să-mi plătească atenţiile. N-am de gând să fac începutul cu tine.

Faţa Carolinei luă foc la implicaţiile acelei remarci.

— Mulţumesc, spuse ea tulburată.

El îşi puse pălăria la loc pe cap, încă zâmbind ironic de stânjeneala ei, cu un aer oarecum îngâmfat.

— O să vin să te iau pe la şapte, spuse el. Să

fii gata.

Caroline nu se putu uita în ochii lui, pentru că ştia că i-ar vedea strălucind a râs, iar stăpânirea ei de sine s-ar fi făcut ţăndări. Dădu scurt din cap, se răsuci şi se îndepărtă cu mers apăsat. Sângele îi pulsă în obraji până ajunse acasă.

Miss Ethel săpa veselă un rond de flori, dar se ridică greoi în picioare când o văzu pe Caroline intrând pe poartă. Trecu cu privirea întâi pe cutia rochiei, apoi se opri pe faţa protejatei ei.

— Te duci la balul de primăvară până la urmă. Eu şi sora mea ne pierdusem speranţa, din moment ce nu ai spus nimic…

— Încercam să uit de bal, mărturisi Caroline cu un oftat. Dar Hypatia Purvis nu m-a lăsat.

Miss Ethel se lumină la faţă.

— Minunat, spuse ea, fără să bage de seamă remarca privitoare la adversara Carolinei. Cine te însoţeşte? Sper că domnul acela minunat care a venit aseară la cină.

Caroline nu-şi putu reţine zâmbetul văzând încântarea sinceră a lui Miss Ethel.

— Da, spuse ea, punând mâna liberă pe umerii fragili ai protectoarei sale şi sărutând-o pe frunte. Merg cu Guthrie.

Bătrâna domnişoară chicoti emoţionată.

— Are felul acela tărăgănat de a vorbi, specific din Virginia.

Faţa ei cu trăsături fine deveni solemnă.

— Orice s-ar spune despre politica lor, sudiştii aceştia ştiu să se poarte ca nişte gentlemani.

Ca să nu izbucnească în râs când o auzi

numindu-l gentleman pe Guthrie Hayes, Caroline se muşcă de buze şi dădu din cap. Apoi se scuză şi intră grăbită în casă.

Ajunsă sus, în camera ei, scoase rochia cea extravagantă din cutie şi o scutură s-o netezească. Când o puse pe ea, dantelele foşniră ca o şoaptă minunat de plăcută.

Caroline îi admiră croiala timp de câteva minute, apoi o atârnă cu grijă în şifonier şi se aşeză la măsuţa de la toaletă. Faţa care o privea din oglindă era îmbujorată de nerăbdare, iar ochii străluceau.

Ridicându-şi mâinile, Caroline îşi desfăcu cocul greu de la ceafă, lăsându-şi părul negru să se reverse în jurul umerilor şi pe sâni. Lăsă bărbia în jos şi exersă privirea aceea galeşă cu care le văzuse pe alte femei uitându-se la bărbaţi.

După părerea Carolinei, pe ea o făcea să arate cam cretină. Îşi ridică bărbia, adoptând poziţia ei obişnuită, plină de mândrie şi începu să-şi perie părul negru ca abanosul. Portretele înrămate ale lui Lily şi Emmei îi atraseră atenţia. Se duse la birou şi le luă în mână. Auzi în gând treci voi de copii care cântau:

Trei flori îmbobocite în câmpie, îşi odihneau frumoasele petale,

O margaretă, un crin şi-un trandafir… îi veni să plângă şi atinse feţele mici pe rând, apoi lăsă tabloul jos. Lily trebuia să aibă acum nouăsprezece ani, iar Emma douăzeci. Încerca să-şi imagineze cum arătau, acum că erau mari şi se rugă în gând să-şi fi găsit bărbaţi puternici

şi buni care să le iubească.

Poate că n-au supravieţuit să devină adulte, gândi Caroline întristată. Se întâmplase asta cu o mulţime de copii, care nu fuseseră niciodată bine îngrijiţi sau hrăniţi.

Soarele strălucea şi în seara aceea se va duce la bal, chiar dacă avea să se afle în braţele domnului Hayes, în loc de braţele lui Seaton.

După ce-şi prinse părul într-o coadă, luă un toc şi hârtie, se aşeză în leagănul de pe verandă şi începu o scrisoare către Seaton. Voia să-l liniştească, dar fără a da la iveală planurile ei, pentru cazul în care i-ar fi cenzurat scrisorile, însă mai mult de „*Dragă domnule Flynn*”, nu-i veni în minte nimic.

Deşi stătea cam prost cu banii, Guthrie se duse la birt să-şi facă baia săptămânală, apoi merse la bărbier pentru un ras şi un tuns şi o frecţie care îi făcu obrajii să ia foc. Îşi cumpără chiar şi un costum de gata şi o cămaşă, deşi nu-şi imaginase că va mai purta asemenea haine înainte de ziua când avea să stea cu Adabelle în faţa preotului.

Adabelle.

Abia în drum spre casă, cu Tob tolănit pe bancă, lângă el, fiindcă restul căruţei era plin cu provizii, îşi amintise de scrisoare.

Avu un sentiment de ruşine când o scoase din buzunar şi rupse plicul la un capăt. O hârtie de scris albastră, fină, alunecă dinăuntru şi el o despături cu mişcări grăbite, enervat. Nu însemna că o trăda pe Adabelle dacă o ducea pe

Caroline la bal.

Încruntându-se, citi cuvintele frumos aşternute pe pagină. Îl iubea. Îi era dor de el. Abia aştepta să poată fi împreună şi să pună temelia unei familii.

În mod normal, o menţionare atât de directă a urmărilor naturale ale căsătoriei ar fi făcut ca ţesătura pantalonilor lui Guthrie să devină prea strâmtă la încheietura coapselor. Acum nu făcu altceva decât să-i tulbure conştiinţa.

Cu toată firea ei arţăgoasă şi silueta uscăţivă, Caroline trezea ceva în el. Ceva profund.

Guthrie puse scrisoarea la loc în plic şi-l vârî în buzunarul de la cămaşă. Trebuia să-şi dea seama că învăţătoarea aia sclifosită îi va provoca necazuri încă de când îl chemase afară din birtul „*Scuipat din focul iadului*” în plină zi.

Alungit lângă el, Tob scheună compătimitor, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Întinse mâna şi mângâie uşor câinele pe cap. Avea s-o ducă pe Caroline la bal, din moment ce-şi dăduse atâta osteneala să facă baie, să-şi cumpere costum şi să se radă şi avea să se ducă în Laramie să discute cu individul acela, Flynn între patru ochi. Practic, îşi dăduse cuvântul. Dar după aceea, avea să se ducă direct în Cheyenne, s-o ia pe Adabelle şi s-o ducă în Bolton.

Un zâmbet leneş i se lăţi pe faţă. Odată ce Adabelle avea să fie cu el, purtând verigheta lui pe deget, gândul la pacostea aceea de dăscăliţă avea să-i dea pace.

Când ajunse în tabăra lui, Guthrie descărcă

proviziile, depozitând cea mai mare parte dintre ele în gura puţului de mină. Atârnă costumul cel nou de frânghia de rufe şi-l admiră. Zâmbetul îi pieri când îşi imagină ziua nunţii sale, iar femeia agăţată de braţul lui fu Caroline, în loc de Adabelle.

Nu putea să-şi alunge gândurile muncind, în orice caz, nu fără a distruge tot efectul băii fierbinţi pe care o făcuse în oraş, aşa că scoase volumul de Swimburne şi se duse lângă pârâu să citească. Cum nu dormise deloc în noaptea precedentă, după conflictul verbal avut cu Caroline, sfârşi prin a se prăbuşi pe burtă în iarba moale, sforăind.

Când se trezi, Tob îl lingea pe faţă şi după-amiaza era aproape dusă. Înjurând, Guthrie se ridică grăbit în picioare şi se întoarse în tabără.

Focul era aproape stins, aşa că îl aprinse din nou. Apoi îşi tăie o bucată de carne sărată de porc pe care o cumpărase în ziua aceea din oraş şi o aruncă într-o tigaie, să se prăjească. N-avea să-i placă deloc gustul, se gândi el nemulţumit, după friptura de pui servită de Caroline la cină cu o seară înainte.

Oricum, să fie a naibii ea de femeie. Începea să-şi dorească să n-o fi văzut şi să nu fi auzit niciodată de ea.

Mâncă puţin din carnea sărată fără să-i simtă gustul şi-i dădu o porţie generoasă de resturi lui Tob. Apoi se duse la pârâu şi se frecă pe dinţi cu bicarbonat de sodiu.

Sosi la casa Carolinei exact la timp, după ce se

mustrase singur tot drumul fiindcă însoţea la bal o femeie când plănuia să se însoare cu alta. Când Adabelle avea să vină în Bolton, avea cu siguranţă să audă zvonuri despre el şi învăţătoarea aceea...

Apoi Caroline îi deschise uşa, îmbrăcată într-o rochie roz de dantelă care-i ridica sânii şi-i împingea către el ca pe o ofertă ademenitoare. Părul îi înconjura faţa ca un nor pufos, negru, strălucitor, iar pielea îi lucea ca razele de lună răsfrânte într-o oglindă. Guthrie ştia că ar fi trebuit să fie îndrăgostit de o altă femeie, dar nu-şi putu aduce aminte care era numele ei nici să-l fi omorât.

CAPITOLUL 5

Era tulburător, se gândi Caroline, felul în care domnul Hayes părea să devină mai chipeş cu fiecare ocazie când îl vedea. Prima oară când îl întâlnise, în faţa birtului, crezuse că nu era altceva decât un neisprăvit. Acum, stând în picioare pe veranda ei, îmbrăcat în costum şi pregătit s-o ducă la balul de primăvară, el avea un aer aristocratic.

Probabil că-şi imagina această ultimă parte, hotărî ea, zâmbind.

— Intră, domnule Hayes, spuse ea, lăsându-l să treacă.

Miss Phoebe şi Miss Ethel stăteau îngrămădite una într-alta în uşa de la salon, iradiind de încântare. Caroline îşi dădu seama că le

dezamăgise, probabil, pe cele două surori, refuzând pretendenţii – până la Seaton, bineînţeles – pentru a se concentra asupra meseriei sale şi asupra cărţii pe care o scrisese, despre trenul de orfani.

— Ce chipeş sunteţi, îi spuse Miss Ethel lui Guthrie, împreunându-şi mâinile mici, pline de inele.

Guthrie zâmbi şi se înclină uşor. Ghicise, desigur, că cele două surori admirau manierele sudiste de politeţe.

— Veţi fi prezentă la bal, nu-i aşa, Miss Ethel? se interesă el, cu amestecul potrivit de convingere şi neîncredere în voce.

Miss Ethel se îmbujoră şi ochii îi străluciră.

— Oh, nu, spuse ea, fluturând o mână şi aşezând-o apoi pe piept.

Guthrie se arătă dezamăgit.

Miss Phoebe interveni.

— Plecaţi odată, li se adresă ea lui Guthrie şi Caroline. Balul trebuie să înceapă.

Caroline îi dădu lui Guthrie şalul ei cel mai bun, cel pe care Miss Ethel îl croşetase pentru ea de Crăciunul trecut, din fir de mătase naturală, iar el i-l aşeză pe umeri. Se simţea intimidată şi oarecum dezorientată, iar faptul că ea fusese cea care îl invitase pe Guthrie la bal îi stătea ca o piatră pe suflet. Dar dacă el ar fi fost cel care făcea invitaţia, aşa cum cerea obiceiul, probabil că l-ar fi refuzat.

Calul domnului Hayes era priponit lângă gardul casei. Ştiuse, probabil, că şcoala era foarte

aproape, din moment ce fusese odată acolo, aşa că nu găsise necesar să vină cu trăsura.

Merseră pe cărarea de lângă drum, deoarece trotuarele nu ajungeau aşa de departe de centrul oraşului, iar Caroline îşi sprijinea confortabil mâna de braţul lui Guthrie. Dinspre şcoală se auzeau sunete slabe de muzică de vioară, iar stelele sclipeau ca nişte pete de argint pe cerul întunecat.

Doar pentru seara aceasta, hotărî Caroline, avea să uite de necazurile ei şi să se concentreze numai asupra clipei. Ridică privirea spre faţa luminată de lună a lui Guthrie şi zâmbi şovăielnic. Fusese la o sută de baluri în viaţa ei, şi, totuşi, această experienţă era, într-un fel, foarte diferită.

În umbra arţarului din faţa casei doctorului Lendrum, Guthrie se opri şi o răsuci încet pe Caroline cu faţa la el.

— Retrag ce-am spus, rosti el răguşit. Vreau să spun, despre faptul că eşti uscăţivă. Adevărul este că arăţi atât de bine încât îmi vine foarte greu să mă port ca un gentleman.

Simţind cât de greu îi fusese să facă mărturisirea aceea, Caroline zâmbi cu blândeţe, în timp ce inima îi zburase din piept şi plutea printre stele.

— Mulţumesc, spuse ea, şi deşi ştia că nu s-ar fi cuvenit, cu atâta lume în jurul lor, ea-şi dori fierbinte ca el s-o sărute.

În timp ce viorile atacară un ritm mai vioi în clădirea şcolii, Guthrie se aplecă şi atinse cu

buzele gura Carolinei. Ea simţi cum se naşte în ea un fior care se răspândi apoi în pământul de sub picioarele ei, ca rădăcinile unui copac. Mâinile ei alunecară pe reverele hainei lui, apoi se întâlniră şi se împletiră după gâtul lui, iar ea se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă mai aproape de el.

Cu un gemăt înfundat, Guthrie o strivi de trupul lui şi o sărută mai adânc. Ţinea o mână chiar sub sânul ei, şi ea simţi sfârcul întărindu-se, aşteptând atingerea lui.

Dar, în loc s-o dezmierde, Guthrie înjură şi se desprinse brusc de ea.

— Îmi cer scuze, spuse el respirând cu greu şi se-ntoarse cu spatele spre Caroline.

Fiindcă nu era convinsă că poate vorbi – dacă el ar fi dus-o într-un loc intim şi ar fi făcut dragoste cu ea, n-ar fi fost în stare să protesteze – Caroline ridică mâinile să-şi verifice coafura, apoi îl apucă pe Guthrie de braţ. N-aveau decât să se împace cu situaţia.

Luminile, râsetele şi muzica se revărsau în curtea şcolii prin uşile de la intrare, care erau deschise la perete, iar Guthrie aproape că o împinse pe Caroline în sus pe scări, apoi înăuntru.

Băncile fuseseră împinse la perete şi clădirea şcolii gemea de lume. La intrarea Carolinei şi a lui Guthrie în sală, toţi ochii se îndreptară spre ei. Caroline ridică bărbia sfidătoare, deşi prima pornire fusese să se răsucească pe călcâie şi să fugă.

Se pare că Guthrie îi simţise ezitarea, fiindcă îi zâmbi şi o trase imediat în mijlocul celor care dansau. În seara aceea, se gândi Caroline, privindu-l cu uimire, putea aproape să creadă că iubea un adversar al fostei Confederaţii, în locul lui Seaton Flynn. Se întrebă dacă Guthrie învăţase să danseze în casa cea mare a plantatorului, aşa cum învăţase citirea, scrierea şi aritmetica. Sau poate îl învăţase o femeie – misterioasa Annie, de exemplu?

Dansară până când Carolinei i se tăie răsuflarea şi încă o dată după aceea. Guthrie nu părea să le observe pe celelalte femei care stăteau îngrămădite în clădirea şcolii şi sperau să-i atragă privirea, şi plecă de lângă Caroline numai cât să aducă un pahar de punci pentru ea, când muzicanţii amatori ieşiră afară să fumeze şi să ia câte o înghiţitură de whisky din sticlă.

— Acesta este acel pierde-vară care caută cupru sus pe deal? întrebă Hypatia, care-şi făcuse apariţia imediat ce Caroline rămăsese singură.

Făcuse ochii mari de uimire şi-şi tot pipăia părul cânepiu cu o mână care tremura uşor.

— Numele lui este Guthrie Hayes, spuse Caroline, simţindu-se roşie la faţă şi, pentru prima dată de la arestarea lui Seaton, fericită. Şi nu este un pierde-vară.

Îşi spuse în sinea ei că-i lua apărarea lui Guthrie fiindcă voia ca oamenii să creadă că ţinea la el, încât să nu-şi dea seama mai pe urmă cine se afla în spatele evadării care urma

să aibă loc.

Hypatia îşi făcea vânt cu carneţelul de dansuri.

— Ştim cu toţii, surâse ea afectată, ce înseamnă o recomandare din partea ta.

Inima Carolinei se înfierbântă. Hypatia se referea la încăpăţânarea cu care-l susţinuse pe domnul Flynn, bineînţeles. La fel ca toată lumea din oraş, Hypatia considera că loialitatea Carolinei era prost orientată. Dar, înainte să găsească un răspuns usturător, Guthrie veni înapoi cu un pahar de punci.

Ochii lui verzi păreau s-o devoreze pe Caroline, cât timp dansaseră, dar priveau şi cu un fel de neîncredere, şi avea buzele arcuite de zâmbetul acela galeş care-o făcea de fiecare dată să se simtă puţin ameţită.

— Mulţumesc, domnule Hayes, spuse ea, recunoscătoare pentru punci, dar mai ales pentru întrerupere.

Hypatia rămase pe loc, aşteptând să fie prezentată, dar Caroline luă fără grabă o înghiţitură din băutura răcoritoare înainte de a se hotărî.

— Miss Furvis, îmi dai voie să ţi-l prezint pe prietenul meu, domnul Guthrie Hayes? Domnule Hayes, Miss Hypatia Furvis.

Guthrie înclină din cap spre Hypatia, fără să pară întru totul conştient de prezenţa ei. În cele din urmă, aceasta plecă, ofensată.

— Voia ca tu s-o inviţi la dans, spuse Caroline.

Guthrie o apucă de braţ şi o conduse către uşă.

Scările erau pline de bărbaţi care sorbeau din sticle şi râdeau, dar se dădură la o parte să le facă loc, făcând tăcere până când perechea trecu de ei.

El o conduse pe terenul de joacă, şi Caroline se aşeză într-un leagăn, cu paharul de punci în mână. Guthris scoase din buzunar o ţigară de foi, o aprinse, apoi se rezemă de barele care susţineau leagănul, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Caroline ştia că lumina lunii cădea pe sânii ei, dar nu făcu niciun efort să se acopere, aşa cum ar fi făcut de obicei. Era convinsă că se afla sub influenţa unei vrăji.

— Se fac deseori petreceri din-astea? întrebă Guthrie.

Vocea lui era puţin răguşită, dar, Caroline puse asta pe seama prostului obicei de a fuma ţigări de foi.

Muzicanţii începură să cânte din nou şi majoritatea celor aflaţi afară intrară.

— Cam o dată pe lună, răspunse Caroline, ridicând din umeri.

Ea recapitula în minte sărutul lui de sub umbra arţarului şi senzaţia pe care o simţise când trupul ei se atinsese de al lui în timpul dansului.

El trase din ţigară, apoi urmări rotocoalele de fum pe care le expiră.

— Mâine plec spre Laramie, spuse el. Vreau să-mi spui tot ce-ţi aminteşti despre împrejurările în care s-a petrecut atacul diligenţei.

Chiar atunci, două fetiţe coborâră în fugă

scările, chicotind şi ţipând. În spatele lor venea un băiat care ţinea în mână ceva care semăna a broască. Toţi cei trei copii erau elevii Carolinei.

— Maggie, strigă ea.

Una dintre fetiţe se opri în loc şi se uită la ea cu ochii mari. Avea în păr o fundă enormă, albastră, asortată cu rochia ei de sărbătoare.

— Da, Miss Chalmers?

Caroline îi dădu paharul de punci.

— Vrei să-mi duci paharul înăuntru, te rog?

Magie dădu din cap, bucuroasă că-i putea face un serviciu, luă paharul şi o zbughi cu el înspre clădirea şcolii.

Caroline oftă şi se ridică din leagăn. Pentru ea, bucuria serii dispăruse, intervenise realitatea şi nu avea cum s-o ignore.

— Seaton era plecat cu treburi când a avut loc jaful şi crima, spuse ea, pornind în direcţia străzii, iar Guthrie o urmă, rezemând o mână uşor pe spatele ei, ca pentru a o proteja. El deschise poarta cu mâna cealaltă şi o împinse dincolo de ea.

Guthrie dădu din cap gânditor.

— Există cineva care ar putea garanta lucrul acesta?

Caroline scutură din cap.

— El era dus în Laramie, iar… crima s-a petrecut pe drumul de acolo până aici, în Bolton. Diligenţă a fost oprită de şase oameni care purtau măşti, iar şeful lor era înalt şi brunet la fel ca Seaton. Un martor a declarat că el a împuşcat vizitiul şi l-a omorât, deşi omul îi dăduse deja

casa de bani.

Când îşi imagină scena, ea se cutremură şi tăcu, dar, găsi, ca de obicei, că era imposibil ca Seaton să comită o asemenea atrocitate cu sânge rece.

— Trebuie să existe o mulţime de bărbaţi înalţi şi bruneţi de aici până în Laramie, remarcă Guthrie. Ce i-a determinat să-l aleagă tocmai pe Flynn?

Caroline înghiţi în sec.

— A fost un om în diligenţă – el a spus că a văzut ochii banditului şi că nu avea să-i uite niciodată, indiferent cât ar mai fi avut de trăit.

— Asta tot nu explică de ce l-au arestat pe Flynn, insistă Guthrie calm.

— Martorul l-a întâlnit pe Seaton într-un birt, la câteva zile după ce avusese loc jaful şi crima. El a spus că l-a recunoscut.

Se opriră din nou sub arţarul doctorului Lendrum, dar, de data aceasta, starea de spirit şi motivele erau dureros diferite. Guthrie o prinse pe Caroline cu blândeţe de coate cu palmele sale mari.

— Este, totuşi, cuvântul unui singur om, spuse el. Nu este suficient.

Nevinovăţia lui Seaton era pentru Caroline un zid de piatră, dar ea începea să vadă în el mici fisuri şi spărturi. Fu cuprinsă de furie când îşi dădu seama că, deşi Guthrie cunoştea, fără îndoială, povestea din ziare, era destul de crud ca s-o facă pe ea să i-o spună din nou.

— Un bărbat, care pretindea că făcea parte din

banda care jefuise diligenţa, a fost arestat după o încăierare într-un birt, spuse ea cu vocea sugrumată. El a spus că Seaton era şeful bandei.

El îşi îşi trecu o mână prin păr.

— Fir-ar să fie, Caroline – ţie asta nu-ţi spune nimic?

— Călătorul din diligenţă era bătrân şi pe jumătate orb, strigă Caroline, iar celălalt nu era altceva decât un criminal de rând! Unul s-a înşelat, celălalt a minţit!

— Şi dacă te-nşeli? i-o reteză Guthrie.

— Şi dacă am dreptate? i-o întoarse Caroline imediat.

Guthrie o împinse pe cărare spre casa ei.

— O să primeşti veşti de la mine în câteva zile, spuse el când ajunseră la verandă. Vreau să stai potolită până atunci.

Caroline dădu din cap, dar nu-şi dădu cuvântul. Încerca doar să păstreze pacea aparentă. Privi cu inima ridicată în gât cum Guthrie îi întoarse spatele, coborî treptele şi străbătu aleea până la poartă.

El dezlegă calul şi se urcă în şa, apoi rămase o clipă cu ochii ţintă la ea înainte să plece.

Caroline stătu pe verandă până când îl pierdu din vedere, apoi intră grăbită în casă.

Miss Ethel şi Miss Phoebe se retrăseseră deja în camerele lor să se culce, dar lumina din salon era aprinsă.

Cu gândul la bărbatul care plecase călare în noapte, Caroline dădu fitilul mic, până ce lampa se stinse, apoi urcă repede scările.

Odată ajunsă în camera ei, dezbrăcă rapid şalul şi frumoasa ei rochie roz, apoi căută prin dulap până ce găsi fusta-pantalon pe care şi-o făcuse pentru călărie în urmă cu câţiva ani. O trase pe ea, împreună cu nişte cizme maro şi o cămaşă albă, simplă, după care începu să arunce haine de schimb şi articole de toaletă într-o sacoşă de pânză.

Dacă domnul Guthrie Hayes crezuse că ea avea de gând să-i încredinţeze viitorul ei, se înşelase amarnic.

Caroline se opri în hol, întrebându-se dacă nu era bine să le trezească pe protectoarele ei şi să le spună că pleacă. După ce stătu acolo câteva minute, muşcându-şi buzele, se hotărî să n-o facă. O asemenea scenă n-ar face decât să le supere pe toate trei, şi, oricum, nimic n-ar fi putut schimba decizia Carolinei.

Coborî în bucătărie, scrise în grabă un bilet şi îl puse în mijlocul mesei, rezemat de zaharniţă.

Promit să vă explic totul când mă întorc acasă, scrise ea. Vă rog, nu vă faceţi griji pentru mine.

Peste aproximativ o săptămână, după ce se va limpezi această confuzie îngrozitoare, o să se întoarcă în Bolton, împreună cu Seaton şi o să-şi ceară scuze. Cu siguranţă că protectoarele ei o vor înţelege.

La grajdul cu cai de închiriat, Caroline îl trezi pe Joe Brawn, paznicul de noapte, care, adormise din cauza băuturii şi îi ceru un cal. În schimbul unei sume de bani considerabile, Joe îi aduse un armăsar murg.

Când se strecură în tabăra lui Guthrie, peste mai puţin de o oră, bănuielile Carolinei se adeveriră. Focul se stinsese, iar Tob nu lătra pentru a-şi anunţa stăpânul că sosise cineva. Asta însemna că Guthrie îşi pusese lucrurile la adăpost şi plecase aproape imediat după ce se întorsese din oraş.

Caroline intenţiona să plece în urma lui şi socoti că el se afla deja la o distanţă considerabilă înaintea ei. Oricum, el se îndrepta înspre Laramie şi asta era tot ce avea nevoie să ştie.

Porni la drum, sperând să fie pe urmele lui, dar nu prea aproape.

Noaptea era lungă, iar către ziuă se făcea răcoare de-a binelea. Caroline tremura de frig când se opri pe o pajişte cu iarbă deasă, pentru a lăsa calul să se odihnească. În faţa ei se întindea o câmpie largă, mărginită în zare de un şir de munţi.

Un val de îndoieli o asaltară pe Caroline în timp ce mânca bucata de pâine pe care o aruncase în sacoşa de pânză şi încerca să gândească limpede. Probabil că Laramie era ceva mai departe decât crezuse ea la început, recunoscu în sinea ei.

Îi era îngrozitor de foame şi îngheţase până în măduva oaselor. Zări un foc de tabără în depărtare şi auzi lătratul unei câine.

Caroline ştia că putea să nimerească peste tâlhari, sau chiar peste indieni, dar se rugă să aibă parte de un alt fel de primire şi-n plus, îi era

prea frig şi foame ca să se ţină departe.

Inima începu să-i bată nebuneşte când Tob apăru din întuneric, lătrând şi sărind fericit. Bătrânul murg se opri în loc şi nechează speriat, dar Caroline îl îndemnă cu călcâiul şi se apropie de lumina puternică a focului.

Guthrie o primi cu o atitudine ostilă. O trase pe Caroline jos de pe cal, apoi o ţinu aproape suspendată în aer şi o întrebă:

— Ce dracu' cauţi aici?

Caroline fu cuprinsă de o dulce amărăciune.

— Pune-mă jos, spuse ea.

Guthrie îi dădu drumul, bodogănind şi se dădu un pas înapoi.

— Aştept să-mi explici, porunci el.

Caroline oftă şi-şi ridică dosul palmei la frunte.

— Guthrie, te rog, sunt atât de obosită şi sunt moarte de foame, şi ştim amândoi de ce sunt aici.

El o apucă de braţ şi o trase după el până lângă foc, iar bietul cal se împletici în urma lor. Caroline se aşeză pe şaua lui Guthrie, cu faţa la flăcări şi-şi adună genunchii la gură. El duse calul să-l lege ceva mai departe, vorbind cu el cu mult mai multă blândeţe decât i se întâmplase de câte ori vorbise cu ea.

Puţin mai târziu, Guthrie se întoarse lângă foc, aducând şaua ei, pe care o trânti pe pământ lângă ea.

— Poftim, spuse el repezit şi scoase din buzunarul hainei o bucată de pastramă.

Caroline luă bucata de carne uscată şi muşcă

din ea cu poftă. Tob îşi aşează botul grizonat pe genunchii ei şi scheună.

Fiecare trăsătură a feţei lui Guthrie trăda o furie cumplită.

— Ar trebui să te duc chiar în clipa asta înapoi în Bolton, să te azvârl pe scări la uşa bătrânelor tale doamne şi să uit de toată nebunia asta.

Tremurând, Caroline termină de mâncat bucata de carne şi luă cana de cafea pe care i-o întinse el. Licoarea avea un gust îngrozitor, dar îi dădea ceva de făcut până când Guthrie îi ţinea inevitabila predică.

— Ştii ceva, continuă el, n-o să mai rămână nimic din reputaţia ta până când o să ajungi acasă. Toată lumea va presupune că noi doi am petrecut noaptea împreună.

Caroline fu cuprinsă de oboseală şi disperare. Dacă Guthrie avea s-o ducă înapoi şi refuza să o ajute, nu ştia ce avea să mai facă. Seaton urma să fie spânzurat în prima săptămână din mai şi timpul trecea repede. O lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

Spre surprinderea ei, Guthrie i-o şterse cu degetul mare de la mână. Lumina flăcărilor dansa pe faţa lui când se uită spre el.

— Cred că ar trebui să te odihneşti puţin, dăscăliţo, spuse el cu voce scăzută. O să discutăm despre defectele tale mâine dimineaţă.

După spusele acestea, el întinse o pătură direct pe pământ, apoi puse încă una deasupra.

Caroline ridică privirea de pe patul improvizat spre faţa lui Guthrie, care era ascunsă de

întunericul nopţii de marginea pălăriei sale.

— Doar nu te aştepţi să dorm cu tine? întrebă ea cu o voce plăpândă şi neobişnuit de timidă.

Deşi îi zări linia maxilarului în lumina slabă a lunii, Caroline nu-şi putu da seama dacă Guthrie arăta furios sau amuzat.

— N-am de gând să stau treaz toată noaptea, răspunse el pe un ton indiferent, şi acesta este singurul pat de care dispunem.

Indignată, Caroline vărsă ce-i mai rămăsese din cafea şi se ridică în picioare.

— Trebuie să merg la baie, spuse ea.

Guthrie se aşezase pe pătură să-şi scoată cizmele.

— Prima uşă spre dreapta, glumi el. Şi nu te duce prea departe. Te-ai putea trezi în situaţia de a petrece restul nopţii cu un indian Shoshone.

Groaza puse stăpânire pe Caroline, dar natura nu-şi slăbi insistenţa. Ocoli focul de tabără şi se aventură la numai câţiva paşi de lumina lui.

Când veni înapoi, Guthrie se vârâse în pătură, iar Tob se încolăcise la picioarele lui. Stânjenită, Caroline îşi descălţă cizmele şi se strecură între pături.

— Guthrie?

El oftă răguşit.

— Ce e?

— Dacă sunt indieni Shoshone prin zonă… n-or să vadă focul nostru de tabără?

— Dacă nu sunt orbi, da.

Împotriva voinţei sale, Caroline se mută puţin mai aproape de el. El râse şi îşi petrecu braţul

peste talia ei.

— Îţi mulţumesc fiindcă m-ai lăsat să rămân, spuse ea, sperând ca vocea să-i sune calm şi egal.

În realitate, în ea era o furtună de emoţii şi senzaţii.

— Nu prea am avut de ales, răspunse Guthrie, mormăind somnoros. Noapte bună, Caroline.

Peste cinci minute, el sforăia deja, dar Caroline încă simţea că-n interiorul ei era un război în plină desfăşurare şi stătea să audă şi să identifice fiecare zgomot al nopţii. Apoi Guthrie se agită în somn şi mâna lui se aşează posesiv pe sânul ei stâng.

Coapsele Carolinei înţepeniră brusc, iar sfârcul sânului se întări, pulsând, sub palma lui Guthrie. Ştia că ar fi trebuit să se tragă mai departe de el, dar senzaţia era foarte plăcută şi-n plus, era sigură că indienii pândeau chiar lângă marginile pădurii. Guthrie gemu şi se rostogoli, lipindu-se de ea, dar Caroline ştia că nu e treaz. Respiraţia lui era prea adâncă şi prea regulată. El îşi luă mâna de pe sân, dar se mută cu degetele răsfirate pe abdomenul ei.

Caroline se înfioră, cuprinsă de curiozităţi şi dorinţe pe care îi veni greu să le alunge. Voia de la el ceva mai mult, dar ce anume, habar n-avea.

— Domnule Hayes, şopti ea, scuturându-l de mânecă.

— Dormi, mormăi el drept răspuns.

Caroline îşi dorea ca Guthrie s-o strângă în braţe, deşi ştia că asta ar fi o greşeală, din punct

de vedere practic. Lumea părea uriaşă şi plină de pericole, şi ea se simţea mică şi neajutorată. Avu nevoie de tot curajul de care dispunea ca să şoptească.

— Te rog să mă iei în braţe. Mi-e frică.

— Crede-mă, Caroline, răspunse el cu voce guturală, nu îndrăznesc.

Ea începu să plângă încet şi Guthrie înjură, apoi o trase pe Caroline lângă el şi o lipi de pieptul lui. Ea avu impresia că el îi atinsese părul cu buzele.

— Poate că semăn cu mama mea, suspină ea.

Până în noaptea aceea, teama ei fusese confuză.

Acum, că începea să înţeleagă cât de puternice puteau fi plăcerile cărnii, teama ieşise la suprafaţă, perfect conturată, poruncind să fie înfruntată şi acceptată.

Guthrie îi găsi mâna şi o strânse în palma lui.

— Ce vrei să spui?

Cuprinsă de amărăciune, Caroline îşi umezi buzele cu limba.

— Este prima dată când stau aşa de aproape de un bărbat şi nu sunt în picioare, mărturisi ea, roşind în întuneric, plină de bucurie amestecată cu disperare. Şi mă tem că-mi place.

El izbucni în râs şi muşchii de pe pieptul lui se mişcară pe spatele ei.

— Şi ce este rău în asta?

— Femeile bune sunt cuminţi, rosti ea cu tristeţe. Ele cred că atingerea unui bărbat este lucru cel mai rău care li se poate întâmpla.

Guthrie râse cu poftă, iar Caroline îi trase un cot în piept.

— Nu e de râs, Guthrie Hayes! ţipă ea. Eu îmi deschid inima în faţa ta şi tu ce faci? Râzi!

Buzele lui erau aşa de aproape de urechea ei încât îi simţea respiraţia caldă.

— Dacă n-ai de gând să taci şi să te culci, o avertiză el, o să-ţi arăt eu toate felurile în care e plăcut să te atingă un bărbat. Absolut toate.

Caroline deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc imediat. Foarte curând, Guthrie adormise din nou.

Caroline rămase cât se poate de trează, deşi era atât de obosită, cu ochii aţintiţi spre cerul plin de stele. Îi părea că toată fiinţa ei se răzvrătise, trup şi suflet – simţea o spaimă nesfârşită şi tot atâtea durere – dar senzaţiile nu erau foarte neplăcute. Era şi un fel de uimire şi o undă de bucurie.

O lacrimă îi alunecă pe obrazul îmbâcsit de praf. Alături de Seaton nu existase spaimă, şi, în mod sigur, nici durere, în afară de suferinţa pe nedrept impusă de lumea din afară. Dar nu existase nici uimire şi nici bucurie adevărată.

Plânse în tăcere, singură, deşi era strâns lipită de pieptul lui Guthrie şi-n cele din urmă, adormi.

Soarele nu se ridicase încă peste munţi când Guthrie o scutură pe Caroline, s-o trezească. Când se ridică de pe pătură, Guthrie îi puse o cană de cafea în mână, dar nu părea prea bine-dispus. Era neras de două zile şi Caroline nu putu citi pe faţa lui dacă noaptea care trecuse

însemnase ceva pentru el.

— Nu mă întorc înapoi, spuse Caroline hotărâtă, după ce se întări cu o înghiţitură din cafeaua aceea cu gust rău.

Guthrie azvârli rămăşiţele de cafea din ibric în iarbă, iar Caroline îi văzu furia reţinută pe fiecare trăsătură a feţei. Asta îi produse durere, după felul intim în care el o ţinuse în braţe noaptea trecută.

— Nu e nevoie să fii aşa de prost-dispus, spuse Caroline, fără prea multă siguranţă în voce, îndepărtându-şi firele de păr care-i alunecară pe faţă. Nu-ţi stă bine.

El se lăsă pe vine lângă ea ca s-o privească direct în faţă şi ochii lui verzi aruncau săgeţi de furie.

— Să nu vorbeşti cu mine de parcă aş fi unul dintre elevii tăi din clasa întâi, o avertiză el cu voce înăbuşită. Aici, eu comand. E clar?

Caroline se smulse dintre pături şi se ridică în picioare, având grijă să nu verse cana de cafea.

— Dimpotrivă, spuse ea cu demnitate, tu lucrezi pentru mine – îţi aminteşti?

Guthrie se ridică în picioare şi înaintă ameninţător către ea, forţând-o să se dea un pas înapoi.

— Nu fi prea sigură de asta, îi spuse el cu nările palpitând. Ştii ce, dăscăliţo, aş putea foarte bine să mă urc pe calul meu şi să mă întorc chiar acum în Bolton. Am de săpat o mină acolo şi o casă de construit. Am o femeie care m-aşteaptă s-o cer de nevastă şi, cu cât mai

repede ne punem pirostriile pe cap, cu atât o să mă bucur mai mult. Aşa că, dacă vrei să te duc până în Laramie, ai grijă să nu mă mai enervezi nici măcar o dată!

Caroline îşi muşcă buza. În ultima parte a discursului, când Guthrie ridicase degetul şi-l scuturase către ea, Caroline tresărise, iar acum îi era ruşine de asta.

— Nu prea te gândeai la iubita ta Adabelle noaptea trecută, când m-ai strâns în braţe, şopti ea în barbă, după ce Guthrie plecă să pună şeile pe cai.

El se opri în drum, deşi era destul de departe ca să audă şi se răsuci să se uite la ea pe sub marginile pălăriei lui jerpelite.

— Ce-ai zis?

Caroline îşi încrucişă braţele pe umeri. Părul îi atârna în dezordine, hainele îi erau şifonate şi prăfuite, se afla rătăcită în mijlocul unui câmp, împreună cu cel mai dificil bărbat care existase vreodată şi trebuia să se ducă la baie.

— Am zis că m-au muşcat ţânţarii azi-noapte, minţi ea. Guthrie o cercetă cu privirea preţ de o clipă, apoi plecă să-şi vadă de treburile lui. Caroline găsi un tufiş în spatele căruia să se ascundă şi-şi văzu de ale ei.

CAPITOLUL 6

Câmpia acoperită cu iarbă deasă se întindea de jur-împrejurul lor, aşternându-se ca un covor până la munţii aflaţi în depărtare, iar cerul părea

un tablou pictat în albastru, dar Caroline nu prea avea răgazul să admire priveliştea. Guthrie călărea în goana cea mare, iar curajosul Tob se ţinea alături de calul lui, pe când murgul Carolinei se afla într-un dezavantaj evident. În cele din urmă, când soarele ajunsese la zenit şi Caroline era convinsă că o să leşine dacă nu se oprea să se odihnească, însoţitorul ei îşi struni calul şi întoarse capul spre ea pocnindu-se cu pălăria lui jerpelită peste coapsă.

— Dacă nu poţi să ţii pasul, rosti el, nervos, ştergându-şi fruntea cu mâneca înainte să-şi aşeze pălăria la loc pe cap, de ce nu te întorci înapoi în Bolton, să mă laşi pe mine să mă ocup de treaba asta?

Caroline împinse bărbia în faţă. Pentru nimic în lume nu voia să-l lase să vadă cât era de uşurată că avea parte de câteva clipe de odihnă.

— Ai vrea tu, i-o reteză ea furioasă. Ei bine, n-o să faci ce vrei tu. Vreau să fiu sigură că faci lucrurile cum trebuie.

Guthrie se uită cu milă la calul ei închiriat.

— Animalul acesta n-o să reziste tot drumul până în Laramie, darămite şi tot drumul înapoi. Mai bine l-am lăsa în primul grajd care ne iese în cale.

Caroline bătu uşor cu palma gâtul înspumat al calului şi dădu din cap. În sfârşit, erau amândoi de acord asupra unui lucru.

— Dar eu pe ce o să călăresc? întrebă ea.

— Nu cred c-o să ne dea nimeni un cal bun în schimbul amărâtului ăsta. Va trebui să călăreşti

pe acelaşi cal cu mine.

El dădu frâu calului şi se apropie de ea, privind-o ameninţător.

— O să ne încetinească destul de mult şi nu-mi place asta.

— Ce-ţi place ţie nu mă interesează câtuşi de puţin, răspunse Caroline înţepat.

Guthrie mai rămase o clipă în loc, ridicând colţul gurii într-un rânjet neruşinat, apoi întoarse calul şi plecă în galop, intrând într-un pâlc de copaci. Caroline nu avea de ales, aşa că porni pe urmele lui.

Copitele cailor călcau aproape fără zgomot pe pământul acoperit cu un strat moale şi gros de frunze moarte. Doar pocnetul unei crengi, ciripitul păsărilor sau scâncetul lui Tob, întrerupeau din când în când tăcerea.

Într-un târziu, ajunseră la un pârâiaş argintiu şi Guthrie descălecă. Calul şi câinele alergară grăbiţi către apă să-şi potolească setea.

Pe Caroline o dureau îngrozitor coapsele când descălecă şi-şi duse calul pe malul râului. Nu era obişnuită să călărească; în general, mergea pe jos când avea treabă undeva. Acum, fiecare muşchi al corpului părea să implore, ţipând îndurare.

— Mai bine ai bea puţină apă cât mai ai ocazia, spuse Guthrie, apoi plecă şi o lăsă acolo, să-şi mestece raţia i de carne uscată.

Caii se adăpaseră pe săturate şi acum păşteau ceva mai departe de malul pârâului. Guthrie scoase bidonul care-i atârna de o curea de piele

petrecută peste umăr i şi se ghemui pe mal să-l umple cu apă curată, rece ca gheaţa.

Carolinei îi era sete încă dinainte de a mânca pastrama aceea sărată ocnă, dar nu găsise nicio modalitate elegantă de a bea apă. Cana pe care Guthrie o folosea ca să-şi bea cafeaua era vârâtă pe undeva prin desagii lui, iar îndrăzneala ei nu mergea atât de departe încât să-i scotocească prin lucruri.

În cele din urmă, se chirci pe malul pârâului şi bău apă din căuşul palmelor. Gustul era delicios şi răcoritor, iar ea nu-şi putu reţine un suspin de satisfacţie.

Guthrie înşuruba capacul bidonului, şi se uita spre ea cu zâmbetul lui oblic.

— De ce zâmbeşti? îl interogă Caroline.

Zâmbetul lui avea o aroganţă care o făcu să se dea câţiva paşi înapoi.

— Tocmai mă gândeam în ce hal ai fi fost dacă ai fi încercat să faci călătoria asta de una singură, zise el.

Apoi îi întoarse spatele şi plecă să adune caii.

Caroline ştia că el avea dreptate, şi asta o înfurie şi mai tare. Încălecă pe calul ei prăpădit într-o tăcere încăpăţânată şi nu mai scoase nicio vorbă până câteva ore mai târziu, când Guthrie îndreptă calul în direcţia unei căruţe cu coviltir, înconjurată de o turmă de oi murdare de praf şi de noroi. Auziseră behăitul animalelor dinainte să le vadă.

Când îl zăriră pe Tob, cei doi câini collie ai oierului se apropiară în salturi, gata să-şi apere

protejatele. Cu un lătrat plângăcios, Tob sări în faţa lui Guthrie pe şa şi se ghemui acolo, tremurând, ca o pasăre mare şi păroasă.

Caroline încă făcea eforturi să-şi potolească surpriza produsă de această întâmplare, când oierul se apropie de ei. Era un individ slab şi deşirat ca o sperietoare de ciori, îmbrăcat în nişte haine peticite, cu o pălărie înaltă pe cap, care trebuie să fi fost cândva elegantă şi ţinea o puşcă la şold.

Guthrie ridică degetele spre marginea pălăriei.

— ÎNă ziua, spuse el cu un zâmbet menit să-l liniştească pe străin.

Deşi purta un pistol în tocul de la şold, nici măcar nu apropie mâna de el. Totuşi, Caroline avea convingerea că arma ar sări imediat în palma lui dacă ar fi avut nevoie de ea.

— ÎNă ziua, spuse oierul, cercetându-i pe cei doi vizitatori cu un aer solemn.

Câinii lui stăteau la distanţă, dar îşi dezveleau dinţii mârâind încet, ameninţător.

Caroline ştia că duşmănia lor era îndreptată către Tob, dar tot îi era frică. Câinii aceia nu erau jucării, ci animale de pază şi erau foarte răi dacă erau provocaţi.

Guthrie mângâie cu mâna îmbrăcată în mănuşă spatele lui Tob, care continua să tremure, în timp ce zâmbea prietenos către oier.

— Căutăm un loc unde să lăsăm animalul acesta, spuse el, arătând cu capul spre calul epuizat al Carolinei.,

Ea se apropie călare de însoţitorul ei şi i se

adresă cu jumătate de gură:

— Domnule Hayes, calul acesta nu-mi aparţine. Este închiriat şi va trebui să-l dau înapoi.

Guthrie avu insolenţa s-o ignore complet.

— Te îndrepţi cumva spre Bolton?

Oierul stătu pe gânduri, frecându-şi barba cu degetele.

— Cam mulţi văcari prin locurile alea, rosti el gânditor. Poate că n-o să le placă de mine şi de oile mele.

Guthrie scoase două ţigări de foi din buzunarul de la cămaşă – cu mişcări foarte încete, observă Caroline – şi îi întinse oierului una dintre ele. Îşi aprinse ţigara, apoi îi dădu chibritul aprins bărbatului aflat în picioare lângă el.

— Dacă treci cam la şapte, opt mile depărtare, cred că murgul o să găsească singur drumul către casă.

— Aş putea face asta, răspunse omul.

— Mulţam, spuse Guthrie.

Caroline coborî de pe murgul ei obosit şi se căţără, cu mare greutate şi cu ajutorul mâinii lui Guthrie, pe spatele calului lui. Având în vedere că ducea în mână sacoşa ei de pânză, procesul fu lipsit complet de graţie.

— N-ar trebui să-i dăm nişte bani? şopti ea în urechea lui Guthrie.

— Nu l-ar durea, răspunse Guthrie abia mişcându-şi buzele.

Caroline scoase o monedă din buzunarul ei de la cămaşă şi încercă să zâmbească atunci când i-

o întinse oierului. În curând avea să rămână lefteră, iar economiile pe care le avea acasă, la Bolton City Bank, îi erau destinate lui Guthrie, ca să-l scoată pe domnul Flynn din închisoare.

— Mulţumesc, spuse ea.

Oierul încercă moneda cu dinţii, apoi îi dădu drumul în buzunarul vestei sale zdrenţăroase. După ce schiţă o scurtă plecăciune din cap, individual se răsuci pe călcâie şi porni înspre tabăra lui, ducând murgul de căpăstru.

Tob se convinsese cu mare greutate să sară jos din şa, simţindu-se ameninţat de prezenţa celor doi câini ai oierului.

— Şi dacă nu duce bietul animal înapoi în Bolton? se agită Caroline.

Îşi petrecuse un braţ pe după talia musculoasă a lui Guthrie, dar era sigură că oricum avea să alunece de pe spatele lucios al calului. Sacoşa îi atârna greu în mâna cealaltă şi se clătina incomod pe coapsa ei.

— Dacă îl ţine pentru el?

Guthrie plescăi din limbă şi întoarse calul încet, dar Caroline fu cât pe-aici să cadă de-a rostogolul în iarbă.

— În cazul acesta, cred că va trebui să plăteşti cât valorează la grajdul de unde l-ai închiriat. Probabil că n-o să fie prea mult.

Caroline se agăţă cu pumnul strâns de cămaşa lui, străduindu-se cu disperare să rămână călare pe cal. Lui îi venea uşor să vorbească, din moment ce nu erau banii lui.

— Sper numai să se poarte bine cu el.

— Orice tratament e sigur mai bun decât să fie obligat să ţină pasul cu un cal care are numai jumătate din anii lui, comentă el, îndemnându-şi calul să meargă în galop.

Caroline se ţinea strâns de el, aproape să-l sugrume. Chiar dacă ar fi fost în stare să găsească ceva de spus, ar fi fost prea mare efortul de a rosti cuvintele, aşa că îşi lipi obrazul între omoplaţii lui Guthrie şi îndură.

Când se opriră, în sfârşit, din nou, de data aceasta lângă un pârâu îngust, adăpostit între copaci, Caroline era epuizată şi mâna o durea din cauză că se ţinuse strâns de cămaşa lui Guthrie ore întregi. O durea şi o ustura pielea de pe partea interioară a coapselor. Înainte să descalece, lăsă sacoşa de pânză să-i cadă jos din mână.

Guthrie nu arăta deloc să fie obosit şi, până şi Tob, care alergase pe lângă cal întreaga după-amiază, abia părea să se resimtă.

— Vezi dacă găseşti ceva crengi şi bucăţi de coajă de copaci să faci focul.

Guthrie făcu comanda peste umăr, în timp ce ducea calul la apă.

Deşi pe Caroline o deranjă tonul lui, nu se aşteptase deloc să întreprindă această călătorie fără să-şi facă partea ei de treabă, aşa că umblă prin zonă până ce adună un braţ de crengi şi coajă de copac.

Când ajunse înapoi în tabără, Guthrie aşezase deja câteva pietre în cerc pentru foc şi construia, fluierând, o frigare improvizată din două beţe cu

capetele ramificate şi încă unul mai lung şi mai gros.

Carolinei îi chiorăi stomacul şi gura i se umplu de apă. Abia îndrăzni să întrebe:

— O să avem la cină altceva în afară de carne uscată?

Guthrie se ridică în picioare, zâmbind şi băgă cuţitul de vânătoare înapoi în teaca lui de la cingătoare.

— Asta depinde de cât de bun ţintaş sunt, răspunse el.

Scoase câteva beţe de chibrit din buzunarul de la cămaşă şi i le întinse Caroline.

— Poftim. Aprinde focul.

Caroline se gândi că un foc de tabără nu putea fi foarte diferit de cel din vatra şemineului din salonul de acasă. Lăsă braţul de lemne să cadă înăuntrul cercului de pietre şi luă chibritele din mâna lui.

Guthrie scoase pistolul de 45 din tocul de la şold şi-l puse cu grijă pe balotul de pături aşezat pe o stâncă mare, plată.

— Ştii cum să foloseşti obiectul acesta? întrebă el.

Caroline se uită la pistol şi se cutremură.

— Nu. Natura meseriei mele nu presupune prea multă vărsare de sânge.

El începu să râdă.

— Cred că sunt unii dascăli care n-ar fi de aceeaşi părere, replică el. Lăsă pistolul acolo unde îl pusese şi scoase puşca aflată într-o apărătoare specială sub şaua lui. Pielea din

interiorul coapsei din dreapta a Carolinei fusese practic jupuită de obiectul respectiv.

Focul prinse viaţă şi Caroline se ridică anevoie, îşi scutură palmele una de alta şi zâmbi satisfăcută. Acum trebuia să aducă nişte bucăţi mai mari de lemne pe care le văzuse mai devreme, ca să-l menţină aprins.

Guthrie armă puşca cu zgomot şi ea se sperie.

— Nu te îndepărta prea tare de 45-ul ăsta, o avertiză ol, şi dacă vine cineva, ţinteşte-l drept în boaşe.

Tăcu o clipă, abordând zâmbetul acela oblic al lui.

— Asta în cazul în care nu apar chiar eu.

Caroline îşi mută privirea de la Guthrie la pistol şi simţi cum i se scurge culoarea din obraji. Deşi nu-i plăcea absolut deloc ideea de a ţine în mână un obiect atât de periculos, împrejurările nu erau chiar obişnuite. Puteau fi bandiţi, vagabonzi sau indieni în zonă.

— Numai să nu stai prea mult, răspunse ea, înghiţind în sec.

El îşi lăsă ochii verzi să alunece peste ea cu o expresie apreciativă, amuzată, apoi se răsuci şi plecă printre copaci, însoţit de Tob, care sălta în urma lui. Când se îndepărtă puţin, începu să fluiere o melodie veselă, auzită la birt.

Caroline adună restul de lemne, mereu conştientă de prezenţa pistolului, reuşind să strângă o grămadă suficient de mare pentru a întreţine focul aproape până la ziuă. Tresări auzind o împuşcătură în depărtare şi speră că

Guthrie doborâse un iepure sau o găinuşă de munte. Dar era la fel de posibil, se gândi ea, ca tovarăşul ei de călătorie să fi căzut pradă glonţului unui indian Shoshone.

Se simţi extrem de uşurată, douăzeci de minute mai târziu, când Guthrie îşi făcu apariţia cu o carcasă de iepure într-o mână. Slavă Domnului, jupuise deja animalul şi-l curăţase, dar Caroline avea prea mare poftă să mănânce altceva decât pastramă ca să mai facă mofturi.

Stătu şi privi cât Guthrie spălă bine carnea în pârâu, după care îi dădu iepurele ei. Ea îl ţinu ca el să-şi poată curăţa lama cuţitului.

Când se întoarse la foc, Guthrie luă iepurele de la Caroline şi-l aşeză cu pricepere în frigare. Tob scheuna şi lătra la câţiva paşi depărtare, evident nerăbdător să-şi primească partea de festin.

Carnea pusă la prăjit mirosea extrem de ademenitor şi, pe măsură ce lumina zilei scădea, cei doi călători se traseră instinctiv mai aproape de foc. Sfârâitul vesel al flăcărilor îi mai ridică moralul Carolinei şi o făcu să se simtă mai în siguranţă, dar toţi muşchii ei protestau împotriva tratamentului dur la care fuseseră supuşi peste zi.

O privire furişă spre Guthrie îi aminti că existau mai multe feluri şi grade de siguranţă. În noaptea aceea urmau să împartă culcuşul din nou şi virtutea ei se afla, fără îndoială, în mâinile lui. Dacă s-ar hotărî să nu se poarte ca un gentleman, ea se temea că nu va fi în stare să-i reziste.

Şi era sigură că el ştia asta.

El răsuci iepurele încet în frigare şi, când anunţă că friptura e gata, ea îşi aşteptă porţia cu la fel de multă nerăbdare ca o femeie a cavernelor după o iarnă lungă, plină de privaţiuni.

Guthrie îi dădu ei o porţie, luă una pentru el, apoi îi aruncă o bucată generoasă lui Tob.

După ce termină de mâncat carnea aceea delicioasă, Caroline se simţi sătulă şi ceva mai puţin slăbită, dar era plină de grăsime. Privi cu jind în direcţia pârâului mărginit de umbre.

— Aş vrea să fac o baie, se confesă ea.

Guthrie respinse idea cu o mişcare din cap şi un oftat de lene, apoi se rezemă de şaua lui, cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită spre flăcările focului. Se ştersese pe degete de pantaloni, dar îi rămăsese un strop de grăsime în colţul gurii.

— Apa e prea rece, zise el.

Caroline îşi freca degetele de iarba deasă, dar tot nu se simţea curată şi n-avea de gând să-şi folosească fusta drept şervet. Nu mai avea decât un rând de haine în sacoşa de pânză şi nu ştia cât timp avea să mai treacă până să aibă din nou acces la şifonierul ei.

Deasupra capului, stelele clipeau, parcă pâlpâind pe cerul întunecos. Guthrie privea cu un aer mulţumit flăcările jucăuşe.

— Deşi vorbeşti despre căsătorie şi despre casa pe care vrei s-o construieşti, îndrăzni Carole, străduindu-se să fie calmă, cred că-ţi

place să dormi sub cerul liber şi să vânezi ca să ai de mâncare la cină.

Guthrie zâmbi strâmb.

— Există unele avantaje, mărturisi el, oftând din nou, dar sunt pregătit să am nişte pereţi şi un acoperiş al meu, unde să mă apuc de făcut copii.

În clipa aceea, Caroline simţi mai intens căldura flăcărilor. Nu era obişnuită ca bărbaţii – sau femeile, în cazul ei – să vorbească atât de deschis în prezenţa ei, deşi, cu multă vreme în urmă, când locuise împreună cu mama ei în Chicago, văzuse şi auzise lucruri şi mai rele.

— Presupun că Adabelle este foarte potrivită pentru asta, spuse ea, dorindu-şi să-şi poată lua cuvintele înapoi chiar în clipa în care le rostise.

El pufni în râs şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.

— Chiar aşa, fu el de acord.

Ofensată, Caroline îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

— Nu e ea singura femeie din lume care poate avea copii, să ştii. Nu este un lucru chiar aşa nemaivăzut, nemaiauzit.

Ochii lui Guthrie sclipiră amuzaţi în lumina focului.

— N-am zis niciodată că ea e singura femeie care poate face copii, spuse el calm.

Caroline vru să zvâcnească în picioare, dar Guthrie; întinse mâna şi o prinse de braţ când dădu să se ridice, cu o smucitură abilă, o făcu să alunece în genunchi; lângă el, cu ochii în ochii

lui. Ea era la fel de neputincioasă în faţa lui la fel cum fusese iepurele acela când! privise în ţeava puştii.

— O să-i fii credincios? întrebă Caroline.

Avu din nou impresia că altcineva rostise cuvintele în locul ei; ea nu voise să le rostească.

— Când o să-mi fie soţie, da, răspunse Guthrie.

Nu făcu altceva decât să se uite la Caroline, studiind-o!

Ca şi cum ar fi fost un mister pe care îl avea de rezolvat, dar ea se simţi de parcă el i-ar fi desfăcut părul din agrafe, de parcă ar fi atins-o în modul cel mai intim.

Caroline era umedă şi o durea la încheietura coapselor. Voia să se desprindă de el, dar n-ar fi putut să se mişte sau să vorbească nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. O copleşi un amestec de vină şi de dorinţă, ca o flacără pustiitoare, şi abia mai putea respira.

Oare aşa simţea Kathleen, mama ei frumoasă şi nefericită, când o atingeau bărbaţii? se întrebă ea. Acestea erau aceleaşi senzaţii periculoase care puteau face o femeie să-şi trimită copiii spre vest într-un tren de orfani, şi să nu mai ştie niciodată ce s-a ales de ei?

Gândul o făcu pe Caroline să plângă încet, de nefericire şi confuzie şi, spre surprinderea ei Guthrie scoase din gât un sunet jos, mângâietor şi o trase lângă el. O adăposti în braţele lui puternice şi ea îi simţi buzele trecând peste tâmpla ei, dar se limită la atât.

El voise numai să-i ofere un ascunziş, se gândi

Caroline şi asta o impresionă cât se poate de tare.

— O să fie totul bine, spuse el şi Caroline simţi cum barba lui îi înţepa obrazul. O să fie foarte bine, dăscăliţo.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi. N-o să fie nimic bine. Chiar dacă ar reuşi să-l scape pe Seaton de laţul călăului şi şi-ar împlini visul de a se mărita şi a avea o familie, tot ar mai rămâne o problemă. Începea să-i pese de bărbatul acesta, Guthrie Hayes, într-un fel pe care nu-l crezuse niciodată posibil. Şi avea presentimentul că această problemă n-avea să dispară doar fiindcă aşa voia ea sau odată cu trecerea timpului. Nu, acesta era felul acela de iubire care se depune adânc în inima unei persoane, grea ca o piatră de moară, şi rămâne acolo, blocând intrarea oricărui alt sentiment.

Guthrie îi mângâie părul îmbâcsit de praf şi umezeală, de parcă pletele i-ar fi fost proaspăt spălate cu apă de ploaie şi ar fi fost parfumate de soare şi de aerul dimineţii.

— Mi-e frică, spuse ea.

Nu plănuise cuvintele, nu le conturase în minte. Apăruseră acolo, brusc, ca o altă entitate lângă focul de tabără.

El se răsuci uşor, de parcă s-ar fi aflat pe o saltea de puf, nu pe pământul tare al ţinutului Wyoming.

— Asta e din cauză că alergi prea repede spre ziua de mâine, spre ziua care vine după mâine şi tot mai departe, cu gândul, vreau să spun. Cel

mai mare secret al vieţii, dăscăliţo, este să-ţi limpezeşti gândurile la ziua pe care o trăieşti.

— Oamenii trebuie să-şi facă planuri de viitor, protestă Caroline, dar nu foarte vehement.

Ştia că ar trebui să se desprindă din îmbrăţişarea necuviincioasă a lui Guthrie, dar nu se putea convinge să o facă. Îi plăcea să fie ţinută în braţe; îi dădea o senzaţie după care tânjise de când fusese despărţită de Emma şi Lily acolo, pe platforma gării din Lincoln, Nebraska.

— A face planuri pentru viitor nu este acelaşi lucru cu a te muta cu casa acolo, răspunse Guthrie, mormăind cuvintele de parcă era pe jumătate adormit. Prea mulţi oameni se străduiesc într-atât să vadă ce-o să fie luna viitoare sau anul viitor, încât nu mai observă ziua în care trăiesc. În felul acesta, le poate trece viaţa fără s-o observe.

Cuvintele lui aveau un sens pentru Caroline, dar avea bănuiala că aşa s-ar fi întâmplat indiferent de ce i-ar fi spus ei. Îşi aşează capul pe pieptul lui cald şi musculos şi ascultă cum îi bate puternic şi ritmic inima lui sub ureche.

Gândul că ar sta întinsă alături de Guthrie într-un pat adevărat, simţind sub obraz pielea în locul cămăşii lui aspre, o aduse pe Caroline înapoi la realitate. Se ridică brusc în capul oaselor şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Zâmbetul lui Guthrie era, ca de obicei, neruşinat şi atoateştiutor.

— Care e necazul, dăscăliţo?

Cum Caroline nu putea să-i răspundă că începea să-i placă prea mult să fie ţinută în braţe, că începea să aibă fantezii periculoase, nu prea găsi altceva să răspundă. Privea cum dansează lumina de foc pe trăsăturile feţei lui Guthrie şi se miră.

El era un călăreţ vagabond transformat în miner, cu Dumnezeu ştie câte secrete îngrozitoare ascunse în trecut, dar era extrem de atrăgător.

— Cred că mă gândeam la domnul Flynn, minţi ea, rostind prima minciună care-i veni în minte. Nu sunt de părere că ar aprecia faptul că… stăm aşa de aproape.

Guthrie se întinse, scoase un sunet masculin, jumătate oftat de oboseală, jumătate de nemulţumire şi închise ochii.

— Nu cred că se află în situaţia de a-şi permite prea multe mofturi, spuse el. Dar dacă vrei să dormi acolo în întuneric, unde te poate găsi oricând un shoshone, n-ai decât.

Caroline era îngrozită de indieni, dar îi era şi mai mare spaima de senzaţiile pe care le simţea. În plus, era murdară – cu siguranţă nu era obişnuită cu asta – iar muşchii îi pulsau de durere.

Se ridică, fără o vorbă, şi porni printre copaci către râul argintat de lună din apropiere.

Se dezbrăcă, în timp ce Tob scheuna protector pe mal, lângă ea, păşi în apa rece a pârâului, simţind sub tălpi pietricelele alunecoase. Cu toate că apa era rece, îi produse o stare de bine,

fiindcă îi alunga senzaţiile acelea ciudate pe care i le crease apropierea de Guthrie. Se spălă de parcă ar fi putut cumva să îndepărteze ceea ce descoperise despre ea, cu câteva minute mai devreme, lângă focul de tabără al lui Guthrie Hayes.

CAPITOLUL 7

A doua zi, târziu după-amiaza, Guthrie şi Caroline ajunseră în Clinton. Jaful şi crima de care fusese acuzat Seaton Flynn avuseseră loc la cinci mile depărtare de acest mic orăşel de văcari.

Guthrie se îndreptă direct către hotel, o clădire cu două etaje, din scânduri vechi, care stătea abia vizibil aplecat spre dreapta. Ferestrele mari din faţă îi dădeau localului un aer de mirare.

Caroline cercetă clădirea cu o privire neliniştită.!

— De ce ne oprim aici?

Guthrie îşi aruncă un picior peste oblâncul şeii şi se lăsă să alunece pe pământ, lăsând-o pe Caroline să se uite la el de sus, de pe cal. Schiţă un zâmbet şi-şi puse; pălăria la loc pe cap.

— Nu putem să ne apucăm de pus întrebări pe-aici despre atacul diligenţei dacă arătăm ca doi călăreţi vagabonzi, explică el. Trebuie să ne spălăm puţin.

Nu era nicio îndoială că Guthrie avea nevoie să se radă şi să-şi schimbe hainele, pentru a nu spune decât atât, iar Caroline refuză să se

gândească la felul în care trebuia să arate ea însăşi.

— Ai dreptate, aprobă ea nemulţumită şi-l lăsă să o apuce de talie şi s-o dea jos din şa. Era încă îngrozită de gândurile pe care le avusese în legătură cu el în noaptea care trecuse, când stătuseră culcaţi unul lângă altul şi avu grijă să-i ocolească privirea.

După ce o aşeză cu picioarele pe pământ, Guthrie o apăsă pe bărbie şi o tortă să se uite la el. Sclipirea din ochii lui îi spuse Carolinei că el îi ghicise gândurile.

— Când îţi imaginezi un lucru nu este tot la fel ca atunci când îl faci, sublinie el cu voce guturală.

Caroline înghiţi în sec şi se înroşi puternic şi fu extrem de uşurată când Guthrie se desprinse de ea şi plecă să priponească armăsarul de un gard. Tob stătea deja în faţa uşilor turnante ale birtului aflat ceva mai jos pe stradă şi schelălăia încet, implorător.

— Vrea ceva de băut, explică Guthrie, păşind pe trotuarul de lemn, apoi se întoarse să-i ofere mâna Carolinei.

Amintindu-şi felul în care câinele băuse whisky în birt, Caroline căzu pe gânduri.

— Cred că are o înclinaţie nesănătoasă spre băutură.

Guthrie încuviinţă din cap.

— Aşa este. O dată, în Texas, am câştigat zdravăn la un joc de pocher şi trei sau patru cowboy au venit după mine la tabără să mă

informeze că nu erau deloc bucuroşi că-şi pierduseră câştigul pe o lună. Tob n-a făcut altceva decât să stea lungit pe burtă, fiind prea ameţit de băutură ca să-mi sară în ajutor, în timp ce musafirii m-au zvântat în bătaie.

Caroline îşi imaginã scena şi se înfioră.

— Ai fost rănit grav?

El se opri lângă uşa deschisă a hotelului şi aşteptă să treacă întâi Caroline.

— M-a cam durut o vreme şi eram plin de vânătăi de toate nuanţele, de la verde la negru, dar n-am avut niciun os rupt.

Ea schiţă o grimasă, apoi privi în jur. Holul era strâmt şi modest, iar podeaua era acoperită de un covor oriental ponosit.

Pe peretele din spatele biroului de înregistrare se aflau o mulţime de compartimente şi în fiecare colţ, câte o plantă prăfuită se ridica până în tavan, ceea ce făcea ca spaţiul să apară şi mai strâmt decât era.

Caroline se simţea stânjenită şi sufocată. Îşi aranjă ţinuta în timp ce Guthrie se îndrepta spre birou. Spera că lui îi rămăseseră destui bani ca să plătească pentru două camere, câte o baie fierbinte pentru fiecare şi câte o masă bună la restaurant.

Pentru prima oară, Caroline regretă banii risipiţi pe rochia roz pe care şi-o cumpărase pentru balul de primăvară, li părea o investiţie frivolă şi prostească, acum, când lucrurile stăteau cu totul altfel decât atunci.

Guthrie vorbi cu funcţionarul aflat în spatele

biroului, un individ spilcuit, cu fruntea umbrită de un cozoroc verde, apoi se întoarse şi-i întinse Carolinei o cheie.

— Cât a costat? întrebă ea în şoaptă.

El abordă zâmbetul acela oblic, ciudat.

— Nu-ţi face griji, dăscăliţo. Facem socotelile la sfârşit.

Caroline nu găsi că răspunsul lui era din cele mai satisfăcătoare.

Uşa de la camera ei era prima din dreapta, în capătul scărilor. O descuie şi trecu dincolo de prag, dar el îi dădu sacoşa de pânză care-i atârnase în mână grea ca o nicovală în timpul ultimei părţi a călătoriei.

— Mulţumesc, spuse ea intimidată, acum că erau din nou printre oameni.

Cât fusese noapte şi se aflaseră departe de civilizaţie, îi fusese mai uşor să coboare garda. Acum trebuia să-şi amintească de manierele potrivite unei învăţătoare.

El se aplecă înspre ea şi o sărută uşor pe frunte.

— Ne întâlnim jos peste o oră, să luăm cina, îi spuse el şi, după ce încuviinţă din cap, Caroline închise uşa.

Camera era strâmtă, cu tavanul înclinat coborând deasupra patului atât de jos încât ar fi putut să ajungă cu mâna la el, iar fereastra da înspre strada aglomerată şi zgomotoasă care trecea pe dedesubt.

Caroline se întoarse şi se sperie de propria ei imagine. Nu observase că exista o oglindă, chiar

dacă era înceţoşată şi crăpată, pe partea interioară a uşii.

— Cine este? întrebă ea şi vocea îi tremură când îşi văzu în oglindă părul ciufulit, hainele murdare, cizmele scâlciate şi faţa mânjită de praf.

— E Molly, doamnă, pentru baia dumneavoastră.

Gândul la posibilitatea de a se scufunda într-o cadă cu apă fierbinte îi ridică moralul Carolinei. Se grăbi să deschidă uşa.

O femeie tânără, durdulie, cu părul castaniu, cârlionţat, aştepta în hol, mototolind poalele şorţului în mâinile asprite de muncă.

— Este o cadă colo la capul holului, spuse ea, arătând direcţia cu mâna. Putem s-o umplem pentru dumneavoastră sau puteţi folosi apa care a rămas de la ultimul care a făcut baie.

Caroline îşi suprimă un fior.

— Am nevoie de apă proaspătă, vă rog, spuse ea, şi vă rog să frecaţi bine cada, înainte s-o umpleţi.

Slujnica păru ofensată.

— Asta costă bani în plus, o avertiză ea, ridicând un deget. Apa fiartă care n-a fost folosită e cinci cenţi.

Caroline scoase o monedă din buzunarul de la fustă şi i-o întinse fără alt comentariu.

— O să bat când e baia gata, o informă slujnica, ridicând din umeri.

Examină moneda, apoi îi dădu drumul în buzunarul de la şorţ.

— Da s-aveţi grijă să nu staţi prea mult acolo. E o grămadă de lume care vrea să se scalde astă seară.

Peste douăzeci de minute, Caroline intra în cămăruţa rezervată pentru baie. Nu exista încuietoare la uşă, aşa că luă un scaun din hol şi-l propti cu spătarul sub clanţă.

În mijlocul încăperii se afla un lighean mare de spălat rufe, plin cu apă din care ieşeau aburi. Avea să stea foarte înghesuită înăuntru, dar cel puţin părea curat. Îşi atârnă hainele curate într-un cârlig înfipt în perete, apoi începu să se dezbrace.

Folosind propriul ei săpun – Carolinei îi era frică şi să se uite măcar la bucata de săpun oferită din partea hotelului – îşi spălă părul, apoi frecă bine fiecare bucăţică de piele de pe corp. Ieşi din lighean, cu picioarele pe podeaua goală şi rece de lemn şi se şterse cu un prosop subţire, pe care-l găsise lângă spălător, în camera ei, după care se îmbrăcă în rochia ei de stambă.

Ajunsă înapoi în cameră, se opri în faţa oglinzii şi-şi perie părul. Fiindcă ar fi durat mult până să se usuce, iar ea trebuia să se-ntâlnească cu Guthrie pentru cină peste puţin timp, îşi împleti părul într-o singură coadă şi-l legă cu o fundă albastră.

Guthrie o aştepta în hol, spălat şi proaspăt ras, şi inima îi tresări când dădu cu ochii de el. Se certă în gând pentru felul în care reacţionase. De fapt, era ca şi logodită cu Seaton Flynn, deşi el nu-i dăduse încă un inel şi era timpul să înceapă

să ţină cont de asta.

Sau poate era deja prea târziu?

— Ai făcut baie, spuse ea.

Efortul de a-şi ascunde tulburarea nu făcu decât să i-o sporească.

Guthrie pufni în râs.

— Este o baie alături, deasupra birtului. În vreme ce Tob îşi potolea setea la parter, eu m-am dichisit puţin.

Îi oferi braţul, aşa cum făcuse în seara balului şi Caroline i-l acceptă.

Guthrie o conduse afară, pe trotuar, deoarece hotelul nu avea restaurant, apoi traversară strada către un restaurant cu ferestrele murdare şi podeaua acoperită cu rumeguş.

— Mă tem că acesta este cel mai bun local din oraş, şopti Guthrie în urechea Carolinei.

Respiraţia lui caldă o făcu să se-nfioare.

Caroline trecu cu privirea peste mesele şi băncile aşezate pe capre de lemn. Rumeguşul de pe podea era îmbâcsit de zeamă de tutun şi resturi de mâncare, iar pereţii aveau nevoie urgentă de un strat proaspăt de var. Dacă acesta era localul cel mai bun pe care i-l putea oferi Guthrie, se gândi ea, atunci Dumnezeu s-o ferească de cel mai rău.

— Foarte drăguţ, zise ea.

Guthrie zâmbi silit şi o invită să se aşeze la una din mesele libere, apoi se aşeză în partea opusă ei şi-şi puse pălăria lângă el, pe bancă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, dăscăliţo, faci foarte bine faţă situaţiei.

Caroline se uită în ochii lui.

— Poate că nu mă dau uşor bătută, spuse ea, ridicând dintr-un umăr.

Undeva, în încăpere, nişte bărbaţi râdeau foarte tare, probabil de o glumă.

— Aici este aproape ca-ntr-un birt.

O chelneriţă grăbită se apropie de masă şi îşi puse mâinile în şolduri. Avea părul spălăcit, pieptănat pe spate şi subţire ca o foiţă de ceapă.

— Avem pui şi vită, rosti ea pe un ton inexpresiv. Ce să vă aduc?

— Dacă nu vă supăraţi, începu Caroline, adoptând o poziţie foarte ţeapănă, aş putea să arunc o privire în bucătărie?

Guthrie îi aruncă o privire surprinsă, apoi îşi îndreptă atenţia către chelneriţă, care rânjea dispreţuitor:

— Eşti o cucoană, nu-i aşa? Poate ai prefera să iei masa la pensiunea domnişoarei Brayson, oleacă mai jos pe stradă. Cel puţin acolo o să fii sigură că n-a scuipat nimeni în ciorbă.

Obrajii Carolinei se aprinseră de indignare şi se ridică de pe bancă.

— Cred că aş prefera, într-adevăr, spuse ea cu un calm impus cu mari eforturi. Unde se află mai exact această pensiune?

— Caroline, interveni Guthrie, chinuindu-se să nu ridice vocea.

Ea nu-i dădu nicio atenţie.

— Eşti bună să-mi explici direcţia, i se adresă ea chelneriţei, străduindu-se să nu-şi piardă curajul.

Guthrie o ţintui cu privirea şi se ridică apucând pălăria în mână. În local se făcu o linişte adâncă, ceilalţi clienţi aşteptând să vadă ce urma.

Chelneriţa căpătase o expresie dezolată; probabil că avea să fie mustrată fiindcă alunga clienţii.

— Este la trei străzi depărtare spre vest, pe colţ. Are o firmă în curte.

— Mulţumesc, spuse Caroline.

Ar fi ieşit afară din local singură, călcând ca o prinţesă ofensată, dacă Guthrie n-ar fi apucat-o de braţ s-o conducă spre ieşire, ca şi cum ar fi fost ideea lui să plece.

— Nu ţi-a trecut deloc prin cap, o interogă el, scuturând-o puţin de braţ când ajunseră pe trotuar, că eu aş fi preferat să rămân? Puteai, cel puţin, să-mi ceri părerea!

Caroline ridică privirea spre soarele care apunea şi porni în direcţia lui.

— N-ai decât să rămâi, dacă vrei.

Guthrie făcu o mişcare de rotaţie din umeri, fapt ce-i sugeră Carolinei un cocoş cu penele zbârlite.

— Mulţumită ţie, dăscăliţo, n-o să mai pot pune piciorul acolo.

— De ce nu? se interesă Caroline, ridicându-şi poalele fustei să traverseze strada.

— Nu vreau să discut despre asta, mormăi Guthrie.

Când ajunse pe cealaltă parte a străzii, Caroline se opri.

— Ţi-e teamă că cei de-acolo or să creadă că

eşti un soţ ţinut sub papuc! exclamă ea încântată.

Guthrie îşi roti privirea în jur neliniştit, să se asigure că nu erau auziţi şi gâtul lui căpătă o nuanţă vineţie.

— Eu nu sunt soţul nimănui, îi atrase el atenţia vorbind printre dinţi, iar dacă aş fi, cu siguranţă nu i-aş permite unei femei să-mi spună mie unde să mănânc!

Caroline porni din nou în direcţia pensiunii, lăsându-l pe Guthrie să aleagă. Putea să vină cu ea, sau putea să-şi încerce norocul într-un alt local unde putea lua masa. În mod sigur era şi el la fel de sătul de pastramă ca şi ea, fiindcă îşi potrivi pasul după al ei, bombănind.

Mâncarea de la pensiunea domnişoarei Brayson era lipsită de imaginaţie şi de gust, dar localul era curat. Guthrie şi Caroline îşi terminară porţiile şi Guthrie plăti consumaţia. Apoi salutară şi plecară.

Se lăsa seara şi magazinele se pregăteau de închidere.

— Tob unde e? întrebă Caroline. El a mâncat?

Guthrie zâmbi în colţul gurii, şi îşi încetini mersul când ajunseră peste drum de biroul şerifului.

— A mâncat vreo şase ouă fierte tari când am fost eu cu el în birt.

Caroline scutură din cap.

— Şi presupun că acum doarme în camera ta?

— După şase ouă?! Glumeşti? Ne aşteaptă afară pe scări.

Guthrie deschise uşa de la biroul şerifului şi se dădu înapoi s-o lase pe Caroline să între prima.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? întrebă şeriful pe un ton amical.

Era un bărbat ceva mai vârstnic, destul de solid, cu o mustaţă grizonată, ţepoasă.

— Am dori să punem câteva întrebări în legătură cu atacul unei diligenţe, spuse Guthrie, deschizând poarta din paravanul de sârmă împletită care separa celulele şi biroul şerifului de intrare.

O lăsă din nou pe Caroline să treacă înaintea lui.

— Cel pentru care este acuzat domnul Seaton Flynn, spuse ea.

Guthrie tocmai îşi scotea pălăria de pe cap şi zâmbea către omul legii, dar găsi momentul şi o împunse pe Caroline în coaste. Mesajul pe care voia să i-l transmită era cât se poate de clar.

Tăcere.

— Faceţi parte din familia lui Flynn? întrebă şeriful, cercetându-i cu atenţie pe sub sprâncenele la fel de dese şi grizonate ca mustaţa.

— Miss Flynn este sora lui, răspunse Guthrie înainte ca ea să-şi decline identitatea. Şi eu sunt vărul lui, Jeffrey Mason.

Guthrie şi şeriful îşi strânseră mâinile, în timp ce Caroline se muşca de limbă să nu protesteze împotriva minciunilor pe care le spunea Guthrie.

— Numele meu este John Teemo, spuse omul legii.

Se vedea că-l cântărise pe Guthrie şi hotărâse că îl socotea în ordine. Asta dovedea cât era de priceput.

— Cazul vărului tău este destul de limpede, domnule Mason, după cum probabil ştii. A fost acuzat pentru crimă şi jaf şi condamnat la spânzurătoare.

Ochii lui albaştri se opriră o clipă pe faţa Carolinei.

— Îmi pare rău, doamnă.

Guthrie îşi încrucişă braţele şi îşi miji ochii, aparent căzut pe gânduri.

— Mă-ntreb dacă e cineva pe-aici care ne-ar putea arăta locul exact unde s-a întâmplat evenimentul? Am vrea numai să vedem locul cu ochii noştri.

— Înţeleg, spuse domnul Teemo, politicos. V-aş putea duce acolo chiar eu, mâine dimineaţă. Poate aţi vrea să vorbiţi şi cu Rafa Binchlyn cât mai staţi pe aici. El era în diligenţă când a fost atacată şi bietul Cal Walden a fost ucis. A văzut totul. Privi încă o dată cu părere de rău spre Caroline.

— A depus mărturie la judecată.

Caroline se lupta să-şi stăpânească sentimentele tulburi care o inundau. Nu avea voie să înceapă să-şi piardă încrederea în domnul Flynn acum, nu când ajunsese atât de departe. Nu mai putea să nege, cel puţin faţă de ea însăşi, că sentimentele faţă de el se schimbaseră irevocabil, din cauza domnului Hayes, dar asta n-o absolvea de jurământul

făcut că avea să vegheze să se facă dreptate.

— Eu şi… vărul meu suntem convinşi că el s-a înşelat, spuse ea. Seaton n-ar face niciodată una ca asta.

— Se pare că a şi făcut, doamnă, rosti şeriful pe un ton solemn.

Guthrie o apucă de braţ şi o strânse destul încât să-i rămână urme, în timp ce-i arăta şerifului o faţă prietenoasă.

— Eu şi Miss Flynn o să plecăm acum, spuse el. O să ne întoarcem mâine, pe la nouă, dacă sunteţi de acord.

Şeriful încuviinţă din cap.

— Şi nu uitaţi de bătrânu' Rafe Blinchly. El v-ar putea spune exact ce s-a întâmplat.

— Unde l-am putea găsi, vă rog? se amestecă nerăbdătoare Caroline.

Ştia că Guthrie ar fi pus aceeaşi întrebare, dar vrusese să-i arate că nu putea el să-i spună când să vorbească şi când să tacă. Mersese prea departe cu comenzile.

— La ora asta, spuse şeriful, consultând ceasul care atârna de un lanţ petrecut peste pântecul lui bombat, Rafe este de obicei la Jartiera de Aur – mă scuzaţi, doamnă – stă cu coatele rezemate de bar.

Guthrie îşi mută mâna de pe braţul Carolinei pe spatele ei. Reuşi cumva s-o împingă afară din biroul şerifului fără să lase să se vadă că folosea forţa.

— Vreau să merg la localul ăsta, Jartiera de Aur, cu tine, şopti Caroline, imediat ce ajunseră

din nou pe trotuar, şi nu-mi pasă dacă eşti pentru sau împotrivă, domnule Hayes!

— Sunt împotrivă, spuse Guthrie printre dinţi. Şi facem treaba aşa cum vreau eu, sau te pun mâine în prima diligenţă spre Bolton, iar eu o iau în direcţia Cheyenne.

Domnul Flynn era ţinut în închisoarea din Laramie, şi Adabelle locuia în Cheyenne. Mesajul era cât se poate de clar pentru Caroline.

— Câtă vreme vrei să-l ajuţi pe Seaton, replică ea, nu-mi pasă nici dacă te însori cu mama lui Tob!

Această ultimă parte era o minciună, bineînţeles.

Caroline se îndrăgostise de domnul Hayes, oricât ar fi vrut ea să-şi înăbuşe sentimentele. Prin urmare, nu se mai putea căsători cu domnul Flynn, desigur, dar cel puţin avea să meargă până la capăt cu planul ei de a-l elibera ca omul să-şi poată dovedi nevinovăţia.

Guthrie zâmbi, făcând-o pe Caroline să se întrebe dacă el îi ghicise iarăşi gândurile.

— Ca să-l pot ajuta pe… prietenul tău… am nevoie de ajutorul tău, dăscăliţo. Iar dacă permit să fii aruncată afară din birt cu fundul ăla mic şi drăguţ pe trotuar, nu ar fi de niciun folos cauzei noastre.

Caroline putea distinge clădirea stabilimentului respectiv la capătul întunecat al străzii. Sus, pe faţada ei, cineva pictase cuvintele Jartiera de Aur cu litere înflorite. Lumina se revărsa afară prin ferestrele murdare împreună cu zgomotele, cu

muzica şi hohotele brutale de râs.

— Numai să ţii minte, spuse ea, gândindu-se la fetele împopoţonate dinăuntru, cărora le plăcea să stea în poalele bărbaţilor şi să le şuşotească în ureche, că nu te plătesc să te destrăbălezi.

— Nu mă plăteşti deloc, îi reaminti Guthrie fiindcă n-am spus că accept slujba asta. Aşa că întoarce-te în camera ta şi aşteaptă-mă. O să vin la tine dacă aflu ceva.

Carolinei nu-i plăcea să fie dată la o parte în felul acela, ca pe un copil care-i încurca pe oamenii mari, dar ştia că n-ar obţine nimic dacă ar da buzna într-un loc nepotrivit pentru o lady. Aşa că dădu scurt din cap şi porni înapoi spre hotel.

Nu se putu abţine să nu întoarcă o clipă capul şi, când făcu asta, îl văzu pe Guthrie rânjind către ea. El îi făcu cu ochiul, apoi intră pe uşile duble ale birtului.

Pe drum, Caroline se opri să admire într-o vitrină un costum de călătorie din catifea verde la care era asortată o pălărie cu pene. Nu se grăbea să se întoarcă la hotel.

Prea nerăbdătoare să aştepte în camera ei, urcă treptele din spatele hotelului şi se aşeză lângă Tob, care stătea lungit pe o treaptă, cu botul pe labe. El o întâmpină cu un scâncet prietenos.

Ea îl mângâie pe cap. Bietul animal era probabil epuizat, după ce ţinuse pasul cu calul lui Guthrie atâtea ore.

— Într-una din zilele astea, curând, i se adresă

ea câinelui, domnul Hayes o să-şi construiască o casă şi tu o să ai un hambar călduţ în care să dormi. Sau poate că doamna Hayes o să te lase în casă, să dormi pe un preş, deşi eu una nu m-aş baza pe asta. Am impresia că femeia aceea nu este chiar atât de minunată cum ar vrea stăpânul tău să credem.

Tob scheună plângător şi Carolinei îi fu imediat milă de el.

— Nu asculta ce spun eu, spuse ea, mângâindu-l pe spate. N-ar trebui să te influenţeze numai pentru că nu m-aştept să-mi placă mie de femeia aceea.

— Ai dreptate, interveni o voce masculină familiară. N-ar trebui.

Caroline se uită în jos prin spaţiul dintre treptele de lemn şi îl văzu pe Guthrie stând în picioare şi privind spre ea cu zâmbetul acela nesuferit al lui întins pe faţă.

Ea ignoră observaţiile lui înţepătoare şi vru să se ridice, dar se răzgândi. Îşi strânse fustele în jurul picioarelor cu ostentaţie şi tuşi să-şi dreagă vocea.

— Nu ai avut nevoie de prea mult timp, remarcă ea.

Guthrie începu să urce treptele.

— Cât timp te aşteptai să petrec la Jartiera de Aur, dăscăliţo? întrebă el, arcuind o sprânceană.

Carolinei îi luară obrajii foc, dar ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii.

— Destul cât să joci poker, să te intoxici şi… şi… destul de mult, asta e tot.

El se aşeză cu o treaptă mai jos cu un oftat şi îşi îndreptă privirea către apusul ce se zărea deasupra acoperişurilor dărăpănate din oraşul acela de frontieră. Cerul era scăldat în nuanţe de purpuriu, galben şi auriu.

Caroline se abţinu cu un mare efort de voinţă să nu întindă mâinile ca să-i maseze umerii domnului Hayes, aşa cum ar fi făcut, probabil, o soţie. Nu putea să-şi dea seama de unde îi venise această pornire.

— L-am găsit pe Binchly, spuse el, după ce trecură câteva momente de tăcere. O să ne arate mâine locul unde a avut loc crima şi jaful şi o să ne povestească ce s-a întâmplat, aşa că n-o să mai trebuiască să-l deranjăm pe şerif.

— Bine, aprobă Caroline, fiindcă nu găsi altceva de spus. Îi era groază să viziteze locul acela împrejurat de umbra morţii şi a lăcomiei, deşi era sigură că avea să găsească acolo dovezi despre nevinovăţia lui Seaton.

Guthrie privi spre ea peste umăr. Era evident că n-avea de gând să treacă peste ceea ce auzise mai devreme.

— Adabelle n-ar fi rea cu câinele meu, spuse el.

Gestul lui de a lua apărarea femeii aceleia nu era necesar şi, din această cauză, Caroline se enervă şi mai tare.

— Sunt sigură că este un înger, replică ea.

Se ridică în picioare, dar Guthrie o apucă de fustă şi o trase înapoi în jos. Ea se izbi cu fundul de scândura scării.

— Cum de o urăşti pe Adabelle aşa de tare, când nici n-o cunoşti? o interogă el.

— Nu o urăsc, insistă Caroline nemulţumită.

Nu putea să recunoască ce simţea cu adevărat, bineînţeles. Domnul Hayes ar râde cu siguranţă dacă ar şti că „dăscăliţa” se îndrăgostise de el.

Guthrie miji ochii, apoi îi deschise mari şi ea îi văzu licărirea de râs din ei.

— Eşti geloasă, o acuză el.

Caroline se plesni cu palmele pe genunchi de enervare.

— Nu sunt deloc.

El pufni în râs, plin de aroganţă masculină, apoi se ridică mai sus cu o treaptă, alături de ea. Ea deveni brusc conştientă de mirosul lui, de căldura şi puterea lui.

— Ba da, eşti.

Continuă să-i vorbească după aceea, dar ceva se schimbase. El vorbea cu o voce joasă, fermecătoare, rostind cuvinte magice care păreau să se topească în mintea ei la o clipă după ce erau rostite. Vocea lui o mângâia, ţinând locul mâinilor lui, făcându-i respiraţia grea şi inima să zvâcnească.

Caroline scoase un geamăt slab, de protest, dar, cu puterea minţii, cu ajutorul acelor cuvinte care nu lăsau nicio urmă în memoria ei, el îi înfrânse ultima urmă de rezistenţă.

Era, de fapt, de parcă i-ar fi dezbrăcat hainele, una câte una, sărutând fiecare petic de piele dezvelit. Caroline nu citise în nicio carte şi nici

nu-şi imaginase vreodată că o asemenea intimitate era posibilă şi se temea de ceea ce avea să se întâmple dacă nu-şi recăpăta controlul asupra simţurilor.

S-ar fi putut să fie otrăvită, căci îşi simţea muşchii lipsiţi de orice putere, dar în interior, trupul ei zvâcnea şi tremura plin de viaţă. Îşi lăsă capul să alunece pe umărul lui Guthrie, dar mâinile lui se odihneau senine pe genunchi. Le putea vedea.

Şi totuşi le simţea umblând pe pielea ei. Netezind, conturând, excitând, chinuind.

El continua să vorbească, cu vocea aceea pe care numai ea i-o putea auzi, iar presiunea caldă, plăcută, din trupul ei creştea asemenea apelor umflate de ploaie. Cuvintele curgeau mereu, ca un râu de argint şi poate că erau în altă limbă, într-atât le găsea de neînţelese. Erau ca nişte fuioare fermecate de fum care se răsuceau în jurul ei, pătrundeau în trupul ei.

— Oh, suspină Caroline, încleştându-şi palmele pe treapta de lemn când se produse în ea o explozie minunată care o scutură violent, apoi se destramă în valuri care-i măturară fiinţa unul după altul. Guthrie o cuprinse cu braţul şi o lipi uşor de trupul lui până ce cutremurul se potoli.

CAPITOLUL 8

Caroline închise ochii şi înconjură strâns cu braţele genunchii care-i tremurau, încercând din răsputeri să-şi recapete echilibrul. Bărbatul

acesta o fermecase într-un fel, aruncase asupra ei o vrajă care-i schimbase pe vecie sentimentele pentru Seaton Flynn. Doamne, Dumnezeule, cât îl ura pe Guthrie pentru că-i luase visele fără să-i ofere în schimb altceva decât suferinţă şi ruşine!

— Caroline.

Ea nu deschise ochii.

— Ce e?

— Uită-te la mine.

Ea întredeschise o pleoapă. Întunericul devenise atât de dens încât abia îi putea distinge conturul lui Guthrie în lumina slabă venită dintr-o fereastră aflată sub scară.

— Ce e? repetă ea, de data aceasta cu o notă clară de nerăbdare.

— Ceea ce s-a întâmplat aici nu te transformă într-o femeie rea.

Caroline era încă puţin ameţită şi mai nedumerită decât fusese vreodată în viaţa ei. Se aplecă să se uite mai bine la Guthrie.

— Este generos din partea ta să spui asta, domnule Hayes, având în vedere că tu ai fost atacatorul iar eu am fost, în cel mai rău caz, prada ta neajutorată.

El izbucni în râs, se ridică în picioare şi-i întinse o mână Carolinei să se ridice după el. J

— Dacă ai fi vrut să mă opresc, sublinie el, fără să-i j poarte pică, n-ar fi trebuit să faci altceva decât să-mi spui.

— Cum era să-ţi spun să te opreşti când tu nici măcar nu mă atingeai? se răsti ea.

După aceasta, Caroline se apucă să-şi scuture fustele, să câştige timp pentru a încerca să găsească o scuză acceptabilă. Tristul adevăr era că se lăsase furată de plăcere cât ascultase cuvintele lui Guthrie şi nici măcar nu-i trecuse prin gând să protesteze.

În spatele ei, pe platforma scării, Tob aştepta să fie invitat în hotel.

Guthrie o luă pe Caroline de mână şi o conduse în jos pe scări, iar câinele se luă după ei, tropotind ritmic cu unghiile pe treptele de lemn.

— Aş putea să te pun într-o diligenţă mâine dimineaţă, la prima oră, să te întorci în Bolton, se oferi Guthrie, iar Caroline fu dezolată să constate că el era nerăbdător să scape de ea. Peste câteva zile, ai fi înapoi la Miss Phoebe şi Miss Ethel, vie şi nevătămată.

Caroline scutură din cap cu hotărâre.

— Nu pot să mă întorc acasă înainte să-l eliberez pe domnul Flynn, spuse ea.

Guthrie oftă.

— S-ar putea să fii nevoită să pleci, drăguţo, spuse el blând, conducând-o prin spaţiul îngust dintre hotel şi birtul zgomotos de alături.

Caroline nu remarcase cum se numea localul.

— La urma urmei, până acum nu există niciun motiv să credem că judecătorul şi juraţii s-au înşelat cu privire la ceea ce s-a întâmplat.

Caroline se cutremură, străbătută de un fior rece pe care-i puse pe seama brizei de noapte. Ajunseră pe trotuar şi se apropiară de uşa

hotelului. Tob tropotea încă în urma lor, convins că avea să fie acceptat înăuntru.

— Ai fost vreodată de faţă la vreo spânzurare, domnule Hayes?

— Guthrie, o corectă el. Şi, da, doamnă, am văzut odată cum a fost spânzurat un om pentru dezertare. Nu este un spectacol la care ar trebui să fii de faţă, tu sau oricare altă lady.

Numai o lady nu se simţea Caroline; genunchii îi erau încă moi după episodul acela scandalos de pe scara din spate, când se întâmplase totul şi nimic. Îşi duse mâna la gât cu un gest mecanic şi înghiţi în sec când Guthrie îi deschise uşa, lăsând-o să între.

— Noapte bună, spuse ea, oprindu-se în capătul scării.

Spera din toate puterile că nimeni dintre cei care stăteau de vorbă şi fumau în hol nu ghicise ce se petrecea cu ea. Dar, de fapt, nici ea nu ştia prea bine ce a fost, aşa că de unde puteau ei să ghicească?

Guthrie îi dădu drumul de mână dar, într-un fel ciudat, privirea lui o ţinea legată de el cu la fel de multă eficienţă.

— Sper că o să te mai gândeşti la ce ţi-am spus despre întoarcerea ta acasă, spuse el cu voce scăzută. Protectoarele tale cred, probabil, că te-am răpit.

Caroline n-avea nevoie să se mai gândească; analizase problema din toate unghiurile, începând din ziua aceea îngrozitoare când aflase vestea că domnul Flynn fusese arestat şi aruncat

în închisoare.

— Am luat hotărârea cu multă vreme în urmă, spuse ea. Şi am lăsat un bileţel pentru Miss Phoebe şi Miss Ethel.

El oftă şi se propti cu cotul de stâlpul şlefuit din capătul balustradei. În mâna cealaltă ţinea pălăria lui jerpelită.

— Probabil că sunt convinse că eu te-am forţat să scrii biletul acela şi tu ştii asta al naibii de bine. Iar în ce priveşte hotărârea ta, este greşită.

Caroline ridică din umeri cu nonşalanţă, deşi pe dinăuntru era tulburată şi plină de spaimă şi confuzie.

— Bună sau rea, nu mi-o schimb. N-ai vrea ca Adabelle să te creadă dacă ai fi acuzat de o crimă pe care n-ai comis-o?

Guthrie privi în jur stânjenit şi, când ridică ochii spre Caroline, ea îi văzu strălucind de furie. I se adresă cu o voce scăzută.

— Dacă nu vrei să ajungi în puşcăria şerifului Teemo, acuzată pentru conspiraţie, atunci ai grijă ce vorbeşti!

Ştiind că el avea dreptate, Caroline lăsă pentru o clipă ochii în pământ. Guthrie profită de faptul că o prinsese cu garda jos şi o apucă de mână, apoi o trase cu el în sus pe scări. Credinciosul lui câine se grăbi să-i urmeze, aproape fără să-i observe sau să-l oprească nimeni.

Domnul Hayes aşteptă, ca un gentleman, deşi cu siguranţă nu era, până ce Caroline descuie uşa de la camera ei. Fusese o zi lungă şi grea şi patul din colţul camerei ei arăta ispititor.

Pentru o clipă, Guthrie păru că ar vrea să spună ceva. Dar până la urmă se răsuci şi plecă, pocnindu-se cu pălăria peste coapsă de exasperare. Tob, însă, se strecură în camera Carolinei, măturând podeaua cu burta, apoi se încolăci la piciorul patului, scheunând înfundat.

— Nu te condamn deloc, spuse Caroline, apoi închise uşa şi o încuie. Nici eu n-aş vrea să dorm cu el.

Începu să se dezbrace. În noaptea aceea avea să-şi permită luxul de a dormi în cămaşă de noapte, în loc să doarmă îmbrăcată cu ce se găsea pe ea şi îşi făcu toaleta de seară pe îndelete. Stătea pe marginea patului şi-şi pieptăna părul, când auzi o bătaie în uşă.

Caroline auzise despre necazurile care i se puteau întâmpla unei femei lipsite de apărare, aflată departe de casă şi se bucură de prezenţa lui Tob, oricât era el de neeficient.

— Cine-i acolo? strigă ea, cu o voce tremurătoare care vrusese să sune foarte ferm.

— Îmi vreau câine înapoi, veni răspunsul tărăgănat, imposibil de confundat al lui Guthrie.

Caroline se duse la uşă şi o deschise foarte puţin, scoţând capul dinapoia ei.

— Se pare că preferă să stea cu mine, răspunse ea politicos.

Pe faţa lui se încordă un muşchi, apoi se relaxă. Guthrie fluieră uşor şi câinele scânci, după care se ridică în picioare şi se supuse chemării stăpânului său.

Dezamăgită, Caroline închise uşa în urma

câinelui aceluia lipsit de voinţă şi răsuci cheia în broască. După aceea, auzind un zgomot din birtul de vis-à-vis, rezemă scaunul de clanţă.

Dormi bine în noaptea aceea, în ciuda confuziei care o tulbura şi care ar fi ţinut-o trează dacă s-ar fi aflat acasă. Aventurile trăite alături de Guthrie o epuizaseră.

În dimineaţa următoare, devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, Caroline se trezi să se spele şi să se îmbrace. Ştiind că avea să meargă călare, se echipă cu fusta pantalon şi bluza scurtă până în talie, care se asorta la ea. Tocmai îşi terminase de prins părul în agrafe, când cineva bătu la uşă.

O deschise, aşteptându-se să-l găsească pe Guthrie în prag. Era în schimb, şeriful Teemo, însoţit de un bărbat pe care nu-l cunoştea. Se gândi că Guthrie îi dezvăluise adevărata identitate şi intenţiile, şi inima aproape îi sări din piept, inundându-i obrajii cu valuri de sânge. Fu convinsă că avea să fie arestată fiindcă plănuise să-l ajute pe domnul Flynn să evadeze.

— ’Neaţa, Miss Flynn, rosti şeriful politicos, ducând mâna la borul pălăriei sale, perfect periate.

Caroline îşi aminti cu o întârziere de o clipă că Guthrie o prezentase şerifului ca fiind sora lui Seaton.

— Bună dimineaţa, spuse ea, abia izbutind să împingă cuvintele afară din gât.

— Acesta este domnul Rafe Binchly, doamnă, continuă şeriful. El este omul care a fost de faţă

când a avut loc jaful şi crima.

Caroline măsura cu privirea bărbatul care fusese în parte responsabil de condamnarea lui Flynn – dar privirea ochilor lui de un albastru pal era stânjenitor de directă.

— Bună dimineaţa, rosti ea politicos.

Bărbatul dădu mâna cu ea şi înclină din cap.

— Rafe şi cu mine ne-am gândit că poate acceptaţi să luaţi micul dejun cu noi la închisoare, continuă şeriful Teemo. L-am invitat deja pe vărul tău şi el va sosi de îndată.

Caroline nu luase niciodată micul dejun într-o închisoare, şi spera că, pe viitor, n-avea să-şi facă un obicei din asta. Dar îi era foame şi nu se simţea prea atrasă de idea de a lua masa în cantina de peste stradă. În plus, îi plăcea şeriful John Teemo şi avea încredere în el.

— Mulţumesc, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere.

O clipă mai târziu se afla în hol, unde apăru şi Guthrie, mai puţin câinele lui. O apucă pe Caroline de braţ şi o strânse uşor, cu subînţeles, dar nu spuse nimic.

Când Caroline şi însoţitorii săi păşiră în strada încă întunecată, soarele se străduia să alunge noaptea cu degete subţiri de aur. O femeie veselă, zâmbitoare, tocmai adăuga un braţ de lemne în soba din incinta închisorii când intrară.

Folosindu-se de şorţ, femeia ridică un vas mare, albastru, de pe sobă şi turnă cafea în cănile care aşteptau pe masă. Părul ei blond-cenuşiu strălucea în lumina slabă a felinarului.

— John, îl certă ea în glumă pe şerif, ai putea să te deranjezi să mă prezinţi şi pe mine.

— Soţia mea, se conformă şeriful, zâmbind.

Guthrie interveni exact în clipa când Caroline deschisese gura să vorbească şi foarte bine făcu. Ea şi-ar fi spus adevăratul nume.

— Ea este Caroline Flynn, spuse Guthrie. Şi eu sunt vărul ei, Jeffrey Mason.

Puse ceva mai mult accent pe primul nume, probabil ca s-o atenţioneze pe ce nume să i se adreseze.

După asta, Caroline se temu să mai vorbească prea mult. Ea era o persoană onestă şi minciunile nu prea se lipeau de limba ei. Se bucură de micul dejun bogat, care consta din plăcinte fierbinţi, cu afine, cârnaţi prăjiţi şi omletă, alături de ceilalţi bărbaţi, gândind între timp că vagabonzii şi beţivii se străduiau, probabil, să ajungă în închisoarea oraşului numai ca să mănânce preparatele culinare ale doamnei Teemo.

După ce terminară de mâncat şi soarele începuse să lumineze cerul, Caroline, Guthrie şi domnul Binchly porniră spre locul unde avuseseră loc jaful şi crima în căruţa domnului Binchly. Tob îşi făcu apariţia în ultimul moment şi sări în spatele lor, cu limba atârnând de un cot.

Caroline sări peste banchetă şi se aşeză pe o ladă de lemn pentru scule, lângă prietenul ei canin. Îi ciufuli blana de pe spate şi el scânci în semn de bun venit.

Nu peste mult timp, domnul Binchly opri căruţa într-o curbă a drumului. Deasupra capului atârnau stânci uriaşe, ca nişte giganţi aliniaţi de o parte şi de alta a drumului.

Guthrie coborî de pe bancheta căruţei şi ridică mâinile în sus, iar Caroline îl lăsă să o dea jos, deşi atingerea lui îi invadă sângele cu scântei de foc. Tob sări în urma lor.

Domnul Binchly arătă cu mâna spre stânci.

— Au aşteptat diligenţa în spatele bolovanilor, cinci sau şase inşi, spuse el, ridicând mâna să se scarpine în smocul de păr alb care-i acoperea barba.

Sclipirea de spaimă din ochii lui o sugrumă pe Caroline şi ei îi fu imposibil să arunce măcar o privire înspre Guthrie.

— Doi dintre ei erau acolo sus, spuse el, arătând către stânca aflată cel mai jos, iar ceilalţi erau călare pe cai. Cel înalt, Flynn, l-a împuşcat pe sărmanul bătrân Cal Walden şi l-a omorât.

— Domnul Walden a pus mâna pe puşcă? reuşi Caroline să întrebe, în timp ce Guthrie se căţăra pe o stâncă, să ajungă în ascunzişul tâlharilor.

— Nu, doamnă, răspunse Rafe cu tristeţe. El le-a dat caseta cu bani fără nicio împotrivire. Flynn l-a omorât numai fiindcă aşa a avut chef.

Pe Caroline o străbătu un fior când şi-l imagină pe bărbatul pe care-l iubise cândva şi-n care avusese încredere, împuşcând un om cu sânge rece. Nu putea fi adevărat, insistă în sinea ei.

— Cum de-ai văzut toate astea? întrebă

Guthrie, urcat acum pe o stâncă, cu mâinile în şolduri. Nu erai în interiorul diligenţei?

— Călătoream sus pe capră, lângă Cal, răspunse Rafe cu vocea uşor tremurată. N-avea rost să stau înăuntru, unde n-aveam cu cine să stau de vorbă.

Guthrie întoarse capul să cerceteze împrejurimile, iar pe faţa lui nu se putea citi nimic din poziţia în care se afla Caroline.

— Cum se face că nu te-a împuşcat şi pe tine? întrebă el.

— Individul cu ochi negri – Flynn – m-a lovit cu patul puştii. Mă gândesc că a crezut că am murit, fiind aşa de bătrân. Când mi-am revenit, dispăruseră. Îmi curgea sânge din rana de la cap, da' l-am pus pe bietu' cal în diligenţă şi m-am întors cu ea în Clinton.

Guthrie coborî cu îndemânare de pe vârful stâncii, după care se plimbă cu Rafe de colo-colo multă vreme, într-un târziu, Guthrie se declară satisfăcut.

Îi mulţumi lui Rafe pentru timpul acordat şi o urcă pe Caroline în spatele căruţei, unde i se alătură imediat şi Tob. În timp ce Guthrie discuta încet cu domnul Binchly în partea din faţă a căruţei, Caroline se gândi din nou la Seaton Flynn pe care-l cunoştea ea şi încercă iarăşi să şi-l imagineze jefuind o diligenţă şi omorând un om.

Se dovedi a-i fi imposibil.

După ce Rafe îi lăsă în faţa hotelului, Guthrie deveni tăcut şi asta o tulbură pe Caroline. Îşi

dorea ca el să se uite la ea, să-i spună ce credea, dar, totodată îi era teamă să citească expresia din ochii lui sau să audă ce avea de spus.

Îşi luară bagajele de la hotel şi merseră pe jos până la grajdul cu cai de închiriat. Din când în când, Tob îi lingea mâna Carolinei, parcă voind s-o aline, dar Guthrie nu rosti nicio vorbă până nu apăru ţinând de frâu doi cai, al lui şi încă unul pentru ea, cu pete albe şi negre.

Înainte ca ea să poată întreba ceva, Guthrie rosti inexpresiv:

— Am dat ceasul tatălui meu în schimbul lui.

Caroline rămase cu gura căscată.

— Nu poţi să faci una ca asta, protestă ea, când fu din nou în stare să vorbească. Nu-ţi dau voie.

Drept răspuns, el îi făcu vânt în şa.

— N-ai de ales, replică el.

— Dar ceasul tatălui tău!

— Nu-ţi face probleme, spuse Guthrie, aproape de cordialitate, îl uram pe ticălos.

Caroline amuţi, cel puţin pentru o vreme. Guthrie pusese sacoşa de pânză în spatele şeii ei, ca să nu mai fie nevoită s-o care în mână, iar dimineaţa era senină şi însorită. Când se îndepărtaseră bine, ea îşi apropie calul de Guthrie şi spuse:

— Crezi că domnul Flynn este vinovat, nu-i aşa?

Guthrie îşi modifică de mai multe ori poziţia pălăriei pe cap, ca până la urmă s-o aşeze exact

aşa cum fusese iniţial.

— Da, răspunse el, după o tăcere prelungită.

Caroline avu impresia că primise o palmă peste faţă, deşi ştia de la început că Guthrie era înclinat să vadă partea întunecată a lucrurilor, atunci când era vorba de Seaton.

— Atunci de ce mai eşti aici? întrebă ea. De ce ai dat ceasul de la tatăl tău în schimbul unui cal pentru mine, dacă n-ai intenţia să mă ajuţi?

El oftă şi-şi roti privirea peste câmpia plată din jurul lor, acoperită cu iarbă şi arbuşti.

— Dacă aş fi sigur că te-ai întoarce acasă, la şcoala ta şi la protectoarele tale şi te-ai ocupa să-ţi găseşti un soţ bun, aş renunţa. Dar tu ţi-ai pus în cap să duci planul acesta până la capăt, fie ce-o fi, şi ştiind asta nu pot să te las singură. N-aş mai dormi niciodată bine, în nicio noapte, chiar de aş trăi nouăzeci şi nouă de ani.

Caroline înghiţi în sec şi apucă de oblâncul şeii cu amândouă mâinile, ţinând frâul strâns între degete.

— Cred că-ţi doreşti să nu mă fi întâlnit niciodată, rosti ea cu voce slabă. Ai fi putut acum să te însori cu Adabelle şi să-ţi vezi de viaţa ta.

— Ai ghicit, dăscăliţo, răspunse Guthrie morocănos, evitându-i privirea.

Ea trase aer adânc în piept, apoi îl slobozi încet.

— Probabil ai constatat că domnul Binchly este un martor credibil.

Guthrie îi aruncă o privire şi, pentru o clipă,

zâmbetul lui oblic îi arcui buzele.

— Părea că ştie ce vorbeşte.

Caroline înghiţi în sec şi se muşcă de buză.

— Da, spuse ea, într-un târziu. Dar eu tot cred că s-a înşelat.

Guthrie oftă.

— Crezi? întrebă Caroline, simţind nevoia să stea de vorbă.

— Ce să cred? întrebă Guthrie iritat.

— Crezi că era mai bine să nu mă fi întâlnit?

El o studie îndelung şi cântări răspunsul destul de mult timp.

— Nu, spuse el. Dar probabil aşa se va întâmplă până când se va termina toată povestea asta.

Caroline era fericită. Indiferent ce s-ar fi întâmplat mai târziu, Guthrie era bucuros că o întâlnise. Nu se opri să se întrebe de ce lucrul acesta era aşa de important.

— Poate n-o să-ţi pară rău, îndrăzni ea. Poate o să le povesteşti nepoţilor tăi că ai ajutat un om nevinovat să scape de la moarte.

Tonul lui era aspru şi nu se uită spre ea când se aplecă în faţă, rezemându-se cu braţul de oblâncul şeii.

— Şi poate că n-o să am niciun nepot, dăscăliţo. Mulţumită ţie, s-ar putea să-mi petrec tot restul vieţii într-o închisoare federală.

Gândul acesta o îngheţă pe Caroline.

— Ar fi o ironie, remarcă ea, ţinând cont de reputaţia ta de corsar.

— Mă bucur că gândeşti aşa, răspunse Guthrie

sec.

— Pe cine ai omorât?

Cuvintele scăpară din gura lui Caroline înainte să aibă timp să le calculeze impactul.

Spre surprinderea ei, Guthrie răspunse la întrebarea ei îndrăzneaţă.

— Un om, se numea Pedlov, spuse el. Eu şi cu el am avut un mic conflict în timpul războiului. Mai pe urmă, a venit să mă caute.

Caroline era atât de copleşită de curiozitate încât abia mai putea să respire.

— Şi?

— A găsit-o pe Annie în locul meu. Era singură acasă.

Un fior de gheaţă se strecură în sufletul Carolinei şi rămase acolo, ameninţând s-o sufoce. Zgomotele – copitele cailor pe pământ, gâfâitul lui Tob, propria ei suflare – păreau să fi dispărut cât aşteptă urmarea, fără a îndrăzni să-l impulsioneze pe Guthrie în vreun fel.

El făcu economie de cuvinte.

— Ea a murit.

Caroline strânse ochii într-o încercare zadarnică de a-i feri de brutalitatea imaginii. Ştiu, fără să mai întrebe că bărbatul acela, Pedlov, cine va fi fost el, o omorâse pe Annie.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, punând o mână pe braţul lui.

El nu-şi retrase braţul, dar îi simţi muşchii încordându-se sub atingerea ei.

— Ai întrebat, spuse el cu voce aspră, guturală. Acum ştii.

După aceasta, Caroline nu mai încercă să converseze cu el. De fapt, dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, ar fi ales alt subiect.

Puţin după ora prânzului, ajunseră la un ochi de apă înconjurat de urme de copite şi se opriră să adape caii. Guthrie scoase bidonul de după umăr şi i-l întinse Carolinei.

— Cât mai e până ajungem în Laramie? întreba ea, după ce luă două înghiţituri din apa stătută.

Guthrie nu se uită în ochii ei şi luă mai multe înghiţituri din bidon înainte de a-i răspunde.

— Trei sau patru zile, dacă avem noroc.

Când se gândi că o să doarmă iarăşi pe pământul tare, Caroline fu deprimată. În plus, nu putea să garanteze pentru ceea ce avea să se întâmple dacă trebuia să mai împartă atâtea nopţi pătura cu Guthrie. Duse mâna streaşină la ochi, să-i ferească de soarele puternic al amiezii şi scrută orizontul.

— Poate există vreo fermă până acolo…

Pentru prima oară de când recunoscuse că-l omorâse pe omul acela, Guthrie zâmbi.

— S-ar putea să găsim vreun hambar în care să dormim, prevesti el. Dar tot n-avem mai mult decât o pătură.

Caroline îşi mută repede privirea, cu obrajii în flăcări.

— Nu mă gândeam la asta, minţi ea.

Guthrie izbucni în râs.

— Pe dracu’ nu te gândeai.

Apoi scoase nelipsita pastramă din desagă şi le dădu, Carolinei şi lui Tob, porţii egale.

— După ce se termină călătoria asta, mormăi Caroline, rupând o bucată de carne uscată, n-o să mai mănânc niciodată aşa ceva.

Guthrie o apucă de talie şi o azvârli fără menajamente înapoi în şa.

— Ai grijă, dăscăliţo, o avertiză el. Îţi sfidezi soarta.

În sinea ei, Caroline fu de acord, dar nu se gândea la pastramă.

Până după-amiaza, nori negri se adunară pe cer, întunecându-l. Caroline şi Guthrie merseră împotriva vântului tot mai puternic, oprindu-se doar o dată, după-amiaza târziu, pentru a-şi odihni caii, şi ajunseră la un hambar de fân, izolat, cu o oră mai devreme de apusul soarelui.

Construcţia avea acoperiş, dar n-avea pereţi şi era pe jumătate plin cu baloţi de fân puternic mirositor. Caroline privi în jur, dezamăgită. Sperase la nişte condiţii mai bune şi eventual la prezenţa unei femei cu care să stea de vorbă.

— Nu este pe aici şi o casă a fermei?

Guthrie ridică din umeri, ţinându-şi cu o mână pălăria să nu-i zboare de pe cap şi s-o pornească de-a rostogolul prin preerie.

— Tot ce se poate. Dar s-ar putea să fie la câteva mile depărtare şi peste cinci minute o să plouă cu găleata. Adună ce lemne poţi pentru foc până mă ocup eu de cai.

Caroline nu-şi amintea de vreun moment în viaţa ei când primise atâtea ordine. Porni să caute în jur, bodogănind într-una, dar nu găsi decât balegă uscată.

Adună un braţ şi-l răsturnă sub o streaşină a hambarului, cu buzele arcuite a dezgust. Guthrie pufni în râs când o văzu ştergându-şi palmele de poalele fustei.

Tunetul făcu pământul să se cutremure, apoi un fulger sparse cerul şi se năpusti să spintece pajiştea înverzită. Caii nechezară şi se zbătură în frânghiile cu care erau legaţi de un stâlp din colţul hambarului, iar Tob scheuna şi încerca să se vâre sub un balot de fân.

— Se pare că va trebui să ne ţinem unul altuia de cald la noapte, spuse Guthrie şi ochii îi jucau a râs când privi spre Caroline, aşteptând o replică.

Caroline îşi încrucişă braţele peste umeri şi se întoarse cu spatele. Ploaia curgea pe acoperişul de deasupra capetelor lor şi se revărsa peste streşini, coborând în jurul lor pereţi cristalini.

Simţi palmele lui Guthrie pe umerii ei şi-şi trase răsuflarea când el o răsuci încet spre faţa lui.

— Caroline, rosti el cu blândeţe, nu-ţi face griji. Ţi-am mai spus că nu am nicio intenţie să te forţez.

Buza de jos îi tremura puţin şi părea că nu şi-o poate stăpâni. Răspunsul îi scăpă de pe buze înainte ca ea să-l poată opri.

— Nu sunt sigură că ai avea nevoie, mărturisi ea cu tristeţe.

În spatele lor, nu departe de pedeaua ploii, focul cu balegă uscată se străduia să alunge răcoarea nopţii.

El îşi luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe fân, apoi îi înconjură talia cu braţele.

— Atracţia dintre noi este foarte puternică, spuse el şi acum suna de parcă el era cel forţat. Pe toţi sfinţii, am încercat să mă stăpânesc.

Cu un geamăt înfundat de protest, el înclină capul şi atinse buzele Carolinei cu buzele sale.

Ea era hotărâtă să-i reziste, dar această atingere caldă o făcu să se ridice imediat pe vârfurile picioarelor. Scânci încet când el începu invazia, cucerindu-i gura cu limba lui. El puse o mână sub sânii ei şi, când degetul lui trecu uşor peste un sfârc, Caroline se scutură de un fior dulce, violent.

— Sigur nu vrei să te întorci în Bolton? întrebă Guthrie, cu voce înăbuşită, când vraja se destrămă brusc.

Caroline îşi rezemă fruntea de umărul lui şi descoperi că haina îi era umedă de ploaie.

— Sunt sigură, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Mâna lui Guthrie îi alunecă încet pe spate, coborând pe şolduri. O împinse spre el cu îndrăzneală, apoi o bătu uşor cu palma.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, dăscăliţo, spuse el.

Apoi se dezlipi de ea şi plecă.

În jurul hambarului erau împrăştiate aşchii putrede de lemn şi Guthrie le adună şi le puse pe foc. Mâncară la cină inevitabila porţie de pastramă, după care, Guthrie încropi un pat sus, pe claia de fân.

Noaptea veni mult prea repede.

— Cred că o să mai stau puţin lângă foc, spuse Caroline, cu ochii ţintă la jarul rămas.

Îi era cumplit de frig şi se simţea atrasă spre Guthrie de parcă cineva ar fi apucat-o de păr s-o târască spre el.

Îl auzi căscând undeva sus, sub acoperiş.

— Ploaia a mai încetat puţin, spuse el. Lupii or să iasă curând la vânătoare.

Caroline se ridică în picioare cu demnitate şi-şi netezi fusta. Guthrie avea o puşcă şi ştia cum s-o folosească. Dacă urma să apară vreun lup, voia să fie aproape de el în clipa aceea. Ea se căţără cu greutate pe baloţi până ajunse în culcuşul uscat şi cald pe care-l pregătise Guthrie.

Nu-i putea vedea faţa, dar îl simţea zâmbind, cel puţin în sinea lui. Când el o prinse de mână, îl lăsă s-o tragă în patul improvizat.

Paiele de sub ea erau moi şi se întinse lângă Guthrie, apoi se ghemui aproape de el.

Guthrie îi cuprinse faţa în palmă, şi-o mângâie cu degetul mare pe obraz. Caroline crezu că era pregătită să-i simtă buzele pe gura ei, dar nu era. Scoase un ţipăt uşor şi-şi înfipse degetele în părul lui.

Guthrie aşeză un picior peste ea fi Caroline îi simţi pe coapsă bărbăţia tare şi puternică. În timp ce trupul ei se pregătea să-l primească ea se întreba cum avea să-l cuprindă fără să fie rănită.

El o sărută pe gât în jos, în timp ce degetele îi descheiau nasturii de la bluză.

Caroline se arcui instinctiv, oferindu-se mâinii

lui.

— Guthrie?

El îi îndepărta bluza şi-i descheie şnurul corsetului. Trecu apoi cu degetul peste sfârcul sânului şi ea suspină de plăcere.

— Da?

— Eu… n-am făcut asta niciodată, şopti ea cu mare greutate. Şi… mi-e frică.

El coborî capul mai jos şi-i rotunji sfârcul tare cu limba înainte să răspundă.

— N-o să te mint, Caroline. O să te doară puţin când o să pătrund în tine, numai acum, prima oară. Dar ceea ce am să fac cu tine înainte şi după asta o să răscumpere totul.

Caroline se gândi la ceea ce se întâmplase pe scara din spatele hotelului. El făcuse atunci dragoste cu ea folosindu-se de cuvinte şi se scufundase atât de adânc în plăcere încât crezuse c-avea să se înece în ea. Cum urma să fie când avea să se dăruiască lui cu adevărat?

Ea prinse în palmă sânul dezvelit şi i-l oferi.

— Iubeşte-mă, Guthrie, imploră ea cu vocea sugrumată, iubeşte-mă.

El o cuprinse lacom cu gura şi supse cu brutalitate, iar Caroline ţipă scurt, dar nu de durere, ci de plăcere. Avu senzaţia că sânii ei fuseseră creaţi pentru a-l hrăni şi a-i face plăcere bărbatului acestuia şi, undeva, în adâncul sufletului, simţi durere la gândul că n-avea să-i poată hrăni pe copiii lui.

Caroline nu se temea că va rămâne însărcinată; auzise ea cândva că nu i se întâmplă

niciodată unei femei când se culca pentru prima dată cu un bărbat.

Dorind cu disperare să-l facă pe Guthrie să simtă la fel cum simţea ea, căută cu palma încheietura coapselor lui şi-şi răsfiră degetele pe bărbăţia lui care împungea ţesătura pantalonilor. Un geamăt profund izbucnit pe sânul ei o anunţă că descoperise drumul către putere şi-i descheie grăbită nasturii, bucurându-se de chinul lui ce-şi aştepta eliberarea.

El îşi dădu capul pe spate şi gemu când ea îi cuprinse bărbăţia cu palma şi-l mângâie cu degetele, iar Caroline se simţi ca vrăjită. Îşi mişcă mâna în sus şi-n jos făcându-l pe Guthrie să între în delir.

Într-un târziu, el o prinse de încheietura mâinilor şi-i ridică braţele în sus, apăsându-le în fân. Deschise gura să capete aer, ca un om aflat în prag de înec şi încercă să vorbească, dar se văzu nevoit să renunţe.

Caroline îşi eliberă o mână să-l mângâie pe ceafă şi să-l împingă cu blândeţe înapoi, spre sânul ei.

Guthrie îi scoase cizmele din picioare, una câte una, apoi fusta şi pantalonaşii cu volane. Ea-şi trase braţele de pe mânecile corsetului. Se înfioră de aerul rece care pătrundea între trupul lui şi al ei, întărindu-i sfârcurile.

Guthrie se ridică deasupra ei, respirând întretăiat în timp ce-şi dezbrăca pantalonii.

— Caroline, scrâşni el, spune nu acum, dacă vrei, fiindcă peste câteva minute va fi al naibii

de târziu.

Caroline ştia că trebuia să-l respingă, dar nu fu în stare nici să vorbească, nici să se mişte de sub trupul lui. Îşi arcui gâtul şi el se prăbuşi peste sânii ei gemând şi-i frământă sfârcurile cu o foame disperată, îi ridică mâinile Carolinei deasupra capului şi le ţintui de încheieturi şi senzaţia de vulnerabilitate îi înzeci plăcerea.

Într-un târziu, Guthrie îi eliberă braţele şi alunecă în jos, sărutând-o pe piept, pe pântec şi fiecare atingere a buzelor lui o excita pe Caroline mai tare. Când îl simţi îndepărtând mătasea feminităţii ei, scoase un ţipăt şi-şi înfipse degetele în umerii lui puternici, iar Guthrie îşi coborî gura pe trupul ei.

Ea se încordă, neştiind ce-avea să urmeze şi gemu înăbuşit când el o atinse cu limba. Degetele ei se agăţară disperate în părul lui.

— Oh, Guthrie, scânci ea, fără să ştie dacă voia ca el să se oprească sau să meargă mai departe.

Atât ştia, să implore.

El îi ridică picioarele pe umerii lui şi murmură lipit de carnea ei tremurândă:

— Vreau totul, Caroline. Totul.

Înainte ca ea să-i absoarbă cuvintele, el o cuprinse din nou, complet de astă dată.

Caroline auzea strigătele cu care se chemau animalele în noapte, lupi sau coioţi şi propriile ei gemete de plăcere, pentru ca apoi ţipătul ei de eliberare să între în rezonanţă cu ele. Guthrie o împinse înapoi pe pătură, sărutând-o pe coapse

înainte de a se desprinde de ea.

Fusese satisfăcută, dar nu împlinită şi, de data, aceasta, Caroline nu se mulţumi doar cu o parte din ceea ce-i putea Guthrie oferi. La fel ca el, voia totul.

Ea-l cuprinse cu braţele de după gât şi-l trase spre ea, să-i sărute gura mirosind a mosc. El stătea acum întins între coapsele ei şi ea putea simţi tăria caldă a bărbăţiei lui aşteptând la porţile împlinirii, ca un cal troian dincolo de zidurile Troiei.

Caroline deschise porţile pentru cuceritorul ei de bună voie şi, cu o exclamaţie guturală, el o pătrunse, dar foarte puţin. Ea se undui sub el, îndemnându-l cu şoapte disperate, dar el refuză să se grăbească. Trupul ei se înfierbânta tot mai tare şi îl simţi relaxându-se să-l primească pe Guthrie.

— Nu vreau să fac să te doară, spuse Guthrie cu voce răguşită, jucându-se cu degetele în părul ei despletit şi mângâindu-i pometii înalţi ai obrajilor.

— Dorinţa doare, îi spuse Caroline. Te rog, Guthrie, nu mă lăsa să aştept.

El lăsă capul în jos ca să o sărute uşor, fremătând.

— Caroline…

Lipsa lui îi producea o durere amară, devastatoare, care se răspândea din centrul feminităţii către toate părţile trupului şi sufletului ei. Instinctul îi împinse şoldurile în sus şi Guthrie nu se mai putu abţine. Împinse cu putere,

străpungând ultima barieră care-i mai separa şi Caroline ţipă, speriată de violenţa durerii.

Guthrie rămase nemişcat în trupul ei, mângâindu-i tâmpla cu buzele, iar ea se agăţă de cuvintele de alinare şoptite de el până ce durerea scăzu. Abia atunci el începu să se mişte înăuntrul ei, retrăgându-se, cuprinzând-o apoi din nou cu multă blândeţe.

Pe măsură ce ritmul lui creştea, Caroline devenea tot mai înfierbântată. Nu peste mult timp, ea se unduia şi se răsucea sub el, încleştându-şi degetele în muşchii de pe spatele lui, rostogolindu-şi capul pe pătură.

Dincolo de acoperişul hambarului şi de norii care acopereau cerul, stelele goneau nebuneşte în cercuri şi spirale, sorbind-o pe Caroline înspre ele. Plăcerea ajunsă la apogeu trecu dincolo de puterile ei şi sufletul îi zbură către ceruri, deşi trupul rămase sub Guthrie în culcuşul lor de paie.

Ea se întoarse în sine însăşi la timp pentru a-l mângâia şi a-l alina pe Guthrie când el îşi zvârli capul pe spate şi încremeni în braţele ei de o satisfacţie care-i păru suficient de puternică încât să-l facă fărâme.

După câteva scufundări adânci, disperate, el izbucni într-un ţipăt, trupul i se cutremură deasupra ei, apoi se prăbuşi alături de ea, tremurând

CAPITOLUL 9

Caroline se lipi de el, arând uşor cu degetele prin părul des de pe pieptul lui, aşteptând, între timp, ca trupul ei să-şi potolească tremurul. Corpul îi era acoperit de un abur fin de transpiraţie, la fel ca al lui Guthrie.

— Te-am prevenit, spuse el, după foarte mult timp.

Se ridicase de lângă ea să-şi aranjeze hainele.

Caroline nu-i putea vedea faţa, iar tonul lui nu-i spunea absolut nimic.

— Nu strica ce-a fost, Guthrie, spuse ea. Va trebui să înfrunt adevărul destul de curând. Deocamdată, lasă-mă să-mi imaginez că totul e la fel ca mai înainte.

Era prea târziu. Realitatea se strângea în jurul Carolinei ca o haită de lupi, gata să sară, gata s-o sfâşie. Era destrăbălată şi nesăbuită, cu nimic diferită de mama ei, şi ceea ce era mai rău, trădase un bărbat care o iubea şi care avea încredere în ea.

Se răsuci pe o parte cu un scâncet înăbuşit, de disperare şi-şi adună genunchii la gură. Îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile, iar umerii şi spatele i se scuturau de profunzimea durerii.

— Caroline, şopti Guthrie, şi numele ei sună ca un reproş tandru.

El se ridică în capul oaselor, o trase în poala lui şi o înveli cu pătura să o apere de răcoarea nopţii ploioase, îi trecu uşor cu mâna prin păr.

— Iubito, nu plânge. Te rog.

Îşi lipi buzele de tâmpla ei.

— O să fie totul bine, îţi promit.

— Îmi p-promiţi! suspină Caroline, fiindu-i teamă să-l creadă.

Îşi strânse palmele, făcându-le pumn şi le aşeză, inutile, pe pieptul lui, fiindcă nu se putu convinge să-l lovească.

— C-cum poţi să p-promiţi aşa ceva?

El o strânse la piept, legănând-o uşor.

— N-a fost vina ta, o asigură el cu glas înăbuşit, ci a mea. Cred că m-am străduit să te seduc din ziua aceea, când ai intrat la „*Scuipat din Focul Iadului*”. Într-o bună zi, o să te măriţi cu un bărbat cumsecade şi o să mă alungi din mintea ta.

Îi ştergea obrajii de lacrimi.

— Poate nici n-o să-ţi mai aminteşti de noaptea asta.

Caroline n-avea să uite noaptea aceea specială nici în o mie de vieţi – nici nu dorea s-o uite, Dumnezeu să aibă milă de ea – dar era prea mândră să mărturisească asta cu voce tare. În plus, o rănise faptul că Guthrie împărtăşise o asemenea experienţă tulburător de frumoasă cu ea şi era, totuşi, în stare să spună că o astfel de amintire se va şterge curând, ca versurile unei poezii proaste sau ca întâmplările dintr-un vis. Era clar că ea nu însemna pentru el nimic mai mult decât târfele pe care le frecventase de-a lungul anilor, dar pentru ea, el avea să rămână mereu dureros de special.

— Domnul Flynn n-o să mă mai vrea acum, suspină ea nefericită. Niciun bărbat cumsecade n-o să mă mai vrea.

Nu e vorbă, că nici ea nu-l mai voia pe domnul Flynn; asta nu era treaba lui Guthrie. Mergea până la capăt cu planul ei de evadare, cel puţin asta mai putea face, dar, după ce Seaton avea să fie salvat de la spânzurătoare, va trebui să-i spună că logodna lor s-a rupt.

— Voi fi o fată bătrână cu reputaţia pătată!

Guthrie pufni în râs şi-i apăsă capul pe umărul lui.

— Sss! spuse el şi sunetul purta amprenta unui zâmbet. Acolo, undeva, se află bărbatul tău. Este foarte cumsecade. Şi o să fie plăcut surprins când va descoperi că a adus o tigroaică în patul lui.

Caroline încremeni, insultată.

— O ce?

El începu să râdă şi o strânse puternic în braţe, producându-i aproape la fel de multă plăcere ca atunci când o iubise. Caroline nu-şi amintea să mai fi fost ţinută în braţe.

— O tigroaică, răspunse el. Prea multe femei nu fac altceva decât să stea întinse sub trupul bărbatului, ţepene ca nişte scânduri, aşteptând ca el să termine.

La aceste cuvinte, febra se întinse pe obrajii Carolinei şi îndoiala de sine îi inundă sufletul. O adevărată lady nu dădea din picioare, nu zgâria, nu se unduia şi nu ţipa; o adevărată lady se mulţumea să îndure, închizând ochii şi gândindu-se la altceva până ce totul lua sfârşit. Începu să plângă din nou, de data aceasta înăbuşit. Cu amărăciune.

Guthrie o aşează cu grijă pe paie şi o înveli cu pătura, după care plecă, fără să spună o vorbă. Deşi el era bărbatul care o nefericise pe Caroline pentru totdeauna, ea simţi dureros lipsa braţelor lui puternice în jurul ei şi a căldurii umărului lui sub obrazul ei.

El reveni după câteva minute şi până atunci ochii Carolinei se obişnuiseră suficient de bine cu întunericul ca să vadă că el avea în mână bidonul de apă şi încă ceva, ce semăna a batistă. El umezi peticul de pânză, îi depărtă picioarele şi se apucă să o spele de urmele nopţii de dragoste cu mişcări uşoare şi sigure.

Caroline se muşcă de buză, îngrozită de faptul că se excita din nou. Se rugă ca el să nu simtă ce se întâmplă cu ea, dar el pufni într-un râs răguşit şi-şi răsfiră degetele pe pântecul ei. Despărţi cu degetul mare de la mână cârlionţii care-i acopereau încheietura coapselor şi-i mângâie mugurele ascuns.

— O tigroaică, repetă el cu o nuanţă de îngâmfare. Miss Caroline, Miss Caroline, eşti o mică destrăbălată.

Caroline scăpă un geamăt printre dinţi şi închise ochii, strângând pleoapele. Ridică genunchii şi-i depărtă larg, iar Guthrie continuă să se joace cu ea, făcându-i pielea să transpire din nou. Vocea îi mângâia locul acela sensibil cu aceeaşi îndemânare ca degetul lui.

Caroline întinse mâinile, îl apucă de umeri şi încercă să vorbească, dar nu putu. Din gâtul ei ieşeau doar sunete strangulate, incoerente,

primitive şi aspre de dorinţă.

Guthrie pufni în râs.

— Umm, dulceaţa mea, dai mult de furcă unui bărbat.

Vârî mai multe degete în trupul ei, de data aceasta fără blândeţe, pentru că nu de asta avea ea nevoie acum şi el o ştia.

Caroline îl întâmpină cu plăcere, încordarea din ea crescând ca tensiunea unui are de ceas întins până la maxim, apoi se destinse într-o spirală umedă. În clipa extremă, şoldurile ei se ridicară de pe pătură, în căutarea mâinii lui; când se lăsă în jos, somnul aştepta în moliciunea păturii, să o cuprindă.

Când Caroline se trezi, cerul era senin şi albastru şi crezu că aroma cafelei umplea aerul proaspăt de primăvară doar în imaginaţia ei. Îşi trase hainele pe ea şi găsi peria de păr în sacoşa de pânză pe care Guthrie avusese grijă să i-o lase alături. După ce-şi pieptănă părul, îl împleti într-o coadă simplă şi coborî cu băgare de seamă de pe claia de fân.

Guthrie îi întinse o cană de cafea aburindă şi nelipsita bucată de pastramă.

— Mulţumesc, murmură ea, fără să fie în stare să-l privească în ochi.

La urma urmei, el făcuse dragoste în noaptea care trecuse, nu o dată, ci de două ori şi o numise tigroaică. Acum, habar n-avea cum să vorbească cu el.

— Vrei să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic? întrebă el şi în vocea lui nu era nici

acuzaţie, nici supărare, ci doar sinceră curiozitate.

Caroline se forţă să se uite la el, poate ca un fel de penitenţă. Deşi era timpul să se radă, el arăta la fel de tulburător de chipeş cum fusese în noaptea trecută.

Asta n-o să meargă niciodată.

Ea luă o înghiţitură din cafea şi-l privi gânditoare un timp înainte să răspundă.

— Da. Şi-o să avem grijă ca nimic de felul acesta să nu se mai întâmple vreodată.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet de încântare şi ochii îi jucau sub borul pălăriei. În mod normal, era de aşteptat ca un bărbat care era proprietarul unei mine de aramă să-şi poată permite o pălărie mai acătării, reflectă Caroline.

— Şi Flynn? întrebă el brusc. Ai de gând să-i spui ca din întâmplare că tu şi cu mine…

Caroline întinse mâna şi-şi apăsă degetele pe buzele lui moi, nefiind în stare să asculte şi restul.

— Da, spuse ea necăjită. O să-i spun exact ce s-a întâmplat. N-ar fi corect să-l mint.

De data asta, Guthrie fu cel care-şi feri ochii. Îşi îndreptă privirea către o pereche de cerbi care păşteau în depărtare şi duse ceaşca la gură.

Nu avea să scape chiar aşa de uşor, nu după ceea ce făcuse.

— Dar Adabelle? întrebă Caroline. Tu o să-i spui?

— Probabil că nu, răspunse el cu o oarecare

întârziere, oftând.

Caroline nu-şi putea crede urechilor.

— Ce?

Guthrie ridică din umeri.

— N-ar face decât să-i producă durere. Şi, oricum, noi nu însemnăm nimic unul pentru celălalt.

Cuvintele lui, rostite cu atâta calm, îi zdrobiră sufletul Carolinei ca roţile unei locomotive. Ea se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele, iar mâinile îi tremurau când duse cana la gură. El o pusese pe acelaşi plan cu târfele cu care avusese de-a face şi asta o rănea în punctele ei cele mai sensibile.

Îl simţi în spatele ei încă dinainte ca el să-i pună mâinile pe umeri şi s-o răsucească cu faţa spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Se forţă să zâmbească în timp ce scutura din cap.

— Nimic. Ai dreptate – nu însemnăm nimic unul pentru celălalt. Suntem complet nepotriviţi.

Spunând asta, buzele ei se arcuiră uşor şi el îi atinse faţa cu vârful degetelor.

— Um-hmm, făcu el.

După aceea, aruncă cu vârful cizmei praf peste focul pe care-l făcuse din bucăţile de lemn găsite pe podeaua hambarului cu o seară înainte.

— Atunci ne-am lămurit, spuse Caroline.

Guthrie încuviinţă din cap, dar ochii lui păreau aţintiţi pe buzele ei.

Ea se dădu un pas înapoi.

— Desigur, mă aştept să-ţi respecţi cuvântul de gentleman şi să păstrezi distanţa noaptea.

El pufni în râs şi o prinse uşor cu mâna de bărbie.

— Eu nu sunt un gentleman, o avertiză el cu ochii sclipind, şi nu mi-am dat cuvântul pentru nimic.

După spusele acestea, el îi întoarse spatele şi plecă să pună şeile pe cai.

Caroline se repezi în urma lui.

— O clipă, domnule Hayes, spuse ea, folosind tonul ei cel mai profesional. Mă tem că trebuie să-ţi cer să-mi promiţi…

El se răsuci şi-i înfruntă privirea.

— Nu te afli în poziţia de a-mi putea cere ceva, dăscăliţo, o întrerupse el. În caz că ai uitat, eu sunt cel care comandă, iar tu cea care se supune.

Caroline ridică bărbia.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea cu demnitate, dar asta nu-ţi dă dreptul să te foloseşti de trupul meu. Eu nu sunt una dintre prostituatele tale, domnule Hayes şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai ţine minte asta.

Zâmbetul lui fu blând şi iute ca mercurul şi el schiţă o plecăciune specifică sudiştilor.

— N-aş aduce niciodată o jignire caracterului tău comparându-te cu o femeie decăzută, o asigură el. Dar nu eşti tocmai o lady.

Caroline se răsuci pe călcâie, roşie la faţă, neştiind prea bine dacă fusese jignită sau lăudată. Porni cu paşi grăbiţi spre cealaltă parte

a hambarului să-şi rezolve problemele personale. Când veni înapoi, Tob lătra de nerăbdare să pornească la drum, iar Guthrie se urcase deja pe calul său. Deşi Caroline era departe de a fi o călăreaţă experimentată, mai bine ar fi murit decât să ceară ajutor.

Se apucă de oblâncul şeii, îşi fixă piciorul în scară şi se azvârli pe cal.

Guthrie aşteptă până ce o văzu în şa, apoi întrebă cu o nevinovăţie exagerată:

— N-ai uitat nimic?

Caroline îşi aminti abia atunci de sacoşa de pânză. Se uită lung la tovarăşul ei de călătorie, apoi se aruncă jos de pe cal şi se căţără pe claia de fân să-şi recupereze sacoşa. Până ce ajunse din nou să se urce pe murgul ei pătat, Guthrie era departe. Tob rămăsese să o aştepte şi acum o îndemna să se grăbească, lătrând agitat.

Strângând din dinţi, Caroline îşi îndemnă calul la galop şi micşoră distanţa dintre ea şi Guthrie.

Oprindu-se doar pentru pauze scurte, merseră până după-amiaza târziu, când ajunseră la o fermă izolată.

Singurul locuitor al fermei, un bătrânel care purta pe cap un melon şi era îmbrăcat în haine de lucru, fără cămaşă pe dedesubt, îi întâmpină în uşa cabanei. Avea o căutătură mânioasă şi ţinea o puşcă cu ţeavă dublă îndreptată spre pieptul lui Guthrie.

— Cu ce treburi pe-aici? răcni el.

Guthrie zâmbi în felul acela galeş al lui şi se aplecă în şa.

— Uşurel, veteranule, spuse el. Eu şi nevasta mea nu vrem decât să adăpăm caii.

Fermierul îi cercetă cu privirea de sub borul pălăriei sale prăfuite şi încruntarea lăsă loc unui zâmbet care lăsă să i se vadă gingiile ştirbe.

Era evident că plăcerea de a avea companie era la el mai mare decât precauţia. Caroline ştia că fermierii aceia nu vedeau oameni cu lunile.

— Bine, vedeţi întâi de cai şi pe urmă veniţi înăuntru, spuse bătrânul, rezemând puşca de peretele cabanei. Mă cheamă Efraim Fisk.

— Guthrie Hayes, răspunse însoţitorul Carolinei.

— De când sunt eu „*nevasta mea*”? şopti Caroline printre dinţi, fără a-şi lua ochii de la faţa luminată de bucurie a dlui Fisk.

— Dacă ar şti că nu eşti decât femeia mea, şopti Guthrie la rândul lui, zâmbind, în timp ce cobora din şa, s-ar putea aştepta să te împart cu el.

Caroline tremură de furie, dar nu putea face nimic.

— Decât femeia ta, într-adevăr, scrâşni ea.

El o lăsă să alunece în jos pe trupul lui înainte să-i vâre un deget sub nas.

— Nu mă obliga să-ţi demonstrez că am dreptate, dăscăliţo, îi spuse el pe un ton scăzut, dar jovial. Mai sunt multe mile lungi şi pustii de aici până în Laramie.

— Ai cumva nişte tutun de mestecat? se interesă domnul Fisk.

Stătea în bătaia brizei şi mirosul care venea

dinspre el făcu ochii Carolinei să lăcrimeze.

Cum nu-l văzuse niciodată pe Guthrie mestecând tutun, fu surprinsă când el scoase din desagi o mică cutie de tablă şi i-o întinse fermierului cu un zâmbet prietenos.

Domnul Fisk deschise capacul, strecură un deget înăuntru şi-şi îndesă un cocoloş de tutun în gură. Ochii lui se plimbară pe silueta Carolinei de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă, iar ea încremeni.

— Vrei să intri să te odihneşti oleacă? întrebă el.

Dacă individul mirosea atât de rău în aer liber,

Caroline îşi putea imagina cu uşurinţă cum ar fi fost să te afli cu el în spaţiul închis al cabanei. Refuză cu un zâmbet politicos şi cu o mişcare din cap.

— Mă simt bine, mulţumesc, spuse ea.

Guthrie scotea apă din puţ. Umplu mai întâi bidonul – Caroline simţi o împunsătură de durere, amintindu-şi de felul intim în care o spălase în noaptea dinainte – apoi lăsă caii şi pe Tob să bea apă pe săturate.

— Am o friptură bună de oaie acolo în casă, o îmbie domnul Fisk şi, deşi Caroline îi deplângea singurătatea, n-ar fi fost în stare să mănânce ceva gătit de el nici dac-ar fi murit de foame.

Guthrie scrută cerul dinspre vest. Câmpia se desfăşura către orizont ca o pătură maronie, ondulată.

— Cred că avem timp să mai rămânem puţin, spuse el.

Domnul Fisk se lumină la faţă de încântare, apoi se întoarse şi intră în cabană, iar Caroline îl ţintui pe Guthrie cu o privire disperată.

— De ce? şopti ea nefericită. Probabil că a gătit biata oaie cu copite şi cu lână cu tot.

Ochii lui Guthrie râdeau, deşi buzele doar îi tremurară uşor.

— Nu uita de limbă şi de ochi, răspunse el, împingând-o către uşa deschisă a cabanei.

Interiorul cabanei mirosea chiar mai rău decât se aşteptase Caroline, dar fu impresionată, împotriva voinţei ei, de graba cu care gazda lor se repezi să adune de pe jos cămăşile şi cizmele. Voia să aibă o casă ordonată pentru musafirii lui.

— Nevasta mea aşteaptă, îi spuse Guthrie confidenţial, în timp ce domnul Fisk lua un ceainic din cârligul de deasupra focului şi-l aşeza pe masă. Din cauza asta, e cam pretenţioasă la mâncare.

Aşteaptă? exclamă Caroline în gând. Apoi îşi dădu seama că asta însemna că aşteaptă un copil şi lăsă ochii în jos de jenă.

Guthrie reuşi să-şi facă de lucru cu lingura şi să pretindă că mestecă pentru a-l convinge pe domnul Fisk că mănâncă din friptura pe jumătate stricată, fără a pune de fapt vreo bucătură în gură. Când fermierul ieşi afară, să aducă o cană de apă din hambar, Guthrie puse castronul pe podea şi Tob înfulecă imediat conţinutul.

— Puteţi foarte bine să dormiţi în hambar la noapte, spuse domnul Fisk, când se întoarse,

scoţând dopul urciorului pe care-l avusese şi întinzându-l către Guthrie.

Guthrie îl ridică la buze şi bău – Caroline îl văzu înghiţind – apoi oftă a satisfacţie şi se şterse cu mâneca la gură.

— Mulţam, răspunse el. E foarte amabil din partea ta.

Caroline îi dădu cu piciorul pe sub masă. Deşi venea noaptea şi probabil că erau indieni şi alte pericole în jur, nu se simţea în largul ei în acest loc deprimant şi ar fi vrut să plece mai departe.

Ea zâmbi călduros către domnul Fisk.

— Nu trebuie să vă întoarceţi la vitele dumneavoastră?

— Oi, o corectă, după ce trase o duşcă zdravănă, din sticlă. Am oi. Acum are grijă de ele fratele meu Feenie.

Feenie Fisk. Caroline savură pentru o clipă numele şi-şi lărgi zâmbetul.

— N-am vrea să vă deranjăm, spuse ea. Eu şi bărbatul meu o să plecăm.

— Rămânem, interveni Guthrie.

— Cre’ că mă duc să văd dacă ogaru’ ăla nu-şi bagă nasu’ în răzoru’ meu de napi, anunţă domnul Fisk, diplomatic, ridicându-se de pe scaun şi croindu-şi drum către uşă.

— Nu-mi place aici, şopti Caroline către Guthrie, în clipa când bătrânul dispăru pe uşă. Vreau să plec!

El se aplecă peste masă, nas în nas cu ea şi ea-i simţi respiraţia plăcută.

— Atunci n-ai decât să pleci, dăscăliţo. Şi când

te întâlneşti cu haita aceea de indieni shoshone ieşiţi la vânătoare, ale căror urme le-am văzut pe drum, salută-i din partea mea.

Caroline făcu ochii mari şi simţi cum îi fuge culoarea din obraji.

— L-ai văzut?

— Le-am văzut urmele şi rămăşiţele focului lor de tabără. Am avut noroc că n-au dat peste noi azi-noapte, să-l Dună pe Tob în frigare.

— Încerci numai să mă sperii, protestă Caroline.

Dar se gândea la distanţa pe care o mai aveau de parcurs şi la toate poveştile îngrozitoare pe care le auzise despre atacurile indienilor.

— Asta încerci, nu-i aşa?

El o privi cu un aer solemn.

— Tu ce părere ai?

Caroline se foi pe lada de portocale care folosea drept scaun.

— Rămân, spuse ea, generoasă.

Guthrie o scutură cu blândeţe de coadă.

— Bine, atunci, probabil că-ţi vei putea păstra podoaba. Şi-acum, să nu mă mai superi, altfel o să propun să faci curăţenie în cabană din tavan până la podea, ca să-i mulţumeşti domnului Fisk pentru ospitalitate.

— Nu ai îndrăzni.

El se ridică în picioare, săltând sprâncenele a întrebare. Oprindu-se în prag, spuse:

— O să duc caii în hambar. Câtă vreme voi fi plecat, te rog să te gândeşti la felul cum trebuie să se comporte o soţie bună.

Caroline ţâşni în picioare, cu pumnii strânşi pe lângă corp, apoi se lăsă, dezolată, să cadă înapoi pe lada ei. Nu avea cum să se revolte, fiindcă depindea de bărbatul acesta să ajungă în Laramie. Biata Adabelle, gândi ea. Viaţa sărmanei femei avea să fie un coşmar.

Cu excepţia nopţilor, desigur. Care puteau foarte bine să răscumpere totul.

Când fu sigură că Guthrie plecase, Caroline se ridică şi ieşi afară, unde îşi puse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul să vadă dacă era vreo urmă de indian. Mulţumită că nu exista pericolul iminent al unui masacru, porni spre hambar cu paşi pe care-i socoti precauţi.

Când intră ea, Guthrie îşi peria calul obosit şi, deşi întâmpină apariţia ei cu un zâmbet, nu spuse nimic şi nici nu se opri din treabă. Domnul Fisk se îngrijea de calul ei pătat şi vorbea suficient pentru toţi la un loc.

Caroline se aşeză pe un balot de fân umed, pretinzând că se gândeşte la felul în care trebuie să se comporte o soţie bună.

După ce terminară de îngrijit caii, domnul Fisk anunţă că are chef să sărbătorească şi tăie gâtul unei găini care nu mai făcea ouă. Zâmbind sfios şi clipind des din gene la Guthrie de câte ori îl vedea uitându-se la ea, Caroline pregăti cu conştiinciozitate o supă de pui cu găluşte şi o cratiţă plină cu pireu de napi.

Domnul Fisk declară că asta fusese cea mai bună mâncare pe care o mâncase de la Crăciunul din ’68 încoace şi se oferi să doarmă

afară în hambar, pentru ca Guthrie şi Caroline să poată dormi în patul lui.

Caroline era sigură că hambarul era mai curat, dar nu mai voia să aibă necazuri cu Guthrie, aşa că îşi ţinu părerea pentru ea. Guthrie zâmbi şi-i mulţumi bătrânului, apoi spuse că îi plăcea să doarmă într-un loc de unde să-şi poată supraveghea calul, atunci când era plecat de acasă.

Domnul Fisk se arătă înţelegător şi le oferi un felinar cu cherosen, cu care să-şi lumineze drumul prin întuneric până la hambar.

Tob, care se hrănise cu rămăşiţele de la friptura de oaie, porni cu pas săltat alături de Caroline, atingându-i din când în când palma cu nasul lui rece şi umed. Ea se gândea cum să facă să petreacă încă o noapte alături de Guthrie Hayes fără să cedeze din nou farmecelor lui, ca o destrăbălată.

Odată ajunşi în hambar, el o împinse către o scară de lemn care ducea către podul unde se usca fânul.

— Am aşternut pătura mai devreme, spuse el.

După aceea, stinse felinarul şi-n hambar se făcu întuneric ca într-o fântână, cu excepţia câtorva raze de lună care se strecurau prin crăpăturile din pereţi.

— După dumneavoastră, doamnă Hayes, adăugă el, pocnind-o uşor cu palma peste fund.

Caroline nu prea avea de ales, aşa că urcă scara, dar fierbea pe dinăuntru. Ajunsă în pod, găsi cu uşurinţă pătura, datorită unei ferestre

care lăsa să între razele de lună şi se apucă să-şi facă un culcuş în paie.

— Cina pe care ai pregătit-o a fost foarte bună, spuse Guthrie, lăsându-se să cadă pe o găleată aşezată cu gura în jos pentru a-şi scoate cizmele. Amorezul ăla al tău, care jefuieşte diligente şi omoară oameni, nu merită o femeie ca tine.

Caroline n-avea de gând să-i spună lui Guthrie că hotărâse să nu se mai mărite cu Seaton. Nu voia să fie nevoită să-i explice motivele. Se aşeză pe pătură şi se descălţă, la rândul ei, de cizme.

— Probabil că nici n-o să vrea o femeie ca mine.

— Ba o să vrea, dacă are cât de cât minte la cap, replică Guthrie, scoţând nişte sunete foarte masculine în timp ce se ridica în picioare şi se întindea. Tigroaicele sunt rare şi sunt foarte preţioase.

Caroline se întinse cât mai aproape de marginea păturii. Se întoarse cu spatele la Guthrie, rugându-se ca el să n-o atingă, fiindcă ştia că ar fi fost pierdută. Cu toate acestea, nu rezistă fără să întrebe:

— Adabelle este tigroaică?

Guthrie se foi îndelung până să se strecoare în pat şi să-şi găsească o poziţie confortabilă.

— Aşa sper, dăscăliţo, căscă el. Sper foarte tare.

Caroline simţi ceva ţâşnind din paie, la câţiva paşi de locul unde se afla ea şi fixând-o cu nişte

ochi apropiaţi, roşii. Se mută puţin mai aproape de Guthrie.

— Ai fi putut crede că domnul Fisk şi fratele lui sunt nişte bărbaţi nervoşi, fiindcă trăiesc singuri aici, nu-i aşa?

Guthrie căscă şi se întinse din nou. Mâna lui se aşeză uşor pe şoldul Carolinei.

— Dormi, Caroline, spuse el. Mâine pornim devreme la drum.

Caroline îşi trecu limba peste buze. Animalul acela cu ochii roşii continua să se uite la ea.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune tigroaică, spuse ea pe un ton înţepat.

El pufni în râs şi o trase în curbura trupului lui.

— Ştiu, răspunse el. Dar îmi place cum sună, aşa că, probabil o să-ţi mai spun astfel.

Caroline închise ochii, sperând că animalul aflat la pândă o să-şi vadă de treburile sale. Următorul lucru pe care îl ştiu fu acela că se iveau zorile şi paiele din jurul lor luceau de parcă fuseseră aurite peste noapte.

Iar Guthrie stătea aplecat asupra ei, zâmbindu-i din ochi.

Caroline ştia ce voia el şi ştia că se cuvenea să-l refuze dar, din nu ştiu ce motiv, nu găsi cuvintele. Îşi arcui gâtul şi-şi muşcă buza, în timp ce Guthrie îi descheia bluza şi corsetul pentru a-i găsi sânii.

El o dezmierdă cu gura încet, cu tandreţe, până ce Caroline începu să geamă înăbuşit şi să-şi unduiască şoldurile sub trupul lui, căutându-l. Îşi descheie singură nasturii fustei şi o împinse în

jos, rămânând goală.

Guthrie o pătrunse lin, cu o alunecare prelungă, şi ea îi veni în întâmpinare, ridicându-se să-l primească. El îşi strecură palmele sub şoldurile ei şi gemu cu faţa lipită de gâtul ei, sărutând-o mereu.

— Ai milă, tigroaico, şopti el.

Dar Caroline nu avea niciun fel de milă. Oricum, nu pentru Guthrie Hayes.

CAPITOLUL 10

Eliberarea o făcu pe Caroline să ţipe gutural, şi Guthrie îi înăbuşi strigătele punându-i mâna pe gură. O clipă mai târziu, el îşi slobozi sămânţa, murmurând şi arcuindu-se repetat pe trupul Carolinei.

El rămase unit cu ea până ce respiraţia îi reveni la normal. Apoi, fără o vorbă, Guthrie se ridică, îşi trase hainele pe el şi coborî scara.

Caroline ştia că, dincolo de graniţa vrăjită a plăcerii, o aştepta disperarea, aşa că se ţinu departe de ea pe cât putu de mult. Guthrie se întoarse cu o găleată de apă caldă şi cu sacoşa ei de pânză tocmai când efortul începuse să doară.

El nu spuse nimic. Puse numai găleata şi sacoşa la îndemâna Carolinei şi coborî din nou scara.

Caroline scoase o batistă din sacoşa ei şi făcu o baie improvizată. După ce se spălă, îmbrăcă un corset şi pantaloni curaţi şi îşi trase pe

deasupra aceeaşi bluză şi fustă. Ar fi grozav, gândi ea, să aibă din nou felul ei civilizat de viaţă.

Când ajunse la cabană, avea părul proaspăt pieptănat şi împletit, corpul şi faţa bine spălate.

Când ea intră, Guthrie prăjea ouă pe soba din cabană. O privi cu afecţiune intimă, apoi spuse:

— Stai jos, tigroaico. Micul dejun e gata.

Caroline se aşeză pe lada pe care stătuse cu o seară înainte şi privi în jur.

— Unde este domnul Fisk?

Guthrie ridică din umeri şi presără piper pe ouă dintr-un recipient de metal.

— E pe-aici, pe undeva.

Timbrul vocii lui o atinse pe Caroline în profunzimile ei, încă sensibile după ce făcuseră dragoste şi o făcu să se foiască pe scaun.

— Plecăm mai departe azi?

El răsturnă două ouă pe o farfurie surprinzător de curată şi le împinse în faţa ei. Ele priveau în sus spre ea ca doi ochi aurii enormi.

— Da, răspunse Guthrie.

Caroline luă o furculiţă în mână şi o examină atent înainte de a începe să mănânce.

— Şi indienii?

Guthrie se aşeză lângă ea aducând şi pentru el o farfurie şi o furculiţă, iar ea îi simţi zâmbetul, deşi nu i-l văzu.

— Poate că te-aş putea da pe tine şi pe Tob în schimbul liberei mele treceri spre Laramie.

Înainte ca ea să găsească o replică la spusele lui, domnul Fisk intră şchiopătând în cabană. Era

evident că făcuse un efort mare în ceea ce priveşte aspectul său exterior, fiindcă mâinile şi faţa îi străluceau de curăţenie şi de răceala apei din puţ, iar părul său des stătea ţeapăn.

— ÎNeaţa, spuse el vesel, răsturnând în farfuria sa ouăle rămase în tigaia de pe sobă.

Gălbenuşurile i se vedeau în gură când continuă:

— Când Feenie o să afle că a ratat găluştele alea făcute de mătăluţă, doamnă, o să crape de ciudă.

Caroline murmură un *„mulţumesc”* modest şi continuă să mănânce, ştiind că avea nevoie să prindă putere pentru ziua aceea. În plus, oricât arătau de rău, ouăle aveau un atu în favoarea lor: nu erau carne sărată.

— Tu şi Feenie ar trebui să vă luaţi nişte neveste, spuse Guthrie, pe un ton cu care i-ar fi putut sugera să-şi cumpere nişte sârmă pentru coteţul găinilor, sau perdele pentru ferestrele cabanei.

Domnul Fisk pufni în râs la sugestia lui.

— Cre’ că una ar fi de ajuns pentru amândoi, pen’ că unu’ dintre noi e mai tot timpu’ plecat.

Caroline se înecă cu mâncarea şi Guthrie o bătu uşor pe spate.

— Două femei ar însemna două necazuri, aşa e, fu el de acord, abordând un aer gânditor, deşi Caroline îi văzu un zâmbet dansând în privire.

Ea se uită dezaprobator la el. Avea mare nevoie să fie educat şi Caroline nu invidia deloc sarcina aceasta, care-i revenea Adabellei

Rogers.

După micul dejun, Caroline spălă vasele, în timp ce Guthrie se duse în hambar să pună şeile pe cai. Deşi era bucuroasă să se vadă plecată de la ferma domnului Fisk, nu rămăsese indiferentă la încântarea cu care acesta le acceptase compania.

— Am dormit bine în hambarul dumneavoastră, spuse ea, politicoasă, în momentul când ea şi Guthrie erau gata de plecare. Vă suntem recunoscători.

Pentru prima oară de când se întâlniseră, domnul Fisk îşi scoase pălăria, dând la iveală o chelie pătată de pistrui.

— Să mai treceţi pe-aici, doamnă, spuse el.

Acţionând din impuls, Caroline îl sărută pe obrazul veştejit, iar el se înroşi de plăcerea acestui mic gest de intimitate.

Când ea, Guthrie şi Tob se îndepărtaseră destul de mult de fermă, Guthrie se întoarse în şa să se uite la Caroline.

— Gestul pe care l-ai făcut a fost foarte drăguţ. Probabil că domnul Fisk nici nu-şi mai aduce aminte care a fost ultima dată când cineva l-a atins cu afecţiune.

Caroline fu stânjenită de lauda lui şi de plăcerea disproporţionat de mare pe care i-o produsese ea. Când venea vorba de bărbatul acesta, ea avea tot atâta demnitate ca Tob.

— Remarca aceea, referitoare la faptul că ar putea împărţi o nevastă cu fratele lui, aproape că m-a făcut s-o iau la fugă, mărturisi ea. Cred

că a fost cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată.

Guthri începu să râdă şi scoase o ţigară de foi din buzunarul de la cămaşă. După ce o aprinse şi trase un fum din ea, răspunse:

— Prea iei viaţa în serios, dăscăliţo. Doar nu crezi că s-ar fi dus să aducă acasă cu forţa o femeie.

Caroline zâmbi fără să vrea la imaginea care-i apăru în minte. Oricât ar fi regretat că făcuse dragoste cu Guthrie, era inundată de o stare de bine şi fericire generală şi se hotărî să se bucure de asta atâta timp cât era posibil.

În noaptea aceea, instalară tabăra lângă un pârâu, şi Guthrie prinse câţiva păstrăvi pentru cină. Deşi Caroline îşi jurase că n-o să-l mai lase să facă dragoste cu ea, el o aplecă peste un bolovan care-i ajungea până la brâu şi alunecă în feminitatea ei pe la spate, iar ea îl primi cu un ţipăt primitiv de plăcere.

În ziua următoare, puţin înainte de ora prânzului, soseau în Laramie.

Acum, că mai erau doar câteva minute până avea să dea ochii cu Seaton Flynn, bărbatul pe care crezuse cândva că-l iubeşte, plăcerea descoperită de Caroline de când devenise femeie fu înlocuită de un sentiment de ruşine. Nu era cu nimic mai bună, îşi reaminti ea, decât destrăbălată ei mamă. Probabil că peste câţiva ani va ajunge să bea şi să aducă bărbaţi străini într-o cămăruţă murdară, exact aşa cum făcuse Kathleen. Oare şi ea avea să-şi alunge copiii,

fiindcă aşa-i spunea un bărbat care-i putea oferi plăcere şi băutură?

— La ce naiba te gândeşti? întrebă Guthrie iritat, întrerupându-i şirul gândurilor negre. Arăţi de parcă te-ar fi băgat cineva în făină.

Zgomotul şi agitaţia din Laramie îi atraseră atenţia Carolinei. Auzea în depărtare împuşcături, muzică de pian, bărbaţi şi femei râzând împreună în numeroase birturi.

— Dacă am avea un copil, Guthrie? întrebă ea, abia reuşind să rostească acele cuvinte care-i produceau spaimă.

Îl iubea pe Guthrie şi nu fusese în stare să-i reziste, în ciuda riscurilor. Dar acum povestea fermecată se sfârşea şi realitatea dădea năvală peste ea.

El nu-i răspunse la întrebare, poate fiindcă nu ştia ce să-i răspundă, sau poate fiindcă n-o auzise. Dădu pinteni calului şi o luă puţin înaintea ei, apoi se opri şi descălecă în faţa biroului şerifului.

Seaton era mai slab decât şi-l amintea Caroline şi degetele cu care se ţinea de barele celulei se albiseră de strânsoare. Caroline se uită în ochii lui şi o speria faptul că nu simţea decât indiferenţă.

— Ştiam eu că o să vii, spuse el, întinzând o mână către ea.

Ochii lui negri, atât de expresivi şi luminoşi, păreau să o dezmierde,

Caroline se ţinu la distanţă, deşi reuşi să zâmbească stins. Primul impuls fu să-i spună că-i

cedase lui Guthrie, nu doar o dată, ci de mai multe ori, dar se abţinu. Nu era nici timpul, nici locul pentru asemenea confidenţe, dar nu putea să mai amâne ruperea logodnei nici măcar o clipă; n-o lăsă conştiinţa.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse ea repezit, cu respiraţia întretăiată. Nu ne putem căsători.

În spatele ei, în biroul şerifului, îl auzea pe Guthrie discutând cu omul legii.

Vocea lui Seaton era plângăreaţă, pielea aburită.

— Ce?

— Am totuşi de gând să te ajut, şopti ea, făcând un pas spre el, în dorinţa sinceră de a răscumpăra păcatele pe care avea de gând să le mărturisească.

Pe neaşteptate, el întinse mâna şi o apucă de coadă, lipind-o cu faţa de gratiile celulei, apoi îi trase capul pe spate. Toate acestea se întâmplară atât de repede, încât Caroline nu apucă nici să respire, dar să mai ţipe.

Era o nuanţă de violenţă în felul cum gura lui îi strivea buzele, devorându-le. Când limba lui îi invadă gura, intimitatea ei secretă nu înflori, aşa cum se-ntâmplase cu Guthrie şi ea îşi puse amândouă mâinile pe pieptul lui Seaton şi-l împinse.

El o privi furios şi surprins.

— Nu, domnule Flynn, spuse ea, folosind modul formal de adresare pe care îl preferase el întotdeauna. De acum încolo, lucrurile trebuie să se schimbe între noi.

Ştia că îi ardeau obrajii, ştia că el crede că supărarea ei izvora din nevinovăţia feciorelnică. Şi ştia că dispreţul datorat celor întâmplate între ea şi Guthrie avea s-o distrugă.

Uşa biroului se deschise şi Guthrie veni lângă ea.

— Flynn, spuse el.

Acel singur cuvânt era o întrebare, o afirmaţie şi un rezumat în acelaşi timp.

Ochii frumoşi ai lui Seaton se îngustară.

— Tu cine eşti? întrebă el.

Caroline se întări, aşteptând explozia, dar ea nu veni. Vocea lui Guthrie era de o politeţe rece.

— Mă numesc Guthrie Hayes, spuse el.

Seaton îşi plimbă privirea de la Unul la altul şi Caroline îşi spuse că era imposibil ca el să ştie că fuseseră intimi numai uitându-se la ei.

— Ce vrei, domnule Hayes?

— O să vorbim despre asta când o să fim singuri, răspunse Guthrie, aruncând o privire semnificativă spre Caroline.

Ea rămase pe loc, fiindcă văzuse că celelalte două celule erau goale.

În cele din urmă, Guthrie tuşi cu înţeles.

Caroline îşi puse o mână pe piept.

— Doar nu vrei să spui… dar a fost ideea mea…

— Afară, spuse Guthrie.

Caroline ezită, apoi îşi aminti că soarta lui Seaton era în mâinile lui Guthrie. Nu-şi putea permite să-i nesocotească ordinele, oricât ar fi vrut să facă asta. Ţinând bărbia sus şi având

grijă să nu se uite spre niciunul dintre cei doi bărbaţi, Caroline ieşi din închisoare cu aerul că asta fusese hotărârea ei. Străbătu biroul şerifului cu paşi măsuraţi, dar, imediat ce ajunse pe trotuar, o luă la fugă spre spatele clădirii.

Cum fereastra lui Seaton nu avea geam, ci numai gratii, Caroline putea auzi destul de bine ce se vorbea înăuntru.

— … de ce sunt nevinovat, se auzi vocea lui Seaton.

Tonul lui devenise amical şi voios.

— Mă tem că va fi nevoie de mai mult decât cuvântul tău să mă convingă, răspunse Guthrie calm. Autorităţile au multe dovezi împotriva ta.

Caroline avu impresia că aude gratiile zăngănind şi îşi imaginä mâinile puternice ale lui Seaton strângându-se pe ele.

— La dracu’, izbucni el. Vreau să ştiu cum se face că ai venit aici cu Caroline.

Inima ei se opri, practic, din bătaie, în timp ce aştepta răspunsul lui Guthrie.

— Hai să spunem că lucrez pentru ea, răspunse el, după o tăcere prelungită şi Caroline începu din nou să respire. Se pare că te consideră un posibil soţ.

Seaton nu păru prea convins.

— Totuşi, un bărbat şi o femei, singuri pe drum…

— Caroline este o femeie cuminte, spuse Guthrie calm.

Ea-şi petrecu mâna pe sub braţul lui şi-l conduse în spatele unei draperii, unde se afla un

scaun cu spătar şi o canapea prăfuită.

— Întreabă, iubitule, spuse ea, aşezându-se pe catifeaua roasă a canapelei şi bătând cu palma locul de lângă ea.

Guthrie îşi scoase pălăria şi se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele pe genunchi. Întoarse apoi capul spre ea şi zâmbi afabil.

— Cunoşti un bărbat pe nume Seaton Flynn?

Umerii largi şi albi ai femeii, subliniaţi de rochia ei decoltată, se cutremurară.

— E ticălosul ăla chipeş cu ochii negri – care l-a omorât pe vizitiul diligentei.

— Pari foarte sigură că e vinovat.

— Sunt sigură. Şi sunt la fel de sigură că e şi ticălos.

Guthrie răsuci pălăria în mână. Înainte să o ia pe

Adabelle, va trebui să-şi cumpere una nouă. Scoase un dolar de argint din buzunarul vestei şi-l aruncă în poala ei largă.

— Povesteşte-mi despre el.

— La nicio fată nu-i place să-l ia, oftă Cozy, netezindu-şi fusta de satin şi culegând dolarul din poală. Ţinu pentru o clipă moneda în mână, apoi o strecură în corsajul rochiei.

— Este un individ josnic. Îi place să facă femeia să ţipe un pic şi nu fiindcă l-ar vrea.

Stomacul lui Guthrie se strânse când şi-l imagină pe Flynn chinuind-o pe Caroline şi, pentru prima oară de când o găsise pe Annie plină de răni şi violată, avu poftă să ucidă. Se calmă spunându-şi că mulţi bărbaţi erau blânzi

cu soţiile lor şi duri cu prostituatele.

Comoda nu părea deranjată de încremenirea lui.

— Flynn l-a omorât pe vizitiul acela, fii sigur. Şi a jucat la cărţi o parte din aurul furat chiar aici, la Capra verde.

Guthrie se încruntă.

— Avea un birou de avocatură în Bolton. Oamenii îl respectau, consideram că e un om de treabă.

Oamenii? pufni Guthrie în sinea lui. Caroline.

— Nu e el avocat, cum nu sunt nici eu, spuse Cozy. Da' vorbea despre o femeie pe care o cunoştea acolo. Le pune pe fete să răspundă la numele ei în timp ce era cu ele.

Nu era necesar să întrebe care era numele; Guthrie îl ştia foarte bine.

O bătu pe Comoda uşor pe mâna plină de inele ieftine, mari.

— Mulţumesc, scumpo, spuse el, ridicându-se de pe canapea şi punându-şi pălăria pe cap.

Cercetă cu privirea interiorul slab luminat al birtului, din obişnuinţă. Înainte să iasă de după draperie, era aproape sigur că avea s-o vadă pe Caroline uitându-se la el prin una dintre ferestrele murdare.

O zări, în schimb, plimbându-se în susul şi în josul trotuarului de pe cealaltă parte a străzii.

Caroline avea *„un ceva*" al ei care-l făcea pe Guthrie să zâmbească până şi în cele mai grele situaţii. Îşi potrivi expresia feţei, chemă câinele pocnindu-se cu palma peste coapsă şi ieşi din

birtul Capra verde.

Caroline se opri din mers, îşi încrucişă braţele şi aşteptă până ce Guthrie traversă strada.

— Ei? se repezi ea.

— Ei, ce? replică el, aplecându-se spre ea atât de mult încât aproape îşi lipi nasul de al ei.

— Nu te plătesc să pierzi vremea prin birturi, scrâşni Caroline.

— Aşa cum ţi-am mai spus, îi explică Guthrie, nu mă plăteşti deloc. Şi nici n-o s-o faci, dăscăliţo.

Caroline ar fi putut să jure că simţea trotuarul clătinându-se sub picioarele ei.

— P-pleci?

— Ţi-am spus că o să iau o hotărâre după ce discut cu şeriful şi cu Flynn însuşi şi am luat-o. Este vinovat, Caroline.

Ea începu să scuture din cap încă dinainte ca el să termine de vorbit. Seaton nu putea fi vinovat, nu voia să accepte asta. Ar fi ştiut dacă era.

— Guthrie, te rog…

El o luă de brat şi o împinse în josul străzii. Deşi maxilarul îi era încleştat ca o capcană de prins urşi, schiţă câteva zâmbete către cei ce treceau pe lângă ei.

— Telegrafiază acasă să-ţi trimită bani, tigroaico, spuse el când se opriră în faţa uşilor de la bancă, vopsite în nuanţe de verde. O să ai nevoie de un bilet pentru diligenţă să te întorci în Bolton.

Când dădu să plece, Caroline îl opri.

— Asta-i tot? rosti ea nefericită. Pleci şi gata?

Guthrie era rece şi încremenit de parcă nici n-ar fi cunoscut-o.

— Da.

Spre marea ei disperare, Caroline simţea lacrimile arzându-i ochii.

— Înţeleg, spuse ea, stăpânindu-le.

— Bine, răspunse el, întorcându-se să plece.

— Transmite-i salutările mele Adabellei.

El se opri, înţepenit, apoi întoarse capul peste umăr.

— Îmi închipui c-o să-mi faci cunoştinţă cu ea după ce o aduci acasă.

Caroline n-ar fi lăsat pentru nimic în lume să se vadă că spusele lui o răniseră.

— Aşa îmi închipui şi eu.

— O să te duci acasă, nu-i aşa?

Caroline ştia că există o singură cale să se desprindă de Guthrie şi să-şi construiască un oarecare fel de viaţă din ruinele viselor ei.

— Da, spuse ea. O să mă duc acasă.

Citi pe faţa lui durere amestecată cu uşurare.

— Cât despre ceea ce s-a întâmplat între noi…

Caroline îl întrerupse, fiindcă nu putea să audă continuarea, ştiind dinainte ce avea să spună.

— Cred că nu mai trebuie ca vreunul dintre noi să se gândească la asta, spuse ea. Sau să vorbească despre asta.

Guthrie dădu din cap.

— La revedere, Caroline, rosti el gutural.

Apoi îi întoarse definitiv spatele şi porni în jos pe stradă, de data aceasta fără să mai privească

înapoi.

Caroline rămase în faţa băncii, respirând adânc, până ce fu sigură că putea să vorbească fără să izbucnească în plâns. Apoi intră în clădire şi-l rugă pe un funcţionar să telegrafieze la banca din Bolton după o parte din economiile ei.

După aceasta, trecu grăbită strada şi intră în magazinul general, de unde-şi cumpără o pereche de pantaloni de dril, împreună cu câţiva indispensabili, o pălărie cu borurile largi, un pistol şi gloanţe.

Cu aceste cumpărături învelite în hârtie şi legate cu o sfoară sub braţ, ajunse în hotel, unde se încuie într-o cameră şi ceru să-i fie adusă apă caldă, curată, pentru baie. După ce se spălă, Caroline se îmbrăcă în pantaloni şi cămaşă, păstrând indispensabilii pentru călătorie şi se încălţă cu cizmele ei. Apoi duse hainele cu care plecase de acasă la o spălătorie pentru a fi curăţate şi călcate.

Oamenii se holbau la ea, văzând-o îmbrăcată ca un bărbat, dar Caroline nu le dădu nicio atenţie. Avea lucruri mai importante la care să se gândească în afară de părerea celor din jur.

Lua masa în micul restaurant al hotelului când Guthrie îşi făcu apariţia acolo, din pură întâmplare. Îi aruncă o privire din treacăt, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi rămase cu gura căscată.

— Caroline? întrebă el în şoaptă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Ea zâmbi.

— Bună, domnule Hayes, îl salută ea călduros. Vrei să stai jos?

El îşi trăsese deja un scaun, înainte ca ea să-l invite. Acum, se lăsă să cadă pe el.

— De ce dracu' eşti îmbrăcată aşa?

Caroline luă o bucăţică de friptură şi o mestecă bine înainte să răspundă cu o voce mieroasă.

— Nu pot să-mi imaginez de ce ar avea hainele mele vreo importanţă pentru tine.

— Nici n-au, o repezi Guthrie.

Se afla o fereastră lângă masă şi Tob stătea de cealaltă parte a geamului, cu labele pe pervaz şi o expresia demnă de toată mila.

— Numai că, ei bine, o lady nu umblă în haine bărbăteşti.

Ea arcui sprânceana şi îi ignoră remarca.

— Nu-i dai niciodată de mâncare bietului câine? întrebă ea, iar Tob începu să scheaune şi să mârâie.

— Mănâncă mai bine decât mine, mormăi Guthrie. Caroline, vreau să ştiu ce pui la cale.

— Îmi văd de treburile mele, răspunse ea, tăindu-şi încă o bucată de friptură.

Îl simţea pe Tob urmărind drumul bucăţii de carne din farfurie până la gura ei.

— Este o atitudine pe care o recomand cu toată convingerea, domnule Hayes. Zău că ar trebui să încerci şi tu.

Guthrie înjură, deşi nu era clar dacă se enervase pe Caroline sau pe câine. Împinse scaunul înapoi, se ridică, se repezi ca o furtună

în bucătărie şi reveni peste câteva minute cu un os mare din supă. Se duse cu el afară şi i-l aruncă lui Tob înainte de a se întoarce la masa Carolinei.

— Te duci acasă? întrebă el, mijindu-şi ochii din nou.

Dincolo de fereastră, Tob ronţăia osul cu o încântare deplină. Caroline terminase de mâncat şi împinse farfuria deoparte.

— Da, spuse ea. Mă duc acasă.

Se abţinu să adauge că avea de gând să mai rezolve câteva lucruri înainte de a pleca. Oftă.

— Iar tu te duci în Cheyenne?

— Da.

Răspunsul lui Guthrie sună aproape defensiv, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să protesteze.

— Dar o să mă întorc în Bolton peste vreo săptămână sau două.

Caroline sorbi o înghiţitură de ceai. Se hotărâse să plece din Bolton, după ce Seaton avea să fie eliberat şi să înceapă să-şi caute surorile. Numai această hotărâre făcea suportabil gândul că Guthrie urma s-o aducă pe Adabelle acolo. O chelneriţă veni la masa lor înainte ca ea să mai fie nevoită să spună ceva şi Guthrie comandă o porţie de tocană de vită şi pâine proaspătă.

— Nu pui la cale vreo prostie, nu-i aşa? întrebă el după ce chelneriţă dispăru.

Caroline zâmbi.

— Bineînţeles că nu, îl asigură ea.

Doar o mică evadare, adăugă ea în gând, în

timp ce împingea scaunul să se ridice.

— Acum te rog să mă scuzi, dar vreau să mă odihnesc puţin. Mâine va fi o zi lungă.

Guthrie întinse mâna, cu iuţeala unui şarpe şi o apucă de încheietură. Fără vreun efort aparent, o forţă să se aşeze înapoi pe scaun. Cu toate acestea, faţa lui exprima remuşcare.

— Caroline, spuse el încet. Îmi pare rău. Vreau să spun, fiindcă am făcut dragoste cu tine.

Ar fi putut mai bine să o înjunghie cu furculiţa, decât să-şi ceară scuze pentru asta, dar ea reuşi să zâmbească, de parcă n-ar fi durut-o.

— Nu-ţi face griji, domnule Hayes. Nu am de gând să o aştept pe Adabelle la marginea oraşului, să-i povestesc cum ne-am petrecut timpul cât am fost împreună.

— Fir-ar să fie, şopti el cu asprime, privind în jur să se asigure că nu-i auzea nimeni, nu asta mă frământă pe mine. Am profitat de tine când ştiam că n-o să mai fie pe urmă nimic între noi şi îmi pare rău.

— Am fost acolo, aşa că te-ai folosit de mine, încuviinţă Caroline pe un ton degajat, împingându-şi din nou scaunul. Crede-mă, n-am crezut nicio clipă, că însemn ceva pentru tine, Guthrie, aşa că, fii bun şi păstrează scuzele tale bâlbâite pentru tine. Şi dacă mai încerci încă o dată să mă opreşti o să ţip aşa de tare încât o să ţi se spargă timpanele.

Gâtul lui căpătă culoarea sângelui şi maxilarele i se înţepeniră, dar nu schiţă nicio mişcare când Caroline se ridică să plece.

Se duse direct în camera ei, care se afla la etajul al doilea al hotelului, scoase pistolul şi hârtia tipărită pe care o primise odată cu el. Făcu exerciţii să înveţe cum se încarcă şi se descarcă şi era atât de absorbită de această activitate încât, când văzu ceva mişcător în dreptul ferestrei, fu gata-gata să apese pe trăgaci.

Tob stătea cocoţat pe scara de incendiu din afară, cu nasul turtit pe geamul ei.

Caroline puse pistolul pe noptiera de lângă pat şi se duse să ridice fereastra. În clipa următoare, câine ateriză în cameră şi se ghemui la picioarele ei, scoţând sunete de bucurie.

— Credeam că ai plecat deja spre Cheyenne, spuse Caroline, aplecându-se să mângâie câinele.

Spera ca Adabelle să fie bună cu Tob, deşi avea, din partea ei, toată libertatea să-l trateze pe Guthrie după cum socotea ea.

Tob se întinse pe podea, bucurându-se de atenţia acordată. După câteva minute, Caroline încercă să-l gonească afară pe fereastră, dar el nu voia să plece. În cele din urmă, ea închise geamul şi trase zăvorul. Laramie era un oraş străin, zgomotos şi era bucuroasă că avea companie.

Tocmai trăsese storul şi se pregătea să se dezbrace şi să se bage în pat, când auzi o bătaie în uşă. Gândindu-se că venise Guthrie să-şi recupereze câinele, încrucişă braţele şi întrebă cu voce cântată.

— Cine-i acolo?

— Mesaj, doamnă, răspunse o voce necunoscută.

O bucată de hârtie alunecă pe sub uşă şi ea o apucă grăbită.

Ştiu imediat că scrisul greoi, cu litere exagerat de mari, era al lui Guthrie. *„Nimic n-o să schimbe vreodată făptui că eşti o lady”* scrisese el. *„La revedere, tigroaico. Cele mai calde salutări, G.H.”*

Caroline strânse biletul la piept pentru o clipă, apoi mototoli hârtia şi o azvârli pe podea. Guthrie era o parte din trecutul ei, iar ea trebuia să se gândească la viitor.

CAPITOLUL 11

Tob apăru, cum făcea de obicei, exact când Guthrie era gata de plecare, în dimineaţa următoare. Dar schelăia şi fugea înapoi spre Laramie, înainte să vină, în silă, alături de calul lui Guthrie. Încă mult timp după ce ieşiseră din Laramie, Tob continuă să facă acelaşi lucru.

— Animal prost, mormăi Guthrie, strunindu-şi calul. Caroline a plecat şi te-a legat de degetul ei mic, nu-i aşa? Ei bine, la dracu’, n-ai decât să te întorci la ea. Eu pot să-mi găsesc oricând un alt câine neisprăvit ca tine.

Tob scheună a scuză şi se întinse cu burta pe pământ, cu botul pe labele din faţă, cu labele din spate tremurând.

— Hai, du-te, porunci Guthrie, pleacă de-aici.

Oricum n-am nevoie de un ogar bătrân ca tine.

După un scurt lătrat de jale, Tob se întoarse şi o rupse la fugă înapoi spre Laramie. Guthrie îl aşteptă câteva minute, dar animalul nu se întoarse.

— Blestemata aia de dăscăliţă slăbănoagă, mormăi Guthrie, apoi dădu pinteni calului. Am auzit de multe josnicii în viaţa mea, dar să fure câinele unui om…

Deschise capul bidonului, luă o înghiţitură de apă proaspătă, şi se şterse cu mâneca la gură. La dracu' cu Caroline şi cu câinele. O avea pe dulcea lui Adabelle care-l aştepta în Cheyenne.

Ea avea să-şi apese sânii aceia exagerat de mari pe pieptul lui şi el avea s-o uite cu totul pe Caroline. Oricum, Adabelle era stilul acela de femeie pe care un bărbat şi-o dorea ca soţie. Pe ea n-aveai s-o găseşti hoinărind prin ţinut în pantaloni bărbăteşti şi încercând să convingă bărbaţi necunoscuţi să o ajute să pună la cale o evadare.

Nu numai asta, dar probabil că ar fi căpătat nişte copii slăbănogi, leşinaţi şi arţăgoşi de la Caroline, conform teoriei că aceste trăsături se transmit în familie. Adabelle, în schimb, era de aşteptat să-i dăruiască o jumătate de duzină de bebeluşi voinici, liniştiţi şi cu voci muzicale.

Guthtie se încruntă. Pentru prima oară, visul lui părea oarecum, ei bine, neinteresant. Totuşi, visul acesta îl ţinea încă în frâu, fiindcă şi el se simţea puternic tras înapoi spre Laramie. Laramie şi Caroline. Guthrie îşi spuse că simţea

asta numai din cauză că-i era dor de câine – şi nu întoarse capul în direcţia opusă.

Împotriva voinţei şi bunei sale judecăţi, se gândi la Caroline, când stătea goală şi arcuită sub el cu trupul ei zvelt care răspundea cu graţie la fiecare comandă a lui. Slăbănoagă sau nu, fu el nevoit să recunoască, cel puţin acolo, în intimitatea minţii lui, Caroline avea un stil pe care un bărbat putea învăţa, cu puţin studiu, să-l placă.

Mult de tot.

După ce se opri pentru scurt timp la bancă, Caroline se duse la grajdul de închiriat, unde răscumpără calul mărunţel pe care Guthrie îl obţinuse în schimbul ceasului său şi alese un cal bun şi pentru domnul Flynn. Dacă planul ei îndrăzneţ urma să meargă, ea şi Seaton aveau nevoie de cai iuţi.

Tob venea lătrând pe stradă, să o salute, tocmai când scotea caii din grajd. Şi, pentru o clipă minunată, Caroline crezu că Guthrie se întorsese. Apoi, cu inima strânsă, îşi dădu seama că Tob venise singur.

Bucuroasă că are cel puţin un prieten în această lume nesigură, Caroline se opri la măcelărie şi cumpără un os cu multă carne pentru Tob, după care îşi îndreptă umerii şi porni cu pas sigur către puşcărie. Avea pistolul în buzunarul de la pantaloni şi era încărcat. Spera numai că n-o să se descarce din greşeală, să rănească pe cineva.

Ca, de exemplu, pe ea.

Ajunsă la închisoare, Caroline fu încântată să-l găsească pe domnul Flynn luând micul dejun singur. Când o văzu, el se ridică atât de repede de pe priciul lui încât aproape răsturnă tava. Rămase cu ochii căscaţi când văzu hainele cu care era îmbrăcată Caroline.

— Sfintele Dumnezeule, Caroline! Chiar ai ieşit în văzul lumii îmbrăcată astfel?

Dacă Seaton era tulburat de anunţul ei anterior că logodna lor luase sfârşit, nu lăsa, în orice caz, să se vadă. Probabil, reflectă ea cu mărinimie, nu absorbise încă dezamăgirea şi avea nevoie de timp să-şi pună sentimentele în ordine.

În ceea ce o privea, Caroline era extrem de uşurată că nu avusese nevoie să ameninţe pe nimeni cu pistolul din buzunarul ei. Mai târziu, după ce trecea pericolul, avea să-şi ia rămas bun de la Seaton şi avea să se pregătească din nou de plecare, de data aceasta pentru a le căuta pe Lily şi Emma.

— Lasă acum problema hainelor mele, spuse ea lapidar. Am afară doi cai şi am venit să te eliberez ca să poţi dovedi că eşti nevinovat.

Seaton se prinsese cu mâinile de gratii şi le zgâlţâia, în graba lui de a se vedea liber.

— Va trebui să iei cheile de la bătrânul Charlie – le ţine la el tot timpul.

Caroline scoase pistolul şi îl privi încruntată.

— N-am putea să tragem cu pistolul în lacăt cumva?

Înainte să aibă timp să analizeze ideea, mâna

lui Seaton ţâşni pe neaşteptate şi o prinse de încheietură.

O strânse cu cruzime şi ea făcu ochii mari de surpriză. Flynn o trase spre el cu violenţă izbind-o de gratii.

— Unde e Hayes? scrâşni el, smulgându-i pistolul dintre degete cu mâna cealaltă în timp ce vorbea.

Caroline clipi din ochi, nedumerită. Deşi mai observase deviaţii de comportament la el, abia cum îşi dădu seama de unde proveneau ele.

— Domnule Flynn, insist să-mi dai drumul…

El o strânse cu şi mai multă violenţă făcând-o pe Caroline să ţipe de durere.

— A plecat, şopti ea. A spus că eşti vinovat.

— Zău, aşa a spus? scrâşni Seaton, ţinând-o încă lipită de gratii şi ridicând pistolul la tâmpla ei, deoarece auzise paşii cuiva în biroul din faţă. Charlie! răcni el, făcând-o pe Caroline să tresară violent şi să închidă ochii.

Înţelegând că Guthrie avusese dreptate, Caroline simţi o durere profundă.

Seaton era hoţ şi, ceea ce era mai rău, era şi criminal.

— Ţine-ţi răbdarea în frâu, mormăi bătrânul, iar Caroline auzi legătura de chei zăngănind în ritm cu paşii bătrânului. Ce dracu’, doar nu eşti la hotel şi nu eşti vreo mare personalitate.

Revenindu-şi în fire, Caroline vru să strige, să-l avertizeze, dar Seaton o simţise probabil încordându-se pentru efort, fiindcă îi înăbuşi gura cu palma. Când încercă să-l muşte, crezu

că degetele lui aveau să-i strivească maxilarul.

Ochii mici ai lui Charlie erau aproape să iasă din orbite când o văzu pe Caroline lipită de gratiile celulei, cu pistolul înfipt în tâmplă.

— Stai calm, Flynn, îngăimă bătrânul gardian. Doar nu vrei să împuşti o lady.

— Deschise uşa şi n-o să păţească nimic, scrâşni Seaton.

Carolinei îi vâjâia capul şi-i era greaţă de frică şi dezgust. Se întreba cu disperare cum de putuse fi atât de naivă încât să-l creadă pe bărbatul acesta, să-l iubească.

Apoi, în ciuda ameţelii şi a nesiguranţei produse de groază, înţelese adevărul. Nu-l iubise niciodată pe Seaton, iubise bărbatul care crezuse ea că este, un potenţial soţ şi tată, inventat de mintea ei.

Charlie ţinea în mână inelul de chei.

— Vezi? spuse el calm. Am cheia aici. O să-ţi dau drumul. Numai să nu apeşi pe trăgaci.

În clipa când Charlie deschise uşa, Seaton o împinse pe Caroline în celulă cu o asemenea forţă încât ea se izbi de peretele interior şi căzu jos. Se repezi afară şi îl lovi puternic în cap pe Charlie cu patul pistolului şi bătrânul se prăbuşi, sângerând pe podea. Seaton rămase în picioare şi îndreptă pistolul spre capul lui Charlie. După maxilarele încleştate şi strălucirea din ochii lui Flynn, Caroline îşi dădu seama că el avea de gând să-l ucidă.

— Seaton, nu! ţipă ea, simţind amărăciunea de la fiere invadându-i gura în urma cuvintelor, apoi

se repezi şi-l acoperi pe gardianul rănit cu trupul ei. Te implor, nu-l omorî!

Seaton îi aruncă o privire lungă, timp în care Caroline se rugă fierbinte să vină şeriful. Acesta era un bărbat mai tânăr decât Charlie, era competent şi puternic, şi, dac-ar fi venit la timp, ar fi putut împiedica o evadare şi poate chiar o crimă.

Caroline gândi repede.

— Dacă tragi un foc, izbucni ea, oamenii vor auzi. Vor şti că s-a întâmplat ceva şi vor veni în fugă!

Abia atunci, Seaton lăsă pistolul jos. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea şi buza de jos.

— Ai zis că sunt caii afară?

Caroline înghiţi în sec, şi-l bătu pe umăr pe bătrânul Charlie cu un aer absent.

— Da.

Oftă, resemnată. Nu prea erau speranţe ca şeriful să apară destul de curând pentru a-l opri pe Seaton, şi

Caroline se enervase. Nu era de mirare că existau atâtea crime în lume, din moment ce oamenii legii nu-şi luau slujba în serios.

Seaton se pregătea să fugă, dar se răzgândi şi se apropie de Caroline, care stătea întinsă pe podeaua murdară a celulei, încă încercând să-l apere pe Charlie. Seaton o apucă strâns de bărbie şi scrâşni:

— Hayes te-a avut, ştiu asta. Jur pe tot ce am mai sfânt, Caroline, amândoi veţi plăti pentru asta.

Caroline se holbă la el, încremenită.

Şocul ei se agravă când el se aplecă şi o sărută tandru, apoi îi muşcă buza şi i-o supse.

— Va veni şi vremea mea, Caroline. Şi-atunci o să te învăţ ce înseamnă să te dăruieşti unui bărbat.

Flynn se ridică în picioare, încă strângând în mână pistolul.

— Mai ai gloanţe pentru ăsta?

Năucită de evenimentele petrecute în ultimele minute, Carolinei nici nu-i trecu prin gând să mintă. Dădu din cap ca în transă şi băgă mâna în buzunar după pumnul de gloanţe pe care le cumpărase; nu voia altceva acum decât să-l vadă pe Flynn plecat şi s-o lase în pace, pe ea şi pe Charlie. Bătrânul îşi apăsa mâna pe piept, chinuindu-se să respire.

— Pe curând, spuse Seaton, ducându-şi degetele la buze şi zâmbind. N-ai decât să ţipi scumpo, o avertiză el când să plece şi nu numai că o să-l împuşc pe boşorogul ăsta, dar o să te iau şi pe tine ostatică.

Caroline înghiţi în sec, îngrozită de eventualitatea oricăreia dintre oferte.

— N-o să ţip, promise ea.

Şi nu ţipă.

În clipa când auzi uşa de afară închizându-se în urma lui Seaton, se repezi la rastelul cu arme al şerifului şi-şi luă o puşcă. Spera numai să fie încărcată.

Se repezi afară pe trotuar ca să-l vadă pe Seaton îndepărtându-se călare pe unul dintre

caii cumpăraţi cu banii ei câştigaţi cu destulă greutate. Îşi propti puşca în umărul stâng şi apăsă pe trăgaci şi arma se descărcă atât de violent încât o trânti pe spate pe trotuarul de lemn.

Exact atunci se hotărî şi şeriful să-şi facă apariţia.

— Ce dracu? se miră el, smulgând puşca din mâinile Carolinei, pe care o ridică în picioare cu aceeaşi mişcare.

— Fuge! strigă Caroline, zdruncinată, atât fizic, cât şi psihic.

Acum Seaton se mai zărea doar ca un punct în depărtare.

În clipa aceea, Charlie ieşi din clădirea închisorii împleticindu-se şi ţinându-şi o mână la rana sângerândă de la cap.

— Flynn a evadat, spuse el.

Ochii lui se opriră asupra Carolinei plini de reproş.

— Eu cred că această micuţă doamnă i-a adus un pistolii probabil că tot ea a adus şi calul cu care a fugit.

— Închide-o, spuse şeriful, împingând-o pe Caroline înspre Charlie şi repezindu-se să încalece pe calul său.

Alţi cinci, şase bărbaţi i se alăturară şi plecară împreună cu el.

— Doar n-ai de gând să mă bagi pe mine la închisoare? întrebă Caroline îngrozită, când Charlie o apucă de braţ cu blândeţe şi o împinse înăuntru. Ţi-am salvat viaţa!

— Numai că din cauza ta viaţa mea a fost în pericol, i-o întoarse Charlie.

O escortă pe Caroline până în celula ocupată mai înainte de Seaton, închise uşa cu zgomot şi o încuie cu grabă.

Caroline se repezi spre gratii, agăţându-se cu mâinile de ele.

— Nu înţelegi! se văită ea. Eu am crezut că domnul Flynn este nevinovat!

— Nu dau doi bani pe ce ai crezut, Miss. Adevăru' e că individul era condamnat pentru jaf şi crimă, iar tu l-ai făcut scăpat. O să fii judecată pentru asta.

Caroline simţi că o lasă puterile. Dincolo de fereastra celulei, auzi un urlet sfâşietor, care nu putea fi decât al lui Tob, credinciosul ei prieten.

Deznădăjduită, se dezlipi de gratiile celulei şi se apropie de fereastră. Apoi, ridicându-se pe marginea priciului unde avea să doarmă, probabil, multă vreme, se uită afară printre gratii.

Tob stătea acolo, printre butoaie goale şi alte obiecte aruncate, privind-o cu ochi trişti. Caroline luă mâncarea rămasă de la micul dejun al lui Seaton şi i-o aruncă lui Tob, după care se dădu jos de pe prici.

— Oh, domnule Charlie! strigă ea cu o voce cântată.

— Ce e? veni replica lipsită de orice fel de căldură.

Biroul şerifului era, evident, plin de cetăţeni curioşi care voiau să audă povestea lui Charlie

referitoare la întâmplarea din dimineaţa aceea.

— Aş putea să vă vorbesc între patru ochi?

Charlie îşi făcu apariţia bombănind. Comportarea lui arăta că, având în vedere faptul că fusese cât pe-aici să fie ucis, se simţea îndreptăţit într-o anumită măsură la puţină linişte şi într-o mai mare măsură la câteva momente de glorie. Purta un bandaj uriaş pe cap, ceea ce-i aminti Carolinei că văzuse cândva aşa câţiva soldaţi din războiul revoluţionar.

— Ce vrei? se răsti el.

Caroline coborî vocea la un ton confidenţial.

— Am nevoie la toaletă, spuse ea, necăjită că era nevoită să prezinte un subiect atât de personal unui bărbat.

Charlie întinse un deget cărnos către prici.

— Oala de noapte este acolo, dedesubt, răspunse el, se întoarse şi ieşi.

— Domnule Charlie! strigă Caroline.

Trebuie să-l facă pe gardian s-o asculte. Oala de noapte, folosită acolo, în celulă, nu-i putea oferi intimitatea necesară.

— Am zis să foloseşti blestemata aia de oală de sub pat! strigă Charlie de dincolo de uşă, iar Caroline se ruşină atât de tare încât îşi acoperi faţa cu palmele şi se întoarse cu spatele, gemând.

Aşteptă cât putu de mult, dar până la urmă fu nevoită să-şi rezolve problema. Abia terminase când uşa biroului se dădu de perete şi apăru un bărbat tânăr, ţinând în mână un creion şi o bucată de hârtie.

Acesta se uită la ea cu un aer solemn pe sub cozorocul lui verde.

— Numele dumneavoastră doamnă? întrebă el politicos.

Ea se agăţă de gratii cu ochii ţintă la el.

— De ce vrei să-l obţii? replică ea.

El zâmbi, dând la iveală un spaţiu larg între dinţii de sus.

— O să scriu despre dumneavoastră în ziar.

Caroline oftă şi îşi aplecă fruntea pe gratii. Şi-o imagina pe Hypatia Furvis citind povestea decăderii ei, şi pe Miss Ethel şi Miss Phoebe distruse din pricina acestui scandal.

— Este obligatoriu?

— O să deveniţi faimoasă, promise reporterul. Veţi fi un fel de femeie haiduc.

— Tocmai de aceea mă tem, răspunse Caroline, deznădăjduită.

— Numele d-voastră?

Ea oftă.

— Caroline… Hayes.

Reporterul notă grăbit.

— Domnişoară sau doamnă?

— Doamnă, minţi Caroline, gândindu-se că lui Guthrie avea să-i fie învăţătură de minte faptul că o puştoaică, indiferent în ce măsură încălcase ea legea, pretindea că e soţia lui. La urma urmei, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi părăsit-o.

— Soţul meu este domnul Guthrie Hayes.

Ideea îi plăcea tot mai mult.

— Şi câinele acela de la fereastră este al meu.

— Soţul dumneavoastră vă lasă să ajutaţi alţi bărbaţi să evadeze din închisoare? întrebă tânărul, cu o uimire scandalizată.

Caroline oftă.

— Soţul meu m-a părăsit, spuse ea pe un ton tragic. Iar eu l-am eliberat pe domnul Flynn fiindcă am crezut sincer că fusese acuzat pe nedrept. Acum, însă, mă găsesc într-o situaţie foarte delicată.

Înainte ca tânărul ziarist să mai pună vreo întrebare, apăru şeriful.

— Ieşi afară de-aici, Vince, spuse el.

Era un bărbat masiv, impozant, cu părul grizonat şi o mustaţă neagră, deasă, şi Caroline făcu instinctiv un pas înapoi, dezlipindu-se de gratii. Şeriful stătea cu mâinile în sân şi se uita la prizonieră.

— Cred c-o să te bucuri să afli că l-am pierdut.

Obrajii Carolinei luară foc.

— Nu mă bucur deloc, spuse ea supărată, încrucişându-şi braţele. Individul este un ucigaş şi un hoţ!

— Foarte rău că nu te-ai gândit la asta înainte să-l ajuţi să evadeze, răspunse şeriful, pe un ton nemulţumit.

Lacrimile năvăliră în ochii Carolinei, dar ea şi le înăbuşi. Era o neînţelegere la mijloc şi, dacă l-ar fi putut face pe şerif să vadă lucrurile din punctul ei de vedere, cu siguranţă ar pune-o în libertate. Un singur lucru era sigur: nu-şi putea permite să dispere.

— După cum i-am explicat şi ajutorului

dumneavoastră, Charlie – căruia i-am salvat viaţa – n-aş fi adus niciodată pistolul aici, cu mine, dacă aş fi ştiut ce avea domnul Flynn de gând să facă.

— Părerea mea e că ai crezut c-o să te ia cu el, spuse şeriful dispreţuitor.

Caroline trase aer adânc în piept, apoi îl slobozi încet, aşa cum făcea când se confrunta cu un elev dificil. Apoi, rar şi pe înţeles, explică ce se întâmplase, deşi îl scoase pe Guthrie din poveste, bineînţeles.

Când încheie, se aştepta ca şeriful s-o elibereze, dar nu se întâmplă aşa. El scutură din cap şi spuse:

— Ar trebui ca cineva să te pună cu faţa în jos pe genunchi şi să te bată la fund până îţi vine mintea la cap.

După aceea plecă, lăsând-o pe Caroline să privească lung în urma lui, furioasă şi neajutorată. Rămăsese singură, cu un prici şi o oală de noapte drept confort şi cu un câine plângăcios, aflat dincolo de fereastra ei, drept singur prieten.

Se aşeză pe prici şi îşi îngropă faţa în palme. Probabil că nici Kathleen nu decăzuse într-atât încât să ajungă la închisoare, se gândi ea nefericită. Cât de dezamăgite ar fi Emma şi Lily dacă ar vedea-o acum.

Guthrie îşi instalase tabăra mult în afara oraşului Laramie, când Tob ţâşni din întuneric, repezindu-se să-şi frece nasul de el şi scâncind.

— Până la urmă ţi-a venit mintea la cap, nu-i

aşa? întrebă Guthrie, ciufulind blana galbenă a câinelui.

Se simţise singur şi prezenţa animalului îl mai încălzea puţin.

Tob bău apa pe care i-o puse Guthrie într-un vas şi mâncă resturile de friptură pe care i le dădu, apoi începu să-şi frece nasul de mâneca lui şi să-l tragă cu dinţii.

Guthrie stătea jos, pe pământ, cu spatele rezemat de şaua lui şi-şi vârî mâinile în sân, încăpăţânându-se să privească în lumina focului.

— A plecat şi a intrat în necaz, nu-i aşa? întrebă el.

Câinele aproape plângea, scheunând de nerăbdare şi

Guthrie îi simţea dinţii prin ţesătura cămăşii.

Guthrie se ridică de jos, oftând, aruncă ţărână peste foc cu vârful cizmei şi se apucă să pună şaua pe cal. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Miss Caroline Chalmers, îşi spuse el, dar nu putea suporta să vadă un câine suferind.

Un sfert de oră mai târziu, părăsise deja tabăra şi se îndrepta din nou spre Laramie, în timp ce Tob alerga neobosit înaintea lui. Se întreba ce-o fi găsit neisprăvitul acela de câine la tigroaică. De când era el nu mai văzuse o femeie care să aibă atâta nevoie de supravegherea unui bărbat.

Supraveghere, pe dracu, se gândi el, întorcând capul să scuipe. Avea nevoie de o dădăceală zdravănă, pentru început, apoi de câteva ore pline de activitate în patul unui bărbat, ca să ştie

cine era şeful.

După câteva ore, văzu acoperişurile şi pereţii caselor din Laramie ridicându-se ca nişte umbre în lumina lunii, îşi lăsă calul mai la pas, cuprins de temerile ţinute până atunci la distanţă.

Adânc în inima sa, rosti prima rugăciune spusă de la înmormântarea lui Annie, când i se adresase lui Dumnezeu cam aşa: „*Tu mergi pe drumul tău, eu pe al meu”.*

„Ştiu că-ţi place să faci lucrurile, în general, după dorinţa Ta, Doamne, dar trebuie să recunoşti că nu Te supăr cu grijile mele prea des. Şi sunt de părere că, după ce mi-ai luat-o pe Annie în felul acela, îmi eşti dator. Aşa că, uite ce-Ţi cer, Doamne: ai grijă de Caroline. Te rog, ai grijă de Caroline”.

Amy, soţia mărunţică şi drăguţă a şerifului John Stone, venise la ora cinci să-i aducă cearşafuri şi pături curate Carolinei, iar Charlie plecase mormăind nemulţumit să-i aducă friptură de pui de la cantina de peste stradă. Pastorul de la biserica presbiteriană trecuse pe-acolo s-o avertizeze că flăcările iadului o pândeau îndeaproape.

Una peste alta, se gândi ea dezamăgită, stând întinsă acolo, pe prici, sub razele lunii şi răcoarea nopţii de primăvară, care pătrundeau printre zăbrelele de la fereastră, nu avusese o zi bună.

Oftă şi-şi trase pătura până sus la bărbie, scăpând un suspin. Fusese o proastă, întâi

fiindcă se dăruise unui hoinar care avea de gând să se însoare cu alta şi nu dădea doi bani pe această întâmplare, apoi fiindcă eliberase un ucigaş din închisoare. Dacă domnul Flynn omora din nou pe cineva, avea să fie, cel puţin, în parte, din vina ei.

O lacrimă îi ţâşni din ochi, se scurse pe tâmpla Carolinei şi-i ajunse în păr. În ambele cazuri, avusese cele mai nobile intenţii, care valorau acum doar ca o dovadă că drumul către iad era într-adevăr pavat cu bune intenţii, aşa cum spunea Miss Phoebe mereu. Miss Ethel refuzase mereu să folosească denumirea „iad”, chiar şi într-un context teologic.

Dincolo de peretele care separa celulele de biroul şerifului se auzi un tropot de cal şi Caroline înţepeni în patul acela îngust şi tare, îngrozită de gândul că Seaton Flynn se întorsese după ea. Se înşelase în multe privinţe, dar ştia cât se poate de sigur că ameninţările domnului Flynn nu erau vorbe goale.

Dar când uşa se dădu de perete şi Caroline se ridică brusc în capul oaselor, silueta lui Guthrie era cea pe care o văzu în lumina venită de la felinarul şerifului.

Caroline avea nevoie de un salvator, dar în persoana lui Guthrie Hayes îl văzu pe îngerul răzbunător. Înghiţi în sec şi se apucă strâns cu mâinile de marginea priciului, aproape bucuroasă că gratiile o separau de el

— Guthrie, spuse ea, înclinând din cap, politicoasă.

În lumina lunii care izvora din fereastră, Caroline îi văzu maxilarul încleştat şi ochii îngustaţi ca lama.

— Îţi dai seama că ticălosul ăla ar fi putut să te omoare? scrâşni el. Sau să te ia cu el?

Caroline se cutremură de amintirea evenimentelor, apoi reuşi să afişeze un zâmbet curajos.

— Dar nu s-a întâmplat nimic.

Şeriful rămăsese în spatele lui Guthrie, să asculte şi să privească, ţinând felinarul sus. Era evident că nu avea încredere în vizitatori şi, după cele întâmplate în ultimele ore, Caroline nu-l putea condamna.

Îşi muşcă adânc buza de jos.

— G-Guthrie, trebuie să mă scoţi pe cauţiune. Nu pot rămâne aici.

— Să te scot? Femeie, acesta este locul cel mai sigur unde ai putea sta, cel puţin până îl găsim pe Flynn. În plus, dacă ai ieşi chiar acum, probabil că ţi-aş suci gâtul ca la un pui.

Obrajii Carolinei luară foc la această insultă.

— Nu e nevoie să fii necioplit, spuse ea indignată.

— O să mă întorc mâine dimineaţă, îi spuse Guthrie pe un ton obosit şi, când se întoarse să plece, Caroline se repezi jos din pat şi se agăţă cu mâinile de gratii.

— Guthrie, te rog, nu pleca! strigă ea. Nu poţi să mă laşi aici!

El încremeni cu spatele la ea şi, pentru o clipă, Caroline crezu c-o să plece fără să mai spună

nimic. Dar el întoarse capul şi se uită la ea peste umăr.

— După cum spuneam, tigroaico, până-l găsim pe domnul Flynn, n-aş vrea să te ştiu în altă parte. În plus, câteva zile petrecute aici îţi vor acorda timpul necesar să meditezi la modul tău greşit de comportare.

După spusele acestea, ieşi afară împreună cu şeriful.

— Guthrie! ţipă Caroline, cu mâinile încleştate pe gratii.

Dincolo de fereastră, Tob scheuna compătimitor.

— Guthrie! strigă încă o dată Caroline.

Uşa se deschise, dar şeriful era cel care apăru în cadrul ei.

— Obiceiul meu e să potolesc puşcăriaşii gălăgioşi cu apă rece, anunţă el. Aşa că, doamnă Hayes, te sfătuiesc să taci.

Caroline îşi înghiţi răcnetul de furie şi se răsuci pe călcâie, dezlipindu-se de gratii, ca să se arunce pe pat. Acoperindu-şi capul cu perna, plânse în hohote, de durere şi de furie, până râmase stoarsă de puteri.

În cele din urmă, adormi.

Alături, în birou, Guthrie ceru înapoi pistolul şi centura de gloanţe pe care şeriful îi spusese să le lase pe masa lui.

— Chiar e nevasta ta? întrebă Stone, părând îngrozit de ideea că vreun bărbat se putea gândi măcar să vină după o femeie aşa arţăgoasă cum era Caroline.

Guthrie pufni în râs, amintindu-şi cum se purta Caroline când făcea dragoste cu ea.

— E femeia mea, spuse el, perfect conştient că acela nu era chiar un răspuns.

Stone se cufundă în scaunul lui care scârţâia din toate încheieturile şi se scărpină în ceafă. Formase o poteră care să-l caute pe Flynn, dar atât el cât şi Guthrie, ştiau că era puţin posibil ca oamenii aceia să aibă noroc. Ca să găseşti un tâlhar, era nevoie de un bărbat cu o pasiune specială pentru sportul acela.

— O femeie ca aceasta poate să dea mult de furcă unui bărbat, spuse el.

Guthrie încuviinţă din cap.

— Aici ai dreptate, domnule Stone, aprobă el cu un oftat filosofic. Dacă-l aduc înapoi pe Flynn, o s-o laşi să plece?

Şeriful se rezemă mai bine în scaun, cântărind propunerea cu o expresie încântată.

— Aş putea să fac să ajungă într-o închisoare federală, ştii asta. De fapt, deşi ei nu i-am spus-o, ar putea chiar să fie spânzurată pentru ceea ce a făcut.

— Nu te-am întrebat ce ai putea să-i faci, şerifule, spuse Guthrie calm, rezemându-se cu palmele de marginea mesei şi aplecându-se puţin înspre el. Caroline nu este un tâlhar şi locul ei nu este în închisoare. A crezut în mod sincer că ticălosul acela a fost condamnat pentru o crimă pe care n-a comis-o. A crezut că-l iubeşte.

Surprins, Stone, ridică ochii spre el.

— Nevasta ta a crezut că iubeşte alt bărbat?

Guthrie nu-şi arătă reacţia la durerea nemăsurată cauzată de cuvintele lui.

— O fac eu să-şi îndrepte purtările după ce o scot de aici, răspunse el.

Şeriful zâmbi aprobator.

— Femeile astea, se minună el. Le dai dreptul să voteze şi ele cred pe urmă că pot să facă ce vor. Zău dacă ştiu unde o să ajungem.

— Ne-au cam scăpat din mână, aprobă Guthrie. Dar, eu unul, cred că e prea târziu să mai putem face mare lucru.

După aceasta, dădu din cap a rămas bun şi părăsi clădirea închisorii.

Îşi duse întâi calul la un grajd cu chirie, apoi închirie o cameră la hotel şi se tratâ cu o ţigară şi cu o baie. Se gândi să trimită după o femeie, dar se răzgândi, socotind că era prea obosit. În plus, probabil că nu şi-ar scoate banii plătiţi, fiindcă îşi făcea într-una griji pentru Caroline.

Blestemată să fie tigroaica aia mică. Dacă nu-i făcea viaţa grea într-un fel, găsea altă modalitate pentru asta. După felul cum se comporta, n-avea să fie în stare să dea ochii cu ea mai devreme de o zi sau două.

Se încruntă şi se alungi în apa fierbinte şi curată pentru care plătise regeşte. Ar fi putut înceta s-o mai placă într-o săptămână, dar avea să treacă sigur mai mult de o lună amară până ce ar înceta s-o mai dorească.

Scrumul de la ţigară căzu în apa de baie a lui Guthrie cu un sfârâit uşor. Soluţia la această dilemă era simplă şi nu-şi dădea seama de ce

uita mereu de ea. Tot ce trebuia să facă era să se însoare cu Adabelle.

După cinci minute petrecute în luna de miere, dăscăliţa aceea arţăgoasă avea să-i iasă cu forţa din minte pentru totdeauna. Cu un oftat de mulţumire, Guthrie îşi accentuă gândurile asupra nopţii nunţii sale. Necazul era însă că cea care îi apăru în minte fu Caroline, care făcu ca bărbăţia lui să ţâşnească din apă ca un catarg de steag.

Înjurând, Guthrie strânse ţigara între dinţi şi începu să se spele, aruncând şi împrăştiind apa cu furie. Nu era chip pentru un bărbat să facă baie fără să fie deranjat de femeia aceea.

În dimineaţa următoare, când se trezi, Caroline fu şocată să constate că dormise. Nu se aştepta nici să închidă ochii pentru o clipă în locul acela dezgustător, dar să se mai şi odihnească.

Amy Stone îi aduse un urcior cu apă fierbinte, laolaltă cu un lighean de tablă şi o bucată curată de săpun, şi promise să stea de pază la uşă în timp ce Caroline îşi făcea toaleta.

Până să-i fie adus micul dejun, se simţea aproape omeneşte şi starea de spirit se îmbunătăţea progresiv. Guthrie avusese la dispoziţie o noapte întreagă ca să se gândească şi, până acum, ajunsese cu siguranţă la concluzia că nu putea să lase o femeie cinstită în închisoare.

Când el sosi, Caroline îi zâmbi, îşi aranjă părul ciufulit cu mâna, apoi îşi băgă cămaşa în pantaloni.

— Ştiam eu c-o să-ţi vină mintea la cap, spuse

ea.

Expresia de pe faţa lui îi aruncă în aer toate speranţele.

— M-am hotărât, Caroline, spuse el, cu răceală. O să-l găsesc pe Flynn şi-o să-l aduc înapoi. Pe urmă o să mă însor cu Adabelle. Iar tu o să aştepţi până atunci în celula asta, ca să fiu sigur că nu-mi mai faci necazuri.

CAPITOLUL 12

În zilele următoare, Caroline îşi controlă purtările cu grijă şi, fiindcă părea aşa de spăşită pentru ceea ce făcuse, şeriful fu, în cele din urmă de acord să-i permită să ia masa şi să facă de două ori pe săptămână baie la pensiunea domnişoarei Lillian Springer, aflată puţin mai jos pe stradă. După o săptămână, nesuferita de oală de noapte deveni o amintire din trecut, deoarece Charlie începuse s-o ducă la closetul din spatele închisorii.

La a treia sa vizită în acel loc plin de mirosuri oribile, Caroline văzu calea de scăpare, o deschizătură acoperită cu pânze de păianjen între peretele din spate al toaletei şi acoperişul ei şubred, suficient de mare să se poată strecura prin el. Se întoarse însoţită de Charlie în celula ei, calmă, cu ochii plecaţi, dar cu mintea umblând cu viteza unui vagon scăpat la vale pe o pantă abruptă.

Caroline nu dăduse cu ochii de Guthrie Hayes de o săptămână întreagă. Deşi i-ar fi plăcut să

creadă că el era plecat să-l vâneze pe domnul Flynn, i se părea mai probabil ca salvatorul ei să se fi însurat cu iubita lui Adabelle şi să plutească acum în plăcerile dulci ale căsătoriei.

Odată închisă în celula sa, Caroline se aşeză pe prici şi oftă. Nu avea cine să o scoată de acolo; trebuia să se descurce singură. Pentru a îndrepta greşeala pe care o făcuse cu atât de pură intenţie, trebuia să-l găsească pe Seaton Flynn şi să-l aducă, într-un fel sau altul, în faţa justiţiei.

Îşi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia în palme. Misiunea părea imposibilă din locul unde stătea acum, dar trebuia să încerce. Nu putea permite ca viaţa şi libertatea ei să depindă de domnul Hayes, care poate nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Datorită grijii pe care i-o purta buna Amy Stone, Caroline primise în cele din urmă permisiunea să păstreze mai multe rânduri de haine cu ea în celulă. Îşi îmbrăcă rochia ei de stambă peste pantalonii bărbăteşti şi peste cămaşă şi, când Charlie o duse la pensiunea domnişoarei Springer pentru cină, abia ciuguli din mâncare, deşi gazda îi pregătise friptură de viţel, una din mâncărurile ei preferate.

La întoarcere, abordând un aer cât mai spăşit, Caroline îl rugă pe Charlie să se oprească la toaletă şi, când intră înăuntru, îşi prinse în mod intenţionat fusta în uşă în aşa fel încât o bună parte din ea să se vadă din afară. Apoi, cât putu de repede şi fără zgomot, Caroline se strecură

afară din rochie, puse piciorul pe scaun, având grijă să nu cadă în gaură, şi trecu prin deschizătura din acoperiş.

Era acoperită cu pânze de păianjen când aterizâ în gunoiul moale, plin de iarbă, din spatele closetului şi o luă la fugă, dând într-una din mâini, să scape de jeg. Când Tob apăru în urma ei, sărind şi lătrând bucuros, crezu că totul era pierdut, dar Charlie, sărmanul bătrân, era, după toate aparenţele bine păcălit de bucata de fustă prinsă în uşă, fiindcă nici nu o urmărea.

Desigur, timpul avea o importanţă crucială: Caroline ştia că dacă nu părăsea călare oraşul Laramie în următoarele câteva minute, şeriful avea s-o prindă. Dacă se întâmplă asta, nu va mai avea altă şansă de evadare – şi nici ocazia de a face baie şi de a lua masa la pensiune.

Furtul propriului cal din grajdul de închiriat, se dovedi o treabă uşoară, deoarece paznicul nu era prin preajmă. Caroline găsi iapa, o înşeuă aşa cum îl văzuse pe Guthrie făcând-o de atâtea ori şi părăsi hambarul la pas. Abia când ajunse la marginea oraşului dădu pinteni calului, angajându-se într-o cursă nebunească.

Bucuria reuşitei o inunda pe măsură ce gonea către şirul de munţi ce se întindea între Laramie şi Cheyenne, împreună cu Tob, care alerga înaintea calului.

Cum citise partea ei de romane ieftine, Caroline ştia că trebuie să rămână în pădure şi să evite drumurile bătute unde avea să fie căutată de şerif şi de oamenii săi. Spera că n-o

să dureze mult până să-l găsească pe Seaton şi să-l aducă înapoi, fiindcă nu avea mâncare şi nici pături, şi cu siguranţă n-avea să reziste mult în sălbăticie de una singură.

Caroline merse călare în urma lui Tob toată noaptea fiindu-i prea frică să se oprească, iar zgomotul de la copitele calului ei era înăbuşit de covorul de ace de pin de pe podeaua pădurii. Către dimineaţă, îi era frică, frig şi groaznic de foame şi încă nu reuşise să găsească un plan pentru capturarea lui Flynn. La urma urmei, el avea de două ori greutatea ei, era mult mai înalt şi ea nici măcar n-avea o armă.

Începuse să se gândească la faptul că făcuse încă o greşeală de judecată evadând, când zgomotul unei împuşcături tulbură pacea dimineţii şi făcu păsările să ţipe şi să se înalţe spre cer bătând speriate din aripi.

Cu inima în gât, Caroline coborî de pe cal şi-l apucă de căpăstru. Se strecură printre copaci, încercând să urmeze direcţia din care se auzise zgomotul. Se afla la mare altitudine şi vântul sufla foarte rece. Auzea, printre crengile aromate ale brazilor, foşnetul unui pârâu.

Ocoli o stâncă mare şi duse instinctiv mâna la botul lui Tob, îndemnându-l să tacă.. Dedesubt, pe pietrele maronii, alunecoase, de lângă o cascadă, Guthrie stătea faţă în faţă cu Seaton, cu pistolul lui de 45 îndreptat spre pieptul tâlharului. Arma lui Seaton zăcea pe jos la câţiva paşi depărtare.

Caroline fu aşa de încântată să vadă dreptatea

ieşind învingătoare, încât ridică amândouă mâinile în sus şi dădu un strigăt voios.

— Cristofor Columb! strigă ea, imitând în exuberanţa sa personajul ei literar preferat, Jo March din Little Women, este absolut minunat!

Din păcate, Guthrie aruncă o privire în direcţia ei, evident uimit de prezenţa ei acolo şi, în clipa următoare, Seaton sări deasupra lui. Urmă o luptă încrâncenată, timp în care Caroline îşi abandonă calul şi o porni în jos pe o pantă abruptă, plină de bolovani, împreună cu Tob; apoi Seaton reuşi să-l lovească pe Guthrie, făcând să-i zboare pistolul în iarbă, şi-şi găsi pistolul lui. Cu patul armei, îl lovi pe Guthrie în cap, trântindu-l la pământ.

Caroline fu de-a dreptul sugrumată de groază şi furie şi mintea îi încremeni. Corpul ei, însă, părea să opereze sub comandă separată. Se aruncă să apuce pistolul lui Guthrie şi, îngenunchind acolo, pe iarba udă şi acele de pin, îl îndreptă spre Seaton.

Domnul Hayes gemea întins pe jos, aproape inconştient, cu gura plină de sânge.

Scena era înspăimântător de asemănătoare cu cea petrecută cu ocazia ultimei lor întâlniri, când Seaton fusese gata să-l împuşte pe Charlie, numai că de data aceasta, Guthrie era cel care zăcea neajutorat sub ochii ei. Mai era încă o diferenţă importantă de această dată: Caroline avea şi ea pistol.

— Foloseşte pistolul acela, Seaton Flynn, şi vei plăti cu viaţa, spuse ea cu răceală şi fiecare

cuvânt era la fel de sincer ca o rugăciune.

El privi în jos către ea şi lăsă mâna cu pistolul să-i coboare lângă coapsă. Apoi, în intervalul de două secunde, faţa lui suferi o modificare care o îngrozi prin simpla ei nepotrivire cu situaţia prezentă. Seaton zâmbi.

— Vino cu mine, Caroline, o rugă el pe un ton convingător, întinzând mâna goală către ea. Am o mulţime de bani. O să trăim împărăteşte în Mexic sau în America de Sud…

Pistolul greu al lui Guthrie tremură în mâinile Carolinei, dar continuă să-l ţină îndreptat spre pieptul lui Seaton.

— Trebuie să te întorci în Laramie, spuse ea, ca şi cum n-ar fi auzit ce spusese el. Trebuie să plăteşti pentru ce ai făcut.

Seaton izbucni în râs, de parcă ea ar fi spus ceva extrem de amuzant.

— Să fiu spânzurat? Nici dacă te-aş vedea moartă, scumpa mea Caroline. Şi acum, nu te mai purta ca o gâscă proastă şi lasă pistolul ăla jos. Oricum n-ai curajul să mă împuşti.

Caroline îşi muşcă buza de jos şi închise ochii pentru o clipă, apoi se ridică mai sus pe genunchi şi îşi încordă braţele. Când deschise ochii din nou, Seaton se îndepărtase cu câţiva paşi şi era alb la faţă ca varul.

— Stai, spuse ea, în timp ce Guthrie gemea lângă ea şi încerca să se ridice. Pune pistolul jos.

La somaţia ei, Seaton pufni iarăşi într-un râs nervos.

— Regret, scumpo, dar nu sunt destul de prost

să fac asta.

Băgă pistolul în tocul de la brâu şi se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

— Mă gândesc că poate vrei să mă împuşti ca să-l salvezi pe neisprăvitul acela de vânător al tău, spuse el, dar garantez că n-o să apeşi pe trăgaci numai ca să mă opreşti să plec. M-ai iubit cândva, Caroline. Şi dacă mă împuşti, conştiinţa ta o să te chinuie de acum şi până la ultima ta suflare.

Avea dreptate. Nu putea să-l împuşte, dar asta nu din cauză că urma să aibă remuşcări toată viaţa ei. Nu ştia sigur câte gloanţe mai rămăseseră în încărcătorul pistolului lui Guthrie, dar era posibil ca Seaton să ştie.

Nu putea risca să tragă şi să rateze, ca apoi să fie nevoită să-l înfrunte cu o armă goală.

— O să te găsim, îl avertiză ea, cu braţele amorţite de efortul de a ţine pistolul.

Îşi dori ca Guthrie să fi fost treaz şi să se ocupe de Seaton, în loc să zacă acolo, incapabil să-i ofere ajutor. Era de mirare cum de putuse să salveze pe cineva din închisorile yankeilor, câştigându-şi reputaţia de corsar.

Seaton zâmbi.

— Nu, eu o să te găsesc pe tine, răspunse el, apoi fluieră încet printre dinţi.

Un cal apăru dintre copaci, răspunzând chemării.

— Şi atunci, nimic n-o să te mai apere de mine – nici neisprăvitul ăsta de rebel, nici câinele ăsta leşinat, nici pistolul pe care-l ţii îndreptat acum

spre mine. O să-l omor pe Hayes când va veni vremea, Caroline şi tu o să mergi cu mine în Mexic, fie că vrei, fie că nu.

— Te lauzi degeaba, domnule Flynn, răspunse Caroline, făcând uz de bravadă. Domnul Hayes te-a prins o dată şi o să te mai prindă încă o dată. Poate chiar înainte de apusul soarelui.

Seaton chicoti şi scutură din cap, apoi încălecă şi-şi atinse borul pălăriei cu patul pistolului, cu un gest insolent de rămas bun. Apoi întoarse calul şi plecă.

Caroline se lăsă în genunchi, continuând să strângă pistolul în mâini timp de mai multe minute de agonie, înainte să aibă curajul să coboare garda. În clipa când reuşi să se destindă, îl ocoli pe Guthrie, mergând în genunchi, îşi afundă mâinile făcute căuş în pârâu şi aruncă apă rece ca gheaţa peste faţa lui zgâriată şi plină de sânge.

Nicio vorbă bună de întâmpinare sau de recunoştinţă nu scăpă de pe buzele lui Guthrie, când acesta îşi veni în fire. Dimpotrivă, el izbucni într-o serie de înjurături, apoi sări în picioare atât de brusc, încât aproape o azvârli pe Caroline în apă şi-i smulse pistolul din mână.

— Unde e? scrâşni el, clipind de durere şi apăsându-şi mâneca pe rana de la tâmplă.

Caroline scânci, nu pentru că se temea de furia lui Guthrie, ci fiindcă văzu praf şi ace de pin lipite de rana lui.

— A plecat, spuse ea pe un ton hotărât, scoţând o eşarfă din buzunarul pantalonilor şi

înmuind-o în apă.

Guthrie îi împinse mâna la o parte când ea se apropie să-i şteargă rana.

— Nu mă atinge, fir-ar să fie! răcni el, ridicându-se împleticit în picioare. Încotro a luat-o ticălosul?

Caroline rămase calmă, fiindcă ştia că Guthrie nu era în stare să pornească în urmărirea lui Flynn călare. Când dădu să meargă, genunchii lui cedară şi el căzu înapoi pe pământ.

Caroline înmuie eşarfa în apă şi, de data aceasta, Guthrie o lăsă să-i cureţe rana. Dar expresia ochilor lui nu era deloc blândă.

— Sunt ceva peşti în pârâul acesta? întrebă ea, ignorând supărarea lui în timp ce-i examina rana. N-am mâncat nimic de foarte mult timp şi sunt lihnită de foame.

Guthrie făcu ochii mari, apoi îi îngustă ca două lame.

— Dintre toate femeile zvăpăiate, cicălitoare, băgăreţe...

Caroline zâmbi, dăţi eşarfa şi i-o dădu lui Guthrie să şi-o apese pe rană ca o compresă.

— Trebuie să-ţi spun că am fost plăcut surprinsă să te găsesc aici, şi să văd că te ţii de treabă, încercând să-l capturezi pe domnul Flynn, mărturisi ea. Am crezut că te-ai dus direct în Cheyenne, te-ai însurat cu Adabelle Rogers şi ai uitat complet de situaţia mea nefericită.

— Am pierdut o săptămână căutându-l pe ticălosul ăla! se înfurie Guthrie deschizând pistolul cu o mână şi răsucind butoiul

încărcătorului cu o mişcare abilă a degetului.

Caroline constată că avusese dreptate să fie precaută, fiindcă nu mai era decât un singur glonţ.

— O săptămână întreagă am umblat pe urmele lui şi tu ce faci? Evadezi din închisoare şi dai năvală peste noi în cel mai nepotrivit moment! Dă-mi voie să te întreb ce dracu' de noroc ai?

— N-am făcut decât să mă ţin după Tob, răspunse Caroline, calmă, şi ţi-aş fi recunoscătoare să ai grijă cum vorbeşti. Întotdeauna am fost de părere că vorbele urâte sunt dovada lipsei de educaţie.

Guthrie strânse din dinţi şi scoase un sunet care era un amestec între un geamăt şi un răcnet înăbuşit şi se ridică din nou în picioare. De data aceasta, deşi se clătină şi fu nevoit să clipească de mai multe ori, nu mai căzu înapoi.

Caroline rămase în picioare la o oarecare distanţă de el, muşcându-se de buza de jos. N-avea rost să vorbească pe moment, deoarece, orice ar fi spus, ar fi fost greşit.

El îşi găsi calul, dezlegă desagii cu o greutate care o făcu pe Caroline să vrea să-i sară în ajutor şi îi aruncă înspre ea.

— Găseşti pastramă înăuntru, spuse el.

Cum Carolinei îi era aşa de foame încât şi pastrama i se părea bună, desfăcu desagii de piele în tăcere şi scotoci în ei până găsi carnea uscată. Mai găsi încă ceva – o fotografie cu ramă de argint, nu mai mare decât palma ei – şi zări o femeie blondă privind cu seninătate spre ea din

spatele geamului crăpat.

Caroline îi aruncă o bucată de pastramă lui Tob, apoi luă una şi pentru ea. Pentru o clipă, uitase de foame cu toată atenţia concentrată asupra fotografiei.

— Aceasta e Adabelle? întrebă ea.

Guthrie traversă peticul de iarbă dintre ei şi îi smulse fotografia din mână. El lustrui cu un aer absent geamul fotografiei de pieptul cămăşii înainte s-o bage la loc în desagă.

— Nu, răspunse ea, ocolindu-i privirea. Este Annie.

Caroline fu cuprinsă de tristeţe.

— Oh.

Guthrie puse desagii la loc în spatele şeii sale şi-i legă cu cureaua de piele.

— Ia-ți calul, tigroaico, spuse el. Ne întoarcem în Laramie.

La propunerea lui Guthrie, Caroline uită de toate din cauza şocului.

— Ce-ai spus? Guthrie, nu pot să mă întorc în Laramie. Sunt pusă sub urmărire.

El se întoarse cu faţa către ea.

— Caroline, spuse el, eu ştiu ce vorbesc. Ai avut un noroc orb, fiindcă Flynn putea să te omoare sau să te violeze – sau amândouă. Închisoarea din Laramie este acum pentru tine locul cel mai sigur.

— Nu vreau să mă întorc acolo, Guthrie!

— Ba o să te întorci, replică Guthrie, chiar dacă o să fiu nevoit să te leg de mâini şi de picioare şi să te duc ca pe un sac pe calul meu.

Caroline făcu un pas înapoi, cu ochii rotunjiţi, şi începu să dea din gură cu viteză maximă.

— Te rog, Guthrie – aş putea să te ajut – ascultă, acum câteva minute ţi-am salvat viaţa…

— Dacă n-ai fi apărut în clipa aceea, o întrerupse Guthrie, acum aş fi fost în drum spre Laramie cu Flynn. Şi nici n-aş avea gaura asta în cap. Şi-acum urcă-te dracului pe calul ăla şi taci!

Obrajii Carolinei luară foc.

— Nu e nevoie să fii necioplit, îi făcu ea observaţie.

Apoi, fiindcă ştia că ar fi fost învinsă, încălecă pe iapa ei. Îşi spuse că de fapt, nu se supunea comenzilor lui Guthrie; numai că avea nevoie de timp să pună la punct un plan.

Guthrie merse înaintea ei toată ziua, cu simţurile la pândă şi prost dispus. Caroline ştia că se aştepta ca Flynn să le iasă în cale şi era şi ea nervoasă.

— Deci n-ai avut timp să te însori cu Adabelle? întrebă ea, când se opriră lângă un pârâu să-şi adape caii şi să-i lase să se odihnească.

Laramie se vedea deja în depărtare, iar Caroline nu avea încă niciun plan.

Guthrie pufni în râs şi acesta fu primul răspuns plăcut pe care Caroline îl auzise de la el în ziua aceea.

— Nu, tigroaico, spuse el. N-am ajuns încă la asta.

Ea se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu-i citească uşurarea şi bucuria pe faţă.

— Înţeleg, îmi pare rău pentru tine.

— Caroline, spuse el şi vocea lui sună de parcă ar fi rostit un cuvânt pe care ea nu-l cunoştea. Vino aici.

Înainte să-şi spună că refuză să se supună, deja păşea în braţele lui Guthrie. Când el îşi aplecă gura spre buzele ei, Caroline dădu capul pe spate să-i primească sărutul.

El îi mângâie buzele cu buzele lui, apoi îi deschise gura cu limba şi Caroline scânci. Ştia că ar fi trebuit să se răzgândească, nu să se supună, dar Guthrie îi instruise de mult corpul să ignore comenzile primite din partea ei. Ca de fiecare dată, ea reacţionă primitiv, întâi făcând şi zâmbind mai târziu.

Mâinile sale puternice se lipiră de şoldurile ei, ridicând-o uşor şi apăsând-o cu putere de trupul lui. Bărbăţia lui ardea ca o bară de foc pe pântecul ei şi ea se simţi gata să-l primească în căldura dureroasă a trupului ei.

— Mi-a fost dor de tine, tigroaico, spuse el, cu buzele lipite de gâtul ei.

O deschise la pantaloni şi îi împinse în jos, apoi pufni în râs când descoperi că ea nu purta nimic pe dedesubt.

— Eşti pregătită pentru mine, o tachină el, iar ea înţepeni şi lăsă capul pe spate când el începu s-o dezmierde.

Guthrie profită de poziţia ei şi se aplecă să-i sărute sfârcul unui sân, care era încă ascuns sub ţesătura cămăşii şi mătasea corsetului de dedesubt. Caroline îşi deschise singură nasturii şi dezgoli un sân pentru Guthrie, iar el îi apucă

sfârcul cu lăcomie. Şi-n tot acest timp o mângâie cu vârful degetelor, făcând-o să se înfioare.

Nu era nici timpul, nici locul, pentru o împerechere civilizată, cu cearşafuri şi lumină de la foc, iar firele care-i legau nu erau făcute numai din afecţiune sau pasiune. Era ţesute în plus din furie, din răzvrătire şi dintr-o ciudată pornire de a porni o bătălie.

Guthrie era un războinic. Caroline era femeia lui şi trupurile lor tinere îşi căutau perechea.

Chinuindu-se să-şi recapete suflarea, o răsuci cu spatele spre el, smulgându-i în acelaşi timp cămaşa de pe sâni. Nerăbdător, îi sfâşie corsetul şi sânii ei plini zvâcniră în palmele lui. O ţinu astfel în braţe câteva clipe lungi, rotunjindu-i sfârcurile cu degetele pentru a se hrăni din ele mai târziu, iar Caroline se chinuia să rămână în picioare, fiindcă i se înmuiaseră genunchii.

Guthrie gemu, o ridică în braţe şi-o purtă astfel până la creanga groasă a unui copac ce se întindea ca un braţ uriaş aproape de pământ. Îşi dezbrăcă haina şi o aşeză pe coaja aspră drept pernă, apoi o aplecă pe Caroline peste ea cu spatele la el, şoptind răguşit cuvinte fără şir, în timp ce-şi dezbrăca pantalonii şi restul de haine.

Caroline scoase un ţipăt scurt de consimţire când el o apucă de genunchi şi îi îndepărtă, apoi o ridică astfel încât să-l simtă la porţile feminităţii ei. Nu o pătrunse cu tandreţe, ci o cuceri, şi asta era exact ceea ce dorea Caroline de la el.

Alunecarea lui deveni tot mai rapidă, tot mai

adâncă şi tot mai plăcută cu fiecare izbitură a şoldurilor lui, până ce Caroline fu cuprinsă de delir. Cu pleoapele strânse, ea se apucă cu mâinile de creanga aspră a copacului pentru a rămâne ancorată de pământ, în timp ce Guthrie o purta dintr-un extaz într-altul. Apoi, exact în clipa când el ţipă şi încremeni în trupul ei, Caroline simţi că trupurile lor dispar pentru o clipă, lăsându-le sufletul liber să explodeze într-un nor de aur.

Rămase agăţată de copac când totul se sfârşi, de parcă avea legată de picioare o piatră de moară. Nu se lupta decât să respire. Îşi dădu seama târziu că Guthrie o spăla cu blândeţe şi-i aranja hainele şi, când el o răsuci în braţele sale, ea se prăbuşi la pieptul lui.

— Oh, domnule Hayes, reuşi ea să spună, ce păcat că nu ne plăcem prea mult, nu-i aşa?

El râse aspru sub urechea ei.

— Da, tigroaico, răspunse el, plimbându-şi palmele pe spatele ei, dar poate că aşa e mai bine. Un astfel de regim permanent ne-ar ucide cu siguranţă pe amândoi.

Caroline se îndepărtă puţin de el şi îşi ridică ochii spre faţa lui. Sângele i se uscase pe rană, dar tot era puţin palid.

— Vrei să spui că pentru tine nu este la fel... cu toate femeile?

Guthrie o sărută pe vârful nasului.

— Nu. Este plăcut, însă nu mă înţelege greşit. Dar când sunt cu tine... ei bine, simt că mă scufund în iad de trei ori şi-apoi sunt aruncat în

rai.

Ea-l cuprinse cu braţele şi-şi lipi fruntea de umărul lui.

— Tot mai ai de gând să mă duci înapoi în Laramie?

— Da, răspunse el, ţinând-o în braţe cu aceeaşi tandreţe, în ciuda hotărârii din vocea lui. De data asta, la naiba, să stai acolo până vin după tine.

— Nu-ţi dai seama ce furios o să fie şeriful, rosti Caroline neliniştită, înăbuşind cuvintele în cămaşa lui Guthrie. O să considere evadarea mea drept o jignire la adresa competenţei lui.

Guthrie izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, tigroaico. Stone este un om bun. Dacă n-ar fi, nu te-aş lăsa în grija lui.

Caroline lăsă capul pe spate să-l privească pe Guthrie în faţă.

— Am crezut că nu te mai întorci, îi spuse ea. Chiar am crezut că m-ai uitat complet şi că te-ai dus să te însori cu Adabelle.

Privirea cu care o dezmierdă era incredibil de tandră.

— O să mă mai gândesc la asta, spuse el încet. Ai cuvântul meu.

Totuşi, gândul că avea să fie închisă din nou era aproape mai mult decât putea suporta Caroline. Se dădu un pas înapoi, întrebându-se ce şanse de reuşită ar avea dacă s-ar repezi să încalece şi ar goni cât ar putea de tare.

Oftă. Guthrie ar prinde-o înainte să facă mai mult de o sută de metri.

— Şi dacă promit…

El îi puse un deget pe buze.

— Nu, Caroline, spuse el.

Dezamăgită, ea-şi puse părul şi hainele în ordine cât putu de bine şi încălecă pe iapa ei. Lăsând la o parte toate greşelile pe care le făcuse devenise brusc o bună călăreaţă; îi dispăruse durerea din coapse şi nu mai era aşa de des în pericol să se răstoarne din şa.

Ajunseră în Laramie, apoi la închisoare, şi şeriful Stone se arătă cât se poate de bucuros s-o aresteze pe Caroline şi s-o pună din nou în spatele gratiilor.

Guthrie o urmări cu un fel de tandreţe amuzată cum intră în celulă, păşind cu aceeaşi măreţie ca Anne Boloyn când a fost dusă în faţa acuzatorilor ei, şi se aşeză ţeapănă pe marginea priciului.

— N-o să dureze mult, Caroline, promise el.

Ea se uită la el cu o privire solemnă, acuzatoare, fără să scoată o vorbă.

Guthrie oftă.

— O să trimit o telegramă pentru Miss Ethel şi Miss Phoebe, să le anunţ că eşti sănătoasă…

Caroline ţâşni de pe prici şi se repezi spre gratii, apucându-se cu mâinile de ele atât de strâns încât degetele i se albiră.

— Să nu îndrăzneşti! şopti ea, furioasă. Ar muri de ruşine dac-ar şti!

— Dar…

— Guthrie Hayes, dacă le spui ceva protectoarelor mele, jur că o să-i povestesc

Adabellei Rogers tot ce s-a întâmplat între noi!

Nemulţumit, Guthrie căzu de acord să facă ce spune ea, cel puţin în ceea ce le privea pe surorile Maitland. O avertiză încă o dată pe Caroline să rămână unde era până ce se întoarce el să o ia, apoi plecă. Deşi se bucura să-l vadă plecat, Caroline era deprimată de absenţa lui.

Şeriful era surprinzător de politicos, având în vedere toate necazurile pe care i le cauzase Caroline, dar îi dădu de înţeles că n-avea de gând să se mai lase păcălit. De acum încolo, mesele Carolinei aveau să-i fie servite în închisoare şi nu i se mai permitea să părăsească celula pentru a merge să facă baie sau să folosească toaleta de afară.

În acea primă noapte, stătu culcată pe priciul ei, răsucindu-se de pe o parte pe alta, amintindu-şi de felul minunat în care Guthrie făcuse dragoste cu ea, retrăind fiecare mângâiere a lui, fiecare gest, fiecare exclamaţie, închise apoi ochii şi din fericire, alunecă brusc într-un somn adânc.

Scheunatul lui Tob şi zgomotul cheilor o treziră pentru o nouă zi, cu ploaie şi vânt.

— ÎNeaţa, spuse gardianul Charlie, pe un ton lipsit de sinceritate.

Avea în mână o tavă acoperită cu unul din şervetele cu carouri albe şi roşii aparţinând lui Amy Stone.

Caroline se ridică în capul oaselor şi îşi aranjă, cu câtă demnitate putu să adune, şuviţele de păr care-i atârnau pe faţă. Era îmbrăcată cu

pantalonii ei bărbăteşti şi cu cămaşa şi-şi dorea din toată inima să poată face o baie.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu răceală.

Bătrânul descuie uşa celulei, nu înainte de a-i arunca o privire de avertisment şi aduse tava înăuntru.

Scheunatul lui Tob, aflat încă afară, crescu, transformându-se în plânset.

— Ce are câinele ăla? mormăi Charlie.

— Bănuiesc că-i e foame, răspunse Caroline. Şi, din moment ce plouă, probabil că-i e şi frig. Nu cumva l-aţi putea lăsa să între şi să stea lângă sobă?

Charlie analiză propunerea în timp ce ieşea cu spatele din celulă şi încuie uşa. În acelaşi timp, Caroline se duse la fereastră şi aruncă un biscuite printre zăbrele, împreună cu o bucată zdravănă de cârnat.

— Cred că l-aş putea lăsa o vreme înăuntru, fu în cele din urmă de acord gardianul. Nu e antrenat să fure chei, sau alte lucruri de felul ăsta, nu?

Caroline zâmbi cu tristeţe în timp ce se dădea jos de pe prici, apoi începu să mănânce.

— Din păcate, tot ce ştie este să scâncească şi să bea whisky.

Charlie plecă şi după câteva minute, Tob intră înăuntru, ud de ploaie şi tremurând, şi-şi vârî nasul printre gratiile de la celula Carolinei, scâncind scurt a jale.

Ea mângâie câinele pe cap şi-i dădu ce mai rămăsese din masa ei de dimineaţă. Fu de

părere că Guthrie ar fi putut învăţa câte ceva despre loialitate de la câinele lui.

Ziua rămase înnorată, umedă şi rece şi, când o văzu pe soţia şerifului venind, lui Caroline îi păru că îl vede pe îngerul ei păzitor. Aceasta era o femeie plăcută, cu părul castaniu şi ochii albaştri şi o trata pe prizoniera soţului ei cu uimitor de mult respect şi politeţe, având în vedere circumstanţele.

— M-am gândit că poate vrei să faci o baie şi că ai nevoie de câteva haine curate, rosti doamna Stone pe un ton voios, întinzându-i printre gratii o bucată de săpun, un prosop şi un teanc de haine.

Amy se înfioră delicat.

— Este o vreme atât de neplăcută astăzi.

— O baie? repetă Caroline nedumerită.

Şeriful se jurase pe mormântul mamei lui că n-avea s-o mai lase să pună piciorul afară din celula aceea decât dacă lua foc închisoarea.

Amy dădu din cap.

— Domnul Stone aduce baia noastră aici, iar eu am să încălzesc apă pe sobă şi o să stau de pază până te speli.

Simpla generozitate a gestului o ştrangulă pe Caroline şi îi aduse lacrimi în ochi. Lăsă ochii în jos pe rochia apretată de stambă din braţele ei şi spre juponul de muselină, ca să-şi ascundă emoţia.

— De ce eşti atât de bună? întrebă ea.

— Fiindcă cred că nu eşti vinovată de nimic, de aceea. Nu l-ai fi eliberat pe domnul Seaton Flynn

dacă n-ai fi crezut cu adevărat că este nevinovat.

Amy întinse braţul printre gratii şi o bătu uşor pe mână pe Caroline.

— Nu-ţi mai face griji. După ce faci baie şi te piepteni, noi două o să bem o ceaşcă de ceai şi o să jucăm cărţi.

Şi astfel, Caroline făcu o baie fierbinte, se schimbă în haine curate, îşi pieptănă părul şi-l împleti, apoi bău ceai dintr-o ceaşcă fină, chinezească. Zâmbi de câteva ori cu cărţile în mână, gândindu-se cum trebuiau să arate ea şi Amy luând ceaiul împreună, separate de un perete cu gratii.

CAPITOLUL 13

Era exact ca în vremurile bune, se gândi Guthrie, stând la o masă din colţul birtului Red Duck, cu ţigara înfiptă între dinţi, cu patru aşi şi o damă în mână şi cu Tob alături de el, limpănind whisky dintr-o farfurie aşezată pe podeaua de rumeguş. Dacă i-ar mai fi rămas cât de cât minte în cap, îşi spuse el, ar lua ceea ce câştigase în seara aceea şi ar porni ţintă în Cheyenne.

Necazul era că-i dăduse tigroaicei cuvântul său şi ştia că, dacă şi i-ar fi încălcat, imaginea ochilor ei catifelaţi l-ar fi urmărit tot restul vieţii lui.

Tocmai luase un pot, spre marea dezamăgire a celorlalţi patru jucători de la masă, când îl văzu apropiindu-se pe şeriful Stone. Guthrie se gândi

că el şi judecătorul de pace ar fi putut deveni prieteni, dacă ar fi avut destul timp la dispoziţie.

Stone trase un scaun de la altă masă, îl întoarse cu spatele şi se aşeză invers pe el, cu coatele rezemate de spătar.

— Ce-a mai făcut acum? întrebă Guthrie, numărându-şi banii, în timp ce partenerii lui de joc se scuzară şi se făcură nevăzuţi.

Şeriful zâmbi cu tristeţe.

— De fapt, Miss Caroline este foarte cuminte. Mă face să mă întreb ce pune la cale.

Guthrie schiţă un zâmbet în colţul gurii şi trase un fum din ţigară.

— Dacă aş fi în locul tău, aş căuta o ascunzătoare secretă de dinamită.

Aruncă o privire solemnă către şerif.

— Eşti o persoană ocupată, Stone, nu eşti genul care să piardă vremea cu vorba. Ce s-a întâmplat?

— Judecătorul districtual a dat verdictul azi după-amiază, răspunse Stone stânjenit. A fixat cauţiunea pentru doamna Hayes.

Guthrie nu-l corectă când se referi la Caroline ca fiind soţia sa. Doamna Hayes. Îi plăcea cum sună.

— Cât?

— O sută de dolari.

Banii se aflau în mâna lui Guthrie chiar atunci, mulţumită şirului de partide de poker câştigate în seara aceea, dar hotărârea nu era chiar atât de uşor de luat. Până în momentul acela, considerase că închisoarea din Laramie era locul

cel mai bun pentru Caroline, cel puţin până ce Flynn era prins din nou. Dar acum era obligat să ţină cont de adevăratele lui sentimente.

Nu voia să o lase pe Caroline singură: acesta era adevăratul motiv pentru care mai rămăsese în oraş, în loc s-o pornească din nou pe urmele lui Flynn. Dacă era; să fie absolut sincer cu sine însuşi, trebuia să admită că avea acelaşi sentiment tulbure ca atunci când plecase şi o lăsase pe Annie singură în căsuţa lor din Kansas.;

Când se întorsese, ea era moartă.

Pe de altă parte, drumul prin sălbăticie nu era un loc potrivit pentru o pacoste ca Miss Caroline Chalmers.

Guthrie n-avea deloc nevoie de o asemenea complicaţie.

Şeriful părea să înţeleagă foarte bine dilema în care se afla Guthrie.

— Rău cu rău, rău fără rău, spuse el.

Guthrie izbucni în râs. Cuvintele lui rezumau felul în care se desfăşuraseră lucrurile între el şi Caroline încă de la prima lor întâlnire în Bolton. Deşi asta se întâmplase cu doar câteva săptămâni înainte, părea că îl despărţea un secol de zilele acelea senine când totul era cât se poate de limpede.

— Cred că ar fi mai bine să o iau cu mine, spuse Guthrie, stingând ţigara şi împingând scaunul înapoi.

Şeriful Stone se ridică în picioare, îşi aranjă pălăria pe cap şi o porni înaintea lui afară din

birt.

Caroline se arătă extrem de uimită când Charlie o scoase din celulă. Clipi nedumerită spre Guthrie, de parcă era convinsă că avea halucinaţii şi-şi plimbă sacoşa de pânză dintr-o mână într-alta.

Văzând-o, Guthrie se simţi inundat de o tandreţe dureroasă, pe care sperase să n-o mai simtă niciodată. Era prea pătrunzătoare şi-l făcea vulnerabil.

— Eu şi şeriful am hotărât că bieţii contribuabili din Laramie au prea multă bătaie de cap câtă vreme te afli în grija lor, spuse el, făcând efortul să nu arate cât conta ea pentru el.

— Domnul Hayes ţi-a plătit cauţiunea, explică şeriful. Eşti liberă să pleci, dar trebuie să te întorci în Laramie în termen de şaizeci de zile, pentru ca judecătorul să hotărască ce trebuie făcut în privinţa ta.

Gâtul Carolinei se mişcă vizibil când ea înghiţi în sec.

— S-ar putea să ajung totuşi într-o închisoare federală, spuse ea.

Stone dădu din cap cu un aer solemn.

— Da, doamnă.

Privirea lui întâlni ochii lui Guthrie.

— Asta dacă nu reuşiţi să-l aduceţi înapoi pe Flynn. Lucrul acesta ar cântări mult în favoarea ta. De fapt, aş putea retrage toate acuzaţiile, dacă aţi face asta.

Acordul era încheiat la modul cel mai simplu, fără să fie necesară nici măcar o strângere de

mână. Guthrie avea să aducă prizonierul înapoi, iar şeriful avea să uite că ea fusese cea care îl ajutase să evadeze.

Guthrie luă sacoşa din mâna Carolinei, îi puse palma pe spate şi o împinse către uşă.

— Haide, tigroaico. Avem de mers.

Era cât se poate de ciudat, reflectă Caroline, în timp ce mergea alături de Guthrie pe strada întunecoasă, cum răspundea uneori Dumnezeu la rugămintea unui om înainte ca ea să fie rostită, pentru ca alteori să ignore rugăciunile cele mai fierbinţi şi motivele cele mai temeinice.

— Chiar mă iei cu tine? O să te ajut să-l găseşti pe Flynn?

Guthrie pufni într-un râs lipsit de veselie.

— Nu ştiu cât de mult o să-mi fii de ajutor, răspunse el, dar cel puţin o să pot fi cu ochii pe tine.

Tob tropotea mărunt alături de Caroline şi ea îi mângâie blana de pe cap doar ca să se asigure că ieşise cu adevărat din închisoare. Poate că nu va mai trebui să se întoarcă acolo.

— Plecăm în seara asta?

Guthrie încuviinţă din cap.

— O să ne întoarcem în locul unde l-am pierdut pe Flynn şi-o să începem de acolo.

Obrajii Carolinei se aprinseră din pricina amintirii pe care i-o aduseră în minte cuvintele lui Guthrie. Era i generos din partea lui să spună „*Jocul în care l-am pierdut pe Flynn*”, când, în realitate, Caroline fusese cea care răsturnase situaţia.

— Asta o să ne ia toată noaptea, nu-i aşa?

— Probabil, confirmă Guthrie.

El aruncă o privire către cer.

— Este lună în noaptea asta, aşa că o să putem scoate un. Timp bun.

Ajunseră la grajdul cu chirie, unde Guthrie ceru să le fie aduşi caii. Paznicul o cunoştea pe Caroline drept faimoasa prizonieră care-l ajutase pe Seaton Flynn să evadeze, aşa că fu nevoie să-i arate o dovadă de eliberare semnată de şeriful Stone.

Senzaţia de libertate pe care Caroline o simţea în timp ce călărea alături de Guthrie sub razele lunii era atât de puternică încât abia o putea suporta. Şi în niciun caz nu se credea în stare să poată vorbi.

Guthrie părea, la rândul lui, mulţumit să asculte doar zgomotele nopţii, deşi din când în când se trezea fluierând printre dinţi timp de câteva minute. Nici atunci când se opriră să lase caii se să odihnească, Guthrie nu vorbi; părea să se afle într-o stare de maximă concentrare.

Într-un târziu, când luna şi stelele începeau să pălească sub prima lumină a zilei, ajunseră la cascada unde Guthrie avusese ultima confruntare cu Flynn.

— Îmi pare rău, spuse Caroline cu vocea ştrangulată, după ce descălecă şi rămase să privească soarele ce răsărea din spatele munţilor.

Guthrie apucase deja caii de căpăstru să-i ducă spre pârâu, mai jos de cascadă, să-i adape.

— Pentru ce? întrebă el, pe un ton indiferent, când observă că ea venea în urma lui.

— A fost vina mea că l-ai scăpat pe Seaton.

Ea ocoli caii să ajungă în faţa lui Guthrie şi întinse mâna, încercând să-i atingă rana care începea să se vindece cu vârful degetelor.

— Şi tot din vina mea te-ai ales cu asta.

Guthrie o tratã cu unul din zâmbetele lui oblice.

— Ai, într-adevăr darul de a apărea la momentul nepotrivit, recunoscu el, ridicând braţele într-un gest mărinimos. Dar sunt gata să te iert dacă promiţi să nu mai încerci să mă ajuţi.

Caroline începu să râdă.

— Eşti într-adevăr generos.

El îi atinse obrazul cu o mână, apoi se gândi mai bine şi şi-o retrase.

— Adună nişte lemne de foc, spuse el, rupând o creangă şi încercându-i flexibilitatea. O să văd dacă pot prinde câţiva peşti.

Deşi felul în care se îndepărtase brusc de ea o rănise, Caroline înţelese. Exista ceva foarte volatil în relaţia lor, ceva periculos. Flăcările puteau să izbucnească şi să-i transforme în cenuşă în orice clipă, marcându-le sufletele cu cicatrice care puteau să nu se vindece niciodată.

Drumurile lor aveau să se despartă în curând, reflectă Caroline cu tristeţe. El urma să aibă mina şi casa aceea frumoasă pe care plănuia să o construiască

— Şi pe Adabelle.

Se răsuci şi se îndepărtă, mergând orbeşte,

prefăcându-se că umblă după lemne de foc. Încă mai spera că o să-şi găsească surorile, desigur, dar vestul era un spaţiu atât de larg şi ştia că şansele ei erau reduse. În clipa aceea de deznădejde, Caroline se gândi că nu-i mai rămânea nimic pentru viitor decât o viaţă de celibat, pe care urma s-o petreacă învăţându-i carte pe copiii altora.

Se aplecă şi culese o aşchie mare de lemn, pe care o observase fiindcă se împiedicase de ea. Dorinţa ei de a-şi găsi surorile, mereu prezentă în adâncimea sufletului, ca un râu subteran, ţâşni la suprafaţă, înţepându-i inima.

Adună un braţ de lemne, după care se întoarse la tabăra de lângă pârâu. Guthrie adusese deja patru păstrăvi mari pe care-i vânase cu suliţa lui improvizată şi părea mulţumit de sine când mica grămadă de lemne uscate începu să ardă.

Caroline lăsă lemnele din braţe să cadă cu zgomot şi Guthrie o privi îngrijorat. Vocea lui era atât de blândă încât Carolinei îi veni să plângă.

— Ce s-a întâmplat, tigroaico?

Ea se lăsă în genunchi lângă foc, cu degetele de la ambele mâini răsfirate pe pântec. Abia o fracţiune de secundă mai devreme, realizase adevăratele implicaţii ale situaţiei ei.

— Dacă eu… dacă aş fi însărcinată, Guthrie?

El o privi fără să clipească.

— Ne-am căsători.

— Dar nu ne iubim. Mai e şi Adabelle…

Maxilarul lui Guthrie se încleştă.

— Dacă porţi în pântece copilul meu, o să

rezolvăm asta în faţa unui preot. Asta e tot, Caroline.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte!

— Şi eu nu vreau ca vreun copil de-al meu să crească fără tată. Ţi-a întârziat?

Caroline înghiţi în sec şi încercă să facă socoteala, dar până la urmă se încurcă atât de tare încât nu reuşi să-şi aducă aminte când avusese ultima perioadă. Ştia că n-o mai avusese de când îl cunoscuse pe Guthrie.

— Nu ştiu, spuse ea disperată.

Guthrie scoase tigaia din desagă şi o aşeză pe foc, adăugând apoi şi peştele curăţat proaspăt.

— Ce-o să spună Adabelle? Vreau să zic, după ce te însori cu mine?

El îi ocoli privirea.

— N-ar avea prea multe de spus, cred eu. Cel puţin, nu multe cuvinte potrivite pentru o lady.

— Dar n-o să fii niciodată fericit. O să te gândeşti mereu cum ar fi fost dacă te-ai fi însurat cu ea.

În cele din urmă, Guthrie ridică ochii şi Caroline zări cu uimire o sclipire de zâmbet în adâncimile lor.

— Bănuiesc că o să fiu mai tot timpul ocupat să te ţin în frâu. Restul timpului l-am putea petrece făcând dragoste.

Obrajii Carolinei luară foc.

— Oh, dar trebuie să încetăm să mai facem asta.

El zâmbi strâmb.

— Am văzut un foc de ierburi cândva în Kansas – a ras vreo cincizeci de acri de iarbă în jumătate de oră. Mă gândesc că încercarea de a stinge focul acela cu un scuipat şi încercarea de a înceta să mai facem dragoste ar intra în aceeaşi categorie. Atâta vreme cât flăcările au din ce să se hrănească, vor continua să ardă.

Caroline se ridică în picioare şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Toate-s bune şi frumoase – pentru tine. Dar eu sunt aceea care va trebui să îndure ruşinea de a fi conceput un copil în afara căsătoriei. Lucrurile stau puţin altfel pentru o femeie.

— Bărbaţii sunt în secret admiraţi pentru că au făcut o cucerire, de parcă ar fi nu ştiu ce mare realizare, dar femeile sunt dispreţuite şi chiar ostracizate.

Peştele începu să răspândească o aromă plăcută, şi gura Carolinei se umplu de apă, iar stomacul începu să o roadă.

— Oamenii o să-şi bazeze opiniile pe ceea ce crezi tu însăţi despre tine, răspunse Guthrie calm.

Se ridică, uitându-se la ea cu o privire directă şi serioasă.

— Nu eşti ca mama ta, Caroline.

Ea ridică bărbia.

— Ce te face să fii sigur de asta? N-ai cunoscut-o niciodată.

— Poate că nu, dar te cunosc pe tine. Tu n-ai părăsit niciodată pe nimeni de bună voie – nici măcar pe neisprăvitul acela cu care credeai că

vrei să te măriţi. Şi încă te mai frământă faptul că a trebuit să părăseşti trenul acela şi le-ai lăsat pe surorile tale să plece mai departe fără tine.

El se apropie de ea şi-o apucă de umeri cu tandreţe.

— Ele sunt bine, tigroaico. Oriunde ar fi, surorile tale sunt bine.

— Cum poţi să ştii asta? se supără Caroline, deşi voia să-l creadă.

Guthrie zâmbi.

— Fiindcă sunt surorile tale. Părerea mea este că şi ele te caută pe tine. Şi, cu siguranţă, fiecare dintre ele are un bărbat pe care-l scoate din minţi.

— Se arde peştele, spuse Caroline, distrăgându-i atenţia pentru ca el să nu vadă că i se umeziseră ochii.

El se întoarse şi luă tigaia cu priceperea unui expert. Mâncară din farfurii de tablă scoase din desagii lui Guthrie, apoi Caroline spălă vasele în apa râului. După ce termină, se întoarse şi-l văzu pe tovarăşul ei de drum întins pe burtă în iarba deasă, puţin mai departe de norul de stropi împrăştiaţi de cascadă.

Caroline se simţi atrasă spre el de parc-ar fi avut o frânghie legată de talie şi Guthrie ar fi tras de capătul celălalt.

— Guthrie?

El nu ridică bărbia de pe braţe.

— Ce este?

— Nu plecăm?

— Mai târziu. Întâi ne odihnim puţin.

Guthrie se rostogoli pe o parte şi ridică ochii spre ea.

— Vreau numai să te ţin în braţe, spuse el drept răspuns la întrebarea pe care Caroline nu avu curajul s-o rostească.

— Promiţi?

— Da.

Ea îl crezu şi se întinse lângă el în iarbă, care mirosea a curat şi a vară. El îşi petrecu braţul peste talia ei şi o trase lângă el, şi trupurile lor se lipiră ca două linguri din sertarul de tacâmuri al lui Miss Phoebe.

— Dacă Fynn se întoarce să caute răzbunare?

Guthrie pufni în râs.

— La naiba, aş vrea să facă asta, tigroaico. Atunci aş putea să-l înşfac de păr şi să-l târăsc înapoi în Laramie, ca să fie spânzurat. Din păcate, cred că acum se află deja la jumătatea drumului spre Mexico City.

— Doar nu vrei să te duci după Flynn până în Mexic? se minună Caroline.

— M-aş duce după el şi-n iad, răspunse Guthrie. Şi-acum închide ochii – şi mai ales gura – şi încearcă să dormi.

Adormi uşor, fiindcă era epuizată. Peste câteva ore, când se trezi, soarele coborâse spre asfinţit şi Guthrie era din nou ghemuit lângă foc, pregătind de mâncare ceva care mirosea minunat.

Se ridică în capul oaselor şi căscă, simţindu-se, spre surprinderea ei, în siguranţă. Îi părea că locul acela izolat, misterios, le aparţinea numai

lor doi.

— Ce este asta? întrebă ea, adulmecând.

Guthrie zâmbi.

— Iepure.

Caroline întră puţin în pădure, apoi se întoarse la pârâu să se spele pe mâini, după care se pieptănă şi-şi împleti părul. Se aşeză apoi pe o piatră uscată, desculţă, şi se uită la Guthrie care întorcea iepurele într-o frigare improvizată.

— Rămânem aici la noapte?

El ridică privirea spre ea şi o expresie de încântare îi licări în ochi, dar dispăru atât de repede, încât Caroline hotărî că fusese doar o închipuire.

— Da. Flynn e la o distanţă atât de mare înaintea noastră, încât o zi nu mai contează.

Caroline se încruntă.

— Eu nu sunt atât de sigură, spuse ea gânditoare, vârându-şi degetele de la picioare în apa rece a pârâului. Că este aşa de departe în faţa noastră, vreau să spun. Seaton a vorbit serios când a spus că are de gând să te omoare şi să mă ia cu el în Mexic, Guthrie.

El o cercetă cu atenţie timp de câteva minute.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el pe un ton scăzut şi plin de gravitate. Caroline, dacă se întâmplă ceva, să nu duci grija mea. Ai grijă numai să scapi de el, orice-ar fi.

Caroline se cutremură când se gândi că fusese atât de aproape să se mărite cu Seaton Flynn. Avusese într-adevăr de gând să împartă patul cu el şi să-i poarte copiii în pântecul ei.

— Tu singur ai spus-o, răspunse ea, forţându-se să zâmbească. Eu n-am părăsit niciodată pe nimeni de bună voie. Şi n-o să încep cu tine, Guthrie Hayes.

— La dracu', femeie, dacă eu o să-ţi spun să pleci, atunci aşa să faci!

Smulse un băţ din grămada de lemne pe care le adunase pentru foc şi-l azvârli furios. Tob se repezi după nuia, lătrând bucuros. În clipa aceea, Guthrie semăna atât de mult cu un puştan încăpăţânat, încât Caroline zâmbi fără să vrea.

— Ai auzit ce-am spus? se răsti el apropiindu-se de ea.

Caroline ridică ochii spre el, îşi flutură genele şi se strădui să imite accentul lui sudist.

— Da, domnule Hayes, te-am auzit, se alintă ea.

El se încruntă la ea, cu o expresie ameninţătoare ca norii de furtună adunaţi pe cerul de vară, apoi izbucni în râs.

— Jur că atunci când femeile yankeilor îşi iau pruncii în poală, îi învaţă în primul rând cum să vorbească pe nas.

Prefăcându-se jignită, Caroline se ridică de pe piatră.

— Nordicii, domnul meu, nu vorbesc pe nas.

El începu iarăşi să râdă, apoi se apucă de nas cu două degete şi o imită. Cu un aer de superioritate, Caroline făcu o piruetă, de parcă ar fi fost îmbrăcată în rochie de bal, nu într-o pereche de pantaloni bărbăteşti şi cămaşă, apoi

îşi deschise sacoşa.

— Te deranjează că aţi pierdut războiul, spuse ea, scoţându-şi rochia de stambă.

Guthrie o răsuci cu faţa spre el, cu ochii strălucind şi o sărută uşor pe buze.

— N-am pierdut, Miss Caroline, o anunţă el. Am luat numai o pauză, ca să punem la punct planul pentru o nouă campanie.

Caroline îşi propti mâinile în pieptul lui ca să-l ţină la distanţă, fiindcă ştia că cedează farmecului său irezistibil.

— Până faci tu planul acela, generale Lee, mâncarea noastră ajunge scrum.

Guthrie nu-şi dădu osteneala să se uite spre foc.

— Nu este gata încă, spuse el şi buzele lui erau atât de aproape de gura ei, încât ea se înfioră, anticipând sărutul. În timpul de care am nevoie să fac dragoste cu tine, o să fie făcută perfect.

— Ai promis, protestă Caroline fără prea multă convingere.

Mâinile lui se odihneau pe talia ei acum, trăgând-o cu blândeţe în vârtejul senzaţiilor pe care le aştepta de la sărutul lui.

Pe neaşteptate, el o îndepărtă de el.

— Ai dreptate, spuse el pe un ton hotărât. Dacă vrei să fac dragoste cu tine, va trebui să mă rogi.

Apoi se ghemui lângă foc să învârtească iepurele în frigare.

Caroline n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că era extrem de dezamăgită. Intră în

pădure, se dezbrăcă de pantaloni şi cămaşă şi-şi trase grăbită rochia pe ea. Trecu apoi pe lângă Guthrie fără să rostească niciun cuvânt şi se duse să-şi spele hainele în pârâu. Le freca bine, apoi le stoarse şi le aruncă pe o creangă de mesteacăn, să se usuce.

Când iepurele fu gata, Guthrie îl tăie în bucăţi şi-i dădu lui Tob o porţie zdravănă, înainte să o servească pe Caroline.

— N-aş ruga niciodată un bărbat să facă dragoste cu mine, spuse ea, şezând pe şaua lui Guthrie cu farfuria pe genunchi.

Carnea era suculentă şi foarte gustoasă. Guthrie îşi văzu de mâncarea lui în tăcere timp de câteva minute, apoi o luă pe Caroline de mână şi-şi plimbă vârful limbii pe degetele ei, după care îi sărută palma.

— Bineînţeles că n-ai face una ca asta, fu el de acord.

Caroline avu nevoie de timp ca să-şi aducă aminte cu ce anume era el de acord. Când îşi aminti, obrajii îi luară foc.

— Ei da, n-aş face-o, insistă ea.

El rupse o bucată de carne şi i-o plimbă pe buze până ce ea deschise gura. Apoi îi aşeză bucata de carne pe limbă şi trecu uşor cu degetul peste buzele ei.

— Sigur că nu, spuse el.

— Nu mă lua în râs, Guthrie Hayes, îl certă ea, fără prea multă convingere, simţind un val de căldura răspândindu-se în trupul ei, în timp ce nenumărate părţi din corpul ei tânjeau după

atingerea lui. Vorbesc foarte serios!

Guthrie termină de mâncat şi-i aruncă resturile lui Tob, fără să-i dea niciun răspuns. Scoase o batistă din sacoşa Carolinei şi se duse cu ea la pârâu.

Când se întoarse înapoi, îngenunche lângă ea şi-i spălă cu blândeţe faţa şi mâinile. Era un gest simplu, obişnuit, dar o făcu pe Caroline să se înfioare. Privi cuprinsă de o tristeţe dulce cum Guthrie desface pătura şi o întinde lângă foc. După aceea, el îşi azvârli cizmele din picioare şi se apucă să-şi descheie cureaua.

Soarele apusese de mult şi răsărise o lună argintie, care scălda pământul într-o lumină ireală. Guthrie îşi descheie cămaşa şi o aruncă deoparte, apoi îşi scoase pantalonii.

Caroline rămăsese cu ochii ţintă la el, incapabilă să privească în altă parte. Deşi fuseseră intimi mai mult decât o dată, nu-l văzuse niciodată pe Guthrie dezbrăcat şi era extrem de curioasă. Făcu ochii mari când îi văzu bărbăţia ridicându-se în toată splendoarea ei şi simţi o dorinţă atât de puternică să-l atingă, încât fu nevoită să-şi înnoade degetele în poală.

El luă din nou batista şi se duse cu ea la râu. Când se întoarse, i-o întinse Carolinei fără să spună nimic.

Ea rămase cu ochii ţintă la el, uimită de puterea pe care el o avea asupra ei, apoi, cu multă blândeţe, se ’

apucă să-l spele. Când termină, întinse mâinile şi bărbăţia lui se întări fierbinte sub degetele ei.

Îl atinse apoi cu limba, iar el gemu, şi asta era încurajarea de care Caroline avea nevoie. Îl cuprinse cu gura şi se bucură de el fără nicio ruşine, încântată de sunetele care scăpau din gâtul lui..

Dar, într-un târziu, Guthrie o opri. Trăgând-o după el, se duse la pătură şi se întinse pe ea, cu trupul gol sub lumina argintată a lunii. Împinsă de dorinţă, Caroline îngenunche între coapsele lui şi-şi aplecă gura asupra lui, şi coada ei alunecă peste pântecul lui ca o frânghie î de abanos.

Guthrie îşi arcui spatele şi mâinile îi mângâiau umerii şi faţa lui Caroline, îndemnând-o să continue, deşi cuvintele rostite de el o rugau să înceteze.

— Tigroaico, tu – nu înţelegi – nu pot – ooooh, Caroline...

Ea insistă fără milă cu buzele şi cu limba, apoi simţi!

Că el era pe cale să explodeze şi se retrase.

— Roagă-mă, spuse ea, amintindu-şi provocarea lui, promisiunea lui că o s-o facă să-l roage să facă dragoste cu ea.

El gemu şi încremeni sub ea în timp ce Caroline!

Continua să-l excite, dar nu vru să dea curs cererii ei. În schimb, întinse mâinile după ea, îi descheie nasturii de la rochie şi i-o trase în jos, dezvelindu-i sânii. Îi prinse sânii în palmele lui, în timp ce Caroline îl pedepsea, continuând să-l excite, şi degetele lui îi modelară sfârcurile,

pregătindu-le să-l servească. Acum Caroline era cea care gemea, în timp ce senzaţii puternice îi pulsau în sâni revărsându-se apoi ca aurul topit în toate părţile corpului ei.

Guthrie o apucă de talie, o ridică deasupra lui, şi-i prinse cu gura sfârcul întărit al unui sân. Caroline se trezi aşezată pe bărbăţia lui, dar tot nu voia să se declare învinsă.

Guthrie îşi luă mâinile de pe talia ei, îi ridică fusta, apoi găsi feminitatea ei şi o despică folosindu-se de degete.

Caroline se înfioră de atingerea lui, îşi simţi trupul pregătindu-se să-l primească, dar tot refuză să cedeze. În timp ce el îi sugea sânul cu lăcomie, ea întinse mâna să-l mângâie.

El îşi dezlipi gura de sânul ei, gemând.

— Caroline, pentru numele lui…

Ea se aplecă şi-i apucă buza cu dinţii, apoi i-o trase în gura ei, după care îl sărută aşa cum o învăţase el.

Când se desprinse de el, Guthrie era cu respiraţia tăiată.

— Caroline…

Ea alunecă în jos pe pieptul lui, sugerând ceea ce avea de gând să facă.

În acest ultim moment, Guthrie şopti disperat:

— Fă dragoste cu mine.

Caroline fu cuprinsă de exaltare şi se ridică să se fixeze pe trupul lui, apoi îl primi încet în trupul ei. Cu o forţă incredibilă, el o răsturnă brusc şi o pătrunse adânc, cu capul dat pe spate ca un armăsar, în timp ce Caroline îşi plimba palmele

pe pieptul lui gol, pe spate, pe şolduri.

Apoi el strecură o mână între trupurile lor, cu degetele răsfirate pe pântecul ei şi-şi scufundă degetul mare spre mugurele ei ascuns şi-l mângâie. Caroline scăpă un ţipăt de răspuns, iar trupul ei zvelt se arcui sub trupul lui, tremurând, şi el îi puse cealaltă mână pe şolduri, ridicând-o în sus. Nu mai exista acum cale de retragere; fu obligată să simtă plăcerea pe deplin şi ea veni, atât de puternică, devastator de dulce, încât Caroline ţipă prelung, ca o sălbăticiune în pădure.

La ţipătul ei, Guthrie se cutremură, ţipă la rândul lui, gutural, şi se scufundă adânc în ea. Caroline simţi căldura lui revărsându-se în trupul ei şi plăcerea aceasta de nesuportat îi făcu trupul să se arcuiască din nou, iar valul care o inunda fu şi mai devastator ca primul.

Guthrie o apucă de încheietura mâinilor, i le ridică sus deasupra capului şi se aplecă să-i prindă sânii cu gura. Mişcarea aceasta făcu ca bărbăţia lui să-i părăsească trupul aproape complet şi Caroline începu să implore în neştire, în timp ce el o necăjea dăruindu-i puţin câte puţin.

Respirând întretăiat, cu trupul arzând, Caroline înţelese în cele din urmă ce voia el.

— Guthrie, şopti ea, în timp ce el îi modela sfârcurile cu limba. Te rog – fă dragoste cu mine.

Alunecând în forţă, el îi dărui scânteia care aprinse dinamita din trupul ei, făcând-o să scuture sălbatic din cap, căzută pradă unei

explozii de proporţii primitive. Când totul se sfârşi, Caroline rămase zăcând sub trupul lui Guthrie, aproape inconştientă, cu mâinile încleştate pe talia lui.

Se scurse un timp fără ca vreunul dintre ei să spună ceva.

Guthrie aşeză palma lui caldă pe pântecul ei gol, cu un gest posesiv.

— Sper că fiul meu creşte în tine chiar acum, spuse el.

Caroline întoarse capul îndurerată. Abia acum îşi dădea seama că era îndrăgostită de Guthrie Hayes şi că situaţia ei era lipsită de orice speranţă.

— Nu spune asta. Tu o să te însori cu Adabelle. Îi aparţii ei.

El îi apucă bărbia în căuşul palmei şi îi întoarse faţa spre el.

— Caroline…

Un suspin dureros îi străbătu pieptul Carolinei.

— Aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată – aş vrea să nu fi auzit niciodată numele tău!

Guthrie o trase pe Caroline lângă el, lipind-o de trupul lui cald şi puternic, apoi trase cealaltă pătură peste amândoi.

— Sssssst, spuse el, cu buzele lipite de tâmpla ei. Ţi-am spus că o să mă însor cu tine dacă eşti însărcinată.

— Dar nu mă iubeşti, îi aminti ea, sufocată de disperare.

Caroline îi simţi zâmbetul şi îl distinse în vocea lui.

— Poate că nu, tigroaico. Adevărul este că nu ştiu prea bine ce simt pentru tine. Dar prezenţa ta în patul meu în fiecare noapte ar ţine loc de multe.

CAPITOLUL 14

Guthrie o trezi pe Caroline la prima lumină a zorilor. Ea se ridică din pături mormăind şi-şi croi drum până la pârâu, unde-şi dăţi faţa cu apă rece.

Păsările ciripeau în mestecenii de pe malul apei şi aerul era răcoros.

Aveau cafea, constată Caroline când se întoarse la focul de tabără, dar micul dejun consta din pastramă. Aruncă spre Guthrie o privire acuzatoare peste marginea cănii ei.

— Nici iepure? Nici peşte?

Lui Guthrie îi crescuse barba, iar hainele îi erau mototolite, şi Caroline încercă să se resemneze cu gândul că-şi dăruise încă o dată inima unui ticălos.

— Scuze, înălţimea Ta, răspunse el cu o plecăciune ironică. Nu am avut timp să vânez.

Caroline privi în jur la copaci, la cascadă şi la iarba moale, plăcut mirositoare, unde dormiseră împreună în noaptea aceea. În clipele acelea, aproape îşi dorea ca şi Guthrie să poată rămâne acolo pentru totdeauna, să fie doar ei doi şi să trăiască asemenea lui Adam şi Eva în grădină.

— Fiindcă vorbeai de vânătoare, ai cumva idee în ce parte ar fi putut s-o ia Flynn?

Guthrie punea şaua pe calul Carolinei.

— Absolut niciuna, răspunse el, fără să se întoarcă spre ea. Ieri aş fi fost înclinat să cred că a luat-o înspre sud, dar acum mă gândesc că s-ar putea să ai dreptate. Flynn este îndeajuns de nemernic – şi de prost – încât să rămână în teritoriul Wyoming, aşteptând ocazia să pună mâna pe noi amândoi.

Caroline termină de băut cafeaua, după care se duse la pârâu şi spălă ambele căni, apoi le puse la locul lor în desagi. Gândul că Seaton s-ar fi putut afla pe-aproape, la pândă, gata să sară asupra lor, o tulbura. Iar ideea că el ar putea să se atingă de intimitatea ei îi aduse în gură gust de fiere.

— Nu fi atât de speriată, tigroaico, spuse Guthrie, ridicând-o în şa.

Când se uită spre el, Caroline îi văzu privirea hotărâtă şi zâmbetul licărind în ochi.

— N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Caroline întoarse capul. Era evident că lui Guthrie nici nu-i trecea prin gând că el ar putea fi cel care-i făcea rău. Nu trebuia decât să se însoare cu Adabelle Rogers şi s-o aducă să locuiască în Bolton. Atunci Caroline avea să fie obligată s-o întâlnească pe scumpa lui soţie la cumpărături, şi la biserică, şi mai târziu, să-i înveţe carte pe copiii ei la singura şcoală din oraş. Şi fiecare clipă avea să însemne agonie fiindcă, indiferent de voinţa ei, se îndrăgostise cu disperare de Guthrie.

El se aruncă, la rândul lui, în şa, după ce

aruncă spre ea o uitătură curioasă şi porni înainte printre copaci. Caroline îl urmă, sperând că afecţiunea ei pentru el avea să treacă, aşa cum te vindeci de gripă, dar ştia că n-o să întâmple aşa. Ceea ce simţise pentru el era mult mai adânc şi mult mai complicat decât dragostea ei închipuită, prostească, pe care crezuse că o are pentru Seaton Flynn.

Partea cea mai proastă era că nu credea că Guthrie ar fi fost în stare să facă ceva suficient de rău pentru ca ea să înceteze să-l mai iubească. Chiar dacă s-ar fi dovedit că el era un criminal, la fel de rece şi plin de cruzime ca Seaton, Caroline ştia că sentimentele ei n-aveau să se schimbe. Chiar dacă ar fi toată viaţa ei departe de Guthrie Hayes, dragostea ei pentru el ar trăi în inima ei până în ziua când ar înceta să mai bată şi în sufletul ei până la capătul veşniciei.

Se muşcă de buze să nu izbucnească în plâns şi se ţinu cu stoicism în urma lui. Existau, desigur, mari şanse ca ea să aibă deja în pântece copilul lui Guthrie şi asta ar însemna un alt şir de nesfârşite suferinţe. Să se mărite cu Guthrie, când ştia că el şi-ar fi dorit altă femeie, însemna un chin şi mai mare decât acela de a fi nevoită să-i spună *„Bună dimineaţa, doamnă Hayes*” Adabellei în fiecare zi din viaţa ei.

După părerea Carolinei, viitorul era cât se poate de sumbru. Dacă voia să aibă vreo speranţă de a fi cândva fericită, trebuia să părăsească Boltonul pentru totdeauna. Avea să-

şi cumpere singură o verighetă şi să le spună tuturor că rămăsese văduvă, dacă urma să aibă un copil. Da, şi avea să plece direct la Chicago, să viziteze orfelinatele şi agenţiile de adopţie, până ce va găsi persoana care o trimisese pe ea, pe Emma şi Lilly înspre vest, cu trenul de orfani. Poate că cineva de acolo primise vreo scrisoare de la surorile ei sau de la cei care le adoptaseră.

Caroline spera că Guthrie avea dreptate cu privire la Emma şi Lily, spera că şi ele voiau s-o găsească la fel de mult ca ea. Nevoia ei de a-şi găsi surorile nu fusese nicicând mai puternică.

Guthrie şi Caroline merseră toată ziua în tăcere. Guthrie era încordat şi atent. Caroline era dusă pe gânduri şi indiferentă. La ora prânzului, când se opriră să lase caii să se odihnească şi să-şi mănânce raţia de pastramă – de-acum avea senzaţia că mănâncă talpă de pantof sărată – Guthrie o apucă pe Caroline de bărbie şi-şi trecu uşor degetul peste buzele ei.

— De trei ore n-ai scos o vorbă, spuse el. Ce s-a întâmplat, Caroline?

Ea se întrebă ce s-ar întâmplă dacă i-ar spune lui Guthrie că se îndrăgostise de el, dar nu avu curajul să afle. Dacă ar fi fost respinsă, şi ar fi primit mila lui în schimb, ar fi fost mai mult decât ar fi putut suporta.

— Îmi făceam gânduri negre în legătură cu surorile mele, asta-i tot, spuse ea, şi acesta era un adevăr cel puţin parţial. Cred că o să mă întorc în Chicago, după ce-l găsim pe Flynn şi o să încerc să aflu unde au ajuns.

— Se afla în tren cineva care să ţină o evidenţă?

Guthrie întinse mâna şi-i îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr rebelă. Caroline scutură din cap.

— Nu cred. Singura persoană care ne arăta vreun interes era un conducător bătrân şi răutăcios, şi singura lui grijă era să nu-i deranjăm pe ceilalţi pasageri.

Tăcu o clipă şi oftă.

— Eram hotărâtă să ţin minte unde coborau din tren Lily şi Emma, ca să mă întorc să le caut imediat ce-aş fi putut, dar eu am fost aleasă prima.

În ochii verzi ai lui Guthrie apăru un licăr de simpatie şi zâmbetul lui era blând.

— Cum crezi că ar arăta acum? întrebă el şi Caroline îi fu recunoscătoare pentru ocazia de a mai vorbi despre surorile ei. Asta o făcea să se simtă mai aproape de ele.

Îmbrăcată cu pantalonii bărbăteşti şi cămaşa, care erau ţepene şi foarte mototolite după spălare, Caroline se aşează în iarba deasă şi culese o păpădie galbenă. Guthrie şezu alături de ea.

— Lily – era cea mai mică dintre noi trei – avea ochii mari, cafenii şi părul foarte blond. Presupun că încă este blondă. Când era mică, era încăpăţânată şi destul de voluntară, aşa că bănuiesc că este o femeie cu o personalitate bine conturată.

Guthrie zâmbi oblic.

— Încăpăţânată şi voluntară? o tachină el. Sora

ta? Imposibil.

Caroline azvârli cu păpădia în el şi smulse alta.

— Emma era sora mijlocie şi ochii ei sunt de un albastru întunecat. Când am văzut-o ultima oară, părul ei era de culoarea unei monede noi de un penny şi avea cea mai frumoasă voce dintre noi trei. Probabil că acum este foarte frumoasă, are un temperament formidabil şi tendinţa de a acţiona din impuls.

— După descriere, pare a fi rudă de sânge cu tine, îşi dădu Guthrie cu părerea, şi licărirea aceea de zâmbet încă îi jucă în privire.

— Bineînţeles, reflectă Caroline, evitând privirea lui Guthrie, s-ar putea să fie moarte amândouă. Vestul nu este întotdeauna îndurător cu femeile.

— Nu este întotdeauna îndurător nici cu bărbaţii, sublinie Guthrie. Lily şi Emma trăiesc şi sunt bine. Persoanele pe care tocmai le-ai descris fac parte din tagma supravieţuitorilor, Caroline. La fel ca tine.

Caroline oftă.

— Aş vrea să le întreb atât de multe lucruri, spuse ea.

Guthrie se ridică în picioare şi-o trase pe Caroline după el.

— O să ai şansa asta, tigroaico – cu condiţia să-l găsim pe Flynn şi să rămâi afară din închisoare, bineînţeles.

Aluzia aceasta îi întunecă speranţele Carolinei.

— O să mă duci înapoi, să mă predai şerifului Stone, dacă nu-l găsim pe Flynn? întrebă ea cu

seriozitate cercetând faţa lui Guthrie.

El se uită în ochii ei.

— Nu, răspunse el. Dar o să am de grijă să rezolv lucrurile cum trebuie ca să nu fii nevoită să-ţi schimbi numele şi să te ascunzi de lege tot restul vieţii tale. O să-l găsim pe Flynn, Caroline şi atunci lucrurile vor fi iarăşi normale.

— Normale? Lumea Carolinei nu va fi niciodată aceeaşi. Îl lăsă pe Guthrie să o ridice în şa, fiindcă îi plăcea ca el s-o atingă, deşi ar fi negat asta, dac-ar fi întrebat-o cineva. Povesteşte-mi despre Annie, îndrăzni ea în timp ce urcau panta muntelui.

Acum cărarea era destul de largă încât să nu mai fie obligaţi să meargă în şir.

Guthrie oftă şi-şi aranjă pălăria mai bine pe cap.

— Cred că-ţi datorez măcar atât, spuse el, după tot ce s-a întâmplat între noi. Annie a fost soţia mea – m-a aşteptat când am plecat la război şi, când m-am întors acasă, m-am însurat cu ea şi ne-am stabilit în Kansas.

— N-aveam absolut nimic în afară de bucata aceea de pământ, doi cai şi o vacă şi-o căsuţă din chirpici, dar eram fericiţi. Până la venirea iernii, Annie purta deja în pântece copilul nostru.

Stăteam rău cu proviziile, aşa că mi-am pus cizmele în picioare şi am plecat să vânez. Când m-am întors, după căderea serii, focul din vatră era stins şi lampa nu era aprinsă. Am găsit-o pe Annie zăcând în pat…

Se opri şi înghiţi în sec.

— Fusese violată, apoi ştrangulată.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi.

— Oh, Guthrie, îmi pare rău.

— Bărbatul care a făcut asta, continuă el, era un sergent cu care am avut un conflict în timpul războiului, pe când mă aflam în închisoare. Şi-a lăsat insigna de pe chipiul unionist pe pernă ca să ştiu că el a fost.

— C-Ce-ai făcut pe urmă?

În ceea ce o privea, Caroline nu voia să audă şi restul acelei poveşti tragice, dar simţea că Guthrie avea nevoie să o spună până la capăt, acum, că o începuse.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o îngrop pe Annie, spuse el. Mi-au trebuit ore în şir să sap pământul – era îngheţat şi tare ca piatra – dar eram atât de înnebunit de durere încât cred că aveam forţă cât mai mulţi oameni la un loc. După ce mi-am luat rămas-bun de la ea, am plecat numai cu hainele de pe mine, cu puşca şi fotografia lui Annie. Pe urmă i-am luat urma lui Pedlov.

Caroline simţi că i se face frig, deşi după-amiaza de mai era caldă şi însorită.

— Unde l-ai găsit?

— Era în Abilene, usca birturile de băutură. Purta o buclă din părul lui Annie la panglica de la pălărie şi a început să râdă când am răsturnat cu o lovitură de picior masa la care stătea şi i-am spus să-şi scoată pistolul. A spus că mă aranjează el, şi că n-avea de gând să se lase împuşcat pentru asta.

Timp de câteva minute, Guthrie merse în tăcere şi Caroline nu spuse nimic, respectându-i nevoia de a-şi aduna gândurile. Nici măcar nu-şi putea imagina cum trebuia să fie să trăieşti cu o experienţă atât de îngrozitoare în amintire.

Într-un târziu, el începu să vorbească din nou.

— Am îndreptat ţeava puştii către… spre poala lui Pedlov şi i-am spus că nu avea de ales.

Era speriat de-a binelea, dar probabil nu la fel de speriat ca Annie când el o pătrunsese cu forţa şi voiam să-l văd transpirând.

În cele din urmă, ochii lor se întâlniră şi Caroline văzu în privirea lui chinurile pe care le îndurase.

Aşteptă din nou, dorindu-şi să existe o cale pentru a face povara lui mai uşoară. Dar nu putea face altceva decât să asculte.

— Timp de cinci săptămâni, m-am ţinut de urmele lui Pedlov, indiferent unde s-ar fi dus: la târfe, la closet, absolut oriunde. În cele din urmă, n-a mai putu suporta, l-au lăsat nervii şi m-a atacat. Mi-am descărcat puşca în el.

Caroline închise ochii ca să alunge imaginile care i se perindau prin minte din clipa când Guthrie începuse să vorbească.

— Dumnezeule Mare, şopti ea. Te-au arestat?

Guthrie se scărpină în ceafă.

— Să spunem doar că nu mai sunt prea bine venit în partea aceea din Nebraska.

Ea înghiţi în sec.

— Ce l-a făcut pe sergent să te urască aşa de tare? Şi de ce a atacat-o pe Annie în loc să te

atace pe tine?

— Pedlov îi ura pe toţi rebelii. Acolo, în tabăra de prizonieri, însemnau oamenii cu fierul roşu, ca pe vite. Cred că a căpătat o ură specială pentru mine din cauza că am pus la cale o evadare şi probabil că superiorii lui i-au făcut viaţa un iad din cauza asta. Cât despre ce i-a făcut lui Annie, Pedlov nu era un geniu, dar era destul de deştept ca să ştie că nimic din ce mi-ar fi făcut mie nu m-ar fi durut mai mult decât să ştiu că mi-a făcut soţia să sufere. Până în clipa când voi muri, n-o să uit niciodată că mai mult de o oră că n-am fost acolo când Annie a avut nevoie de mine.

Caroline înghiţi forţat de mai multe ori, străduindu-se să nu vomite. Deşi războiul se terminase cu peste zece ani în urmă, aproape că nu putea suporta să-şi aducă aminte de grozăviile pe care le produsese în ambele părţi.

— Ai spus că el… însemna oamenii cu fierul roşu. Sunt sigură că ofiţerii unionişti nu permiteau asemenea brutalităţi.

— Majoritatea lor n-ar fi permis, admise Guthrie întunecat. Dar yankeii aveau nevoie de oamenii lor cei mai buni pe câmpul de luptă, tot la fel ca şi voi. Nu cred că aveau timp să stea de veghe ca să fie siguri că indivizii de teapa lui Pedlov îi tratau bine pe prizonieri.

Guthrie îşi struni calul în vârful unui deal. Dedesubt, într-o vale îngustă, se afla un ciorchine de clădiri dărăpănate, înconjurate de garduri şubrede.

— Ce este acolo? întrebă Caroline încruntată.

— Este o staţie de diligenţă, răspunse Guthrie, pe un ton încurajator. Vom petrece noaptea acolo.

Posibilitatea de a dormi într-un pat adevărat şi de a mânca ceva care nu zăcuse pe fundul desagilor lui Guthrie îi înflăcără spiritul Carolinei.

— Ce-o să le spunem? Vreau să spun despre noi?

— Cât mai puţin posibil, răspunse Guthrie sec, îndemnându-şi calul spre o cărare care ducea jos în vale.

Tob o rupse la fugă înaintea lor, lătrând ca un nebun şi sperie un cârd de găini, care se împrăştiară în toate direcţiile, cârâind.

O femeie solidă ieşi din una dintre clădiri, încă mai furioasă decât găinile, fluturând şorţul şi răcnind. Bietul Tob îşi băgă coada între picioare şi se întoarse în goana mare alături de Caroline şi Guthrie scheunând.

Femeia zâmbi şi-şi netezi fusta de stambă când văzu că soseau musafiri.

— Căutaţi un loc unde să dormiţi la noapte? întrebă ea bucuroasă.

Caroline se îmbujoră la faţă şi îşi întoarse ochii spre Guthrie aşteptând ca el să-i răspundă femeii.

El zâmbi către gazda lor în felul lui ciudat, fermecător şi-şi duse mâna la borul pălăriei lui jerpelite. Oricine s-ar fi uitat la el, reflectă Caroline, l-ar fi luat drept bandit.

— Da, doamnă, spuse el. Am avea nevoie de o

cameră, dacă aveţi una. Şi ne-ar prinde bine o baie.

Femeia îi zâmbi la rândul ei, arătându-şi dinţii, după care spuse:

— Eu sunt Callie O'Shea. Eu administrez localul acesta, împreună cu soţul meu Homer.

Caroline plecă ochii în jos şi nu zise nimic când Guthrie o prezentă ca fiind doamna Hayes.

— Nevasta ta este cu siguranţă foarte timidă, i se adresă Callie lui Guthrie cu voce răsunătoare, în timp ce Homer ieşise afară dintr-un hambar, să se ocupe de caii lor. N-am auzit să scoată vreo vorbă până acum.

Guthrie dezlegă sacoşa Carolinei de la spatele şeii şi făcu cu ochiul către *„nevastă"*.

— După ce mănâncă ceva şi face o baie, n-o s-o mai pot opri din vorbă, spuse el.

Callie începu să râdă cu poftă de gluma lui, după care îi conduse printr-o bucătărie aglomerată, în care se aflau patru mese mari la care se stătea pe bănci de lemn, apoi mai departe, printr-un hol întunecos.

— Cea mai bună cameră din toată casa, spuse ea, deschizând o uşă care scârţâia. Aveţi noroc că aţi ajuns aici înainte de diligenţa de ora patru.

Guthrie aşează sacoşa Carolinei la capătul unui pat sprijinit pe patru picioare, acoperit cu o cuvertură veche, încă viu colorată.

— Cât ne costă? întrebă el, atârnând pălăria de unul din stâlpii de susţinere ai patului.

— Doi dolari, răspunse Callie, uitându-se curioasă la pantalonii şi cămaşa Carolinei, de

parcă atunci le observase. Patru dolari dacă vreţi fiecare câte o baie. Da’ pentru asta trebuie să mergeţi afară. Homer a aranjat o cameră specială pentru baie.

— Facem baie împreună, anunţă Guthrie cu nonşalanţă şi Caroline făcu ochii mari la el.

Guthrie îi întinse lui Callie două monede şi ea plecă, promiţând să pună chiar atunci la încălzit apa pentru baie.

— Şi dacă nu vreau să fac baie împreună cu tine? îl întrebă Caroline pe un ton ofensat cu mâinile în şolduri, când rămăseseră singuri.

El dădu din umeri şi se aşeză pe marginea patului să se descalţe de cizme.

— În cazul acesta, cred că n-o să mai faci baie deloc.

Caroline se uită înspre pat.

— Nu se cuvine să dormim în acelaşi pat, şopti ea.

Guthrie râânji.

— Ipocrito, rosti el. Te-am avut culcată pe iarbă, cu spatele rezemat de un bolovan şi aplecată peste creanga unui copac. Eu cred că este timpul să facem dragoste într-un pat adevărat.

Caroline îşi puse mâinile la piept.

— Vreau să-ţi iei cameră separată sau să dormi în hambar.

El întinse brusc mâna către ea, o apucă de cureaua de la pantaloni şi o smuci, aruncând-o lângă o saltea. Apoi luă mâna de pe talia pantalonilor ei şi o aşeză pe feminitatea ei,

apăsând-o cu neruşinare.

— Vrei să-ţi dovedesc chiar acum că nu vrei deloc asta?

Caroline îşi simţi sfârcurile întărindu-se sub ţesătura cămăşii şi locul unde ţinuse Guthrie mâna deveni dureros şi umed.

— Nu… da… luate-ar naiba, nu ştii?

Guthrie pufni în râs şi se aplecă să-i muşte uşor sfârcul unui sân prin pânza cămăşii, în timp ce îi descheia nasturii de la pantaloni, după care îşi strecură mâna înăuntru.

— Ştii, şopti el, dacă porţi în pântece copilul meu şi ne căsătorim până la urmă, va trebui să faci eforturi şi să fii ceva mai obedientă.

Caroline trase aer în piept, şocată de plăcerea pe care o simţi când el îşi strecură degetele în intimitatea ei, apoi îşi folosi degetul mare, excitând-o cu priceperea unui expert.

Caroline se zbătea neajutorată, având prea mare nevoie de ceea ce îi dădea el ca să se smulgă de lângă el.

Oh, Guthrie… fir-ar să fii…

El începu să râdă când o auzi înjurând şi îi spuse să-şi descheie cămaşa. Oricât ar fi vrut să-i nesocotească porunca, nu se simţi în stare; îşi smulse cămaşa şi-şi dezveli sânii.

Timp de câteva clipe lungi, chinuitoare, Guthrie stătu doar să-i admire, în timp ce degetele lui, o împingeau ritmic pe Caroline către nebunie. Apoi se aplecă şi luă unul din sfârcurile roz în gura lui caldă şi umedă şi începu să-l sugă.

Caroline gemea gutural, în timp ce Guthrie o făcea se se unduiască sub mâna lui din ce în ce mai rapid şi mai puternic. Auzea ca prin vis, un tropot dar nu-şi dădea seama dacă sosea diligenţa sau arcurile de la pat scârţâiau, şi în clipa aceea era prea disperată ca să-i mai pese.

Guthrie o conduse într-un loc luminat şi fierbinte, acoperindu-i gura cu gura lui ca să-i înăbuşe ţipetele, şi, timp de câteva secunde ea fu convinsă că avea să moară de atâta plăcere. Când lumina aceea orbitoare păli şi trupul ei mulţumit rămase nemişcat, Caroline îşi dădu seama că plângea.

Era epuizată din punct de vedere emoţional şi nenumăratele incertitudini ale vieţii sale se strângeau în jurul ei ca lupii pe care numai lumina focului de tabără îi mai ţinea departe.

Cu o tandreţe pe care Caroline nu bănuise că o posedă nici în momentele lui cele mai tandre, Guthrie îi sărută ochii umezi. Apoi, cu multă blândeţe, o dezbrăcă şi o băgă în pat.

— Dormi, spuse el.

Caroline închise ochii şi, când îi deschise din nou, în cameră era întuneric şi-n vatră ardea focul. Ea se ridică brusc în capul oaselor.

— Guthrie!

Nu primi niciun răspuns, deşi auzea râsete dincolo de uşă.

— Guthrie!

Uşa se deschise cu un scârţâit şi silueta lui apăru în prag.

— E-n ordine, tigroaico, spuse el cu blândeţe.

Sunt aici.

Ea înghiţi în sec.

— Am crezut că ai plecat. Am crezut că m-ai părăsit.

El traversă camera şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— N-o să fac asta, tigroaico. Îţi promit.

El aprinse lampa de pe masa pe lângă pat şi răsuci fitilul ca să ardă cu lumină puternică.

— Îţi este foame?

Caroline se simţi caraghioasă fiindcă se comporta astfel, acum că se trezise complet. Cu doar câteva clipe mai înainte, fusese din nou copil, şi mergea către vest într-un tren de orfani, rugându-se să găsească o cale pentru a rămâne alături de surorile ei.

— Da, dacă nu e vorba despre pastramă, răspunse ea.

Guthrie izbucni în râs.

— Callie a făcut plăcintă cu carne de vânat, spuse el.

Carolinei îi lăsă gura apă, dar îngustă ochii şi îl privi bănuitor.

— Cum se face că eşti aşa de atent cu mine, Guthrie?

— Poate că-mi place de tine, răspunse el, ridicând din umeri.

Ea observă abia acum că el se răsese şi că avea hainele şi părul curate.

— Ai făcut baie în apa mea, îl acuză ea.

El zâmbi.

— Ei bine, în cazul acesta, cred că n-ai decât

să faci, la rândul tău, baie în apa mea, replică el. O să-ţi aduc baia după ce mănânci.

— Parcă spunea Callie că trebuie să facem baie afară.

— O să facă o excepţie.

După aceasta, Guthrie se ridică şi ieşi din cameră. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, ţinea în mână o tavă rustică, de lemn, pe care se afla o farfurie, un pahar cu lapte şi tacâmuri.

Caroline întinse nerăbdătoare mâna după tavă, având grijă să ţină aşternutul peste sâni cu cealaltă. Plăcinta lui Callie era fierbinte şi gustoasă, împănată cu morcovi, cu cartofi şi bucăţi mari, delicioase, de carne.

— Probabil că oamenii aceştia cred că sunt o leneşă, spuse Caroline, după ce-şi mai potoli foamea cu câteva bucăţi zdravene de plăcintă şi câteva înghiţituri de lapte.

Guthrie, care stătea la capătul patului, zâmbi.

— Ei cred că eşti o femeie obosită care a petrecut prea mult timp pe drum, răspunse el.

Numai uitându-se la el, Caroline se simţi cuprinsă de o tandreţe periculoasă. Era înspăimântător felul în care el putea s-o înfurie aşa de tare într-o clipă, pentru ca apoi s-o topească în clipa următoare cu zâmbetul lui. Şi mai exista în plus şi acea pasiune incredibilă.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse ea, cu vocea puţin tremurată.

El primi complimentul cu o mişcare aproape imperceptibilă din cap, apoi se ridică de pe pat.

— Mă duc să văd de baia pe care ţi-am promis-o, spuse el.

Caroline îl urmări cu privirea până ieşi din cameră, după care se rezemă de perne. Mâncase plăcinta până la ultima firimitură şi băuse tot laptele. Şi acum, că se odihnise, se simţea mult mai bine.

Trecu aproape jumătate de oră până când Guthrie se întoarse cu cada de baie. Callie venea în urma lui cu două găleţi de apă fierbinte.

Imediat după ce Callie turnă apa în cada de lemn şi ieşi din cameră, Guthrie puse un braţ de lemne pe foc şi se aşeză lângă vatră să fumeze una dintre ţigările acelea subţiri, care-i plăceau atât de mult.

Caroline ştia că ar fi fost pierdere de vreme să-i ceară să plece, aşa că se dădu jos din pat, învelită în cearşaf şi îşi croi drum cu paşi maiestuoşi către mijlocul camerei. Puse picioarele în apa delicios de fierbinte şi se scufundă în cadă, cu cearşaful plutind în jurul ei.

Guthrie zâmbi şi scutură din cap.

— Nu crezi că e puţin cam târziu să fii aşa de timidă?

— Cred că ai dreptate, spuse Caroline, îmbujorându-se şi lăsând ochii în jos, când îşi aminti ce se întâmplase înainte să adoarmă. Lăsă cearşaful să cadă şi arătă cu capul spre sacoşa ei.

— Am o bucată de săpun în sacoşă. Vrei să mi-o dai tu?

El stătu câteva clipe pe gânduri, apoi azvârli

ţigara în foc şi traversă camera să facă ce-l rugase. În loc să se limiteze la a-i da săpunul, însă, el îngenunche lângă cadă şi începu s-o spele pe spate.

Caroline închise ochii şi se bucură de senzaţia aceea extrem de plăcută. Când Guthrie se apucă să o spele mai departe, ea nu protestă. Îl lăsă să o săpunească şi să o spele peste tot, după care se ridică în picioare în lumina caldă, roşiatică, a focului şi îl lăsă să o şteargă.

În clipa când el o ridică în braţe şi o duse în pat, nici prin gând nu-i trecu să reziste. Îl urmări cu privirea când se duse să pună zăvorul pe uşă, după care se întoarse lângă ea, descheindu-şi nasturii de la cămaşă. Până să traverseze camera, îşi dezbrăcase toate hainele.

Dădu aşternutul la o parte şi se urcă în pat lângă Caroline, apoi întinse mâna şi stinse lampa şi camera rămase luminată doar de flăcările focului. Pe urmă se rostogoli deasupra ei, rezemându-se pe coate, ca să n-o strivească. Oftă şi lăsă capul în jos, să o sărute.

Dura atât de puţin, când era vorba de bărbatul acesta, până să aprindă toate simţurile Carolinei. Dezlipindu-şi buzele de gura ei, el coborî mai jos pe trupul ei, oprindu-se să o sărute pe gât, să-i guste fiecare sân, să-i înfioare pântecul. Apoi aşeză picioarele Carolinei pe umerii lui şi Caroline pierdu contactul cu realitatea.

El o iubi pe îndelete, indiferent cât îl îndemna şi implora ea şi, după ce o făcu să-şi arcuiască spatele şi să-l blesteme şi să-l implore alternativ,

o lăsă în jos pe saltea şi pătrunse în ea.

Ea crezuse că nu-i mai rămăsese nimic de dat, dar curând se unduia sălbatic sub trupul lui, umblând cu mâinile în neştire pe spatele şi pe şoldurile lui, cu corpul ud de efortul de a obţine de la el ceva aflat undeva, la îndemâna ei. Când el puse palmele sub şoldurile Carolinei şi o ridică astfel încât să o poată pătrunde în adâncime, trupul ei se undui brusc, explodând sălbatic.

Printre ţipetele ei, înăbuşite de palma lui Guthrie, îl auzi pe el gemând. Când trupul lui deveni rigid, apoi se cutremură violent, ea simţi o dragoste atât de puternică încât fu sigură că inima ei avea să cedeze.

Guthrie se prăbuşi lângă ea, epuizat, cu capul culcat pe sânii ei. Şi ea-l cuprinse cu braţele, cu degetele afundate în părul lui bogat, mirosind a săpun. Vru să rostească „*Te iubesc, Guthrie*”, dar nu avu curajul. Îi era frică de răspunsul lui.

Deodată, după ce-şi mai recăpătă suflarea, el îi luă din nou un sfârc în gură şi ea-l simţi întărindu-se pe trupul ei. Îl întâmpină bucuroasă, câteva minute mai târziu, când el o pătrunse a doua oară.

De data aceasta se împerechează încet, fără disperarea care-i mânase prima oară. Explozia Carolinei se propagă în straturi de plăcere, fiecare treaptă aducându-i pe buze un geamăt scurt de surpriză. Guthrie atinse apogeul mult după ea, gemând răguşit, în timp ce ea îi alinta lobul urechii cu limba.

Perfect mulţumită, Caroline se ghemui strâns

lângă el şi adormi. Când se trezi din nou, focul se stinsese, în cameră era frig şi era singură.

În ciuda asigurărilor lui Guthrie că n-o s-o părăsească, ea se alarmă. Se aruncă grăbită în pantalonii şi cămaşa ei şi se împletici până la uşă.

CAPITOLUL 15

Deşi călca pe cât putea de încet, scândurile scârţâiau sub paşii Carolinei în timp ce-şi croia drum pe holul întunecos, apoi ajunse la colţ şi trase cu ochiul în bucătărie.

Guthrie stătea la una din mesele de lemn, cu un evantai de cărţi în mână şi cu una din ţigările sale subţiri între dinţi. Doi bărbaţi erau aşezaţi la masă cu el, cu spatele la Caroline, cu atenţia concentrată asupra cărţilor din mână. Ea ridică ochii spre ceasul care ticăia pe peretele din spatele lui Guthrie: era aproape miezul nopţii.

Dezgustată, dar, totuşi uşurată că el nu plecase, lăsând-o acolo, Caroline se întoarse în camera lor şi se schimbă cu o cămaşă de noapte din sacoşa ei. Apoi răscoli cenuşa din vatră până dădu de jar. După ce puse câteva bucăţi de lemn pe foc, din stiva de lângă vatră, flăcările izbucniră iarăşi, vesele.

Stătea într-un balansoar, în faţa focului, şi-şi peria părul, când uşa se deschise şi Guthrie intră în încăpere.

— Ai câştigat?

Ea-l auzi râzând, auzi arcurile patului scârţâind

şi zgomotul cizmelor pe care le arunca pe podea.

— Am terminat la egalitate. Asta dacă nu cumva s-ar putea socoti câştig faptul că am aflat că Flynn este în drum spre Cheyenne.

La spusele acestea, Caroline întoarse capul şi se uită la el. Guthrie stătea pe marginea patului şi se descheia la cămaşă, arătând ca un soţ obosit la capătul unei zile lungi.

— Oamenii aceia îl cunosc pe Seaton?

— Au stat de vorbă cu un bărbat care se potrivea descrierii lui, răspunse Guthrie căscând.

Caroline se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi rari către pat. În ciuda tuturor momentelor de intimitate pe care le petrecuse împreună cu bărbatul acesta, tot i se părea ciudat să împartă camera cu el. Nici nu voia să se gândească la ce ar fi spus Miss Phoebe şi Miss Ethel dacă ar fi ştiut.

— Când?

— Ieri, pe drum.

Guthrie se dezbrăcă de restul de haine şi se vârî în pat, apoi se întinse şi-şi puse mâinile sub. Cap.

— Arăţi ca o prinţesă a ţiganilor, cu lumina focului strălucindu-ţi în păr.

Caroline se urcă în pat pe la picioare şi se strecură sub cuvertură, având grijă să nu depăşească partea ei de saltea.

— Când ţi s-a întâmplat ultima dată să întâlneşti o prinţesă a ţiganilor? întrebă ea calmă.

El izbucni în râs, încheind cu un nou căscat.

— Trebuie să recunosc că, de fapt, n-am întâlnit niciodată una, spuse el după câteva clipe, răsucindu-se cu faţa spre ea.

Expresia ochilor săi era solemnă şi tandră, sau cel puţin aşa i se părea Carolinei. Lumina focului putea să-i joace feste.

— O să ajungem în Cheyenne în vreo două zile.

Caroline se răsuci pe spate şi ridică privirea spre tavan, unde umbrele se încrucişau cu fragmente de la lumina focului.

— Presupun că o să-i faci o vizită Adabellei imediat ce vom ajunge acolo, spuse ea, încercând să vorbească de parcă nici nu i-ar fi păsat.

Guthrie îi prinse bărbia în căuşul palmei şi-i întoarse faţa către el.

— Da, Caroline, spuse el. Aşa o să fac.

Ea închise ochii pentru o clipă şi, când îi deschise din nou, îl văzu pe Guthrie uitându-se la ea cu o privire fixă.

— O să-i spun că nu ne putem căsători, spuse el.

Caroline fu sigură că-şi imaginase cuvintele lui.

— Ce-ai spus? întrebă ea, în timp ce un val de căldură îi invada obrajii.

— Am spus că o să o anunţ pe Adabelle că nu mă însor cu ea, răspunse el cu o voce gravă.

Acum el era cel care privea în tavan, ceea ce îi dădu Carolinei posibilitatea să-i cerceteze faţa.

— De ce?

Vocea ei era slabă, nesigură.

El îşi scoase o mână de sub cap şi-şi frecă bărbia proaspăt rasă, cu un aer gânditor.

— Fiindcă trebuie să hotărăsc ce naiba simt pentru tine înainte să mă apuc să promit că-mi voi petrece restul vieţii cu altcineva.

Caroline nu găsi niciun răspuns la vorbele lui. Îi era încă frică să-i spună lui Guthrie că îl iubeşte şi pe urmă, dacă nu-l găseau pe Flynn, era posibil ca ea să-şi petreacă restul zilelor în închisoare, sau să fie spânzurată. Caroline se trase mai aproape de el, mai mult din instinct decât din proprie voinţă, şi îşi puse capul pe umărul lui.

El o înconjură cu braţul şi îşi trecu degetele prin părul ei de câteva ori, după care o lipi strâns de el.

— Caroline, rosti el şoptit, de parcă numele ei ar fi cuprins toate misterele universului pe care un simplu bărbat nu le putea înţelege.

Apoi închise ochii.

După ce lăsă să treacă un timp şi fu sigură că Guthrie adormise, Caroline se ridică într-un cot să se uite la fata lui. Era, într-adevăr, chipeş, dar avea un aer ticălos şi, chiar în somn, gura lui avea un aspect amuzat, de parcă ar fi ştiut el un secret, care-l făcea să râdă, dar pe care nu voia să-l spună.

Cum viitorul era nesigur şi trecutul avusese atâtea momente dificile, cu toată generozitatea şi dragostea pe care le avusese din partea surorilor Maitland, Caroline îşi lăsă mintea să hoinărească într-un timp care n-avea, probabil,

să existe niciodată.

Se imaginã ca soţie a lui Guthrie, trăind într-o casă mare, la marginea oraşului Bolton, purtând în pântecul rotunjit copilul lui. Nu era primul lor copil, ci al doilea – nu, al treilea.

Era iarnă, şi zăpada împodobea tufele de trandafiri pe care Caroline le plantase în primăvară şi forma creste strălucitor de albe pe gardul de scânduri. În timp ce privea afară prin fereastra salonului ei călduros, unde ardea un foc vesel şi în colţul căruia se afla un brad, împodobit de Crăciun, o trăsură din cele despre care citise doar, fără să vadă una, oprea în faţa porţii.

Vizitiul, care purta manta şi o pălărie înaltă, cobora de pe capră şi deschidea portiera. O femeie frumoasă, cu părul arămiu şi ochi albaştri, cobora, ajutată de el, urmată de o blondă graţioasă cu ochi cafenii.

Surorile ei! Caroline se repezea să deschidă uşa fără a mai întârzia să-şi pună şalul pe umeri.

— Lily! striga ea, nespus de fericită, Emma!

Dar, înainte să-şi poată îmbrăţişa surorile, minunata imagine dispăru. Caroline simţi braţul lui Guthrie strângând-o uşor.

— O să le găseşti, promise el pe un ton liniştit, şi Caroline îşi dădu seama că rostise numele cu voce tare.

— Te rog, Doamne, răspunse ea, după care închise ochii.

Dimineaţa, Caroline se ridică în capul oaselor, clipind din ochi, apoi îl văzu pe Guthrie stând în

faţa oglinzii fixate în perete. Avea faţa acoperită cu spumă şi fredona o melodie auzită prin birturi, în timp ce se rădea.

— Ar cam fi timpul să te scoli, tigroaico, o anunţă el vesel, scufundând briciul într-un vas cu apă, după care îndepărtă încă o porţiune de barbă şi spumă.

Caroline se dădu jos din pat şi scotoci în sacoşa ei să scoată fusta-pantalon şi bluza cea albă. Hainele erau mototolite, dar era mai bine cu ele decât cu pantalonii aceia ai ei.

— Nu mi-am dat seama până acum că eşti genul de persoană care se trezeşte vesel dimineaţa, îl critică ea. Şi stai cu spatele, te rog.

Guthrie pufni în râs şi continuă să se radă, în timp ce Caroline încercă să găsească un loc din cameră de unde să nu poată fi văzută în oglindă. Dar nu exista un asemenea loc.

Se întoarse cu spatele şi-şi schimbă cămaşa de noapte cu fusta-pantalon şi bluza cu mare economie de mişcări. I se părea de o importanţă vitală să ţină conversaţia departe de ceea ce se întâmplase între ei.

— De ce crezi că Flynn s-ar duce într-un loc cum e oraşul Cheyenne, când şeriful Stone i-a telegrafiat, probabil, deja şerifului de acolo să fie cu ochii în patru după el?

— De ce s-a dus în Laramie după ce a jefuit diligenţa? replică Guthrie. Lui Flynn îi place să rişte. Şi, bineînţeles, mai există posibilitatea ca el să spere că o să-l urmărim, ca să se poată răzbuna.

Caroline încremeni cu mâinile pe nasturii de la bluză şi se cutremură când îşi aminti de ameninţările lui Seaton. Acolo, la închisoare şi mai pe urmă, când nimerise peste el şi Guthrie, la cascadă, Flynn jurase că o să i-o plătească pentru presupusa ei trădare.

— De unde a ştiut? se întrebă ea, cu voce abia auzită.

Guthrie aruncă apa din vasul în care se răsese afară pe fereastră şi puse altă apă din urciorul de lângă el, apoi se dăţi bine pe faţă înainte de a-i răspunde.

— Era normal să creadă că am avut relaţii intime, având în vedere că am călătorit împreună atâtea zile, spuse el, ţinând în mână un prosop alb din damasc. Chiar dacă Flynn e un ticălos şi un ucigaş, nu înseamnă că e şi prost.

Caroline oftă, scoase peria din sacoşă şi se apucă să-şi pieptene părul. După ce şi-l descurcă, îl împleti şi-l răsuci în vârful capului ca o coroniţă. Apoi, după ce Guthrie ieşi din cameră, folosi apa rămasă în urcior să se spele pe faţă şi pe dinţi.

Callie servea un mic dejun copios cu cârnaţi, ouă şi cartofi prăjiţi când Caroline ieşi din cameră. Deşi în mod normal i-ar fi fost foame, în dimineaţa aceea mirosul de mâncare îi era de-a dreptul nesuferit. Acceptă o cană de cafea şi ieşi afară să o bea, în timp ce Guthrie rămase înăuntru să mănânce.

Tob, care dormise, probabil, pe verandă sau în hambar, deoarece Callie nu putea suferi câinii,

veni în salturi, scheunând. Caroline zâmbi şi îl mângâie pe cap, dar privirea ei era aţintită spre munţii din zare, acoperiţi cu pini, cu brazi şi cu mesteceni, ce păreau să atingă cerul.

Se întrebă dacă Homer şi Callie locuiau aici şi iarna când zăpada atingea probabil, grosimi de zeci de centimetri şi diligenţă nu mai putea să ajungă până la ei.

Uşa hambarului scârţâi şi apăru Homer, un bărbat slab, mărunţel, cu o faţă lunguiaţă şi o expresie de om cumsecade.

— ÎNeaţa, doamnă Hayes, spuse el. Vă simţiţi rău? Nu multă lume ar vrea să piardă ocazia de a mânca ceva gătit de Callie.

Caroline scutură din cap, deşi îi era puţin greaţă. N-avea niciun sens să-l tulbure pe Homer cu bolile ei.

— Mă simt bine, răspunse ea. Am mâncat nişte plăcintă cu vânat aseară şi a fost cea mai bună plăcintă pe care am gustat-o vreodată.

Homer se arătă încântat de complimentele făcute soţiei sale.

— Se pricepe la făcut mâncare, Callie a mea.

Îl bătu uşor pe spate pe Tob.

— Vă place să gătiţi, doamnă?

Ea se gândi la bucătăria ei bine dotată din Bolton. Guthrie păruse să aprecieze favorabil puiul prăjit de ea şi plăcinta.

— Da, răspunse ea. Când am ocazia. Dumneavoastră şi Callie locuiţi aici tot anul?

Spre surprinderea ei, omul încuviinţă din cap.

— Uneori nu vedem alt suflet de om până la

sfârşitul lui aprilie.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, uşa se deschise şi Guthrie ieşi afară. El înclină prietenos din cap către Homer şi-i aruncă nişte resturi lui Tob, care le înghiţi cu lăcomie.

— Gata de plecare? întrebă el şi vocea lui era caldă.

Caroline ştia că se întreba dacă era sau nu însărcinată şi ar fi dat mult să ştie dacă el spera să fie sau să nu fie.

— Oricând vrei, răspunse ea.

Guthrie se întoarse înăuntru şi ieşi din nou, peste câteva minute, cu sacoşa ei. Homer intră în casă, iar Caroline plecă spre hambar împreună cu Guthrie.

— Callie şi Homer rămân înzăpeziţi aici din octombrie până în aprilie, se minună ea. Uneori nu văd o altă fiinţă umană în tot acest timp.

Guthrie ridică din umeri şi deschise uşa de la hambar.

— Pe mine nu m-ar deranja asta, dacă te-aş avea pe tine, împreună cu mâncare şi lemne din belşug.

— N-ai duce dorul partidelor tale de poker?

— Aş putea să joc poker cu tine, răspunse Guthrie, deschizând poarta unui grajd şi fluierând să-şi cheme calul.

Animalul necheză şi apăru imediat.

Caroline puse mâinile pe şa.

— Eu nu ştiu să joc.

Guthrie zâmbi şmechereşte.

— Perfect. Asta înseamnă că ai pierde mult şi,

de fiecare dată, aş pune ca miză o parte din hainele de pe tine.

— Eşti îngrozitor, îl certă Caroline, dar nu exista prea multă convingere în spatele cuvintelor ei şi amândoi ştiau asta.

Guthrie înşeuă armăsarul lui, fluierând o melodie, în timp ce Caroline scoase iapa ei din grajd şi se opri s-o mângâie pe gât. Cincisprezece minute mai târziu, erau din nou în pădure, călări, ţinându-se departe de drumul desfundat pe care trecea diligenţă.

Urcară toată dimineaţa şi, la începutul după-amiezii ajunseră într-un luminiş cu iarbă bogată. Iarba era înaltă şi verde, iar păpădiile, clopoţeii, margaretele, violetele şi crinii sălbatici înconjurau locul acela ca o coroană de flori făcută pentru capul unei prinţese.

— Oh, Guthrie, şopti Caroline, privind în jurul ei cu uimire în timp ce se lăsa să alunece jos din şa. Este atât de frumos – şi când te gândeşti că toată această splendoare doarme sub zăpadă.

El conduse caii către un pârâiaş care cobora bolborosind din vârful muntelui, formând o panglică de argint pentru a completa coroana de flori sălbatice. Când veni înapoi, aduse inevitabila pastramă şi o surpriză – o felie de cozonac învelită într-un celofan.

Caroline fu impresionată de această mică atenţie, oricât de fărâmițată şi strivită arăta ea. Mâinile îi tremurau uşor când le întinse să o primească.

— Mulţumesc, Guthrie.

El zâmbi, aparent încântat.

— Te simţi mai bine?

Ea luă o bucată din delicioasa prăjiturică şi o mestecă încet, savurându-i dulceaţa.

— Mult mai bine, răspunse ea.

Guthrie îi atinse buza, apoi îşi puse degetul pe limbă.

— Lui Annie îi era dimineaţa, spuse el.

Iar Annie fusese însărcinată. Caroline se întristă brusc.

— Nu trebuie să te simţi obligat, dacă este un copil…

— Obligat? se încruntă Guthrie. Sigur că aş fi obligat. Un bărbat nu poate întoarce spatele şi să plece pur şi simplu într-o asemenea situaţie.

— Tatăl meu aşa a făcut, spuse ea. Şi la fel a făcut şi tatăl lui Lily şi tatăl lui Emma.

Guthrie oftă, rupse un colţ din felia de cozonac şi îl băgă în gură.

— Eu nu fac parte din categoria aceea de bărbaţi, tigroaico, şi cu cât mai repede pricepi asta, cu atât mai bine. Eu am principiile mele. Şi unul dintre ele este să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce fac.

Deci ea şi copilul, dacă el exista, ar fi pentru el simple responsabilităţi. Urma să aibă grijă de ei fiindcă aşa era corect, nu din cauza vreunui sentiment prostesc, cum era dragostea.

— Te urăsc, Guthrie Hayes, rosti ea printre dinţi, întorcându-i spatele.

Ea termină prăjitura din două muşcături şi de aceea fu extrem de jenată când el o răsuci cu

faţa spre el şi zâmbi, văzând-o cu obrajii umflaţi ca ai unei veveriţe.

Zâmbetul se transformă în râs, apoi într-un hohot nestăpânit. Roşie la faţă, Caroline mestecă şi înghiţi grăbită.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! ţipă ea, împrăştiind firmituri.

Guthrie respiră adânc de mai multe ori, făcând eforturi să devină serios, dar râsul încă îi mai juca în ochi mult timp după ce încetase să mai râdă.

Enervată, Caroline se aplecă spre o tufă de crini şi culese una dintre florile viu colorate. După câteva clipe, se simţi mai calmă şi tocmai voia să se întoarcă să-i spună ceva lui Guthrie, când văzu şase indieni călare pe cai înşiraţi pe culmea dealului. Erau înarmaţi cu suliţe şi Caroline zări pe piepturile lor un fel de desen tradiţional schiţat cu ceva care semăna foarte tare a sânge.

Înghiţi în sec şi făcu un pas înapoi, după care ţipă ascuţit.

— Guthrie!

El se afla chiar în spatele ei; Caroline se izbi de pieptul lui puternic. El o cuprinse în braţe, iar tonul şi cuvintele lui o liniştiră.

— Îi văd, tigroaico, spuse el, calm, şi ea-i simţi respiraţia caldă lângă ureche. Sunt indieni shoshone şi probabil au ieşit la vânătoare. Şi, dacă nu-i provocăm, cred că n-or să ne deranjeze.

Caroline auzise şi citise despre ce li se

întâmplă femeilor care erau furate de sălbatici şi era de-a dreptul îngrozită.

— Ce anume ar considera ei drept provocare?

Guthrie pufni în râs.

— Câteva gloanţe din pistolul meu, sau orice mişcare bruscă.

El tăcu, apoi fluieră printre dinţi şi Caroline auzi clinchetul de la harnaşamentul calului care se supusese chemării lui.

— Fugim? şopti Caroline, cu ochii ţintă spre indienii care se uitau, la rândul lor, ţintă spre ei.

— Nu, tigroaico, răspunse el din vârful buzelor. Vreau numai să am puşca la îndemână, în caz că o să fie nevoie de ea.

Indianul decorat în culorile cele mai vii şi mai numeroase dădu neobservat pinteni poneiului său şi ceilalţi shoshoni se înşirară în spatele lui.

Guthrie o strânse uşor pe Caroline de braţ, după care îi puse în mână pistolul lui de 45.

— Orice ai face, îi spuse el pe un ton de parcă ar fi cerut un pahar de punci la o petrecere în grădină, nu intra în panică şi nu apăsa pe trăgaci decât dacă ne atacă.

Când călăreţii se apropiară, el păşi alături de Caroline, ţinând puşca lejer în mâini şi afişând un zâmbet prietenos. Îi salută pe noii veniţi cu o înclinare a capului şi, deşi părea cât se poate de liniştit, Caroline îi simţea forţa reţinută. Pentru prima oară înţelese ce adversar de temut putea fi bărbatul acesta.

Primul indian vorbi cu un amestec de cuvinte în parte shoshone, în parte englezeşti şi, spre

marea uimire a Carolinei, Guthrie răspunse în aceeaşi limbă.

Caroline zâmbi către indieni cu o voinţă pe care, de obicei, o păstra pentru atunci când se afla la catedră.

— Ce spune? întrebă ea printre dinţi, când conversaţia încetă pentru un scurt timp.

— Vor câinele, răspunse Guthrie.

— Câinele?

Caroline întoarse capul să-i vadă faţa lui Guthrie, convinsă că el glumea cu ea. Dar ceea ce citise şi ceea ce auzise o convinsese că urma să fie ori scalpată, ori dusă undeva, într-o tabără izolată, să servească drept sclavă.

— De ce l-ar vrea pe Tob?

Guthrie îi dădu un ghiont, apoi continuă să discute cu indianul.

— Presupun că vor să-l pună în frigare pentru cină, răspunse el ceva mai târziu.

Caroline se îngrozi.

— Nul ţipă ea, îngenunchind lângă Tob şi petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

Finea încă pistolul în mâna dreaptă şi-l îndreptă spre degetele lui Guthrie de la picioare.

— Caroline, rosti el calm, dacă mă împuşti în picior, asta n-o să atârne prea mult în favoarea noastră.

Caroline mută pistolul în aşa fel încât Guthrie nu se mai afla într-un pericol iminent.

— N-o să le dau voie să frigă câinele acesta minunat. Ce idee barbară! Când mă gândesc…

Guthrie îi întrerupse tirada pe un ton ferm, dar

prietenos.

— Taci odată, Caroline!

Acum indienii discutau aprins între ei şi, în cele din urmă, conducătorul şirului se uită fix la Caroline, aruncă apoi o uitătură spre Guthrie, scăpă un cuvânt care era probabil o înjurătură, apoi scuipă jos. În clipa următoare, grupul de indieni gonea călare în sus pe deal, în direcţia din care veniseră.

Caroline se ridică încet în picioare.

— Ce s-a întâmplat? De ce au plecat?

Guthrie oftă, puse puşca înapoi în suportul ei şi smulse pistolul din mâna Carolinei cu o mişcare cam bruscă.

— Crede-mă, tigroaico, nu ţi-ar fi plăcut să rămână la cină.

— Vreau să ştiu ce i-a făcut să plece, Guthrie.

El îşi înfipse nervos pistolul la brâu.

— Cred că s-au gândit că am destulă bătaie de cap cu grija unei femei încăpăţânate ca tine şi au hotărât că nu e cazul să mă mai supere şi ei.

Caroline deschise gura, apoi o închise ia loc. Guthrie o ridică în şa şi-i puse frâul în mână.

— Or să se mai întoarcă? îşi făcu ea curaj să întrebe, după ce trecu mai mult timp şi luminişul înflorit rămăsese departe în urma lor.

— Probabil că nu, răspunse Guthrie, în afară de cazul în care n-au noroc la vânătoare, desigur. S-ar putea ca Tob să li se pară, până la urmă, destul de bun, dacă nu găsesc vreo căprioară, două.

— Chiar l-ar mânca?

Gura Carolinei se umplu de acid şi, fiind prea doamnă ca să scuipe, înghiţi.

— Fript în tigaie, pe grătar sau fiert, răspunse Guthrie, mijindu-şi ochii să cerceteze dacă există vreun pericol în zare.

— Ai avut cu ei o discuţie lungă, remarcă ea.

Simţea nevoia să audă sunetul reconfortant al unei voci de om.

— Şi cred că aţi vorbit despre mine.

Guthrie zâmbi spre ea.

— Ai dreptate, tigroaico. Le-am spus că, deşi arăţi destul de bine pe dinafară, pe sub haine eşti plină de bube cu puroi. Indienii au oroare de bolile albilor şi, pe bună dreptate. Când au văzut că pui mâinile pe câine, s-au gândit, probabil, că era şi el contaminat.

Caroline înghiţi din nou.

— A fost o tactică inteligentă, deşi dezgustătoare, aprecie ea.

El duse mâna la borul pălăriei.

— Mulţumesc, doamnă, replică el. Am riscat, sperând că n-or să mă străpungă cu suliţa, pentru ca apoi să te dezbrace ca să se convingă.

Trupul zvelt al Carolinei se cutremură din nou.

— Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, rosti ea zâmbitoare. Unii ar putea fi de părere că mi-ai salvat viaţa.

— Unii, da, aprobă Guthrie şi, cu asta, subiectul fu declarat închis.

Merseră în continuare, urcând din ce în ce mai sus pe munte unde se vedeau, din loc în loc, petice de zăpadă murdară şi vântul sufla rece ca

gheaţa.

Caroline tremura deja când se opriră pentru noapte într-un loc uitat de Dumnezeu, unde erau numai stânci şi unde singurul adăpost vizibil era o peşteră din coasta muntelui. Numai Dumnezeu ştie ce se putea afla înăuntru, vreun animal trezit din hibernare.

Guthrie descălecă, îi dădu frâul Carolinei şi scoase puşca din teaca sa de sub şa. Încărcă arma, după care porni cu paşi hotărâţi înspre peşteră.

Neliniştită, Caroline strigă în urma lui:

— Nu e pe-aici vreo staţie de diligenţă unde am putea înnopta?

Guthrie îi aruncă peste umăr o privire aspră, apoi pătrunse în peşteră. Peste câteva clipe, era din nou afară.

— Nu e nimic înăuntru, spuse el, rezemând puşca de trunchiul unui copac aflat lângă gura peşterei. Adună nişte lemne de foc.

Caroline coborî de pe cal.

— Dacă este vizuina vreunui animal periculos?

Se apropie de Guthrie, care se dezbrăcase de haină şi acum îşi sufleca mânecile.

— Imaginează-ţi, numai ce se va întâmpla dacă se întoarce de la vânătoare şi ne găseşte înăuntru?

Guthrie zâmbi strâmb şi scutură din cap.

— Nu-ţi face griji, tigroaico. Nu există nicio vietate înăuntru, în afară de nişte păienjeni şi câţiva şobolani.

— Îmi faci viaţa grea în mod intenţionat, îl

acuză Caroline cu răceală, cercetând deja împrejurimile cu privirea să găsească lemne potrivite pentru foc.

El ridică din umeri şi dădu din mâini a neputinţă.

— Ţi-am spus că drumul prin sălbăticie nu este potrivit pentru o lady, dar n-ai vrut să mă asculţi.

Caroline îi întoarse spatele şi plecă să-şi vadă de treaba ei, întrebându-se de ce era aşa de supărată. Avea chef să se certe cu Guthrie, să facă scandal.

Când se întoarse la tabără cu primul braţ de crengi şi rădăcini uscate, el scosese şeile şi hamurile de pe cai şi îi priponise să pască. Stătea aşezat pe călcâie ca un indian, cu spatele rezemat de un copac şi muşchii braţului drept i se încordau în timp ce se străduia să ascută un băţ.

Caroline îi trânti lemnele în poală, apoi rămase cu ochii ţintă la el şi cu mâinile puse în şolduri.

— Poftim, spuse ea, folosind un ton provocator.

El puse un băţ şi cuţitul deoparte şi se ridică în picioare. Dar, în loc de furie, în ochii lui se citea o compasiunea blândă, ciudată.

— E-n ordine, Caroline, spuse el. Acum eşti în siguranţă. N-o să-ţi facă nimeni niciun rău.

Ea înţelese abia atunci că luase teama drept furie, începu să plângă încet şi Guthrie o luă în braţe.

Caroline îşi reveni brusc şi suspină.

— E din cauză că am citit cărţile acelea

îngrozitoare. Şi însuşi logodnicul lui Miss Phoebe a fost omorât de un războinic shoshone...

Guthrie îi luă bărbia în palmă.

— Eu o să te apăr, tigroaico, spuse el.

Apoi se aplecă şi o sărută tandru, uşor, pe buze. Contactul acesta era de ajuns ca s-o facă să tânjească după mai mult, şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

El mormăi ceva, după care o împinse de lângă el.

— Mai adu lemne, porunci el, ocolindu-i privirea.

Caroline se simţi ofensată, dar avea mândria ei.

Ridică bărbia şi plecă să mai caute crengi uscate şi coajă uscată de copac. Când veni înapoi, tabăra era instalată şi focul ardea vesel, dar nici Guthrie, nici caii nu se vedeau nicăieri.

La început, vechea teamă a Carolinei, că va fi abandonată, îi săgetă prin minte, dar pe urmă se gândi că el găsise, probabil, un ochi de apă prin apropiere şi dusese caii acolo. Clipi în clipa când auzi trosnetul unei împuşcături, după care lăsă lemnele jos din braţe şi se întoarse în pădure să mai aducă.

De ce era mereu treaba ei să adune lemne de foc, nu ştia. Mai aduse încă trei braţe înainte ca Guthrie să se întoarcă la tabără, cu caii de căpăstru şi cu un vânat în mână. Spre mulţumirea ei, animalul fusese deja jupuit şi curăţat.

Caroline mai era şi-acum supărată fiindcă el o

respinsese mai devreme, aşa că nu scoase o vorbă. Dar ochii lui Guthrie o priveau cu căldură, cu înţelegere şi amuzament, făcând promisiuni pentru noaptea ce urma să vină. El scoase tigaia pe care o purta mereu cu el, laolaltă cu ibricul de cafea şi o cutie plată, în care ţinea boabele şi se apucă să pregătească cina.

Caroline se plimba de colo-colo, încercând să ocolească întrebarea, dar până la urmă tot o puse.

— Nu mă vrei, Guthrie?

El umplu ibricul cu apă din bidon, adăugă boabele de cafea şi îl puse în foc să fiarbă, înainte să ridice ochii spre ea.

— Ba da, tot timpul, răspunse el morocănos, tăind cu pricepere bucăţi de carne, pe care le aşează apoi în tigaie. S-ar putea să te afli într-o situaţie delicată, tigroaico. Şi, dacă e aşa, ai nevoie de mâncare bună, de adăpost şi de odihnă. Ce fel de bărbat aş fi dacă aş petrece ultimele ore de lumină făcând dragoste cu tine, şi te-aş lăsa pe urmă să te culci nemâncată?

Caroline înghiţi în sec. Surorile Maitland fuseseră mereu foarte generoase cu ea, dar nu avusese niciodată ocazia să aibă în preajmă un bărbat care să-i poarte de grijă. Nici măcar Seaton Flynn nu făcuse asta, constată ea acum.

— Probabil că mă socoteşti cam neînfrânată.

El izbucni în râs şi se ridică în picioare, lăsând carnea să se frigă deasupra flăcării scăzute a focului.

— Este o calitate pe care eu o admir la o

femeie, răspunse el, frecându-şi palmele de coapse.

Caroline se simţi extrem de jenată, când se gândi la tot ce făcuse cu bărbatul acesta. Şi avu o senzaţie ascuţită de panică, de parcă simţea că legătura dintre ea şi Guthrie avea să ajungă la capăt în curând. Momentul în care se întâlniseră cu indienii îi sugerase cu câtă uşurinţă puteau fi despărţiţi. Poate că data următoare avea să fie pentru totdeauna.

— Ţine-mă în braţe, spuse ea, tremurând şi Guthrie o lipi de trupul lui.

Ea puse obrazul pe pieptul lui şi-i auzi inima cum bate, puternic şi egal, sub urechea ei. „*Te iubesc, Guthrie Hayes*”, gândi ea, cuprinsă de o tristeţe dulce.

Sentimentul era acelaşi cu sentimentul pe care-l simţise înainte să fie nevoită să le lase pe Emma şi pe Lily în trenul cu orfani.

CAPITOLUL 16

Guthrie o sărută pe Caroline cu multă tandreţe, lăsând-o cu genunchii moi şi cu inima bătând de două ori mai repede decât de obicei. Când se desprinse de ea, mâna lui întârzie sub bărbia ei şi degetul lui aspru îi trecu peste buze.

— O să facem dragoste mai târziu, tigroaico, îi spuse el. După cină. Vreau ca, după ce am început, să nu mă mai opresc decât după ce voi fi total epuizat.

Pielea Carolinei se înfioră. Sfârcurile i se

întăriră pe sub bluză şi se simţea umedă şi caldă, gata pregătită pentru el. Guthrie coborî mâna pe sânul ei şi-l mângâie cu blândeţe, apoi se răsuci pe călcâie, oftând, şi se îndepărtă de ea.

Pe toată durata cinei, Caroline se simţi atât de excitată, încât abia gustă din mâncare.

— Este vreo apă prin apropiere? întrebă ea, după ce îi dădură resturile lui Tob, care aşteptase răbdător, scâncind din când în când.

— La vreo cincizeci de yarzi în spatele copacilor de colo, răspunse Guthrie, arătând direcţia cu capul.

Când ridică ochii spre ea, Caroline îi văzu flacăra din priviri.

Emoţionată ca o mireasă, Caroline îşi smulse ochii de pe el, se ridică în picioare şi scoase săpunul de pe fundul sacoşei ei. Apoi îşi croi drum printre mesteceni, pini şi brazi, auzind susurul pârâului cu mult înainte de a ajunge la el.

Apa era incredibil de rece – Caroline era sigură că o cât de mică scădere a temperaturii ar transforma-o în gheaţă – dar se dezbrăcă şi se spălă bine pe tot corpul. Când se întoarse în tabără, tremura toată şi pielea îi era roşie de frig.

— O să ai noroc dacă n-o să faci pneumonie, o certă Guthrie, dar nu părea furios.

Ochii lui zâmbeau şi colţul gurii era ridicat în unghiul acela care făcea mereu să se contracte un muşchi din adâncul inimii Carolinei. El o înveli

cu o pătură, o luă de mână şi o conduse în peşteră.

Acolo, el făcuse deja un pat din frunze proaspete şi iarbă, pe care le acoperise cu o pătură. Cum focul era aproape, o parte din căldura lui ajungea până la ei, dar Caroline ştiu că nu flacăra lui era cea care o încălzea în timp ce Guthrie îi scotea hainele de pe ea până la ultima.

Când ea rămase goală, el o culcă pe pat şi o acoperi cu o pătură nouă, probabil cumpărată în Laramie, după care se apucă să se dezbrace. Caroline observă că puşca era pusă la îndemână şi, după ce-şi dădu centura jos, Guthrie puse şi pistolul aproape.

Lumina focului dansa pe pielea lui, dându-i o frumuseţe sălbatică; el se întinse lângă ea şi aroma de iarbă şi frunze strivite se suprapuse cu mirosul lui, un amestec puternic masculin de mosc, aer proaspăt şi sudoare.

Cu o mână, el îi despleti părul Carolinei, apoi i-l pieptănă cu degetele răsfirate şi-n tot acest timp, nu-şi dezlipi ochii de ochii ei.

Noaptea părea fermecată şi vocea Carolinei sună răguşit, fiindcă emoţia îi strangulase gâtul.

— O să ajungem în Cheyenne mâine? reuşi ea să întrebe şi constată, umilită, că lacrimile i se adunaseră în gene.

Voia să-l găsească pe Flynn şi să limpezească lucrurile cu legea, dar, totodată, ura gândul că urma să-l împartă din nou pe Guthrie cu lumea.

El îi atinse buzele cu buzele lui.

— Poimâine, dacă nu ne întârzie vreun necaz.

Guthrie o sărută pe pleoape, după care gura lui îi atinse obrazul, ud de lacrimile ei. Vocea lui deveni guturală, ca un murmur răguşit.

— Dacă n-ar fi apărut indienii, ţi-aş fi făcut un pat din flori sălbatice şi te-aş fi iubit atunci şi acolo.

Caroline îi prinse buza între dinţi şi o muşcă uşor.

— Ummmm. Ai suflet de poet, Guthrie Hayes, deşi nimeni n-ar bănui când se uită la tine.

El pufni în râs.

— Asta a fost o insultă sau un compliment?

— Tu hotărăşti.

Zâmbind ispititor, ea-şi puse braţele pe după gâtul lui, numai ca el să o poată prinde de încheieturi şi să i le apese pe pătură, mult deasupra capului. Mişcarea îi împinse sânii în sus, total vulnerabili, cu sfârcurile zvâcnind către Guthrie, care se aplecă să-i guste cu un geamăt de plăcere.

Caroline se arcui de spate şi suspină uşor. Mâna lui Guthrie coborî de sub sânii ei pe coapse, îndemnând-o să le despartă.

Ea se supuse, tremurând şi respiraţia i se tăie când el o cuprinse cu mâna, plin de îndrăzneală. Apoi, brusc, el îşi alunecă degetele în trupul ei, în timp ce podul palmei o mângâia ritmic, făcând-o să respire sacadat şi să-şi unduiască şoldurile.

Ea-i suspină numele, prea disperată să mai aştepte, prea mult dorind contactul cel mai

intim. Probabil că şi el simţea aceeaşi dorinţă, fiindcă se ridică deasupra ei şi o pătrunse adânc.

Caroline ţipă triumfător şi-şi ridică şoldurile să-l primească, rătăcind cu mâinile în neştire pe spatele lui. Dragostea lor fu rapidă şi încrâncenată, încheindu-se cu coliziunea dezastruoasă a două universuri şi strigătele lor de eliberare se pierdură în liniştea profundă din jur.

La mult timp după ce se prăbuşiseră epuizaţi în patul lor, cu trupurile încleştate încă, Guthrie ridică faţa de pe gâtul Carolinei şi şopti întretăiat:

— Dacă o ţinem tot aşa, tigroaico, o să mor de tânăr.

Ea-l sărută pe pieptul umed, acoperit de păr.

— Tânăr, dar fericit, îl tachină ea.

El pufni în râs şi o numi într-un fel care, în alte circumstanţe, ar fi fost o insultă, după care se aplecă din nou peste gura ei şi minunata bătălie începu de la capăt. Era aproape dimineaţă când rămaseră fără vlagă şi fără pasiune şi se lăsară pradă somnului.

Caroline fu trezită de Tob, care o lingea pe faţă. Îl împinse, morocănoasă, şi se ridică în capul oaselor, ţinând pătura cu o mână, să-şi acopere sânii. Guthrie nu mai era în pat, dar îl putea auzi fluierând undeva prin apropiere.

Amintindu-şi de noaptea care trecuse, Caroline fu cuprinsă de remuşcări şi smulse, nervoasă, hainele de pe podeaua peşterii, apoi se îmbrăcă pe sub pătură.

— S-ar zice că sunt tot mai versată, mormăi ea pentru sine, în timp ce se smulgea din pături şi se ridica în picioare.

Guthrie pregătea ceva de mâncare pe foc şi, ridicând ochii, zâmbi când o văzu pe Caroline apropiindu-se de el.

— Nu spune nimic, o avertiză el, bine-dispus, apoi turnă cafea într-o cană şi i-o întinse. Bea asta şi ţine-ţi gândurile pentru tine până ce reuşeşti să fii politicoasă.

Caroline luă cana din mâinile lui şi o duse la gură, întrebându-se cum de era posibil să fie fermecată de felul în care o iubea Guthrie noaptea şi, să regrete totul atât de profund la lumina zilei. Sorbi cu zgomot şi privi curioasă înspre bărbatul acela care era minunea şi nenorocirea ei, în acelaşi timp.

El aşează bucăţile ce păreau a fi peşti cu o spatulă improvizată pe două farfurii de tablă şi îi întinse una Carolinei. Ea o luă, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, păşind apăsat, după care se aşeză pe un trunchi de mesteacăn căzut la pământ.

Guthrie rămase acolo unde era şi-şi mâncă porţia în tăcere. După ce termină de mâncat, el îşi spălă farfuria şi furculiţa cu apă din bidon şi le puse la loc în desagi.

Caroline, căreia îi era greaţă, ciuguli din peşte, plimbându-l de colo-colo prin farfurie. Se simţi uşurată când, în cele din urmă, Guthrie veni şi îi luă farfuria din poală, îi dădu resturile lui Tob şi, după ce spălă ustensilele, le puse la locul lor.

Guthrie înşeuă caii, iar Caroline îşi termină cafeaua de băut şi scutură păturile.

Mai târziu în dimineaţa aceea, zăriră din nou grupul de indieni Shoshone pe care-i întâlniseră mai înainte. Din fericire, indienii păstrară distanţa, dar Caroline încă mai simţi fiori reci pe şira spinării mult timp după ce pieile roşii dispăruseră din vedere.

Pe măsură ce Caroline şi Guthrie urcau pe munte mai sus, aerul era tot mai rece şi tot mai greu de respirat. Când ajunseră la trecătoarea pe care o căuta Guthrie, Caroline nu ştia dacă se se bucure sau să se întristeze.

Urmau să ajungă curând în Cheyenne şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, aveau să-l prindă pe Flynn şi să-l predea autorităţilor. După aceea, nu mai exista niciun motiv pentru Guthrie să rămână alături de Caroline – în afară de cazul în care ea i-ar mărturisi cu sinceritate că purta în pântece copilul lui.

Ea oftă, în timp ce iapa ei păşea răbdătoare în spatele lui Tob şi al calului lui Guthrie pe cărarea stâncoasă. Piscuri cu căciuli albe se ridicau pe o parte şi de alta, şi din loc în loc, încă mai zăceau petice de zăpadă.

Se opriră în jurul prânzului pentru nelipsita porţie de pastramă. Caroline nici n-o mai gustă – şi ceva special păstrat de Guthrie ca surpriză – o bucată de pâine albă, făcută de Callie, învelită în pânză.

Caroline smulse nerăbdătoare porţia ei din mâna lui Guthrie şi el zâmbi ciudat spre ea.

— Imediat ce ajungem în Cheyenne, spuse el, o să te tratez cu o cină adevărată.

Cum Caroline scăpase de senzaţia de greaţă şi trecuse peste momentul de tristeţe, zâmbi spre el.

— Cred că eu ar trebui să plătesc, fiindcă nu am fi ajuns aici dacă n-aş fi fost eu.

Zâmbetul lui Guthrie se topi şi el se încruntă.

— Caroline, spuse el, punându-şi mâinile în şolduri, eu sunt bărbatul şi tu eşti femeia. Asta înseamnă că eu o să plătesc.

Carolinei îi plăcea pâinea făcută de Callie, care era doar puţin uscată şi nu prea avea chef de ceartă.

— Asta e o prostie, spuse ea amuzată. Dacă nu m-ai fi cunoscut pe mine, nici n-ai fi aici. Ai fi acasă, în Bolton şi ai munci în mină. De ce să plăteşti tu tot timpul, când călătoria aceasta n-a fost deloc ideea ta?

El oftă şi-şi masă ceafa cu o mişcare exasperată.

— Ţi-am spus deja. Eu sunt bărbatul. Eu plătesc, eu dau ordinele şi eu iau hotărârile.

Deodată, conversaţia nu mai era deloc amuzantă.

— La stai puţin, îl întrerupse Caroline, terminând de mâncat pâinea şi scuturându-şi palmele de firimituri. Nu suntem căsătoriţi, domnule Hayes, şi chiar de-am fi, nu ţi-aş permite, cu siguranţă, să comanzi tu în toate!

Guthrie era acum faţă în faţă cu Caroline, aproape nas în nas cu ea. O împunse cu degetul

în piept.

— Dacă porţi în pântece copilul meu, vei fi soţia mea.

— Vrei să spui că n-am de ales? se răsti Caroline, cu vârfurile pantofilor lipite de vârfurile cizmelor lui Guthrie.

El stătu o clipă pe gânduri.

— Chiar aşa, rosti el cu hotărâre.

Caroline miji ochii şi se aplecă spre el. El se încruntă la Caroline, dar ea nu bătu în retragere.

— Ei bine, dacă aşa ai de gând să te comporţi ca soţ, n-o să mă mărit în niciun caz cu tine.

— Ce vorbeşti? răcni Guthrie. Dacă tu crezi că o să creşti copilul meu fără mine, eşti nebună. Un copil este cel mai important lucru pe care îl poate face un bărbat şi, pe Dumnezeul meu, n-o să te las să faci din copilul acesta un sclifosit de dascăl!

— Ce e rău în a fi dascăl? răcni Caroline, la rândul ei, dar tonului ei îi lipsea oarecum convingerea, din cauza a ceva ce spusese Guthrie.

„Un copil este cel mai important lucru pe care îl poate face un bărbat". Nu întâlnise şi nu citise niciodată despre un bărbat care să gândească în felul acesta.

Acum, degetul lui Guthrie împungea pieptul lui, în loc de pieptul Carolinei.

— Fiul meu o să mă ajute să conduc compania mea minieră.

Caroline arcui o sprânceană.

— Şi dacă fiul tău o să fie o fiică? Şi dacă nu

există niciun copil?

Guthrie rămase o clipă tăcut şi arăta de parcă fusese pălmuit sau călcat pe degetul de la picior. Dar, după o clipă, îşi reveni.

— Oricum, n-aş vrea ca vreuna din fiicele mele să ajungă să predea la şcoală. Iar dacă nu există niciun copil, tigroaico, înseamnă că n-o să mai avem nicio problemă, fiindcă n-o să ne căsătorim.

Fu rândul Carolinei să fie şocată, deşi nu-şi putea da seama de ce o surprindea afirmaţia lui.

El spusese destul de clar că singurul motiv pentru care era cât de cât interesat să se însoare cu Caroline era acela de a-i da copilului său un nume.

— Oh, spuse ea încet şi făcu un pas înapoi.

Guthrie câştigase runda aceea şi ea spera că era încântat de victorie. Când se răsuci să plece, cu intenţia de a încăleca din nou pe iapa ei şi a porni întins către Cheyenne, el întinde mâna şi o apucă de braţ.

Strânsoarea lui era fermă, dar nu dureroasă.

— Îmi pare rău, spuse el cu voce guturală. N-ar fi trebuit să ridic tonul la tine.

Caroline fu încă o dată surprinsă. Ce enigmă era bărbatul acesta, care-i dădea porunci dictatoriale într-o clipă, pentru ca apoi să se scuze fiindcă ţipase la ea. În plus, încă nu uitase convingerea lui că a da viaţă unui copil era lucrul cel mai important pe care-l putea face un bărbat.

Aşa confuză cum era, Caroline fu pe-aproape

să-i spună că nu tonul lui o rănise, dar nu reuşi s-o facă. Nu putea să-l lase să vadă cât de mult o durea faptul că el nu se gândea să se însoare cu ea decât dacă era forţat s-o facă de unul dintre principiile lui morale.

— Dă-mi drumul, spuse ea şi Guthrie îi mai făcu o surpriză.

Se supuse imediat.

Încălecară pe cai şi merseră în tăcere, fără să spună nimic până ce ajunseră pe marginea canionului, de unde priviră în jos şi zăriră o cabană mică de lemn, cuibărită între pini, brazi şi mesteceni, din coşul căreia se ridicau în sus fuioare de fum. Mai era acolo un hambar şi o fântână şi începuturile unei grădini de zarzavat, împrejmuită cu grijă cu un gard de sârmă împletită. Câteva oi şi vite păşteau împreună pe o pajişte înverzită din apropiere.

În faţa cabanei, doi cai înşeuaţi, unul pătat, unul roşcat, aşteptau răbdători. Totul părea atât de senin, iar Caroline îşi dorea să stea de vorbă şi cu altcineva în afară de Guthrie, dar când vru să pornească în jos pe pantă, el întinse mâna şi apucă frâul calului ei, oprind-o.

— Stai liniştită, porunci el şi, chiar şi Tob, care, în mod normal ar fi lătrat, tăcu.

Hohote de râs aspru urcau până la ei pe panta acoperită cu păpădii şi Caroline se încruntă când îşi dădu seama că uşa cabanei era deschisă. Era ciudat, fiindcă cele mai multe femei aveau grijă să nu lase muştele să între în casă. Iar în casa aceea locuia cu siguranţă o femeie; Caroline

vedea rochii puse la uscat pe o frânghie.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

Guthrie scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar ceva nu este în ordine.

Abia terminase de vorbit când se auzi ţipătul unei femei şi apoi două focuri de armă. Caii nechezară şi scuturară din cap, speriaţi de zgomot.

Caroline trase brusc aer în piept şi-şi duse mâna la gât, chinuită de spaimă.

Guthrie scoase puşca din teaca de sub şaua lui şi o încărcă. Apoi porunci, fără să privească spre Caroline:

— Stai aici.

Caroline rămase încremenită în şa, privind în urma lui Guthrie, care cobora panta grăbit. Se auziră din nou; hohote de râs bărbătesc în cabană, apoi femeia ţipă din nou.

Caroline strânse pleoapele şi se rugă. *„Dumnezeule, ajut-o pe biata femeie. Şi, te rog, nu lăsa ca Guthrie să păţească ceva”.*

Guthrie descălecă aproape din mers. Se strecură în fugă prin iarba înaltă până la cabană, strângând puşca în mâini.

Ajungând la uşă, o dădu de perete cu o lovitură de picior.

Imediat se auzi o împuşcătură venită dinăuntru şi Caroline văzu îngrozită cum Guthrie se împletici şi căzu. Fusese lovit!

La naiba cu avertismentul lui; Caroline se năpustise deja în galop la vale, când Guthrie se ridică din nou în picioare, îndreptă puşca spre

uşa cabanei, şi trase două focuri. Caii nervoşi ai tâlharilor tresăriră şi o rupseră la fugă.

Ea atinse pământul fugind sau, mai bine zis, împleticindu-se, cu panglicile din coadă zburând în urma ei.

— Guthrie! ţipă ea.

Acum, că era mai aproape, putea să vadă pata de sânge care se lărgea să-i cuprindă tot pieptul de la cămaşă.

— La dracu', strigă el aspru, stai acolo!

Caroline nu dădu nicio atenţie spusele lui şi, când el păşi cu precauţie în cabană, ea era chiar în spatele lui.

Doi bărbaţi zăceau morţi pe podeaua goală de lemn, în timp ce o femeie blondă, cam de vârsta Carolinei, stătea ghemuită într-un colţ, lângă vatra focului. Partea din faţă a rochiei ei simple de stambă era sfâşiată şi ea se uita la Guthrie cu ochi mari şi goi.

Caroline păşi peste trupurile moarte ale tâlharilor ca să ajungă la femeie şi îngenunche lângă ea.

— E-n ordine acum, spuse ea cu blândeţe, punându-şi braţul pe după umerii ei firavi, tremurători. Noi n-o să-ţi facem niciun rău.

Guthrie puse puşca jos. Apăsându-şi o mână pe umărul rănit, el se uită în jos la cei pe care îi omorâse cu o expresie pe care Caroline nu i-o putu descifra. Ea ştia destul de bine că nu era pentru prima dată când el lua viaţa unui om.

O bătu uşor pe mână pe femeia care nu spunea nimic şi se ridică în picioare.

— Lasă-mă să mă uit la rana aceea, îi zise ea lui Guthrie.

Se uită la ea cu o privire ciudată, rătăcită, timp de câteva clipe, de parcă n-ar fi recunoscut-o, apoi se clătină aproape imperceptibil pe picioare. Caroline se repezi spre el şi-l apucă de umeri şi mâinile i se pătară de sânge.

El o împinse cu un aer absent, apucă unul dintre cadavre de guler şi-l târî afară. Abia după ce făcu la fel şi cu celălalt cadavru, intră, împleticindu-se, înapoi în cabană. Era îngrozitor de palid şi Caroline se temu să nu fie pierdut prea mult sânge ca să poată supravieţui.

Trase un scaun de la masa de stejar în mijlocul camerei şi-l forţă să se aşeze pe el. Muşcându-se de buză, ea îi descheie cămaşa şi o dădu la o parte de pe piept.

La vederea rănii sfâşiate, se clătină pe picioare şi simţi un nod în gât. Caroline înghiţi cu greutate şi închise pentru o secundă ochii, rugându-se să capete putere. Apoi, cu gesturi hotărâte, se întoarse către femeia care se ridicase din colţul cabanei şi stătea cu mâinile apăsate pe gură.

Uitându-se spre ea, Caroline ştiu că ea ţipa în tăcere, dar nu avea acum timp s-o liniştească. Guthrie sângera şi era în pericol de moarte.

— Îmi trebuie apă fiartă, îi spuse Caroline gazdei, cu o voce calmă şi fermă.

Apoi se forţă să-şi concentreze atenţia spre rană.

— Şi nişte whisky, dacă ai, şi un cuţit bine

ascuţit. Şi nişte pânză curată pentru bandaje.

Cu mişcări înţepenite, femeia luă o găleată veche de tablă şi ieşi afară.

Caroline se aplecă să se uite în ochii lui Guthrie, ţinându-i faţa în palme. El era doar pe jumătate conştient şi ea era sigură că nu o recunoştea.

— Fă bine şi rezistă, Guthrie Hayes, porunci ea, luptându-se să-şi reţină lacrimile de frustrare şi teamă. Nu cumva să îndrăzneşti să mori acum. Dacă faci asta, o să-mi petrec tot restul zilelor în închisoare, iar Flynn o să scape bine-mersi!

El zâmbi prosteşte, deşi Caroline era sigură că el habar n-avea ce spusese ea şi îl sărută apăsat pe frunte înainte să se îndrepte de spate şi să înceapă să se uite prin cabană după lucrurile de care avea nevoie. Nu se putea baza pe stăpâna casei; biata femeie era în pragul unei crize.

Dar aceasta se întoarse cu găleata, puse un vas mare pe sobă şi turnă apă în el. Apoi deschise uşa de la sobă şi puse lemne pe foc.

— Mă cheamă Penny Everett, spuse ea.

Avea o voce deosebită, melodioasă.

— Eu sunt Caroline Chalmers, răspunse Caroline cu gândul în altă parte.

Găsise un prosop de vase curat şi-şi dădea osteneala să oprească sângele care se scurgea din rana lui Guthrie.

— Şi acesta este domnul Hayes… prietenul meu.

Imediat ce apa se încălzise pe sobă, Penny

aduse un cuţit şi-l ascuţi pe o piatră.

— Nu-l lăsa să cadă, spuse Caroline câteva clipe mai târziu şi, în timp ce Penny rămase să-l ţină pe Guthrie pe scaun, ea ieşi să-şi aducă sacoşa

Când apa dădu în clocot, se spălă pe mâini cu săpunul ei, apoi aprinse lampa cu cherosen, o puse în mijlocul mesei şi ţinu lama cuţitului la flacăra ei.

— O să am nevoie şi de un ac şi aţă, mai spuse ea, trăgând lampa aproape şi aplecându-se să cerceteze rana cu degetul.

Când îl atinse, Guthrie tresări şi Carolinei i se umplură ochii de lacrimi. Clipi grăbită să le alunge, dar, în interiorul ei, plângea.

Operaţia fu de durată, dureroasă şi însângerată, dar Caroline reuşi să găsească glontele şi să-l aducă la suprafaţă. Imediat după aceea, turnă whisky pe un alt prosop curat şi presă rana, folosindu-l drept compresă.

Penny, care arăta de parcă era gata să leşine, pregătise deja acul şi un fir lung de aţă albă. Privi apoi, ţinându-se strâns de spătarul scaunului, cum Caroline ţine acul în flacăra lămpii, aşa cum făcuse şi cu cuţitul, după care puse aţă în el cu degetele mânjite de sânge.

Cu multă grijă, Caroline se apucă să coasă rana şi, de fiecare dată când acul pătrundea în carnea lui Guthrie, ea simţea înţepătura în carnea ei. Fiecare geamăt de-al lui o sfâşia ca dinţii unui animal.

Când ajunse la capătul acestei misiuni

chinuitoare, Penny avea pregătit pentru ea un vas mare cu apă fierbinte. Plină de recunoştinţă, Caroline se spălă pe mâini şi pe braţe până ce le albi din nou. Apoi spălă umărul lui Guthrie, îl şterse cu whisky şi-l bandajă cu fâşii rupte dintr-un cearşaf.

Caroline şi Penny îl mutară împreună pe Guthrie pe singurul pat de care dispunea cabana. Cât timp Caroline îi netezi părul pe frunte şi-i şopti cuvinte de alinare, Penny îi trase cizmele din picioare şi-l acoperi cu o cuvertură colorată, scoasă din cufărul aflat în colţul opus al încăperii.

Cafeaua era pusă la fiert şi, în timp ce Penny rămase să cureţe masa, Caroline ieşi afară să respire puţin aer proaspăt.

Dar, când ieşi, dădu cu ochii de cei doi tâlhari morţi, care zăceau aliniaţi, unul lângă altul, pe pământ, cu trupurile acoperite de sânge, în parte al lor, în parte al lui Guthrie. I se făcu rău şi intră grăbită înapoi în cabană, după care, nu numai că închise uşa, dar puse şi zăvorul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, lăsându-se să cadă pe un scaun de lângă masă, după care întinse o mână după cana de cafea şi una după sticla de whisky.

Penny se aşeză alături de ea, şi îşi adăugă o porţie generoasă de whisky în cafea, împreună cu zahăr din belşug.

— Soţul meu a plecat să-l ajute pe un vecin să-şi construiască un hambar nou. Bărbaţii aceia doi au apărut azi-dimineaţă, cam la vreo oră

după plecarea lui. Ziceau că nu vor decât să-şi adape caii.

Făcu o pauză, trase aer în piept, apoi îl slobozi cu greutate.

— Aşa au şi făcut. Dar apoi au izbit cu piciorul în uşa de la cabană şi… şi au intrat după mine.

Caroline întinse mâna şi o aşează peste mâna lui Penny, încurajând-o tacit să continue când se simţea pregătită.

— M-au îmbrâncit peste masă şi m-au ţinut acolo.

Ochii lui Penny se umplură de lacrimi.

— Şi… şi mi-au ridicat fusta.

Caroline o strânse uşor de mână.

Penny începu să suspine, aparent necăjită pentru corsajul rupt al rochiei.

— M-au pipăit peste tot. Unul dintre ei a pus… a făcut ceva îngrozitor. Mi-a fost atât de frică, încât am crezut că o să mor. Pe urmă, a venit prietenul tău şi s-au împuşcat…

— E-n ordine, Penny. Acum s-a terminat.

— Nu este în ordine! se tângui tânăra femeie: William al meu n-o să mă mai vrea acum!

Se smulse de pe scaun, cuprinzându-şi umerii cu braţele, cu privirile rătăcite de repulsie şi groază.

— O baie! Trebuie să fac o baie fierbinte, fierbinte!

Caroline se ridică în picioare, o luă pe Penny pe după umeri şi o împinse cu blândeţe înapoi pe scaun.

— Stai liniştită aici şi bea-ţi cafeaua.

Mai adăugă puţin whisky în cana lui Penny.

— Îţi aduc eu apă pentru baie.

Caroline aduse găleţi de apă şi le răsturnă în toate oalele şi cratiţele de care dispunea Penny, le puse să se încălzească pe sobă şi, într-un târziu, femeia putu să se afunde într-un lighean mare, aşezat lângă foc şi se apucă să se spele.

— Precis îţi este foame, spuse Penny.

Caroline n-avea nevoie să se uite la ea ca să ştie că se freca de să-şi ia un rând de piele, în încercarea de a îndepărta senzaţia lăsată de atingerea mâinilor celor doi tâlhari.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut Caroline era mâncarea, iar Guthrie cu siguranţă nu era în stare să mănânce ceva, dar Tob era, probabil, lihnit de foame, ca să nu mai spunem cât era de nedumerit şi de speriat.

— Aş putea găsi ceva să-i dau câinelui meu? întrebă ea.

— A mai rămas ceva din tocana de aseară în cuptor, răspunse Penny. O păstrasem pentru masa de azi, de la prânz, dar îmi închipui că de-acum este aproape acrită.

Caroline luă cratiţa smălţuită din cuptor, apucând-o cu şervetul, să n-o ardă şi o duse afară. Tob îi ieşi imediat în întâmpinare, scheunând şi fluturându-şi coada.

Adânc mişcată, Caroline se aşeză pe treapta de la intrare şi aşteptă până ce câinele termină de mâncat, mângâindu-l pe cap şi pe blana lucioasă de pe spate. Tresări când observă că începe să se lase întunericul; fusese prea

preocupată de rana lui Guthrie ca să observe trecerea timpului. Spera numai să fi făcut totul cum trebuie.

Un lucru era sigur: Guthrie nu era în afară de orice pericol. Ea curăţase rana, scosese glontele şi cususe rana adâncă rămasă în urma lui, dar precis că muşchii lui fuseseră sfâşiaţi şi era încă posibil să apară o infecţie. Sau ca rana să înceapă să sângereze din nou.

Caroline mângâie încă o dată câinele şi intră în cabană. Penny se îmbrăca deja, ascunsă în umbra de la sobă, iar Guthrie zăcea nemişcat pe pat, cu trupul scăldat de sudoare.

Deşi era epuizată şi abia mai putea să se mişte, Caroline mai aduse apă şi o puse la încălzit. Apoi îl dezbrăcă pe Guthrie de toate hainele, îngenunche lângă pat şi îl spălă pe tot corpul. El părea să se simtă mai bine după baie şi Caroline îl înveli cu grijă şi-l sărută pe frunte.

Când întoarse capul, o văzu pe Penny spălând masa din nou, de data aceasta cu o perie şi apă cu săpun. Avea faţa întunecată, maxilarul încleştat şi inima Carolinei se frânse pentru ea.

— Penny, rosti ea cu blândeţe. Trebuie să te odihneşti.

Abia atunci, Caroline îşi dădu seama că nu exista decât un pat şi probabil că asta se citi pe faţa ei.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Penny, continuându-şi treaba. Pot să pun două scaune lipite în loc de pat, iar pe William n-o să-l deranjeze să doarmă în hambar, având în vedere împrejurările. Tu te-

ai putea întinde în pat lângă prietenul tău.

Caroline se apropie de Penny şi o apucă de braţ, făcând-o să înceteze cu spălatul mesei.

— Nu poţi să îndepărtezi astfel ceea ce s-a întâmplat, spuse ea cu blândeţe. Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt şi să mergi mai departe.

Ochii lui Penny se umplură de lacrimi, dar degetele ei se relaxară şi lăsară peria să cadă pe masă.

— Am doi copilaşi îngropaţi pe coasta dealului şi n-o să mai am alţii. Bărbaţii aceia îngrozitori au intrat în casa mea şi… şi m-au atins. Spune-mi tu, cât ar mai putea îndura o femeie?

Caroline o prinse de umeri cu blândeţe şi o strânse la piept. Cum nu era nimic de spus, tăcu.

— Nu-i aşa că soţul tău ar trebui să se întoarcă acasă curând? întrebă Caroline mai târziu, în timp ce ea şi Penny aşterneau masa, la lumina lămpii, pentru o cină simplă, constând din ouă şi pâine prăjită. Guthrie se odihnea, deşi pielea îi era fierbinte şi uscată.

Penny întoarse capul într-o parte.

— Cred că trebuie să sosească dintr-un minut într-altul, spuse ea. Nu ştiu ce o să spună când o să vadă cadavrele alea zăcând afară.

Cele două femei se aşezară la masă, să mănânce, deşi Penny nu părea să aibă prea multă poftă. Arunca mereu priviri către uşă şi tresărea la fiecare zgomot. Caroline începu să se întrebe cel fel de om era, până la urmă, William Everett.

Terminară cina şi Penny ieşi afară să se

îngrijească de caii lui Guthrie şi Caroline şi să facă celelalte treburi de seară, iar Caroline rămase să spele vasele şi să-l vegheze pe Guthrie.

Când el deschise ochii, Caroline simţi un val de speranţă şi, când el o apucă de mână, fu de-a dreptul fericită. Dar numele pe care îl şopti el nu era al Carolinei.

— Annie, spuse el, după care îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

CAPITOLUL 17

Dimineaţa, Guthrie era tot inconştient şi carnea ardea pe el ca o plită de sobă. Caroline îi spălă faţa cu apă rece în timp ce Penny demontă patul pe care-l încropise din trei scaune puse în şir şi se îmbrăcă.

— Nu pot să-mi dau seama unde este William, se nelinişti ea, apropiindu-se de singura fereastră a cabanei şi aruncându-şi ochii afară pe după draperiile de pânză. Promisese să se întoarcă acasă aseară.

Caroline se gândi la Seaton Flynn, aflat în libertate pe undeva prin împrejurimi şi-şi ascunse un fior.

— Sunt sigură că lucrul la hambarul prietenului vostru a durat mai mult decât se aşteptaseră, asta-i tot, spuse ea.

Când întoarse capul de la fereastră, Penny avea o privire gravă.

— Trebuie să facem ceva cu cadavrele acelea,

spuse ea. Nu le putem lăsa să zacă acolo.

Referirea făcută la cele două cadavre îi tăie Carolinei şi puţina poftă de mâncare pe care o avusese. Acum nu mai era în stare nici să bea cafeaua.

— Unde găsesc o lopată?

Penny îi spuse şi Caroline aruncă o privire spre Guthrie. Nu voia să plece de lângă el, mai ales că era vorba de săpat morminte, dar trebuia făcut ceva.

— Să mă chemi dacă se trezeşte sau pare să se simtă mai rău, o instrui Caroline, apoi ieşi şi se duse la hambar să găsească lada cu unelte.

Tob i se alătură cu un scurt lătrat de bucurie imediat ce o zări ieşind din cabană şi o urmă până la hambar. Găsi acolo o lopată şi o pânză mare de cort care era, probabil, folosită pentru a acoperi fânul.

Înveli cadavrele în foaia de cort, apoi plecă să caute un loc potrivit pentru morminte. Alese o pajişte acoperită de iarbă, aflată destul de departe de casă, pentru ca Penny să nu nimerească mereu peste morminte şi să-şi amintească prin ce trecuse, după care începu să sape.

Era o muncă grea şi mânerul lopeţii îi jupuia pielea de pe palme, dar era hotărâtă să ducă lucrul până la capăt. Săpase o groapă adâncă de vreo trei picioare când Tob lătră, anunţând-o că se apropia un călăreţ.

Caroline ieşi afară din groapă şi rezemă lopata de trunchiul unui copac. Apoi, frecându-şi

palmele în efortul de a le curăţa de pământ, se îndreptă grăbită spre cabană.

Penny năvăli afară pe uşa cabanei şi se aruncă în braţele bărbatului imediat ce acesta descălecă şi Caroline zâmbi. William se întorsese acasă.

Zâmbetul îi dispăru când îl văzu scoţând pistolul. Guthrie stătea în prag, îmbrăcat numai cu pantalonii, rezemat de tocul uşii. Pielea îi era cenuşie de efort, dar mâna în care ţinea pistolul nu tremura.

— Nu! strigară la unison Caroline şi Penny.

— Aş fi moartă acum dacă n-ar fi fost oamenii aceştia, William, rosti Penny grăbită, în timp ce Caroline se repezea spre Guthrie.

Era alarmată de ceea ce vedea în ochii lui; părea un mort în picioare, lipsit de expresie şi de emoţie. Acţiunile lui nu porneau din raţiune, ci din reflex.

— Guthrie, şopti ea, alunecând sub braţul lui să-l sprijine.

— E-n ordine. El este soţul lui Penny.

Încet, Guthrie lăsă pistolul în jos şi Caroline i-l luă cu grijă din mână.

William, un bărbat înalt cu păr castaniu, bogat, şi ochi de aceeaşi culoare, ridică marginea foii de cort şi se încruntă când văzu cadavrele de dedesubt. Apoi, văzând că genunchii lui Guthrie cedează, se repezi să o ajute pe Caroline să-l ducă înăuntru şi să-l culce în pat.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă el, privind curios înspre soţia sa.

Caroline puse pistolul lui Guthrie pe masă şi se

uită în altă parte. Penny avea nevoie să fie singură cu soţul ei pentru a-i explica ce se întâmplase cu o zi mai înainte, dar Caroline nu voia să mai plece de lângă Guthrie. Rana părea infectată şi trupul lui ardea ca focul.

Numai Dumnezeu ştie de unde găsise putere să-şi tragă pantalonii pe el, să-şi găsească pistolul şi să se împleticească până la uşă pentru a apăra casa.

— Te ajut să duci calul la grajd, spuse Penny, luându-l de braţ pe soţul ei.

Aruncă apoi o privire spre Caroline, să capete încurajare şi Caroline dădu din cap.

După ce Penny şi William ieşiră din cabană, Caroline dădu la o parte bandajele lui Guthrie şi constată că, în jurul rănii, carnea era inflamată. Avea să moară curând, dacă nu-l vedea un doctor, dar probabil că nu exista niciunul pe o distanţă de cincizeci de mile.

— Ce să fac? şopti ea, rezemându-şi capul de fruntea lui Guthrie.

Carnea lui ardea ca jarul.

Răspunsul era dureros de clar. Dacă nu-l putea convinge pe William să se ducă după un doctor şi habar n-avea ce fel de om era el, fiindcă abia îl cunoscuse, atunci trebuia să se ducă ea. Singură.

Tocmai luase această hotărâre când Penny şi William intrară în încăpere. El arăta şocat şi chinuit, nici soţia lui nu arăta prea bine, dar expresia din ochii lui era blândă când îşi puse pălăria în cui şi se apropie de pat.

— Domnul Hayes are nevoie de un doctor, spuse Caroline, abia reuşind să vorbească.

William încuviinţă din cap.

— Aşa este, rosti el, oftând din greu. Penny mi-a spus că te apucaseşi să sapi morminte în poiană. O să termin eu treaba şi pe urmă plec să-l aduc pe doctorul Elkins. Nu cred că este doctor cu adevărat, dar îngrijeşte de multă vreme şi oameni, şi cai.

Caroline voia să plângă, să ţipe, să protesteze, să ceară cel mai bun doctor din lume. Dar ştia că doctorul Elkins. Era mai bun decât nimic, chiar dacă era doctor de cai.

Starea lui Guthrie se înrăutăţea cu fiecare oră care trecea. Era scăldat în sudoare şi se tăvălea pe o parte şi pe alta, făcând cusăturile rănii să se întindă. Din când în când striga cuvinte disperate, dar singurul care avea sens era numele lui Annie.

Trecuse puţin de amiază când William termină de înmormântat tâlharii – probabil că n-aveau să ştie niciodată cine erau – şi înşeuă calul să plece după doctorul Elkins. Le porunci celor două femei să stea în casă, cu uşa zăvorâtă, până ce se întorcea el. Avusese grijă să verifice dacă puşca şi pistolul lui Guthrie erau încărcate şi în stare de funcţionare.

Când se lăsă seara şi după ce Penny şi Caroline luaseră o cină frugală constând din carne de porc sărată şi biscuiţi într-o tăcere apăsătoare, febra lui Guthrie crescu. Cum Miss Phoebe şi Miss Ethel spuneau mereu că oamenii

mureau mai ales noaptea, decât în timpul zilei – şi aveau ani întregi de experienţă care să vină în sprijinul teoriei lor – Caroline era speriată.

Găsi o bucată de pânză curată şi vru să spele din nou pielea transpirată a lui Guthrie ca să-i mai scadă temperatura, când constată că nu mai era apă.

Luă hotărâtă găleata şi porni înspre uşa cabanei.

— William a spus să stăm înăuntru, o avertiză Penny, ridicând o privire îngrijorată de pe cusătura ei.

— Nu stau mult, răspunse Caroline, apoi trase zăvorul şi ieşi în lumina slabă şi rece a nopţii, lăsându-l pe Tob să între înăuntru ca să stea la sobă. Luna şi stelele nu se vedeau şi Caroline simţi vântul îngheţat care cobora de pe vârful munţilor. Se înfioră şi îşi croi drum către fântână.

Fredonând un cântec vechi pentru a-şi face curaj şi pentru a alunga îngerul morţii, Caroline scufundă de mai multe ori găleata în fântână, apoi o aduse la suprafaţă. Când se răsuci să plece spre casă, se izbi, practic, de Seaton Flynn.

Inima i se opri când ridică privirea spre el recunoscându-i trăsăturile întunecate chiar şi în lumina slabă care se revărsa prin fereastra cabanei.

El zâmbi şi o prinse de umeri, şi găleata de apă îi căzu Carolinei din mână, vărsându-se peste pantofi şi udându-i poalele rochiei.

— Mă bucur că eşti aşa de înamorată de mine încât eşti gata să mergi cu mine în Cheyenne,

spuse el.

Caroline ţipă, de frustrare şi de furie, dar şi de frică. Se zbătu, dar el o ţinea strâns, aşa că întoarse capul şi-l muşcă de mână, strângându-l cu dinţii până simţi gust de sânge.

Seaton răcni de durere şi de furie şi-şi trase mâna să o lovească dar, în ultima clipă se răzgândi, o trase brusc înspre el, şi o sărută cu brutalitate. Caroline se smuci şi reuşi să-l lovească puternic în fluierul piciorului dar, când încercă să fugă, el îşi vârî degetele în părul ei şi o trase înapoi.

Ea ţipă din nou, îngrozită, ştiind că el avea de gând să o ia cu el, sau să o violeze şi să o omoare chiar acolo şi chiar atunci.

El o răsuci şi o izbi de zidul de piatră care înconjura fântână, fără să scoată mâna din părul ei.

— Căţea, gâfâi el. Până o să închei socotelile cu tine, o să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată!

Seaton se pregătea să o sărute din nou, la fel de brutal ca mai înainte, drept pedeapsă, când se auzi o împuşcătură. El deveni rigid, scăpă o înjurătură şi se prinse cu mâinile de o coapsă şi-n clipa aceea Caroline se smulse de lângă el şi fugi înspre cabană.

Penny stătea în prag, ţinând pistolul lui Guthrie cu amândouă mâinile.

Caroline o împinse pe Penny înăuntru, zăvorî uşa în spatele lor, apoi înşfăcă puşca lui Guthrie. Trăgând cu ochiul pe lângă tocul ferestrei, îl

văzu pe Seaton cum încalecă pe un cal, încă ţinându-se cu o mână de coapsă, şi apoi pleacă.

— Pleacă, spuse Caroline.

Penny era albă la faţă de spaimă. Acum, că pericolul imediat trecuse, îşi putea permite să cedeze şi, prăbuşindu-se pe un scaun, începu să se legene înainte şi înapoi.

— Ce-a fost asta? şopti ea după o vreme.

Caroline îi explică, fără prea mare tragere de inimă, ce făcuse Seaton, cum jefuise o diligenţă şi omorâse un om şi cum ea greşise ajutându-l să evadeze şi intrase, la rândul ei, în conflict cu legea. Ochii lui Penny se lărgeau tot mai tare, cu fiecare cuvânt.

— Înseamnă că eşti o proscrisă, se minună ea, după ce Caroline termină de povestit, şi aduse două căni de cafea pe masă.

Caroline se aşeză pe scaun, dar rămase cu ochii la fereastră, temându-se că Seaton s-ar fi putut întoarce. Nu mai încăpea îndoială cum că el era un om crud şi răzbunător.

— Cred că poţi spune şi aşa, dar n-am avut niciodată intenţia să fac ceva rău. Domnul Flynn pretindea că a fost acuzat pe nedrept şi eu l-am crezut. Restul… s-a întâmplat.

Penny se uita la Guthrie, care zăcea în pat, cu pielea palidă şi lucind de sudoare. Caroline îşi dădu seama că el se afla direct în faţa ferestrei şi se duse să se aşeze la picioarele lui, cu pistolul în poală.

— Şi el? Ce amestec are domnul Hayes în toate acestea?

Caroline avu grijă să nu-l incrimineze pe Guthrie.

— El este un prieten, spuse ea, cuprinsă de remuşcări. Nu ar fi fost rănit dacă nu ar fi încercat să mă ajute.

— Este mai mult decât un prieten, insistă Penny, ducând cana de cafea la gură şi luând o înghiţitură.

Adăugase din nou whisky în amândouă cănile cu speranţa că acesta avea să le mai destindă nervii încordaţi la maxim.

— Îmi dau seama doar privindu-te că ai schimba oricând locul cu el dacă ai putea, numai ca să-l scapi de durere.

Ochii Carolinei străluciră de lacrimi, care estompară pentru o clipă interiorul cabanei, şi se imagină îngropându-l pe Guthrie într-o pajişte, sus pe munte. Suspină, se abţinu, apoi suspină iarăşi.

— Oh, Doamne, dacă aş putea să-i dau puterea şi sănătatea mea, aş face-o!

— Cred că îl iubeşti foarte mult, reflectă Penny, îndreptându-se către fereastră şi privind afară, în noapte.

— Da, îl iubesc, spuse Caroline, realizând că aceasta era prima dată când recunoştea asta cu voce tare. Îl iubesc cu disperare.

Penny plecă de lângă fereastră, dar Caroline observă că avea grijă să nu se întoarcă cu spatele la ea.

— Şi eu îl iubesc pe William al meu, spuse ea. L-am spus ce erau să-mi facă tâlharii aceia, cum

m-au pipăit, totul şi el m-a luat în braţe şi m-a strâns la piept. A spus că-i pare rău că n-a fost aici să mă apere.

Caroline zâmbi şi-şi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Înseamnă că este un om bun. O să vrei să rămâi alături de el.

Penny păru cuprinsă de o tristeţe adâncă.

— Dacă aş putea să-i dăruiesc un copil – dar cred că Dumnezeu nu vrea să se întâmple asta.

Se aşeză la masă, lângă scaunul de pe care plecase Caroline.

— Sora lui William, Belinda, ne-a scris că a rămas văduvă şi că nu mai poate ţine copiii cu ea multă vreme. William e de părere că ar trebui să-i luăm pe cei doi băieţi ai ei, să-i creştem noi. În felul acesta, ar rămâne tot în familie.

Caroline fu impresionată de soarta văduvei. Dacă Guthrie murea, era posibil să ajungă şi ea într-o situaţie tot atât de grea. Gândul că ar putea fi nevoită să renunţe la copilul lui o îndureră la fel de tare ca gândul că el ar putea muri.

— Cred că este o idee bună. Dar ce faceţi cu şcoala? Probabil că tu şi William rămâneţi înzăpeziţi aici în fiecare iarnă.

— William i-ar putea învăţa carte pe băieţi. Este un bărbat foarte isteţ, spuse Penny, luându-i apărarea. Şi nu ne deranjează puţină zăpadă.

Caroline ridică din umeri şi se uită la Guthrie, care îşi încordă gâtul şi se zvârcoli de o durere pe care n-o putea exprima. Un potop care putea

separa pe cineva de lume din octombrie până în aprilie nu însemna pentru ea decât puţină zăpadă, dar prietena ei avea dreptul la părerea ei.

Se gândi, roşind, cum şi-ar petrece ea timpul cu Guthrie, apoi simţi o durere sfâşiindu-i sufletul ca un ţurţure uriaş desprins de la streaşină. Era posibil să nu mai cunoască niciodată acea intimitate dulce, pustiitoare.

— Să nu mori, şopti ea disperată, apucându-l pe Guthrie pe sub pătură de un deget de la picior şi smucindu-l uşor, iar Penny se prefăcea că nu o aude.

Mai trecuse o oră, când auziră lovituri de pumn în uşă şi o voce bărbătească, care strigă:

— Deschideţi! Sunt eu, William.

Se repeziră amândouă spre uşă, dar Penny ajunse prima.

— A fost un bărbat aici, izbucni Penny, aruncându-se de gâtul lui William, şi a atacat-o pe Caroline când s-a dus la fântână.

L-am împuşcat!

William părea nedumerit, dar Caroline nu-i dădu prea; multă atenţie. Era mai interesată de bărbatul adus de umeri, cu părul alb, care venea în spatele lui, ducând în mână o geantă neagră, jerpelită, dătătoare de speranţă.

— El este domnul Elkins, spuse William, închizând uşa cu o mână, şi înconjurând talia lui Penny cu cealaltă.

Bătrânul doctor înclină din cap a salut şi se îndreptă imediat înspre patul lui Guthrie.

— Nu e bine, spuse el, îndepărtând bandajele. Nu e bine deloc.

Caroline se apropie şi ea grăbită de pat, gata să-l protejeze pe Guthrie dacă era nevoie, sperând, în acelaşi timp, cu disperare ca doctorul să-l poată salva.

— O să se facă bine?

Doctorul oftă, îşi trase un scaun şi se aşeză. Puse o mână pe fruntea lui Guthrie şi spuse:

— Hei, tinere!

Apoi ochii lui albaştri şi blânzi se ridicară spre faţa Carolinei.

— Nu pot să vă dau niciun răspuns la întrebare, doamnă. O să fac pe dracu în patru să-l fac bine, dar asta-i tot ce pot să vă promit.

Caroline dădu din cap, amorţită.

— Încălzeşte-mi nişte apă, să mă spăl, i se adresă doctorul lui William, care se repezi de îndată să facă ce i se spusese. În primul rând, va trebui să-i curăţ rana, pe urmă o să i-o închid. O să-i rămână o cicatrice urâtă, care să-i amintească de povestea asta – cu condiţia să treacă de noapte.

Caroline înghiţi în sec.

— Trebuie să trăiască, spuse ea, adresându-se ei însăşi, doctorului, lui Dumnezeu. Vrea să-şi exploateze mina, să-şi construiască o casă, să aibă copii…

Doctorul zâmbi cu blândeţe, dar trist.

— O să fac tot ce-mi stă în putere, o asigură el.

După ce se spălă pe mâini – Caroline socoti că înclinaţia lui către curăţenie era un semn bun –

doctorul Elkins se aşează din nou lângă patul lui Guthrie.

— Mă tem că o să doară puţin, îşi avertiză el pacientul, aflat în stare de inconştienţă, dar asta o să-ţi aducă aminte că trăieşti, şi asta înseamnă ceva.

Caroline se învârtea pe lângă pat, dorind să-l ţină pe Guthrie de mână, dar se temea să nu-l încurce pe doctor.

Doctorul Elkins îşi trase scaunul mai aproape de pat.

— Veniţi încoace, tânără doamnă, spuse el. Puteţi vorbi cu el cât timp lucrez eu, dacă doriţi, înşiraţi-i toate motivele pentru care trebuie să rămână aici, cu noi, în loc să plece.

Caroline îngenunche şi luă cu blândeţe capul lui Guthrie în braţele ei.

— *Te iubesc*, Guthrie Hayes, spuse ea încet. Mă auzi? Te iubesc. Vreau să gătesc pentru tine, să-ţi cârpesc şosetele şi să-ţi fac copii. Dar nu pot să fac nimic din toate acestea dacă tu te duci să pluteşti pe vreun nor şi să cânţi la harpă.

Comentariul ei fu întrerupt de râsul doctorului.

— Sunt o mulţime de oameni cumsecade în ceruri, continuă ea, dar uneori nu prea mai rămân destui aici, pe pământ. Trebuie să rămâi, Guthrie.

Ea-l sărută pe frunte.

— Te rog, rămâi. Jur că o să te las să plăteşti tu întotdeauna şi că n-o să te contrazic decât dacă îmi este imposibil să mă abţin.

Guthrie gemu când doctorul începu să taie

cusăturile îngrijite, dar inadecvate, făcute de Caroline şi se apucă să cureţe rana. Era un proces dureros, atât pentru Guthrie, cât şi pentru Caroline, dar dacă infecţia era lăsată să evolueze, pacientul urma să moară cu siguranţă.

— Acum ajungem la partea cea mai dificilă, spuse bătrânul, oftând. Trebuie să cauterizăm rana aceasta şi el o să simtă totul. Şocul produs de durere ar putea fie să-i oprească inima, fie să-l înnebunească suficient de tare încât să lupte pentru viaţa lui.

Gâtul Carolinei se strânse încât abia mai putea respira. Urmări cu ochii măriţi de spaimă cum doctorul Elkins scoate o sticlă din geanta lui.

— Ce este acolo? întrebă ea.

— Este un fel de acid, răspunse doctorul şi avu decenţa să se uite în ochii Carolinei când vorbi. Soluţia asta o să-l ardă ca flăcările iadului, dar ne oferă cea mai bună speranţă că nu va mai apărea o infecţie.

Caroline înghiţi cu greutate în sec.

— Este inconştient, reuşi ea să spună, cu o voce slabă şi plină de speranţă. Cu siguranţă că n-o să simtă durerea.

— Ba mă tem că da, o contrazise doctorul.

— Nu poţi să-i dai ceva? Morfină sau laudanum.

Doctorul Elkins scutură din cap.

— Ştiu cazuri când s-a întâmplat ca morfina să-i facă ţăndări inima unui om ca o explozie de dinamită, spuse el, dar o să las nişte laudanum pentru mai târziu.

Caroline luă capul lui Guthrie în braţele ei şi-şi lipi fruntea de fruntea lui, întărindu-se pentru chinul care avea să urmeze, dorindu-şi să poată lua suferinţa asupra ei.

În clipa în care acidul intră în contact cu carnea lui Guthrie, acesta urlă de durere şi ţipătul lui răsună în sufletul Carolinei mult timp după ce se stinsese.

Doctorul puse o mână pe umărul ei care tremura. Hainele erau înmuiate de transpiraţie, de parcă ar fi tăiat lemne, nu ar fi stat de veghe la căpătâiul unui bolnav.

— Acum e gata, domnişoară. Ce-a fost mai greu a trecut. O să-i dăm o doză bună de laudanum şi o să-l lăsăm să se odihnească.

Caroline îi sărută fruntea lui Guthrie, apoi se ridică în picioare.

— Cât vă datorez? întrebă ea.

Doctorul îi spuse care era onorariul şi Caroline aduse banii potriviţi din sacoşa ei. Doctorul Elkins bău un pahar de whisky cu William, după care se duse să se culce în hambar. Caroline abia atunci observă că Penny moţăia de-a binelea pe un pat improvizat aflat lângă sobă.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

William îşi consultă ceasul de buzunar.

— Trei şi jumătate, răspunse el. Ar fi bine să te odihneşti puţin, astfel n-o să-i fii de prea mare ajutor bărbatului tău dimineaţă.

Grija lui îi încălzi inima.

— Îmi pare rău că v-am ocupat patul şi că prezenţa noastră aici v-a creat atâtea probleme.

El se arătă jenat.

— Numai Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întâmplat lui Penny dacă n-aţi fi apărut voi la momentul potrivit. Cred că eu sunt cel dator, nu voi.

Caroline aruncă o privire spre Guthrie, care părea să se odihnească liniştit pentru prima oară de când fusese împuşcat, apoi întoarse din nou privirea către William.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Şi noapte bună.

William stinse lampa şi se duse să se întindă lângă

Penny, iar Caroline se descălţă şi se strecură în pat lângă Guthrie. Nu putu să nu zâmbească, deşi îi era încă atât de frică să nu-l piardă, când mâna lui se ridică instinctiv către sânul ei şi rămase acolo.

Îşi lipi buzele de urechea lui şi şopti:

— Te iubesc, domnule Hayes, mai mult decât te-a iubit vreodată altă femeie şi, după ce te faci bine, am de gând să ţi-o dovedesc.

El scoase un sunet din gât, care ar fi putut fi un geamăt şi strânse de sân, iar ea se cuibări aproape de el, cuprinzându-l cu braţul de talie.

Se trezi când soarele strălucea sus pe cer, auzind un şir de înjurături care l-ar fi făcut praf pe cel mai priceput lup de mare.

— Ce dracu’ s-a întâmplat cu umărul meu? întrebă Guthrie.

Caroline se ridică în capul oaselor, ciufulită şi cu ochi împăienjeniţi de somn şi dădu de ochii lui verzi care o fixau cu insistenţă. După o clipă, realiză că bărbatul pe care-l iubea se trezise,

deşi era foarte nemulţumit, şi fu inundată de un val de fericire.

— Ai fost împuşcat, strigă ea bucuroasă.

— Uraaa, mormăi Guthrie, încruntându-se când o văzu atât de bucuroasă. Cred că dacă aş fi fost în plus şi biciuit, ai fi cu mult mai încântată.

Caroline încercă să nu mai zâmbească, dar nu reuşi. Se aplecă şi-l sărută pe gura îmbufnată.

— Nu mai fi copil, îl certă ea. Sunt fericită că te-ai trezit. Am crezut că o să te pierdem.

Guthrie trăgea de cuvertură, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

— Unde ai de gând să te duci? îl luă Caroline la rost, apăsându-l înapoi cu blândeţe pe spate.

— La ghici, o ironiza el, revenind cu încăpăţânare în poziţia şezând, apoi coborî din pat.

— Este o femeie aici, aşa că vezi cum te porţi, spuse Caroline, strâmbând puţin din nas.

El traversă încet camera, apoi ieşi afară. Când veni înapoi, se încheia la pantaloni.

— Acum îmi amintesc, spuse el, cercetându-şi rana din umăr, care îl durea încă, cu un aer încruntat. Ticăloşii ăia doi puseseră o femeie pe masă...

— Acum e bine, mulţumită ţie, spuse Caroline, sprijinindu-l să ajungă înapoi în pat, după care se duse la sobă să-i aducă o cană de cafea. Soţul ei a fost cel care s-a dus după doctor.

Guthrie stătea rezemat de pernă, desculţ, şi sorbea din cafeaua fierbinte. Părul îi era murdar

şi barba-i crescuse în dezordine, dar Caroline nu-şi amintea să i se fi părut vreodată că arăta mai bine.

Ea se întoarse cu spatele, ca el să nu-i citească emoţia în ochi şi rosti în gând o rugăciune: *„Mulţumesc, Doamne”*.

— Flynn trebuie să fie de-acum departe, se nelinişti Guthrie.

Cum reuşise să-şi pună cât de cât sentimentele la adăpost, Caroline se întoarse cu faţa către el.

— Nu cred, spuse ea, ţinându-se la distanţă de pat, fiindcă ştia că Guthrie o să izbucnească asemenea unui gheizer. A fost aici aseară şi, dacă n-ar fi fost Penny, m-ar fi luat cu el.

Guthrie înjură apăsat şi încercă să se dea jos din pat, dar îşi consumase puterile mai devreme, când ieşise afară. Se prăbuşi dezamăgit pe perne, cu ochii închişi.

— O să-l prindem noi, îl asigură Caroline.

Şi chiar credea asta. Guthrie era încă în viaţă şi asta era o dovadă că se puteau întâmplă şi minuni. Ea spera chiar să le găsească pe surorile ei într-o zi, curând.

— La dracu’, izbucni Guthrie.

— Nu mai înjura. Nu ajută la nimic.

— Fir-ar al dracului să fie, femeie, umărul mă arde, mă simt leşinat ca o muiere şi ticălosul acela este prin preajmă, punând la cale un nou atac! Nu-mi spune să nu înjur!

Caroline îşi trânti cana de cafea pe masă cu zgomot, puse mâinile în şolduri şi-l ţintui cu

privirea.

— Mă îndoiesc că-i mai arde de râs. Penny l-a împuşcat în picior şi asta o să-l cam încurce o vreme.

Chiar atunci, William intră în cabană urmat de doctorul Elkins.

— S-ar părea că îngrijirile tale au dat rezultate, comentă el, zâmbind către Guthrie.

Doctorul se apropie de recalcitrantul lui pacient.

— La să aruncăm o privire la rana aia a ta, băiete, întinde-te pe spate. Guthrie îi dădu ascultare mormăind.

— Când aş putea să plec de-aici? se interesă el.

Caroline stătea în picioare la căpătâiul patului şi lăsa să se vadă că nu-i plăcea deloc atitudinea lui.

— Un simplu mulţumesc tot ar fi de ajuns, domnule Hayes, având în vedere că domnul doctor ţi-a salvat viaţa.

Guthrie îi întoarse Carolinei o privire la fel de acră, apoi îl tratã pe doctor cu unul din zâmbetele lui oblice.

— Nu-mi place s-o recunosc, doctore, şopti el, dar are dreptate. Mulţumesc.

Doctorul începu să râdă, îi scoase bandajele murdare şi întinse mâna după geanta lui.

— Cea mai bună cale să-mi mulţumeşti este să te faci bine, spuse el, scoţând din geantă o sticlă cu un fel de antiseptic. O să te poţi ridica din pat mâine, cred, dar va trebui să iei lucrurile uşor o

vreme.

Guthrie tresări şi strânse din dinţi când doctoria îi atinse rana.

Doctorul Elkins bandajă la loc umărul lui Guthrie, după care confecţionă un suport dintr-o veche faţă de pernă pe care i-o dăduse Penny.

— Poftim, spuse el, făcând un pas înapoi să-şi admire opera. Acum eşti ca şi nou.

După aceasta, doctorul îşi luă rămas bun de la Caroline şi de la familia Everett şi plecă spre Sweet Home, un orăşel situat la poalele muntelui. William spunea că localitatea se afla la o depărtare de zece mile.

William îşi trase un scaun lângă pat, îl întoarse cu spatele şi se aşeză pe el, rezemându-şi coatele de spătar. Peste puţin timp, el şi Guthrie discutau despre războiul dintre state, pe care Miss Ethel îl numea *„Războiul trecut”*.

Caroline o simţi o undă de vinovăţie când se gândi la bunele ei protectoare. Erau, probabil, disperate de îngrijorare pentru ea, dar ea nu avea îndrăzneala să dea ochii cu ele înainte ca totul să fie limpezit şi ea să fie absolvită de încălcarea legii. Dacă ele ar fi aflat vreodată că ea nu numai că fusese dezvirginată, dar petrecuse şi ceva timp în închisoare, ruşinea le-ar fi ucis.

După ce-şi spălă părul, îl perie şi-l împleti, Caroline ieşi afară. O găsi pe Penny smulgând buruienile din grădina ei de zarzavat, în timp ce Tob privea fascinat prin gardul care împrejmuia curtea de păsări.

Zâmbind, Caroline deschise portiţa, intră în grădină şi se apucă s-o ajute pe prietena ei la treabă.

— Eşti toată pătată de sânge, spuse Penny, pe un ton firesc, iar Caroline se uită în jos la hainele ei şi fu îngrozită că nici nu observase.

— Îţi pot împrumuta nişte haine până le speli pe-ale tale, continuă Penny cu amabilitate, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi palmele. O să facem un foc în curte să încălzim apă în cazanul de rufe. Pe urmă, îl scoatem pe William afară să-ţi faci o baie lângă sobă.

Caroline fu mişcată.

— Mulţumesc. Ar fi minunat.

Penny zâmbi şi, luând-o pe Caroline pe după talie, intrară în casă.

— Ai o familie undeva, Caroline? întrebă ea.

— Am protectoare – Miss Phoebe şi Miss Ethel Maitiand, răspunse Caroline. Ele au avut grijă de mine de când aveam opt ani. Înghiţi în sec. Şi, undeva, nu ştiu unde, am două surori.

— Nu ştii unde? se încruntă Penny.

Caroline dădu din cap, amintindu-şi că existau o mulţime de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Şi asta era adevărat chiar dacă n-avea să le mai vadă niciodată pe Lily şi Emma.

— E o poveste lungă, spuse ea. Şi cât timp încălziră apa pentru rufe şi pentru baie, i-o spuse.

CAPITOLUL 18

— Plecăm, se încăpăţână Guthrie.

Stătea în pat, sprijinit de perne şi avea maxilarul încleştat a îndărătnicie.

— Mai stăm, i-o întoarse Caroline cu tot atâta hotărâre.

Spălase hainele ei şi pe ale lui Guthrie, îşi spălase părul şi făcuse baie, iar acum stătea lângă foc, periindu-şi părul să-l usuce. Se simţea renăscută.

Nările lui Guthrie palpitară.

— Bine, fir-ar să fie, izbucni el. Tu rămâi, eu plec. Oricum e mai bine aşa!

Caroline continuă să-şi perie şuviţele negre de păr.

— Nu pleci nicăieri, răspunse ea furioasă. Nu te-ai putea ţine în şa nici cinci minute şi, dacă n-ai avea temperamental unui catâr pe care-l dor dinţii ai recunoaşte asta.

— Am crezut tot timpul că-l urmărim pe Flynn, spuse după un timp, dar el ştia că suntem aici. Stătea la pândă. Aştepta.

Obrajii Carolinei se înfierbântară.

— La pândă? Cerule, sper că nu. Ştiu că asta este o jignire la adresa mândriei tale, spuse ea, încercând să-l potolească. Din moment ce te socoteşti expert în asemenea lucruri…

— La dracu’, o întrerupse el. Sunt expert!

Caroline oftă.

— În orice caz, Flynn a fost împuşcat. Sunt sigură că n-a ajuns departe.

— Dă-mi pantalonii.

Ea-şi aduse aminte că îl iubea pe bărbatul

acesta, că era recunoscătoare că nu murise.

— Domnule Hayes, te rog să mi te adresezi politicos. Bunele maniere sunt foarte importante, ştii asta.

El rânji către ea.

— Bine, atunci te rog, dă-mi dracului pantalonii ăia!

Caroline zâmbi.

— Nu pot. Am spălat rufele azi, dacă-ţi mai aduci aminte şi hainele tale sunt pe frânghie, laolaltă cu ale mele.

Gâtul lui Guthrie căpătă o nuanţă vineţie.

— Ai făcut asta în mod intenţionat, o acuză el.

— Că ţi-am spălat hainele? Da, domnule Hayes, am făcut asta în mod intenţionat.

— Şi-acum eu cum aş putea să ies afară să fac pi… să mă uşurez?

Ea-şi aminti de timpul cât stătuse în închisoare, când fusese nevoită să folosească oala de noapte şi nimeni, inclusiv Guthrie nu păruse grăbit să-i rezolve problema. Zâmbind din nou, ea se apropie de pat şi scoase ligheanul de dedesubt.

— Poftim, rosti ea veselă.

Guthrie renunţă la efortul de a vorbi politicos.

— N-am de gând să fac pipi în asta!

— Posibilităţile tale de a alege sunt destul de limitate, răspunse Caroline, după care ieşi afară, îmbrăcată într-o rochie de-a lui Penny să vadă dacă hainele ei începuseră să se usuce.

Penny şi William plecaseră cu căruţa în sus pe deal, să strângă fân pentru animale. Punând

mâna streaşină la ochi, Caroline urmări cu privirea siluetele lor îndepărtate şi simţi o undă de invidie. Oricare ar fi fost problemele şi dezamăgirile lor personale, cei doi Everett se aveau unul pe altul, până ce moartea hotăra să-i despartă.

Caroline lăsă mâna în jos şi porni înspre frânghia de rufe. Îl iubea pe Guthrie, nu exista în mintea ei niciun fel de îndoială. Infatuarea prostească pe care o simţise pentru Seaton Flynn era, prin comparaţie, o glumă tristă.

Şi nu-şi putea permite să uite că Guthrie nu strigase numele ei când se aflase în suferinţă, şi nici pe-al Adabellei. O chemase pe Annie, delicata lui mireasă pe care o pierduse cu atâta vreme în urmă, acolo, în Kansas.

Rufele de pe sârmă erau încă umede şi Caroline plecă de lângă ele, întorcând din nou ochii către Penny şi William. Îl văzu pe William cum o ia pe Penny în braţe şi o sărută.

Jenată, Caroline îşi mută ochii de la ei şi se îndreptă spre fântână să scoată o găleată de apă. Dacă Guthrie urma să aibă haine curate, atunci era cazul să facă şi o baie. Şi să se radă.

Guthrie stătea rezemat de perne când Caroline se întoarse în cabană şi răsturnă prima găleată de apă în cazanul mare de pe sobă, să se încălzească.

— O să ţin minte asta, Caroline, o avertiză el.

Caroline nu se putu abţine să nu zâmbească, amuzată, în ciuda gândurilor negre pe care şi le făcuse din cauza sentimentelor pe care Guthrie

le avea încă pentru soţia pe care o pierduse.

— Te cred, răspunse ea, veselă. Un om nu e împuşcat în fiecare zi.

— Nu la asta mă refeream, şi tu o ştii!

Ea aduse cada de baie înăuntru înainte să răspundă.

— Suntem chit, domnule Hayes. Nu este prea plăcut să stai undeva unde n-ai vrea să te afli, nu-i aşa?

El oftă cu obidă.

— Dacă te referi la faptul că te-am dus înapoi la închisoare după ce ai evadat, ţi-ai atins ţinta. M-am gândit că închisoarea era cel mai bun loc unde ai fi putut sta, având în vedere circumstanţele.

Caroline se apropie de pat şi se aplecă să-l sărute pe frunte.

— Şi acesta este cel mai bun loc pentru tine deocamdată, Guthrie. Ai fost rănit grav – ai fi putut să mori.

Cu mâna cea sănătoasă, Guthrie o prinse de încheietura mâinii şi o forţă să se aşeze lângă el pe pat. Degetul lui îi atinse unul dintre sâni, făcându-l să înmugurească pe sub pânza rochiei ei de împrumut.

— Am nevoie de tine, Caroline, rosti el cu voce răguşită.

Caroline se roşi la faţă.

— Nu se poate. William şi Penny ar putea să se întoarcă în orice clipă.

Guthrie o trată cu unul din zâmbetele lui oblice, mângâindu-i acum sânul fără nicio jenă.

— Le-am cam stat în cale de o vreme. Probabil că acum se rostogolesc prin iarba înaltă, făcând acelaşi lucru pe care l-am face şi noi dacă am fi acolo sus.

Ea se agită uşor, dar nu prea avea chef să-i dea mâna la o parte.

— Vorbeşti prostii.

— Du-te şi uită-te, o provocă el.

Ca să-i facă în ciudă, ea se ridică şi porni, cu genunchii moi, către uşă. Păşind afară, zări căruţa în acelaşi loc, sus pe deal, dar nu era nici urmă de William şi Penny. Şi iarba părea, într-adevăr, înaltă.

— Nu-i văd, spuse ea, încruntându-se, când intră înapoi în cabană.

Guthrie bătu cu palma în saltea.

— Vino aici, Caroline.

Ea nu se putu împotrivi; era de parcă el ar fi prins-o cu lasoul şi ar fi tras-o spre el, puţin câte puţin. Se aşeză din nou pe pat lângă el.

— Descheie-te la rochie, porunci el, pe un ton leneş. Vreau un sân.

Un fior de dorinţă o străbătu pe Caroline; degetele ei se agitară în jurul nasturilor, dar nu reuşi să facă ce i se spusese. În cele din urmă, Guthrie îi descheie şirul de nasturi de la corsajul rochiei şi dădu pânza la o parte. Dedesubt, sânii ei împungeau mătase subţire a corsetului pe care-l împrumutase de la Penny, cu sfârcurile întunecate şi tari.

Guthrie dezlegă şireturile corsetului şi oftă mulţumit când dădu cu ochii de sânii ei goi. Apoi,

cu multă tandreţe, puse o mână pe spatele ei şi o aplecă spre el, prinzându-i uşor unul dintre sfârcuri cu dinţii.

Caroline gemu involuntar şi-şi dădu capul pe spate, închizând ochii când valurile de extaz începură să treacă peşte ea.

În timp ce Guthrie îi sugea un sân, i-l mângâia pe celălalt şi, când el schimbă sânul, Caroline îi petrecu mâna pe după ceafă şi-l împinse mai aproape. Între timp el îi ridicase fusta, îşi croise drum în pantalonii ei şi-i prinsese feminitatea în cupa palmei lui, anunţând-o că era pe cale s-o cucerească.

Ea scânci:

— Guthrie, Penny şi…

Dar el nu se opri. O despică cu degetele, făcând atingerea şi mai intimă, sugându-i, în tot acest timp, sânul cu lăcomie.

Caroline începu să se crispeze pe măsură ce un foc lăuntric se aprindea treptat în ea. El îi împinse pantalonaşii până când îi alunecară de pe picioare, apoi o trase deasupra lui. Ea-şi pierduse orice putere de a mai protesta; îl dorea pe Guthrie cu prea multă disperare ca să se mai gândească dacă era cuviincios.

Îşi arcui spatele când Guthrie o pătrunse cu îndrăzneală, cu mâna încă aflată sub fusta ei, răsfirată pe şoldurile ei goale, impunând cu pricepere ritmul.

Caroline se unduia din ce în ce mai grăbit, pe măsură ce plăcerea devenea tot mai dulce şi mai puternică, în timp ce Guthrie stătea întins

sub trupul ei, lăsând-o pe ea să fie agresorul. Cu privirea înceţoşată de plăcere, ea-l văzu cum închide ochii şi-şi dă capul pe spate în extaz şi gândul că-l posedase pe Guthrie în felul cum, de obicei, el o poseda pe ea, o umplu de încântare.

Guthrie îi modela sfârcurile cu degetele când ea se convulsiona deasupra lui, scăpând de pe buze un strigăt lung, primitiv. Dar ea nu mai avu timp să-şi guste victoria, fiindcă auzi afară vocile lui William şi Penny.

Coborî grăbită din pat, îşi aranjă rochia şi-l înveli pe Guthrie. Nu mai avu timp să-şi ia pantalonaşii pe care-i azvârlise mai devreme, aşa că-i împinse cu piciorul sub pat.

Când Penny intră în cabană, era îmbujorată la faţă şi William fluiera. Guthrie zâmbi şmechereşte şi o ciupi pe Caroline de fund, de parcă voia să spună: *„Ţi-am spus eu.”*

Caroline se întoarse la sobă, să se ocupe de încălzit apa de baie a lui Guthrie, iar William atârnă în cuie o cuvertură de grinda din mijlocul cabanei, ca să-i creeze un fel de separeu. El şi Penny rămaseră într-un colţ al încăperii să stea de vorbă cu voce scăzută, iar Caroline îl ajută pe Guthrie să între în cadă.

El oftă de mulţumire în timp ce ea-i spăla părul – avea nevoie de un tuns – apoi spatele.

— Încearcă să nu uzi bandajele prea tare, îi spuse ea, întinzându-i săpunul.

El stătea în genunchi în cada mică, cu trupul strălucind de curăţenie, când Caroline auzi uşa cabanei deschizându-se şi apoi închizându-se la

loc.

William şi Penny plecaseră afară să facă pregătirile pentru noapte.

Ochii Carolinei alunecară pe pieptul larg al lui Guthrie, coborând în jos pe V-ul format de părul lui castaniu. Bărbăţia lui se ridică mândră sub privirea ei curioasă şi, când Caroline ridică ochii spre faţa lui, îl văzu uitându-se la ea cu un fel de tandreţe solemnă.

Lui i se tăie respiraţia când ea îl atinse cu degetele şi când se aplecă şi îşi strecură palmele sub coapsele lui, îl simţi încordându-se sub mâinile ei. Ea-l atinse cu vârful limbii şi el trase brusc aer în piept şi-i murmură numele.

El era atât de frumos, ca unul dintre zeii Greciei Antice, pe care-i văzuse în cărţile lui Miss Phoebe şi, cel puţin pentru aceste clipe, el nu era bărbatul lui Annie, sau al Adabelle – era al ei. Voia să se bucure de el.

În minutele următoare, Caroline îl excită pe Guthrie şi-l mângâie până când îl făcu să implore. Spre surprinderea ei, reacţia lui de răspuns o făcu să ajungă la extaz. După ce-l potoli cu sărutări uşoare şi cuvinte tandre, Caroline luă un prosop şi îi şterse trupul.

El se lăsă condus înapoi în pat şi adormi buştean. Caroline fu nevoită să-l trezească seara, ca să-i dea o porţie din delicioasa supă de pui cu găluşte pregătită de Penny pentru cină. El mâncă şi pe urmă adormi la loc.

În noaptea aceea, Caroline stătu multă vreme trează lângă el, cu mâna petrecută peste

pântecul lui. El se lăsă mai jos, îi descheie cămaşa de noapte, îi dezveli un sân şi îi apucă sfârcul cu gura. Supse puţin, apoi adormi, trezindu-se mai târziu să-l sugă din nou. Repetă asta pe tot parcursul nopţii şi, de fiecare dată, Caroline îl acceptă cu plăcere.

Când ea se trezi la prima lumină a zorilor, el o trase din nou deasupra lui şi o pătrunse cu o singură alunecare. Să-l simtă pe Guthrie în trupul ei şi să rămână nemişcată, era pentru Caroline un lucru imposibil. Ea-şi muşcă buza când el o prinse cu o mână de şolduri şi o împinse înainte pe trupul lui, apoi o împinse încet înapoi.

Satisfacţia veni pe neaşteptate, cu o forţă sălbatică. Caroline dădu capul pe spate şi-şi înăbuşi gemetele de satisfacţie. Guthrie zâmbi ironic spre ea, dar apoi ochii lui căpătară o expresie de uimire şi el îşi înăbuşi o exclamaţie şi ridică şoldurile spre ea.

Caroline îl mângâie pe faţă şi pe piept, în timp ce el se cutremura sub ea, apoi se aplecă să-l sărute. El îi întoarse sărutul şi, când ea-i oferi sânul lui preferat, îl prinse cu buze lacome. Caroline îl mângâie pe păr în timp ce el se hrănea cu sânul ei, simţindu-şi trupul eliberat şi plin de satisfacţie.

După ce William plecă afară, la hambar şi Penny la curtea găinilor, să strângă ouăle, Guthrie aruncă păturile de pe el şi se ridică în capul oaselor. Era deja îmbrăcat înainte chiar ca ea să-şi încheie nasturii de la cămaşa de noapte.

— Guthrie Hayes…

— Plecăm astăzi, tigroaico. Sau, mai bine zis, eu plec. Dacă vrei să vii cu mine, eşti mai mult decât binevenită.

Caroline întinse mâna să-şi ia pantalonii şi cămaşa. Nu spuse nimic fiindcă nu era sigură că n-ar fi încercat să-l roage pe Guthrie să se mai odihnească măcar o zi.

După ce se spălă în grabă cu apa pe care Penny avusese grijă să o încălzească pentru ea şi să o lase într-un lighean, Caroline se îmbrăcă, îşi pieptănă părul şi-l împleti. Guthrie era afară şi scruta împrejurimile cu ochii mijiţi din cauza soarelui, când ea ieşi din cabană.

— De ce eşti aşa de grăbit să pleci, Guthrie? Nu-ţi place aici?

El zâmbi şi-şi frecă barba ţepoasă. Caroline nu apucase să-l radă.

— Îmi place să dorm cu tine într-un pat adevărat, şi-mi place şi mai mult felul în care mi-ai făcut baie aseară, răspunse el. Totuşi, m-aş fi putut lipsi de gaura făcută de glontele din umăr.

Caroline potrivi cureaua.

— Dacă eşti aşa de hotărât, atunci o să merg cu tine, bineînţeles. Dar tot sunt de părere că ar trebui să te mai odihneşti măcar o zi.

Guthrie privea din nou înspre Cheyenne şi Caroline simţi o înţepătură în inimă.

— Este timpul să pornim la drum, spuse el cu un aer absent. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii căutându-l pe Flynn.

Înţepătura din inimă deveni extrem de

dureroasă. Probabil că Guthrie tânjea după viaţa liniştită pe care o avusese înainte să o întâlnească pe ea, şi cine l-ar fi putut condamna?

— Caroline?

Guthrie o apucă cu degetele de bărbie şi ochii lui nu mai hoinăreau în depărtări. Acum privea direct în ochii ei.

— Ce s-a întâmplat?

Ea înghiţi în sec, storcându-şi mintea să găsească o cale pentru a-i spune că-l iubeşte, dar efortul ei dădu greş.

— Ai strigat numele lui Annie când erai inconştient, spuse ea.

Cuvintele îi sunau fals, dar nu putuse să facă altfel.

Răspunsul lui o sperie.

— Am văzut-o, Caroline, spuse el. Stătea la picioarele patului meu.

Caroline făcu ochii mari.

— Delirai.

— Se poate, aprobă el. Dar era la fel de reală cum eşti tu acum.

Ea ridică mâna şi îi atinse faţa, să verifice dacă nu curma avea febră.

— Suthrie, ştii că ţi-ai imaginat numai…

El scutură brusc din cap.

— Mu, tigroaico, nu mi-am imaginat-o. Era acolo – şi chiara vorbit cu mine.

Durerea de a şti că Guthrie o iubea încă atât de mult pe festa lui soţie, că încă o dorea atât de mult, era sfâşietoare. Caroline se răsuci să plece, ca el să nu-i poată citi emoţia pe faţă.

Dar el întinse mâna şi o apucă de braţ, forţând-o cu blândeţe să se întoarcă din nou cu faţa spre el.

— Ea a spus că încă suntem în pericol, tu şi cu mine, îi spuse el Carolinei, pe un ton solemn. Şi a mai spus că suntem făcuţi unul pentru altul.

Caroline se uită în ochii lui şi se înfioră, deşi era o zi însorită şi caldă.

— Te cred, spuse ea, deşi nu era foarte sigură de asta.

Gura lui Guthrie se ridică de un colţ, într-un zâmbet neaşteptat.

— Nu mă crezi, spuse el. Dar nu face nimic.

Caroline rămăsese cu ochii ţintă la Guthrie şi dragostea izvora din ei, revărsându-se către infinit.

— L-ai aparţinut întâi lui Annie, spuse ea, disperată. Poate că o să-i aparţii întotdeauna.

El zâmbi trist şi o sărută uşor.

— Nimeni nu aparţine nimănui, Caroline.

Ea nu era mulţumită; voia ca Guthrie să-i spună că n-o mai iubea pe Annie, dar ştia că el n-ar fi spus asta. Într-un colţ din inima lui, el o să păstreze mereu portretul miresei lui din tinereţe.

— Vreau să-ţi spun ceva, Guthrie Hayes, izbucni ea, gata să izbucnească în plâns. N-o să mă mărit cu un bărbat care iubeşte altă femeie. Fie că există un copil, fie că nu!

El strânse din dinţi, apoi oftă puternic.

— Cred că ar fi mai bine să abandonăm subiectul acesta înainte să ajungem să ţipăm unul la altul. Adună-ţi lucrurile, tigroaico. Pornim

spre Cheyenne.

— N-o să poţi înşeua caii, spuse Caroline.

— William o să facă asta în locul meu, răspunse Guthrie.

Hotărând că nu avea niciun rost să discute cu bărbatul acesta – care, oricum, era cam ţicnit – Caroline porni cu paşi apăsaţi înspre cabană şi se apucă să-şi împacheteze lucrurile. Avea atât de puţine încât nu-i trebui prea multă vreme.

Peste puţin timp, William pregătise caii pentru drum şi legase sacoşa Carolinei la spatele şeii ei.

Caroline şi Penny se îmbrăţişară.

— Să vă opriţi pe la noi dacă mai aveţi drum pe-aici, o rugă Penny, cu ochii strălucind de lacrimi. William şi cu mine o să mai construim o cameră pentru băieţii surorii lui, aşa că o să avem loc suficient pentru musafiri.

Caroline o sărută pe obraz.

— Mulţumesc. Şi eu vreau să-ţi dai cuvântul că o să mă cauţi dacă treci vreodată prin Bolton. Miss Phoebe şi Miss Ethel vor şti unde pot fi găsită.

După aceasta, Caroline salută din cap şi se întoarse să încalece pe calul ei. Nu-şi închipuise niciodată că o să-i fie atât de greu să-şi ia rămas-bun de la Penny Everett, dar cele două femeie se împrieteniseră foarte tare în timpul scurt petrecut împreună.

William şi Guthrie dădură mâna, apoi Guthrie şi Caroline porniră din nou la drum, cu Tob alergând alături de ei.

Merseră până la căderea nopţii, când ajunseră

în orăşelul Sweet Home. Caroline îşi aminti că doctorul Elkins locuia acolo.

Cum nu exista niciun hotel, Caroline şi Guthrie îşi luară câte o cameră la o pensiune dărăpănată. Caroline nu avea chef să convingă vreun proprietar de han suspicios că ea şi Guthrie erau căsătoriţi, din moment ce nu erau, iar Guthrie părea să se afle în aceeaşi stare de spirit. Luară masa într-o tăcere solemnă, după care plecă fiecare în camera lui.

Caroline nu reuşi să adoarmă, deşi o dureau toate oasele de oboseală, aşa că se aventură înapoi pe scări să împrumute o carte de la proprietăreasa cea scorţoasă.

Ieşi din cameră la timp să-l vadă pe Guthrie părăsind pensiunea, proaspăt spălat, ras şi îmbrăcat în haine curate.

Deşi Sweet Home nu avea niciun hotel, dispunea de jumătate de duzină de birturi şi Caroline era convinsă că Guthrie plecase să facă o vizită la unul dintre ele. Probabil că avea să bea ceva, să fumeze şi să joace poker şi poate chiar să ia una dintre femeile acelea uşoare care lucrau în localurile respective.

Caroline oftă. Ţinând cont de felul în care se comportase ea cu Guthrie, nu prea îşi putea permite să critice femeile uşoare. Iar Guthrie nu avea niciun fel de oprelişte. Dacă voia să joace cărţi şi să se ducă la femei, avea toate drepturile unui bărbat neînsurat.

Întristată, Caroline se îndreptă către salonul din faţă. Zărise acolo mai devreme un raft plin

cu cărţi, iar doamna Beeker, proprietăreasa, stătea pe o canapea şi croşeta. Era o femeie robustă, cu un păr roşcat, străbătut de şuviţe albe şi dispunea de nişte sâni ampli pe care încerca, probabil, să-i ascundă în şalul de dantelă pe care-l purta la gât.

Caroline ezită o clipă în prag, aşteptând ca doamna Beeker să ia notă de prezenţa ei acolo şi să ridice ochii de pe lucrul de mână.

— Bună seara, rosti ea înţepat.

Caroline dădu din cap.

— Mă întreb dacă aş putea împrumuta o carte – doar pentru seara aceasta, desigur.

Doamna Beeker o măsură din cap până în picioare cu o privire dispreţuitoare, iar Caroline se întrebă cât ghicise din relaţia dintre ea şi Guthrie.

— Serveşte-te, spuse ea în cele din urmă, arătând cu mâna înspre raftul de cărţi.

Caroline traversă camera grăbită şi cercetă nerăbdătoare titlurile, care îi erau, în mare parte, cunoscute şi dragi. Alese un volum subţire, intitulat „*Viaţa lui Robin Hood”.*

— Mulţumesc, spuse ea, oprindu-se din nou în prag.

Doamna Beeker nu ridică ochii de pe lucrul ei.

— Eu una nu citesc decât Cartea Sfântă. Frivolităţile astea au aparţinut fiicei mele, Ruby.

Aşa cum i se întâmplă deseori Carolinei, curiozitatea îi învinse raţiunea şi chiar discreţia.

— Ruby. Ce nume frumos. A lăsat cărţile aici când s-a măritat?

Proprietăreasa scoase o exclamaţie de dezgust.

— Ruby nu s-a măritat cu nimeni. Şi a murit când să nască plodul unui vagabond.

Caroline se cutremură din pricina tonului răzbunător, nemilos cu care femeia vorbise despre fiica şi nepotul ei. Simţi o milă nesfârşită pentru Ruby, al cărei păcat capital fusese acela că se îndrăgostise.

— Şi copilul? îndrăzni Caroline să întrebe, ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului.

— A murit odată cu ea. A fost răzbunarea lui Dumnezeu.

Faţa Carolinei se aprinse de furie, dar nu se contrazise cu doamna Beeker cu privire la voinţa lui Dumnezeu, fiindcă ştia că era inutil s-o facă. Dumnezeul pe care-l cunoştea Caroline nu se răzbuna niciodată pe un copilaş nevinovat.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse ea. *„Şi-mi pare şi mai rău de biata Ruby şi de copilul ei”.*

Doamna Beekes scoase o exclamaţie şi Caroline o porni grăbită în sus pe scări. Întorcându-se în camera ei cu tavan înclinat şi cu tapetul învechit, se trezi întrebându-se dacă patul acela fusese al lui Ruby. Poate că sărmana fată visase la vagabondul ei, născuse copilul şi murise chiar în această încăpere.

— O iei razna, se certă singură Caroline, aşezându-se cu picioarele încrucişate sub ea în mijlocul patului şi deschizând hotărâtă cartea despre Robin Hood. Nu voia să se gândească la

Ruby Beeker sau la faptul că propriile ei experienţe s-ar putea desfăşura tulburător de asemănător cu cele ale fetei moarte.

Caroline se apucă hotărâtă să citească primul rând din carte, dar mintea ei, nu era la frunzele foşnitoare şi la florile aromate de vâsc din pădurea Sherwood. Se gândea la cât de uşor ar fi putut să moară dând singură naştere unui copil şi la faptul că soarta ei putea să se asemene cu cea a lui Ruby.

— Nu, rosti ea cu voce tare.

Avea să se mute în Chicago, să le spună oamenilor că era văduvă şi să-şi găsească o slujbă ca guvernantă sau ca soră medicală.

De disperare, Caroline se forţă să se concentreze asupra cărţii. Din fericire, se trezi curând cufundată în povestea aventurilor lui Robin Hood, ale lui Maid Marian şi ale părintelui Tuck. Citi de trei ori scena în care Robin o ridica pe Marian pe calul său şi o săruta. Era atât de romantic, se gândi ea, oftând.

Dar terminase cartea şi trecuse printr-o mie de iaduri imaginându-şi cum avea să nască singură copilul lui Guthrie, când îi auzi paşii pe scări.

Lăsând la o parte orice prudenţă, sări din pat, descuie uşa şi o deschise cu o smucitură. Guthrie se opri şi zâmbi spre ea, ţinând pălăria într-o mână. Braţul celălalt îi atârna în fâşia petrecută pe după gât, bineînţeles.

— ÎNă seara, tigroaico, spuse el cu ochii strălucind.

Ştia că era geloasă, fir-ar el să fie şi asta îi

făcea plăcere.

— Bună seara, domnule Hayes, răspunse ea cu răceală. Mă întrebam la ce oră vom pleca mâine spre Cheyenne.

— Dis-de-dimineaţă, răspunse Guthrie. Te-aş sfătui să dormi bine în noaptea asta... Miss Chalmers.

Caroline respiră adânc şi rar, ca să-i arate că îl dispreţuieşte.

— Sfatul tău n-are nicio valoare pentru mine, spuse ea înţepată.

Îşi coborî vocea şi şopti:

— Nu mă interesează decât să nu mai ajung la închisoare.

El reuşi să zâmbească.

— Ştiu foarte bine ce te interesează, răspunse el, iar faptul că se simţi excitată când el o măsură cu privirea o tulbură şi mai tare.

Roşindu-se la faţă, făcu un pas înapoi şi îi trânti uşa în nas. Dar îl auzi râzând încă în timp ce mergea spre camera lui.

Caroline nu se mulţumi numai să închidă uşa, ci propti şi un scaun cu spătarul sub clanţă. Guthrie Hayes nu trebuie nici să spere că se putea strecura la lumina lunii în camera ei, să-şi facă poftele cu ea, după cele ce spusese.

Rămase jumătate din noapte întinsă în pat, trăgând cu urechea, sperând ca el să-i bată în uşă, sperând că n-o s-o facă. Veniră zorile, dar el nu apăru.

Caroline fu neagră de supărare în dimineaţa aceea, cât se spălă şi se îmbrăcă, trăgând pe ea

fusta de călărie, cizmele şi bluza. Nu era deloc surprinzător că Guthrie nu venise la ea – probabil că-şi satisfăcuse poftele la etajul vreunuia dintre birturile oraşului în noaptea aceea.

La micul dejun, el o întâmpină cu un zâmbet atotştiutor. Caroline îl ignoră, îi mulţumi politicos doamnei Beeker pentru cartea împrumutată, după care consumă din simţul datoriei mâncarea care intra în preţul camerei.

O jumătate de oră mai târziu, ea şi Guthrie erau gata de plecare, spre marea uşurare a Carolinei. Când îşi luă rămas bun de la ea, proprietăreasa pensiunii îi reaminti că furia lui Dumnezeu distrusese armata egipteană când îi alungaseră pe israeliţi şi că soţia lui Tot se transformase într-o statuie de sare.

Înăbuşindu-şi un oftat, şi fără să-şi dea prea bine seama care era mesajul pe care voise doamna Beeker să i-l transmită, Caroline dădu mâna cu ea şi îi promise să ţină minte.

— Crede că eşti o femeie decăzută, spuse Guthrie, după ce se îndepărtaseră suficient de pensiune.

Caroline ridică din umeri cu indiferenţă.

— Şi are dreptate, nu-i aşa?

Guthrie întinse mâna şi apucă de frâul calului Carolinei, oprind-o brusc.

— Ce?

Ea nu se putu uita în ochii lui.

— Aseară, îmi făceam griji că te-ai dus cu o femeie din birt. Şi mi-am dat seama că nu sunt

cu nimic mai bună ca femeile de-acolo.

— Uită-te la mine, porunci Guthrie cu asprime.

Caroline se uită în ochii lui, deşi ar fi dat orice să-i poată nesocoti porunca.

— Orice bărbat care dispune de un strop de minte ar fi mândru să poată spune că eşti a lui, spuse Guthrie pe un ton egal. Şi n-am fost cu nicio blestemată de femeie la birt. Am fost să mă interesez despre Flynn.

Caroline reuşi cu greu să-şi înăbuşe o exclamaţie de bucurie.

— Ai aflat ceva? întrebă ea, după câteva clipe de luptă interioară.

Acum mergeau din nou în josul străzii.

— Nimic în afară de ceea ce ştiam, oftă Guthrie, cercetând încordat cu privirea faţadele nezugrăvite ale caselor şi magazinelor aliniate de o parte şi de alta a străzii. Un bărbat a cărui descriere i se potrivea lui Flynn i-a plătit doctorului Elkins să-i scoată glonţul din coapsă ieri dimineaţă.

Caroline îşi aminti de incidentul de lângă fântâna familiei Everett şi închise pentru o clipă ochii, în timp ce frica se aduna în jurul sufletului ei ca o ceaţă.

CAPITOLUL 19

Caroline şi Guthrie abia ieşiseră din Sweet Home când el smulse fâşia care-i sprijinea braţul şi-o aruncă într-un tufiş de lângă drum. După ce aruncă înspre Caroline o privire care o provoca

să comenteze, Guthrie se apucă să întindă şi să îndoaie braţul. Când făcu asta, schiţă o grimasă de durere.

Ea acceptă provocarea.

— Doctorul Elkins a precizat…

— Taci din gură, Caroline.

Guthrie continuă să-şi exerseze muşchii braţului.

— O să fie al dracului de greu să-l prind pe Flynn şi o să am nevoie de ambele mâini pentru asta.

Caroline dădu drumul la aer din piept. Nimeni nu ştia mai bine decât ea ce pierdere de timp ar fi fost să-l contrazică pe domnul Hayes când îşi punea ceva în minte.

— O să ajungem curând în Cheyenne?

— Probabil în după-amiaza asta, răspunse Guthrie cu un aer distrat.

Era evident, mai interesat de peisajul din jur, decât de ceea ce avea Caroline de spus şi se apucă să exerseze manevrarea pistolului din mers. După ce acest ritual luă sfârşit, Guthrie îşi aprinse o ţigară de foi şi şi-o înfipse între dinţi.

— Cred că o să le trimit o telegramă lui Miss Phoebe şi Miss Ethel când ajungem în Cheyenne, să le anunţ că sunt bine, spuse Caroline.

Tăcerea lui Guthrie avea ceva ce o nelinişti.

— Indiferent ce le-ai spune, remarcă el, tot vor crede că te-am răpit.

Caroline se gândi că el avea, probabil, dreptate, dar tot intenţiona să le trimită telegrama, în speranţa că le-ar putea scuti pe

bătrânele doamne de griji inutile. Avea să se răscumpere ea într-un fel faţă de protectoarele ei, după ce toate aveau să se limpezească şi va putea să se întoarcă la Bolton. Oftă.

— Se pare că viitorul meu este nesigur, remarcă ea.

Guthrie zâmbi pe lângă ţigara de foi dintre dinţi.

— Eu sunt convins de asta. Tu o să te afli mereu în câte o încurcătură până la ultima ta suflare. Problema femeilor care sunt aşa ca tine, tigroaico, este că simt mereu nevoia să pornească în câte o cruciadă. La tine a fost întâi vorba despre Flynn, iar după ce el o să atârne la capătul frânghiei, o să porneşti să le cauţi pe surorile tale.

— Încăpăţânarea de a-l ajuta pe Flynn să evadeze a fost, evident, o greşeală, recunoscu ea, indignată. Dar nu e nimic rău în faptul că vreau să le găsesc pe Emma şi pe Lily. Ele sunt singurele rude de sânge pe care le am în lumea asta.

— N-am zis niciodată că e ceva rău în a-ţi căuta surorile. Ceea ce o să faci după aceea mă îngrijorează pe mine.

Caroline oftă.

— După ce-mi găsesc surorile, domnule Hayes, mă voi mulţumi să cresc copii şi să-mi văd de casa mea.

Brusc, fu jenată de implicaţia spuselor ei.

— Sau să predau la şcoală, bineînţeles.

Guthrie nu comentă, iar Caroline nu ştia prea

bine dacă să fie uşurată sau indignată. Ar fi fost plăcut dacă el ar fi asigurat-o că va vedea de casa lui şi va creşte copiii lui, dar, uitându-se la el, îşi dădu seama că el n-auzise probabil ce spusese ea.

După o dimineaţă întreagă de mers fără oprire, ajunseră, în sfârşit, în Cheyenne. Era un oraş animat, cu o mulţime de birturi din care se revărsau hohote aspre de râs şi cântece zăngănite la pian, dar existau şi magazine şi câteva hoteluri mici şi restaurante.

Strada era plină de trăsuri şi căruţe şi oamenii mânaţi de treburi umpleau trotuarele.

Amintindu-şi de Bolton, Caroline simţi un pic dorul de casă, dar zâmbi când îl văzu pe Tob oprindu-se în faţă la Diamond Lady şi scâncind de sete.

— Îi dau câinelui un whisky şi o să stau de vorbă cu câteva persoane până trimiţi tu telegrama, o informă Guthrie, după care descălecă şi-şi legă calul în faţă la Diamond Lady.

Deşi Caroline nu era de acord cu planul lui, ştia că nu putea face mare lucru ca să i-l schimbe.

— Mă găseşti pe urmă prin oraş, îl anunţă ea, abordând un ton indiferent.

Spre surprinderea ei, Guthrie avu de obiectat.

— Nu vreau să umbli prin Cheyenne de una singură, spuse el, punând mâna pe frâul calului ei, când văzu că dă să plece. Trimite telegrama şi pe urmă aşteaptă-mă la hotelul Statehood. Este un local respectabil.

Cum o discuţie în contradictoriu n-ar fi făcut decât să prelungească această scenă neplăcută, Caroline încuviinţă din cap.

— Vrei să închiriez o cameră pentru tine cât aştept acolo, sau vrei să faci tu singur treaba asta?

El o atinse uşor cu mâna pe picior şi pielea ei se-nfioră.

— O să avem nevoie de o singură cameră, tigroaico. Şi, după ce merg s-o văd pe Adabelle, tu şi cu mine o să-i facem o vizită preotului.

Inima Carolinei stătu pe loc, apoi porni să bată nebuneşte. Guthrie voia să se însoare cu ea numai fiindcă era convins că purta în pântece copilul lui, dar motivul acesta nu era suficient.

— Putem să discutăm despre asta mai târziu, spuse ea.

Ajunsă la biroul Western Union, ea dictă o telegramă pentru protectoarele ei, în care le spunea să nu-şi facă griji pentru ea şi că avea să le explice totul când va ajunge acasă. După aceea, se duse la hotelul Statehood şi ceru o cameră pentru o singură persoană. Guthrie n-avea decât să-şi ia cameră separată.

Odată luată această hotărâre, Caroline îşi duse sacoşa sus în cameră, iar funcţionarul hotelului trimise un băiat cu calul ei la grajdul cu chirie. Ea-şi despacheta lucrurile, îşi numără puţinii bani care-i mai rămăseseră, apoi coborî în sala de mese pentru a lua o modestă masă de prânz.

După aceea, urcă din nou în camera ei să se întindă în pat şi să tragă un pui de somn de care

avea atâta nevoie.

Când se trezi, Guthrie stătea în picioare la capătul patului, proaspăt ras şi tuns, îmbrăcat într-un costum de haine nou. Arăta cu totul altul decât înainte.

— Patul acesta este cam îngust, spuse el, cu degetul înfipt în buzunarul pentru ceas, dar presupun că n-o să avem nevoie de prea mult spaţiu, având în vedere că am în plan să te ţin sub mine sau deasupra mea în cea mai mare parte a nopţii.

Caroline se înroşi atât de tare încât o dureau obrajii. Şi nici nu se odihnise bine.

— N-am deloc intenţia să împart patul acesta cu unul ca tine, domnule Hayes, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor şi îndepărtându-şi de pe faţă şuviţele rebele. Ai fost să o vezi pe Adabelle?

Guthrie se apropie de pat şi se aşează pe salteaua subţire şi plină de ghemotoace.

— Nu, spuse el, luând-o cu tandreţe de mână. Mă duc acum.

El mirosea plăcut a rom şi a mentă.

— Oh!

Îndurerată la gândul că el se străduise atât să arate bine pentru Adabelle, Caroline nu făcu niciun efort să zâmbească. În ciuda promisiunilor lui, ea ştia că bărbaţii sunt nişte creaturi instabile pe care nu te puteai bizui. Cu siguranţă că, numai văzând-o pe femeia aceea, avea să-şi amintească toate motivele pentru care se îndrăgostise mai demult de ea.

El oftă şi-şi îndreptă cravata cu nervozitate, apoi o luă pe Caroline în braţe şi o sărută, la început cu tandreţe, apoi din ce în ce mai apăsat şi intim, până ce sărutul lui îi tulbură sufletul.

Când el îşi dezlipi gura de buzele ei, Caroline se trezi întinsă pe spate, deşi îşi amintea foarte bine că stătuse în capul oaselor înainte ca el să o sărute. Când Guthrie începu să o descheie la pantaloni, Caroline ştiu că nu putea face nimic să-l oprească.

— Când mă întorc, spuse el, mângâind-o, am de gând să termin ce am început. Să fii pregătită.

Caroline tremura.

— Guthrie…

Mişcările pricepute ale degetelor lui o făcură să se unduiască sub mâna lui.

— Să fii pregătită, repetă el.

Apoi el îşi retrase mâna şi o lăsă întinsă acolo, pe marginea patului, stârnită şi nesatisfăcută şi cât se poate de furioasă.

După ce ieşi din cameră, Guthrie îşi îndreptă cravata din nou. Dumnezeu îi era martor că ar fi preferat să rămână în pat cu Caroline toată ziua, dar avea de rezolvat probleme importante.

Cunoştea oraşul, fiindcă lucrase timp de şase luni la o fermă de vite aflată la doar câteva mile în afara lui şi porni spre casa Adabellei cu paşi mari şi hotărâţi. Ea şi mama ei ţineau o pensiune respectabilă la trei străzi depărtare înspre est.

Firma bine cunoscută atârna încă de creanga unui arţar, în curtea din faţă şi gardul era

proaspăt vopsit în alb. Iarba era bine îngrijită şi rondurile erau pline de flori, deşi se aflau abia la începutul sezonului.

Guthrie deschise poarta – încă mai scârţâia din balamale – şi-şi aranjă din nou cravata în timp ce se îndrepta către veranda din faţă a casei.

Spre spaima, dar şi uşurarea lui, uşa de plasă se deschise exact când el ajunse la prima treaptă şi Adabelle ieşi afară. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, amintindu-i lui Guthrie de un mânz jucăuş.

Era drăguţă, cu gropiţele ei din obraji, care-i apăreau când zâmbea, cu părul ei blond, cu silueta ei plinuţă, apetisantă. Dar Guthrie nu simţi amestecul de emoţii care năvăleau peste el de fiecare dată când dădea cu ochii de Caroline.

Se opri, neştiind prea bine cum să înceapă.

— Bună, Guthrie, rosti ea şi vocea ei caldă, guturală, tremură puţin.

Ea-şi împreună mâinile şi se forţă să zâmbească din nou.

— Mă bucur că ai venit, fiindcă am ceva să-ţi spun.

Guthrie îşi înghiţi propriile explicaţii şi scuze şi aşteptă, curios.

Adabelle se îmbujoră şi-şi feri, pentru o clipă, ochii.

— Guthrie… domnule Hayes… eu… ştii, fiindcă… de când nu te-am văzut… eu…

O speranţă tulbure se aprinse în sufletul lui Guthrie. Era oare posibil să fie scutit de povara de a o răni pe această femeie plăcută, care

merita numai bunătate şi dragoste? Ar fi mai mult decât visase.

— Da? O încurajă el cu blândeţe, păstrând distanţa.

Ochii ei străluciră de lacrimi.

— Am întâlnit pe cineva, spuse ea. Un lucrător la căile ferate, pe nume John Dennis. Urmează să mă căsătoresc cu el luna viitoare.

Probabil că reacţia lui trebuie s-o fi surprins foarte tare – el scăpă o exclamaţie de bucurie, o apucă pe Adabelle de talie cu braţul sănătos şi o învârti o dată drept felicitare. Apoi o sărută pe frunte.

Ea ridică ochii spre el, arborând un zâmbet precaut. Era un individ norocos, acest John Dennis, aşa cum era şi Guthrie însuşi.

— Nu te supără?

Guthrie pufni în râs.

— Sigur că mă supără, draga mea. Dar ironia acestei situaţii este că şi eu am întâlnit pe altcineva. Numele ei este Caroline Chalmers şi este o dăscăliţă uscăţivă, rea de gură, cu temperamentul unui cocoş înfoiat.

Adabelle începu să râdă şi să suspine în acelaşi timp.

— Guthrie, este minunat, spuse ea.

Apoi îl îmbrăţişă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Să fii fericit. Bine?

— Şi tu, răspunse el cu tandreţe.

Deşi acum îşi dădea seama că niciodată n-o iubise pe Adabelle cu adevărat, ştia că ea ar fi fost o soţie ideală. Cu ea, ar fi putut să se

aştepte la zile senine, la nopţi plăcute şi la o mulţime de copii cu mere în obraji.

Ea îi ţinu mâinile într-ale ei, prelungind clipa; îşi luară rămas bun din priviri; apoi Guthrie se întoarse şi plecă, îndreptându-se către o femeie care avea să-i dea, probabil, multă bătaie de cap şi mult de lucru.

Uneori, reflectă Guthrie, lucrurile nu prea aveau logică.

Caroline se plimba prin faţa ferestrei, cu vârful unei unghii între dinţi, cu trupul încă tremurând de anticipaţie, asemenea coardelor unui instrument care fusese acordat, dar la care nu se cântase încă. Făcuse o baie şi se schimbase cu cea mai bună rochie pe care o adusese cu ea, rochia ei simplă de stambă. Îşi împletise părul şi-l prinsese la spate cu ace şi se ciupise de obraji să-i înroşească.

Când auzi ciocănind la uşă, se răsuci şi rosti cu sfială:

— Intră.

Guthrie păşi în cameră şi zâmbi, deşi pe faţă i se citeau semne de oboseală.

— Arăţi minunat, tigroaico, dar pentru o nuntă o să ai nevoie de ceva mai elegant decât rochia asta.

Ea simţi că-i arde faţa şi ridică amândouă palmele să şi-o răcorească. Trăi o clipă de groază, în care crezu că el o să-i spună că se hotărâse să se însoare totuşi cu Adabelle şi că voia ca ea să-i fie martor. Şi-n clipa următoare, fu complet dezorientată.

— Poftim?

— Vreau să te îmbraci cu ceva... vaporos, spuse el, încruntându-se când o măsură cu privirea. Ceva alb.

Pe Caroline o dureau obrajii de febră.

— Unii ar putea fi de părere că nu se cade să mă îmbrac în alb.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin părerea lumii.

— Dar nu ştim cu siguranţă dacă... sunt însărcinată. Şi-n plus de asta, Guthrie Hayes, ţi-am mai spus că nu am de gând să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte.

Guthrie oftă.

— Eşti cu siguranţă însărcinată, spuse el, de parcă ar fi fost vorba despre un lucru deja stabilit. Şi dacă eu sunt gata să mă însor cu o femeie care nu mă iubeşte, de ce n-ai putea face şi tu acelaşi lucru?

Caroline nu se aşteptase ca el să adopte o asemenea tactică. Şi n-avea de gând să-şi mărturisească sentimentele, când ştia că Guthrie nu simţea la fel pentru ea. Îşi împreună palmele, îngrijorată.

— Poate, cu timpul ai putea ajunge să mă iubeşti...

El se apropie de ea şi o trase în braţele lui.

— Aş spune că am toate şansele să mi se întâmple asta, tigroaico.

Inima ei tremura de nerăbdare, dar şi de îndoială.

— Guthrie, încă este posibil să sfârşesc în

închisoare. Ce-o să faci atunci?

El o apucă de bărbie şi-şi ridică faţa spre el.

— N-o să ajungi la închisoare, promise el. Şi-acum, mergem să-ţi cumpărăm o rochie.

Apoi o expresie deosebită apăru pe faţa lui şi o împinse către pat.

— Sigur că da, am spus că o să termin ce am început şi eu sunt om de cuvânt.

Trupul rigid al Carolinei se încordă şi mai tare în aşteptarea acelei dulci eliberări. Dar îşi puse palmele pe pieptul lui.

— Nu, Guthrie, spuse ea cu voce răguşită. Dacă e vorba să ne căsătorim, aş vrea să mai aştept.

El pufni în râs şi se aplecă să o sărute uşor pe buze.

— Bine, tigroaico. Mergem să găsim o rochie şi un judecător de pace, în această ordine.

Cu simţurile amorţite, Caroline îl lăsă pe Guthrie să o ia de mână şi să o conducă afară din cameră, apoi în jos pe scări. Găsiră o rochie potrivită, vaporoasă ca îmbrăcămintea unui înger şi tot atât de albă, în primul magazin în care intrară.

Guthrie o cumpără, plătind cu ceea ce Caroline presupuse că erau câştigurile lui la poker, după care plecară să caute pe cineva care să-i căsătorească. După spusele şerifului, se părea că judecătorul districtual era în oraş şi stătea la pensiunea doamnei Rogers.

Caroline recunoscu numele şi aruncă o privire iute spre faţa lui Guthrie.

Viitorul ei soţ îi mulţumi şerifului şi o împinse către uşă.

— Du-te înapoi la hotel şi îmbracă rochia, spuse el. Eu o să trimit pe cineva după judecător.

Toate problemele, reale sau potenţiale, năvăliră în mintea Carolinei, dar îl iubea prea mult pe Guthrie ca să anuleze căsătoria. Aprobă cu o mişcare scurtă din cap şi spuse:

— Bine, domnule Hayes. O să fac după cum spui. Dar, pe viitor, o să-ţi fiu recunoscătoare dacă îţi vei formula cererile politicos, în loc să le răsteşti ca pe un ordin.

Guthrie zâmbi.

— O să încerc, tigroaico, aprobă el.

Apoi o răsuci pe Caroline de umeri şi o împinse uşor în direcţia hotelului.

Când întoarse capul, Caroline îl văzu dând o monedă unui băiat. Porni apoi grăbită spre hotel, ca să fie gata când sosea judecătorul.

În faţa hotelului, Caroline dădu peste Tob care lătră de bucurie când o văzu. Mutând cutia cu rochia în mâna cealaltă, ea se aplecă şi mângâie câinele pe cap.

— Gata, spuse ea, cât de curând n-o să te mai cărăm cu noi prin tot ţinutul şi o să ai şemineul tău în faţa căruia să stai culcat şi o mulţime de oase din supă de ros.

Tob lătră scurt şi Caroline îl lăsă acolo, ştiind că funcţionarul hotelului n-o s-o lase să ia câinele în camera ei.

Dar, imediat ce închise uşa în spatele ei,

aruncă pe pat cutia cu rochia, deschise fereastra şi fluieră. După câteva fluierături, Tob urcă pe scara de incendiu, suflând greu din cauza efortului şi sări înăuntru pe fereastră, să stea cu stăpâna lui.

— Sssst, îl avertiză Caroline, în timp ce câinele se trântea pe un covoraş învechit din faţa dulapului de haine. Dacă te aude cineva, o să fim amândoi aruncaţi afară de urechi.

Tob îşi puse botul pe labele din faţă cu un oftat de satisfacţie şi închise ochii.

Caroline despachetă grăbită rochia şi se îmbrăcă. Nu reuşi, însă, să-şi încheie nasturii de la spate, aşa că îl aşteptă pe Guthrie.

Când veni, el aduse un mănunchi de piciorul cocoşului şi clopoţei.

— Îmi pare rău, tigroaico, spuse el, dar asta este tot ce am putut găsi. Le-am cules din spatele magazinului de cereale.

Micul buchet de flori sălbatice o încântă pe Caroline, la fel de mult ca imaginea lui Guthrie culegându-le pentru ea. Ea luă buchetul cu gesturi delicate, îi zâmbi şi ochii i se umplură de lacrimi. Cuvintele erau aproape, atât de aproape încât fu pe cale să le rostească: *„te iubesc, Guthrie”*. Dar le opri la timp.

— Mulţumesc.

El se încruntă.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

Caroline pufni în râs, apoi suspină.

— Nimic, spuse ea, apoi se întoarse cu spatele la el. Numai că trebuie încheiată la nasturi.

Guthrie manevră nasturii cu obişnuita lui dexteritate, şi, până ce el o răsuci din nou cu faţa spre el, lacrimile îi dispăruseră.

— Ei bine, tigroaico, judecătorul aşteaptă să facă din mine un bărbat cinstit. Mergem?

Caroline avu impresia că inima îi urcase în gât. Dădu din cap, fiindcă nu putea să vorbească.

Judecătorul îi aştepta jos, într-un colţ al salonului. Era un bărbat masiv, cu un pântec proeminent şi era îmbrăcat într-un costum vărgat. El o trată pe Caroline cu un zâmbet de admiraţie, apoi îi conduse în biroul directorului de hotel, unde se puteau bucura de puţină intimitate.

Judecătorul scoase din buzunarul de la haină o autorizaţie de căsătorie decorată cu păsări, cu flori şi înscrisuri aurii, şi îi puse pe Guthrie şi Caroline să o semneze. După aceea, judecătorul scoase din buzunar o carte şi adoptă o atitudine oficială. Două cameriste serveau drept martori.

Caroline şi Guthrie stăteau cu faţa spre ferestrele care dădeau spre stradă, la mică distanţă unul de altul şi o privire furişă îi dezvălui Carolinei că mirele ei era tot atât de emoţionat ca şi ea, în ciuda eforturilor lui de a se ţine tare. Probabil se întreba dacă această căsătorie avea şanse de reuşită, aşa cum se întreba şi ea.

Judecătorul se apucă să citească din carte cuvintele sacre, deşi Caroline era convinsă că le ştia pe dinafară şi ea reuşi, nu ştia cum, să dea răspunsurile potrivite. De afară, se auzeau zgomotele făcute de căruţele şi caii care treceau

pe stradă.

Când sosi momentul să facă schimb de verighete, Caroline nu avu una. Dar, spre surprinderea ei, Guthrie scoase din buzunarul de la haină o verighetă de aur şi i-o puse pe deget.

— Prin puterea cu care am fost investit de autorităţile din Wyoming, încheie judecătorul, ridicând tonul pe măsură ce se apropia de sfârşitul ceremoniei, vă declar soţ şi soţie. Domnule Hayes, poţi să săruţi mireasa.

Senzaţia buzelor lui Guthrie pe buzele ei îi era familiară şi totuşi pe Caroline o tulbură la fel ca atunci când o sărutase prima dată. Ea se clătină uşor şi fu nevoită să se prindă cu mâinile de haina soţului ei ca să poată sta pe picioare.

Dumnezeule, reflectă ea, zâmbind în sinea ei, lumea o să creadă că sunt beată.

Guthrie îi plăti judecătorului, apoi luă autorizaţia de căsătorie şi totul se sfârşi repede şi simplu. Caroline se gândi cu uimire la discursurile pompoase ale politicienilor din ziua de 4 iulie, care durau şi câte două ore, în timp ce o căsătorie nu dura mai mult de zece minute.

Caroline întinse mâna să-şi admire verigheta, gândindu-se la cât de încântate ar fi Miss Phoebe şi Miss Ethel dacă ar şti că reuşise să-şi găsească, în sfârşit, un soţ. Şi încă unul pe care-l iubea. Cum era cufundată în aceste gânduri, Caroline fu surprinsă când Guthrie o ridică în braţe.

— Şi-acum, doamnă Hayes, spuse el, am dreptul să împart patul cu tine şi exact asta am

de gând să fac.

Erau câţiva cowboy în salon, când Guthrie trecu cu Caroline în braţe s-o urce pe scări şi cu toţii începură să chiuie. Când ajunse în capătul de sus al scărilor, Guthrie se întoarse şi ea aruncă buchetul de flori de-acum ofilite.

Un cowboy bătrân, vânjos, cu ochi mari şi trişti şi cu o mustaţă stufoasă, prinse buchetul, iar prietenii lui izbucniră în râs şi-l bătură pe spate.

Guthrie pufni în râs şi porni mai departe spre camera pe care Caroline o închinase mai devreme. Tob stătea tolănit pe preşul de lângă dulap şi deschise ochii când mirele şi mireasa intrară în cameră, apoi dădu scurt din coadă, dar nu ridică botul de pe labe.

— Va trebui să te mai îmbraci o dată cu rochia asta mâine, spuse Guthrie, lăsând-o cu grijă pe mireasă să stea pe propriile ei picioare. O să facem o fotografie, cu condiţia ca fotograful să se trezească până atunci.

Caroline începu să râdă. Un cowboy prinsese buchetul ei de mireasă şi fotograful era prea beat ca să le facă o fotografie. Cu toate acestea, n-ar fi vrut să schimbe nimic din toate astea, în afară de faptul că şi-ar fi dorit ca surorile ei şi domnişoarele Maitland să fie acolo cu ea.

Guthrie îşi aşeză mâinile pe talia ei.

— Aş putea să stau aici şi să mă uit la tine tot restul zilei, spuse el cu voce guturală.

Ea zâmbi.

— Ai căpătat gust pentru dăscăliţele uscăţive, domnule Hayes? întrebă ea, amintindu-şi

caracterizarea pe care i-o făcuse el la început, când se cunoscuseră.

El o sărută uşor şi ochii lui căpătară o expresie de uimire, de parcă ar fi văzut ceva ce nu observase până atunci.

— Numai pentru una dintre ele, răspunse el şi apoi, cu o stângăcie neobişnuită pentru el, întinse mâinile şi se apucă să-i scoată acele din păr.

Îi despleti părul negru şi-şi trecu degetele prin el.

Ea-i dezlegă cu mişcări lente cravata şi îl văzu cum înghite în sec.

Guthrie o aşeză pe marginea patului şi se aplecă să o descalţe, apoi se ridică şi-şi azvârli cizmele din picioare.

Apoi totul se transformă într-un ritual lent, metodic şi tandru. Guthrie îndepărta unul dintre obiectele de îmbrăcăminte ale Carolinei, apoi ea făcea la fel pentru el. Deodată, rămaseră goi şi în inima Carolinei nu exista ruşine, ci numai veneraţie.

Guthrie îi îndepărtă şuviţele lungi, mătăsoase de păr de pe sâni, apoi o trase spre el şi o sărută. Ea avu grijă să-i menajeze rana, care începuse să se vindece, dar era încă dureroasă.

Până atunci, făcuseră dragoste cu furie şi disperare, în ziua aceea se iubiră fără grabă, cu multă tandreţe. Când Guthrie o întinse pe Caroline în patul lor îngust şi o pătrunse, o făcu la fel de blând şi de atent ca atunci când îi răpise virginitatea.

Ei îi făcu plăcere atingea părului de pe pieptul lui pe sânii ei moi şi fini, a coapselor lui tari pe coapsele ei mătăsoase şi savură plăcerea intruziunii lui ritmice.

Cu toată tandreţea şi lipsa de grabă, punctul culminant al împerecherii lor îi luă pe neaşteptate, deoarece izbucni cu forţa unei explozii. Caroline ţipă de plăcere, în timp ce trupul i se unduia disperat sub trupul lui Guthrie şi în clipa când ţipetele ei se stinseră, el încremeni deasupra ei şi se prinse cu amândouă mâinile de tăblia de fier de la capătul patului. Ochii i se aburiră şi gemu când muşchii ei ascunşi se contractară, făcându-l să erupă în trupul ei.

După ce dăduse tot ce avea, Guthrie se prăbuşi lângă Caroline, cu respiraţia întretăiată. Îşi puse piciorul drept peste coapsele ei şi îi luă în mână un sân, dezmierdându-i sfârcul cu degetul mare.

Caroline se răsuci pe o parte şi se ridică mai sus pe pernă, trecând uşor cu sfârcul unui sân peste buzele lui. El îi prinse cu lăcomie sânul cu gura şi-l supse, iar Caroline gemu. Trupul ei, abia domolit cu câteva minute în urmă, se încordă din nou şi o durere fierbinte crescu în adâncurile ei, acolo unde numai Guthrie putea să ajungă.

Petrecându-şi o mână peste şoldurile ei, el o apăsă pe trupul lui, continuând să se bucure de sânul ei. Ea se arcui de spate, în timp ce el o ridica şi o cobora pe trupul lui şi-i lăsa un sân numai pentru a-l cuceri pe celălalt.

Caroline scânci încet şi un strat subţire de transpiraţie îi acoperi corpul din cap până-n picioare, dar el continuă să o frământe, punând-o pe jar.

— Oh, Guthrie, suspină ea. Deşi el înţelesese precis că cerea îndurare, se arătă nemilos.

În ultimul moment, o răsuci pe Caroline cu spatele spre el şi o pătrunse în feminitatea ei pe la spate. Îi prinse în palme sânii când ea explodă instantaneu, unduindu-şi şoldurile pe trupul lui şi strigătele ei izbucniră fără reţinere.

Caroline voia să-i vadă faţa lui Guthrie în clipa extazului; se răsuci în braţele lui şi ridică o mână să-i atingă obrazul. Ochii îi erau înceţoşaţi, pielea udă şi arăta ca un om cuprins de delir.

Ea-şi îndoi un picior peste el, să-l simtă mai aproape şi, când contactul lor deveni, în mod inevitabil, mai profund, el imploră răguşit şi se revărsă în trupul ei. Erau încă uniţi când Caroline se aplecă şi-i atinse un sfârc cu limba. Acesta se întări instantaneu.

Caroline îi prinse şoldurile în palme şi continuă să-i dezmierde sfârcul cu limba şi cu dinţii şi, după două minute, el tresări şi se întări din nou în trupul ei. De data aceasta, Caroline avea de gând să obţină plăcerea făcându-i plăcere soţului ei.

Îl sărută sub bărbie şi începu să alunece încet, ritmat, pe trupul lui. Cu un ţipăt înăbuşit de frustrare şi dorinţă, Guthrie se rostogoli pe spate, luând-o pe Caroline cu el şi, cu trupul străpuns de bărbăţia lui, ea se propti cu mâinile

în umerii lui puternici.

Ea era prinţesa acestui războinic şi-şi cerea acum drepturile. Îl duse pe Guthrie pe culmile plăcerii, urcând treaptă cu treaptă. În cele din urmă, el gemu puternic şi-şi arcui spatele, iar Caroline îi dezmierdă sfârcurile cu limba până ce stoarse din trupul lui ultima picătură de sămânţă. Când totul se sfârşi, el o trase alături, pe saltea, o lipi de trupul lui şi adormi.

Caroline alunecă în somn la fel de rapid. Când se trezi, camera era plină de umbre şi Guthrie o spăla cu o bucată de pânză moale şi rece. Când termină, o aşeză deasupra lui şi o răsplăti din plin pentru felul cum îl cucerise mai devreme. Ea se prinse cu mâinile de tăblia patului, aşa cum făcuse şi el şi capitulă, gemând înfundat când mâinile lui îi acoperiră sânii.

Suspinele ei de eliberare erau desfrânate – nici de această dată nu şi le putu reţine – şi arcurile patului scârţâiră când ea îşi aruncă genunchii în lături.

Guthrie nu făcu niciun efort să înăbuşe ţipetele miresei lui. De fapt, cu cât mai mult zgomot făcea, cu atât lui părea să-i placă mai mult.

CAPITOLUL 20

Prima zi de după căsătorie a Carolinei începu cu soare şi senin, dar nu dură mult până să apară primii nori din căsnicia lor. Stătea cu Guthrie la o masă din holul hotelului şi luau

micul dejun, când el anunţă:

— Astăzi plec.

Caroline lăsă furculiţa jos.

— Poftim?

— O să-l pot urmări pe Flynn mult mai repede, dacă n-o să fiu nevoit să-ţi port ţie de grijă.

Ea vorbi încet, dar nu din cauză că s-ar fi arătat înţelegătoare, ci din cauza furiei.

— Ei, bine, începu ea, atunci n-ai decât să mă bagi la închisoare. În felul acesta, nu ţi-aş mai sta în cale.

Guthrie oftă.

— Caroline.

— Ai citit, Biblia, domnule Hayes? continuă ea, cu vocea transformată într-o şoaptă chinuită. Există un verset din Cartea lui Ruth care începe aşa: *„Oriunde mergi tu, merg şi eu”.*

El nu păru impresionat.

— Am spus că tu rămâi aici.

Caroline întrevăzu o viaţă întreagă de asemenea hotărâri arbitrare înaintea ei, şi hotărî brusc că nu putea s-o îndure. Scoase verigheta de aur, pe care o iubea în secret, de pe deget şi o aşează pe faţa de masă, cu cercuri albe şi albastre, între farfuria ei şi a lui Guthrie.

El făcu ochii mari, apoi îi îngustă.

— Pune-o înapoi, porunci el

Caroline scutură din cap.

— Domnule Hayes, este timpul să înveţi, odată pentru totdeauna, că nu poţi să-mi dai mie comenzi, aşa cum faci cu câinele tău.

Guthrie oftă, evident conştient de prezenţa

celor aflaţi în sala de mese şi de felul în care s-ar fi amuzat dacă ar fi auzit cumva ce discutau ei doi.

— Eşti soţia mea.

— Şi asta mă pune în aceeaşi categorie cu câinele tău?

— Sigur că nu.

— Atunci aş aprecia dacă nu ai lua hotărâri majore în ceea ce priveşte viaţa mea.

Guthrie trânti şervetul pe masă, deşi nu mâncase decât jumătate din ouăle cu şuncă.

— Sunt anumite lucruri despre care un soţ hotărăşte…

— Lucruri care-l privesc numai pe el, probabil, îl întrerupse Caroline cu răceală. Dar dacă merg cu tine sau rămân aici în Cheyenne să-mi împletesc degetele săptămâni întregi, sau chiar luni, este cu siguranţă treaba mea!

— La dracu’, Caroline. Flynn este periculos. Şi până acum am avut noroc că nu ni s-a întâmplat să avem necazuri, cu indienii shoshone…

— Cu câteva zile în urmă erai convins că Flynn se află în Cheyenne şi că aşteaptă doar să-i cădem în cursă.

Ea se lăsă pe spate în scaun şi-şi împreună mâinile cu degetele răsfirate.

— Eu sunt de părere că Cheyenne este ultimul loc unde ar trebui să stau.

Guthrie rămase cu gura căscată, apoi îşi reveni.

— Flynn nu se află aici, Caroline.

— De unde ştii?

— L-am întrebat pe cei care-l cunoşteau, răspunse Guthrie cu o politeţe aspră. În plus, n-am de gând să te las aici, în hotel. O să stai cu un prieten de-al meu – un anume Roy Loudon.

— Roy…

— Loudon, încheie Guthrie în locul ei.

Şi, dacă era să judecăm după tonul lui, el era la fel de hotărât ca mai înainte.

— El este fermierul pentru care am lucrat eu – şi este văduv. L-am întâlnit la Diamond Lady, în prima zi când am sosit aici şi el a spus că ai putea să lucrezi ca guvernantă pentru fiul lui.

Caroline era uimită, Guthrie nu-i vorbise niciodată despre bărbatul acesta. Iar acum părea că se aşteaptă ca ea să se bucure la ideea că urma să locuiască în casa unui străin.

— Ce fel de bărbat este acela care-şi petrece ziua într-un birt? întrebă ea. În plus, nu s-ar cuveni să locuiesc în casa unui bărbat fără o companie feminină.

— O să ai o companie feminină, o contrazise Guthrie, inflexibil. Roy are o menajeră, Jardena Craig. Ea o să-ţi păzească virtutea, crede-mă.

Caroline simţi cum i se strânge inima până când începu să o doară. Guthrie avea într-adevăr de gând să o părăsească la mai puţin de o zi după căsătoria lor, ca să plece în urmărirea lui Seaton Flynn. Acesta reprezenta un pericol de moarte şi mai erau, desigur, şi alte numeroase pericole care-l pândeau pe un călăreţ singuratic.

Întoarse pentru o clipă capul într-o parte.

— Şi dacă-ţi spun că o să plec după tine?

— Dacă încerci să mă urmăreşti, tigroaico, o avertiză el pe un ton scăzut şi grav, o să pun eu mâna pe tine. Primul lucru pe care o să-l fac, o să te pun cu faţa în jos pe genunchii mei. Al doilea, o să te duc înapoi în Laramie şi-o să te dau pe mâna şerifului Stone, să te ţină sub lacăt. Asta o să-mi răpească un timp preţios, dar, crede-mă, o s-o fac, dacă o să fiu nevoit.

Caroline simţi cum îi iau obrajii foc. Trebuia să se dea bătută, dar mai insistă puţin, fiindcă orgoliul ei ar fi fost rănit dacă ar fi recunoscut asta. Pe furiş, întinse mâna după verigheta pe care i-o dăduse Guthrie şi o puse în buzunarul de la fusta ei de călărie.

Guthrie o apucă de mână. Ea simţi un val de căldură plăcută, de parcă el ar fi descărcat un curent electric, care-i urca pe braţ în sus şi-i ajunse în inimă.

— Caroline, dacă vrem să avem şansa de a fi fericiţi, trebuie să-l ducem pe Flynn înapoi în Laramie. Şi tu ştii că o să-l găsesc mai repede dacă sunt singur.

Ea scoase verigheta din buzunar şi o strânse puternic în palmă, ca pe un talisman. Nu avea s-o mai poarte, hotărî ea, cât timp ea şi Guthrie n-aveau să poată fi împreună permanent, ca nişte soţi adevăraţi.

— O să-mi fie foarte dor de tine, mărturisi ea, ferindu-şi ochii.

Deşi Caroline îşi dorea din tot sufletul să audă o declaraţie poetică de dragoste, şi de fidelitate de la Guthrie, nu căpătă decât unul din

zâmbetele lui şmechereşti şi:

— O să am de grijă să nu mă uiţi.

Urcară pe urmă înapoi în camera lor, Guthrie strângând mâna rămasă fără verighetă a Carolinei şi el se ţinu de cuvânt. O dezbrăcă şi făcu dragoste cu ea cu atâta tandreţe, mulţumind-o atât de deplin, încât ştiu că semnul lui avea să-i rămână marcat pe suflet pentru totdeauna.

Când totul se sfârşi, ea luă mâinile de pe tăblia patului de care se prinsese în febra extazului şi le puse pe umerii lui.

— Oh, Guthrie, dacă nu te întorci…

El o întrerupse cu un sărut, încă respirând cu greutate. Vocea îi era aspră şi răguşită când vorbi.

— O să mă întorc, tigroaico. Noi doi o să ne întoarcem în Bolton şi o să le explicăm totul lui Miss Phoebe şi Miss Ethel, după care o să vedem cum facem să ajungem în Chicago, să le căutăm pe surorile tale.

Ochii Carolinei străluciră de lacrimi.

— Guthrie… te iu… începu ea, dar îşi lipi buzele de gura ei şi înghiţi cuvintele tandre pe care ea vrusese să le spună.

La începutul după-amiezii, porniră călare către ferma lui Roy Loudon şi, cu fiecare milă care trecea, încă o bucată din inima îndurerată a Carolinei cădea, zdrobindu-se de cruda realitate. În ciuda cuvintelor pe care le spusese, Guthrie putea să fie ucis cu uşurinţă, sau putea, pur şi simplu, să decidă că nu voia, de fapt, să-şi

asume povara unei soţii.

Proprietatea Loudon era uriaşă; Guthrie îi spusese Carolinei că Roy era proprietarul unei bucăţi de pământ care se întindea cât vedeai cu ochii în toate direcţiile. De fapt, se aflaseră pe proprietatea lui aproape din clipa când ieşiseră din Cheyenne.

Casa fermei era modestă, solidă şi albă, cu storuri şi uşi vopsite în verde care străluceau în soare. În curtea din faţă creştea iarbă şi, pe ambele părţi laterale ale clădirii, iedera urca până la hornurile casei.

O femeie solidă, cu părul negru strâns bine la spate, ieşi afară pe verandă, netezindu-şi şorţul cu mâna. Era, fără îndoială, Jardena Craig, menajera care urma să apere virtutea Carolinei.

De parcă, gândi Caroline, Guthrie mai lăsase ceva de apărat.

Doamna Craig coborî treptele casei cu o expresie precaută, dar optimistă, întipărită pe faţa rotundă ca o lună. Pielea îi era ciupită de vărsat de vânt, avea ochii mici şi negri, dar avea o gură largă şi generoasă.

Caroline era jenată de fusta ei de călărie, de bluza mototolită şi de părul împletit în grabă. Rămase aproape lipită de Guthrie, după ce el o ajută să coboare din şa.

— Hei, Guthrie Hayes, tună doamna Craig şi zâmbetul ei luminos o făcu să arate aproape drăguţă. Am crezut că diavolul a pus mâna pe tine până acum şi n-au mai rămas din tine decât oasele şi zgârciurile.

El aruncă spre Caroline o privire scurtă, drăgăstoasă.

— Nu cred că ar fi corect să dăm vina pe diavol, răspunse el şi doamna Craig izbucni în râs şi întinse o mână mare, zbârcită de muncă, spre Caroline.

— Jardena Craig, spuse ea, cu o voce tunătoare. O să fie foarte plăcut să mă aud strigată de o voce de femeie pe numele de botez.

Guthrie i-o luă înainte Carolinei şi făcu prezentările:

— Miss Caroline Chalmers, spuse el.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă că n-o prezentase ca soţia lui, apoi înghiţi nodul de umilinţă care i se ridicase în gât. Era evident că Guthrie nu voia ca Jardena să ştie că el se însurase cu Caroline deşi, probabil, lucrul acesta se aflase deja în tot oraşul.

— Bună ziua, rosti ea către Jardena ca să umple tăcerea care se lăsase.

— La uită-te la tine, spuse Jardena, luând-o pe Caroline de braţ, după care o împinse pe poartă, apoi o conduse pe alee până la veranda din faţa casei. Eşti aşa de micuţă şi de slabă. Guthrie nu ţi-a dat de mâncare?

Caroline era încă nedumerită şi încerca să înţeleagă de ce Guthrie se lepădase, practic, de ea.

— Ba da, spuse ea, dar cel mai adesea mi-a dat pastramă uscată.

La spusele ei, Jardena izbucni în râs şi scutură

din cap.

Câteva minute mai târziu, Caroline era instalată în bucătăria largă şi caldă a menajerei, cu o ceaşcă aburindă de ceai în faţa ei. Guthrie plecase să-l caute pe domnul Loudon, fără să-şi ia măcar rămas bun de la Caroline.

— Cum de te-ai descurcat cu unul ca Guthrie Hayes? întrebă Jardena, aşezând o farfurie de prăjituri cu melasă în faţa Carolinei.

Ea întinse mâna după una din prăjiturile maronii şi moi, presărată cu zahăr, încercând să câştige timp pentru a găsi un răspuns acceptabil.

Jardena se pocni cu palmele peste coapse.

— Ei, poftim, iar îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Domnul Loudon este foarte bucuros să aibă o guvernantă pentru fiul lui.

— Când pot să-l cunosc pe băiat? întrebă Caroline.

Pe masa de lucru era un munte de aluat şi doamna

Craig se apucă să-l frământe cu înverşunare.

— Ferris trebuie să vină cât de curând. Acum e plecat pe munte cu tatăl lui.

Deşi Caroline iubea copiii, nu era prea nerăbdătoare să înceapă lucrul. Nu se putea gândi la altceva în afară de faptul că voia să fie alături de Guthrie – voia să ştie, în primul rând, că el era sănătos.

— Domnul Loudon are manuale, sper.

Jarden oftă.

— O bibliotecă plină. Mai vrei să mănânci

altceva în afară de prăjiturile alea?

Caroline scutură din cap şi împinse scaunul de la masă.

— V-aş ruga doar să-mi spuneţi cum să ajung în camera mea, spuse ea, luând în mână sacoşa pe care o lăsase lângă picioarele ei pe podea. Aş vrea să mă aranjez puţin înainte să fac cunoştinţă cu domnul Loudon şi cu Ferris.

Femeia arătă cu mâna înspre scara de serviciu aflată lângă soba uriaşă de fier, cu rezervor pentru apă caldă şi cuptoare pentru încălzit. Marginile cromate străluceau de curăţenie, ca tot ce văzuse Caroline până acum în casa aceea.

— A treia uşă pe dreaptă, spuse menajera.

Cu sacoşa în mână, Caroline porni să urce la etaj. Camera ei era mică, dar imaculată, la fel ca restul casei. Patul era din metal vopsit în alb, dar era acoperit cu o cuvertură colorată şi draperiile de la fereastră erau de culoare galbenă. Într-un colţ se afla un spălător, dotat cu un lighean şi o cană de lut şi Caroline ştiu, fără să se uite, că trebuia să se afle şi o oală de noapte în dulapul de dedesubt. De la fereastră, putea să vadă munţii, care păreau să fugă de ea, pierzându-se în infinit.

Prost-dispusă, Caroline îşi scutură hainele şi le agăţă în cuierele frumos aliniate pe perete. Apoi se spălă pe mâini şi pe faţă cu săpunul ei, după ce turnă apă proaspătă din lighean.

Când coborî din nou, ceva mai târziu, faţa îi strălucea de curăţenie şi părul îi era periat şi răsucit într-un coc lejer la ceafă. Jardena o

îndrumă imediat către biroul domnului Loudon.

Caroline se îndreptă emoţionată spre încăperea respectivă, aflată în partea din faţă a casei, vis-à-vis de salon. Bătu încet la uşă şi auzi dinăuntru un: „*Intră*” baritonal.

Guthrie stătea în picioare lângă şemineu, în timp ce, de pe scaunul din spatele biroului se ridică un bărbat uriaş, cu părul negru şi nişte ochi albaştri, pătrunzători. El păru să vadă în interiorul Carolinei şi să-i citească cele mai ascunse secrete.

Lângă birou, în picioare, într-o atitudine respectuoasă, stătea un băiat frumuşel, în vârstă de vreo nouă ani, zece ani. Avea ochi albaştri, la fel ca tatăl său şi părul auriu şi Caroline îşi dădu imediat seama că avea de-a face cu acea foarte dificilă creatură, adică un băiat orfan de mamă.

Guthrie făcu prezentările, din nou fără a spune că ea era soţia lui după lege şi ea începu să se întrebe dacă el nu o îndepărtase deja din mintea lui. Nu era deloc un lucru neobişnuit în vest ca un bărbat să-şi abandoneze nevasta, când socotea că aceasta îl încurca prea tare.

Abia mai târziu, când Guthrie se pregătea să încalece, şi să plece, luându-l pe Tob cu el, Caroline avu ocazia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

— De ce nu le-ai spus că sunt nevasta ta? întrebă ea, cu o şoaptă ascuţită, de teama că s-ar putea să nu-l mai vadă pe Guthrie niciodată.

El îi ridică mâna stângă şi sărută locul unde fusese verigheta dăruită de el.

— Tu eşti cea care a hotărât să ţină căsătoria noastră în secret, tigroaico, nu eu.

Dorinţa Carolinei de a pleca cu el era atât de intensă încât abia o putea suporta.

— Te rog, Guthrie, nu mă lăsa aici. Nu pot să suport gândul că urmează să conjug verbe, să rezolv probleme de matematică şi să recit poezii.

Guthrie oftă filosofic.

— Eşti învăţătoare, îi reaminti el. Aşa că o să predai. Acum, Ferris, are nevoie de tine.

Ea-l apucă de mână când el puse mâna pe şa să încalece.

— Guthrie, când o să te mai văd?

El o atinse uşor cu buzele pe frunte.

— O să mă-ntorc atât de repede încât o să te gândeşti cum să faci să mai scapi o vreme de mine, răspunse el cu voce răguşită.

Apoi se aruncă în şa şi-şi duse degetele la borul pălăriei sale jerpelite.

— Ţine minte ce ţi-am spus mai-nainte, Caroline, o avertiză el la plecare. N-am atins niciodată o femeie când am fost furios, dar o să fac o excepţie dacă te prind că vii după mine şi o să treacă mult până o să te simţi în stare să stai jos.

Atitudinea lui distantă o enervă pe Caroline dar, în adâncul sufletului ei, ştia că el avea dreptate. Ea n-ar fi făcut decât să-l încurce pe drum şi aici era în siguranţă.

— La revedere, rosti ea.

Guthrie dădu din cap cu indiferenţă şi plecă. Nu numai că nu-i spusese că o iubeşte, dar nici

măcar nu se ostenise să-i spună bun rămas.

După ce îşi recăpătă stăpânirea de sine, Caroline luă din casă câteva coli de hârtie şi creioane, apoi îl căută pe elevul ei. Nu fu deloc greu să-l găsească pe Ferris, fiindcă el stătea pe treptele casei şi Caroline fu cât pe-aici să se împiedice de el.

— Am putea merge la eleşteu? întrebă el nerăbdător.

— Azi nu, răspunse Caroline pe un ton autoritar. O să stăm chiar aici pe verandă, iar tu o să-mi arăţi ce ai învăţat.

Ea îi dădu hârtie şi creion, împreună cu o carte şi se aşeză într-unul dintre cele două balansoare aflate în veranda spaţioasă.

— Aş vrea să-mi scrii două paragrafe în care să-mi spui dacă eşti sau nu de părere că teritoriul Wyoming ar trebui să devină stat şi de ce.

Ferris se uită mirat la ea.

— Mie nu prea-mi pasă dacă devine sau nu devine, spuse el cu sinceritate.

— Prefă-te că-ţi pasă, răspunse Caroline, care se apucase deja să scrie câteva probleme de matematică pe care să le rezolve tânărul Loudon.

— Am văzut când te-a sărutat domnul Hayes, spuse el.

Nu era nici de data aceasta răutate în vocea lui, ci doar o incredibilă sinceritate şi Caroline constată că îi plăcea băiatul.

— Ai cumva de gând să te măriţi cu el?

— Relaţia mea cu domnul Hayes nu te priveşte pe tine, tinere, îi spuse Caroline băiatului pe un ton plăcut. Şi-acum, te rog să-mi scrii paragrafele acelea…

Ferris lăsă capul în jos, ascultător şi se apucă de scris. Briza îi răvăşea părul blond şi Caroline se gândi cu tristeţe la Lily, al cărei păr era exact de aceeaşi culoare, ca mătasea de porumb, atunci când o văzuse ultima oară.

Într-un târziu, Ferris ridică ochii spre ea.

— Ai putea să te măriţi cu tatăl meu, dacă ai vrea. Ne-ar prinde bine o nevastă aici.

Caroline fu impresionată. Era evident că băiatului îi era dor de mama sa.

— O aveţi pe Jardena, sublinie ea, pe un ton ferm, dar blând, pe care un profesor bun trebuie să-l posede neapărat.

— Ea a mai avut un soţ şi nu mai vrea altul, spuse Ferris. Ea zice că numai bunul Dumnezeu a oprit-o să nu-l omoare pe fostul ei soţ.

Caroline îşi stăpâni zâmbetul.

— Înţeleg.

Ferris îşi concentră din nou atenţia asupra temei, fără a aştepta invitaţia, dar după ce scrisese paragraful al doilea, reveni din nou la subiectul care-l interesa.

— Tatăl meu ar fi un soţ bun pentru o femeie, spuse el. Are bani la bancă şi o grămadă de pământ fi de vite.

Caroline se mută pe trepte, lângă Ferris. Li puse o mână pe umeri, îl strânse uşor la piept, apoi luă hârtia pe care i-o întindea el.

— Sunt sigură că tatăl tău este un bărbat bun, spuse ea. Nu mă îndoiesc, însă, că el este suficient de înţelept ca să-şi aleagă o soţie, fără ajutorul tău sau al meu.

Când privi spre ea, ochii albaştri ai băiatului exprimau o dezamăgire cruntă.

— Îmi este foarte dor de mama, mărturisi el.

Caroline ar fi vrut să-l sărute pe frunte, dar existau nişte limite peste care nu voia să treacă.

— Ştiu, exact ce simţi, spuse ea.

Apoi se apucă să citească paragrafele pe care le scrisese Ferris.

Promitea să fie un elev bun, se gândi Caroline, dar ea trebuia să aibă mare grijă să nu se ataşeze prea mult de el.

CAPITOLUL 21

Guthrie făcuse o alegere înţeleaptă când hotărâse să o lase aici, se gândi Caroline în seara aceea după cină, când era singură în camera ei de la etajul al doilea al casei de la fermă. În orice altă împrejurare, ar fi plecat după el, dar acum nu se putea hotărî să-l părăsească pe Ferris, aşa de brusc, iar domnul Hayes ştiuse asta foarte bine.

Mai târziu, lucrurile intră în făgaşul normal. Caroline lucra cu Ferris dimineaţa, iar după-amiaza el se ducea să înoate şi să facă treburile care îi reveneau la fermă. Nu mai dădea apropouri că tatăl lui ar fie un soţ bun, dar uneori îl surprindea pe băiat privind-o cu o

insistenţă, care-i rupea inima.

În fiecare zi, spera să primească o scrisoare de la Guthrie sau, şi mai bine, să-l vadă sosind. Şi-n fiecare zi era dezamăgită.

După ce trecu o lună, începu să se teamă că el n-o să se mai întoarcă niciodată. Nu sângerase deloc în tot acest timp şi pântecul ei începuse clar să se rotunjească, deşi încă nu se observa.

Caroline scrisese scrisori lungi pentru Miss Phoebe şi Miss Ethel, dar nu îndrăznea să le pună la poştă. Le scria surorilor ei, la amândouă împreună sau separat la fiecare, povestindu-le despre viaţa ei, despre speranţele şi visurile ei. Ceea ce le scria lui Lily şi lui Emma, ştiind că ele n-aveau să citească, probabil, niciodată cuvintele, era exact ceea ce ar fi vrut să le spună protectoarelor ei, care îi ţinuseră loc de mamă, în maniera lor plăcută de domnişoare bătrâne.

După ce mai trecu încă o lună, Caroline începu să între în panică. Un doctor din oraş confirmase faptul că era, într-adevăr, însărcinată şi, nu peste mult timp, starea ei avea să sară în ochi oricui s-ar fi uitat la ea. Ce avea să facă dacă Guthrie nu se mai întorcea până atunci?

Într-o după-amiază fierbinte de vară, Caroline stătea pe marginea eleşteului, analizând aceste întrebări, când auzi o creangă pocnind în spatele ei. Crezând că era Ferris, căruia îi plăcea să îşi închipuie că era un indian gata să ia scalpul cuiva, se ridică şi se răsuci brusc, cu mâinile în şolduri, gata să-i ţină o predică.

Dar vizitatorul era Tob şi-n spatele lui, abia vizibil printre trunchiurile copacilor, venea Guthrie.

Caroline zbură spre el şi se aruncă în braţele lui, închizând ochii de emoţie când braţele lui puternice o cuprinseră strâns. Faţa îi era acoperită de o barbă ţepoasă, castanie, iar hainele şi pălăria lui arătau mai jalnic ca oricând.

El se învârti cu ea în braţe, apoi o sărută apăsat.

După ce primul val de încântare trecu, emoţiile Carolinei îşi schimbară cursul şi, smucindu-se din strânsoarea lui, se repezi cu pumnii în pieptul lui.

— Să fii al naibii, Guthrie Hayes, izbucni ea, când el o prinse de încheieturile mâinilor şi zâmbi înspre ea, unde ai fost?

El îi dădu drumul de încheieturi şi-i prinse şoldurile acum durdulii în palme, apoi o ridică uşor şi o lipi de trupul lui. Dorinţa ameţitoare îi aprinse obrajii.

— Mi-ar trebui prea mult timp să-ţi povestesc, tigroaico, oftă el. Ajunge să-ţi spun că l-am urmărit pe câinele acela turbat până la graniţa cu Mexicul şi înapoi.

Până acum, a reuşit să fie mereu cu o mişcare înaintea mea.

Starea de spirit a Carolinei se modifică din nou şi ochii i se umplură de lacrimi. Se agăţă cu mâinile de spatele cămăşii lui Guthrie şi îl scutură uşor.

— Am crezut că ai anulat căsătoria noastră şi m-ai părăsit pentru totdeauna, reuşi ea să

spună.

Guthrie scutură din cap.

— Odată ce căsătoria a fost consumată, tigroaico, nu se mai poate anula. Practic, singurul lucru la care m-am gândit în ultimele luni a fost să o consum din nou.

Mestecenii şi eleşteul formau un fel de Eden şi Caroline nu se ruşină deloc să şoptească:

— Chiar aici, Guthrie. Chiar acum.

El râse şi scutură din cap.

— Timp de zece zile am fost numai pe drum, Caroline.

Ea îl trăgea deja spre eleşteu, uitând că-n jurul lor era o fermă populată cu oameni şi cu animale. I se părea cu adevărat că ea şi Guthrie erau singuri pe lume.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţa lui Guthrie şi ochii lui verzi se rotunjiră când o văzu pe Caroline aşezându-se pe un trunchi de copac şi începând să-şi scoată pantofii. Deşi erau câţiva paşi distanţă între ei, ea îi simţea dorinţa de parcă ar fi fost lipită de trupul lui.

O trecu un fior când îşi ridică fustele şi-şi descălţă ciorapii albi de dedesubt. Fiindcă se rădea pe picioare când făcea baie, pielea ei era fină ca mătasea.

Mărul lui Adam se mişcă în gâtul lui Guthrie şi el făcu un pas nesigur spre ea.

— La naiba, Caroline, protest el cu o voce răguşită, încetează!

Ea aruncă un ciorap lângă ea, pe trunchiul copacului şi se apucă să-l ruleze pe celălalt.

El păru împins către ea de o mână nevăzută.

— Caroline, gemu el, mijind ochii.

Ea se ridică şi-şi deschise nasturii de la corsajul rochiei pe care şi-o făcuse cu mâinile ei, pe lângă alte câteva, ca să aibă o ocupaţie în serile lungi. Privirea ei furişă, sugestivă, îl provocă să obiecteze în continuare.

Guthrie înjură în barbă şi-şi aruncă pălăria jos, după care se aşeză pe pământ să-şi scoată cizmele.

Râzând, Caroline îşi aruncă de pe ea toate hainele şi fugi către apa vălurită a eleşteului încălzită de razele soarelui, şi se duse până în mijlocul lui, de unde stătu să se uite la Guthrie care se dezbrăcă şi sări în apă. El era minunat, aşa gol şi furios.

— Dacă toţi cei de la fermă nu stau acum să se uite la noi, mormăi el, aruncând apa în lături să ajungă la ea, asta nu ţi se datorează ţie.

Caroline se apropie de el şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui. Apa îi ajungea până deasupra sânilor, chiar şi în mijlocul eleşteului şi fundul apei era alunecos sub picioarele ei.

— Mai sărută-mă, se rugă ea cu o voce guturală.

Soţul ei o privi o clipă, încruntat, apoi o trase spre el şi o sărută apăsat. Când îi dădu drumul, ea se clătină, ameţită. Băgă o mână în apă, căutându-l, să se răzbune.

El gemu când Caroline îl mângâie, bucuroasă de tăria lui.

— Caroline, o imploră, locul acesta nu este

potrivit. Jumătate din lucrătorii de la fermă ar putea apărea în orice moment, goi puşcă.

Ea începu să râdă.

— Sunt cu toţii plecaţi pe munte, spuse ea, calmă.

Ea-şi trecu degetul pe buzele care păreau puţin umflate de pe urma ultimului sărut.

— Nu este nimeni în jur să mă vadă fără haine în afară de tine.

Trupul voinic al lui Guthrie deveni rigid.

— Asta este foarte bine, mormăi el. Asta înseamnă că n-o să fiu nevoit să-l împuşc pe vreunul dintre ei.

Caroline râse şi continuă să-l chinuie cu mâna.

— Oh, Doamne, gemu Guthrie, pe măsură ce ea-l frământa tot mai ritmic.

El îşi dădu capul pe spate şi Caroline îl sărută pe gât şi pe lobul urechii.

— Dacă nu încetezi…

— N-am de gând să încetez, îl asigură Caroline, pe un ton leneş. Vreau să văd cât de mult mi-ai dus dorul.

Guthrie îşi aşeză palmele pe talia ei, plimbându-şi degetele mari pe locul unde creştea copilul lor.

— Mi-a fost tare dor de tine, spuse el. Dar vreau să fiu lângă tine când se întâmplă.

Se mutară la umbra unei sălcii, unde erau ascunşi de privirile tuturor, în afară de ale lor.

Guthrie o ridică încet şi ea-şi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui, dorind să-i simtă trupul cu pielea ei. Când el începu să o sărute pe

gât şi coborî apoi mai jos, spre sânii ei, Caroline gemu şi îşi lăsă capul pe spate.

Drumul spre sânii ei era liber şi el profită din plin, luându-i un sfârc în gură şi sugând lacom. Caroline îl simţi la intrarea în trupul ei, pulsând şi carnea ei ascunsă tremură dureros.

— Îmi pare rău, tigroaico, spuse el, dezlipindu-şi gura de sânul ei numai cât să vorbească, dar nu mai pot să aştept.

Caroline îşi îngropă faţa în scobitura umărului lui, iar el o făcu să alunece jos, lăsând-o să-l cucerească puţin câte puţin. Ea nici n-avu nevoie de mişcare; când el o pătrunse pe deplin, Caroline explodă, îşi undui trupul înspre el, suspinându-i, fericită, numele.

El îi şopti cuvinte de alinare în timp ce ea gustă o stare de satisfacţie prelungită, apoi începu s-o ridice şi s-o coboare, căutând să obţină de la trupul ei aceeaşi delicioasă eliberare pe care ea tocmai o obţinuse de la el. Caroline se agăţă de el, cu mâinile înfipte în părul lui, trecând cu buzele peste gâtul şi urechea lui.

Când ea îi spuse cum avea de gând să-l încânte în pat în noaptea aceea, el gemu răguşit şi încremeni cu bărbăţia îngropată adânc în trupul ei, iar căldura lui o rostogoli pe Caroline în vârtejul unei noi eliberări. Aceasta veni pe neaşteptate şi-o lăsă vlăguită pe trupul lui.

După ce-şi reveniră puţin, el îşi răsfiră degetele pe pântecul ei.

— Am avut dreptate, nu-i aşa? Ai aici un copil?

Caroline încuviinţă din cap şi răspunse cu

inima plină de bucurie:

— Da. Este, într-adevăr, un copil acolo. O să se nască la iarnă.

Nu-şi putu da seama dacă umezeala din ochii lui Guthrie era apă din eleşteu sau lacrimi, dar zâmbea. Fără o vorbă, se aplecă şi o sărută, de data asta cu blândeţe.

— Dacă vrei să te duc în patul meu la noapte, aşa cum se cuvine pentru o soţie, spuse el, va trebui să-i spui lui Roy că suntem căsătoriţi. Altfel o să mă împuşte dacă crede că îmi fac de cap cu o femeie adăpostită în casa lui.

Caroline zâmbi şi ridică mâna stângă, dând la iveală verigheta de aur care strălucea pe degetul ei.

— Cred că a bănuit, spuse ea. Mi-am pus verigheta pe deget cam la o săptămână după ce ai plecat.

El o sărută pe frunte.

— Abia aştept ca toate astea să ia sfârşit şi să avem o casă a noastră. O să te ţin numai în pat în primele şase săptămâni.

Ea pufni în râs.

— N-o să rezolvi prea multe în felul acesta, îl tachină ea.

El o cuprinse brusc cu mâna pe sub apă, masându-i cu palma locul ei cel mai sensibil.

— Nu? o tachină el.

Degetele Carolinei îi căutară umerii şi i se înfipseră în carne şi ea-şi muşcă buza înainte să izbucnească, şoptit:

— Guthrie, opreşte-te… am nevoie de câteva

minute…

El o pătrunse cu degetul şi începu să o frământe.

— Ooooo, ţipă ea.

El se aplecă să-i apuce unul dintre sânii oferiţi involuntar, continuând să o frământe cu mâna.

Caroline simţi cum se încordează asupra mâinii lui şi dădu ochii peste cap când plăcerea o făcu să se cutremure spasmodic. Înainte ca trupul ei să se domolească şi să apuce să respire uşurată, Guthrie era din nou gata pentru ea. O răsuci, îi apăsă sânii cu palmele lui şi alunecă în trupul ei pe la spate.

Curând, deşi el ar fi putut să jure că nu era posibil după exploziile de mai înainte, Caroline se unduia sub palmele lui, suflând ca un motor cu abur, încordată, gata să explodeze din nou. Împlinirea îi smulse un strigăt de triumf şi abandon, iar Guthrie îi mângâie sânii şi îi şopti blând şi obscen în ureche în timp ce ea ardea în flacăra unei plăceri imposibile.

Sunetul unor râsete îndepărtate şi zgomotul unor cai care se apropiau nu le lăsară aproape deloc timp să-şi revină după împerecherea aceea explozivă. Guthrie şi Caroline abia se terminaseră de îmbrăcat când Ferris năvăli printre copaci, izbucnind într-un răcnet asurzitor.

Evident, câştigase vreo întrecere, dar când dădu cu ochii de Guthrie şi de Caroline care stăteau în picioare, jenaţi şi uzi pe sub hainele îmbrăcate în grabă, bucuria victoriei îi dispăru din ochi.

— Te-ai întors, i se adresă el lui Guthrie, alunecând cu pricepere de pe spatele poneiului, pe care-l lăsă apoi să plece singur spre casă.

Guthrie dădu din cap şi, întinzând mina după pălărie, şi-o aşeză pe cap.

— Bună, Ferris, spuse el.

Ferris îl mângâie distrat pe Tob, care se freca de coapsa lui ca să-i atragă atenţia care considera că i se cuvine. Privirea lui Ferris se mută pe faţa Carolinei şi ea îi citi în ochi atâta tristeţe încât îi veni să plângă pentru el.

Guthrie puse o mână pe spatele ei şi gestul lui era intim, posesiv.

— Vă lăsăm să înotaţi, spuse el, după care o împinse pe Caroline printre copaci, către fermă.

Vreo şase cowboy tocmai soseau la eleşteu când ei plecau şi Caroline se întreba dacă Ferris era un călăreţ atât de rapid sau lucrătorii de la fermă îl lăsaseră să câştige întrecerea. Guthrie răspunse la saluturile celor ce treceau cu un zâmbet, dar nu încetini pasul.

Caroline îi zări armăsarul aşteptând răbdător în faţa hambarului.

Ea-şi petrecu braţul pe după talia lui.

— Când plecăm?

Îşi coborî privirea spre ea şi se încruntă.

— Poate că ar trebui să discutăm despre asta mai târziu, oftă el.

Caroline se opri în loc, forţându-l pe Guthrie să se oprească.

— Ba o să vorbim acum, spuse ea hotărâtă. Ai de gând să pleci şi să mă laşi iar aici, nu-i aşa?

Guthrie îşi luă pălăria de pe cap cu un gest obosit şi-şi şterse cu mâneca fruntea.

— Trebuie să-l prind din urmă pe Flynn, îi spuse el pierzându-şi răbdarea. Urma lui ducea înapoi în Cheyenne.

— Atunci acesta este singurul motiv pentru care eşti aici? Fiindcă oricum aveai drum pe-aici?

— Caroline…

— Nu mă lua pe mine cu *„Caroline*”, Guthrie Hayes. N-o să-mi petrec toată viaţa aşteptându-te aici să-mi faci din când în când favoarea să mă vizitezi!

— Preferi să ţi-o petreci în închisoare, Caroline? i-o întoarse el, apucând-o de braţe şi privind-o în ochi. Vrei să naşti copilul nostru acolo?

— Nu o să merg la închisoare. Aşa ai spus.

— Bine, aşa am spus. Dar nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii uitându-te peste umăr şi fugind de lege, nu-i aşa?

Caroline înghiţi în sec şi scutură din cap. Dacă ea şi Guthrie ar fi fost nevoiţi să fugă în Mexic, ea n-avea să le mai vadă niciodată pe protectoarele ei şi n-ar mai avea nicio speranţă că şi-ar putea găsi surorile într-o zi.

— Atunci trebuie să plec. Dar, îţi jur, Caroline, o să mă întorc. O să creştem copilul acesta împreună şi-o să facem încă o jumătate de duzină dacă tot ne-am apucat.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi.

— Ai putea să fii ucis, îi reaminti ea.

— Dacă se întâmplă asta, îi spuse el serios,

încă strângând-o în braţe, vreau să rămâi aici. Roy este un bărbat bun. El o să te apere şi o să-ţi ofere o viaţă bună.

— Vorbeşti de parcă aş fi un căţel de paie! protestă Caroline.. Nu vreau să stau aici pentru totdeauna, Guthrie. În plus, nici Roy n-o să mă poată apăra de lege.

— El este un bărbat puternic, răspunse Guthrie. El ar putea face mult mai mult decât crezi.

— Nu vreau să mă mărit cu altcineva, insistă Caroline şi Guthrie îi dădu drumul cu un oftat.

Mai târziu, în timp ce Guthrie făcea uz de baia elegantă a casei Loudon, Caroline îi spălă hainele şi le atârnă pe frânghie în curtea din spate. Când se întoarse în bucătărie, Ferris stătea lângă dulapul de vase, bând limonadă şi gustând din prăjiturile Jardenei. Părul lui blond era ud şi ochii îi erau plini de curiozitate şi suferinţă.

— Verigheta de pe degetul tău e a domnului Hayes, o acuză el.

Caroline încremeni.

— Ferris, a cui verighetă ai crezut că este? întrebă ea cu blândeţe.

— A tatei, poate, mărturisi băiatul. Am sperat că voi doi v-aţi căsătorit în secret, sau cam aşa ceva.

Inima ei se strânse dureros. Aşadar, acesta era motivul pentru care Ferris încetase s-o mai tenteze cu căsătoria.

— Cu siguranţă că tatăl tău ţi-ar fi spus dacă s-

ar fi întâmplat una ca asta, spuse Caroline încet.

Ar fi vrut să-i pună mina pe umăr, dar nu îndrăznea.

— Nu mi-a spus că mama moare, răspunse Ferris, ridicând din umeri cu o indiferenţă care n-o păcăli pe Caroline nici măcar o clipă. El nu-mi spune niciodată nimic, decât că trebuie să dau mâncare sau apă la animale, sau să-mi pun cizmele la locul lor, sau să fiu atent când tu îmi explici ceva.

Caroline rezistă tentaţiei de a-i corecta gramatica.

— Când a murit mama ta? întrebă ea blând, trăgându-şi un scaun să se aşeze la masă şi luând o prăjitură pe care n-avea poftă s-o mănânce.

Ştia că trebuia să fi discutat cu el mai demult despre doamna Loudon, dar evitase subiectul, ştiind că ar fi fost dureros pentru el.

Ferris se uită la ea, apoi se aşează pe un scaun în faţa ei.

— Acum trei ani. Este îngropată pe movila aceea aflată la vest de casă, unde creşte cireşul. Tata şi cu mine l-am plantat acolo fiindcă ei îi plăcea cum arată cireşii primăvara, când înfloresc.

Lui Caroline i se încordară muşchii gâtului când se gândi câtă tristeţe exista în lume. Ea luă mâna mică şi slabă a lui Ferris în mâna ei şi el nu şi-o retrase.

— Nu cred că vrei cu adevărat ca eu să fiu mama ta, nu-i aşa, Ferris? întrebă ea cu un

zâmbet blând. Te-aş pune la nesfârşit să faci adunări şi să formulezi propoziţii.

El zâmbi stins, îşi trecu mâna prin părul încă ud şi scutură din cap.

— Nu, domnişoară Chalmers. Dacă aş fi mai mare cu câţiva ani şi n-ai fi nevasta lui Guthrie, cred că aş vrea să mă însor eu însumi cu tine.

Ea nu mai putu rezista. Se aplecă şi îl sărută pe frunte, cu ochii strălucind.

— Într-o bună zi, o să creşti voinic şi înalt ca tatăl tău. O să întâlneşti o fată drăguţă la un bal şi bătrâna ta învăţătoare va fi ultima persoană din lume la care o să te gândeşti atunci.

Ochii lui Ferris căpătară o expresie hotărâtă şi el scutură iarăşi din cap.

— Nu, Miss Caroline. N-o să te uit niciodată, spuse el pe un ton solemn.

În clipa aceea, Guthrie coborî pe scară, îmbrăcat cu haine curate, pe care, evident, le cumpărase din oraş. Era proaspăt ras şi părul lui avea o nuanţă mai închisă decât de obicei fiindcă era ud.

Ferris aruncă o privire semnificativă către prietenul tatălui său şi ieşi din bucătărie fără un cuvânt.

— Ce-l frământă? întrebă Guthrie, încruntându-se.

Caroline oftă.

— Nimic din ceea ce trecerea timpului nu poate vindeca.

O expresie îngrijorată dăinui pentru câteva clipe în ochii lui Guthrie, dar ea dispăru până ce

el se întoarse cu o ceaşcă din cafeaua proaspătă şi fierbinte a Jardenei.

— De ce nu mi-ai scris, întrebă Caroline, studiindu-şi soţul.

Acum că se răsese şi părul lui strălucea de curăţenie, ea fu încă o dată izbită de frumuseţea lui remarcabilă.

— Nu prea am eu talent la scrisori, răspunse el, sorbind din cafea. Dar ţi-am adus un cadou.

Caroline făcu ochii mari de încântare.

— Ce e? întrebă el.

El scoase un pacheţel din buzunarul de la cămaşă şi i-l întinse. Caroline găsi înăuntru un lănţişor fin din aur şi un medalion oval. Era atât de încântată, încât, pentru câteva clipe, rămase mută.

Guthrie se ridică să-i prindă lănţişorul la gât şi mâinile lui întârziară, calde, pe pielea lăsată la vedere de rochia ei de vară.

— Caroline, începu el cu o voce înăbuşită, eu…

Dar înainte ca el să poată încheia propoziţia, uşa din spate se deschise şi apăru Jardena cu un coş de rufe uscate sub braţ. Când dădu cu ochii de Guthrie, se lumină la faţă şi întrebă:

— Ce cauţi prin părţile astea, ticălos negru la suflet?

El începu să râdă şi traversă încăperea s-o sărute pe frunte şi să-i ia coşul de rufe din braţe.

— N-am mai putut rezista să stau departe de tine, Jardena.

Ea hohoti, amuzată de replica lui, dar Caroline observă roşeaţa care cuprinse obrajii ciupiţi ai

femeii şi fu emoţionată.

— M-aş încurca mai degrabă cu un sconcs sau cu sperietoarea aia de ciori din grădină, decât cu tine, Guthrie Hayes, tună menajera. Aşa că, fă bine şi nu-mi sta în cale, auzi tu?

Guthrie pufni în râs, puse coşul de rufe la locul lui şi se aşeză din nou pe scaunul lui la masă.

— Aud, spuse el.

În seara aceea, Guthrie şi Caroline luară cina în tăcere, împreună cu Roy Loudon şi cu fiul lui, în sufrageria casei. Caroline se scuză la scurt timp după ce terminară de mâncat, hotărând că de data aceasta să n-o mai ajute pe Jardena la vase, iar Guthrie rămase jos, probabil să fumeze şi să bea coniac cu prietenul său.

Era aproape miezul nopţii când Guthrie intră în dormitor, se aşeză pe partea lui de saltea, cu spatele la Caroline şi-şi scoase cizmele.

Ea întinse mâna şi-l atinse pe spate.

— Ce-ai făcut în tot acest timp, Guthrie? întrebă ea încet. M-ai oferit lui Roy Loudon?

— Dacă vrei să ştii, i-am explicat situaţia.

Caroline ţâşni în sus.

— L-ai spus că aş putea fi trimisă la închisoare?

Guthrie se ridică şi-i dădu braţele jos de pe umeri, apoi începu să se descheie la cămaşă.

— Da. Şi el mi-a promis să aibă grijă de tine şi de copil dacă eu nu mă mai întorc.

— Nu vreau niciun alt bărbat în afară de tine, se încăpăţână Caroline, trăgând cuvertura până la bărbie. Şi te previn, domnule Hayes, că dacă

încerci să mă părăseşti, o să vin să te caut.

El se aplecă şi o sărută şi mirosea a ţigări de foi şi a coniac.

— Roy n-o să te lase, spuse el. El este un bărbat cu o voinţă de fier, chiar dacă este aşa de tăcut.

Caroline se forţă să-l alunge pe Roy Loudon din mintea ei. Ea era femeia lui Guthrie şi aşa va fi întotdeauna.

Când se întinse în pat lângă ea, în toată splendoarea trupului său gol, ea puse o mână pe pieptul lui tare, cu degetele răsfirate şi-şi aşeză capul pe umărul lui. Dar apoi îi răsări în minte un gând şi se ridică să se uite drept în ochii lui.

— Cât ai fost plecat… te-ai dus cu altă femeie?

Guthrie pufni în râs şi o trase înapoi în pat lângă el.

Braţul îi era acum sub ea şi mâna i se strânse pe şoldul ei.

— Nu, răspunse el amuzat.

Caroline nu era mulţumită.

— Când aveai încă de gând să te însori cu Adabelle, te purtai de parcă socoteai că un bărbat are dreptul să viziteze o târfă, chiar dacă e logodit.

El o rostogoli deasupra, îndepărtând cuvertura, ca trupurile lor să se atingă direct.

— Asta era înainte să mă vrăjeşti tu, tigroaico. N-am mai fost cu nimeni de când am făcut dragoste cu tine.

El îi răsuci o şuviţă de păr pe degetul lui.

— Când un bărbat este atât de cuminte,

merită o recompensă.

— Cum să nu merite, răspunse Caroline şi începu să-l sărute, alunecând în jos pe pieptul lui şi pe pântec.

Câteva secunde mai târziu, Guthrie îşi primea… recompensa.

CAPITOLUL 22

De indignare, Caroline simţi cum îi urcă în gură un lichid amar. Rămase în pat, uitându-se la Guthrie cum se îmbracă, prea furioasă şi prea îndurerată ca să poată vorbi.

— Ţi-am spus că o să vin înapoi, spuse el, apropiindu-se de pat şi luându-i bărbia în palmă. Şi am vorbit serios.

Ea se răsuci cu spatele la el şi-şi fixă privirea pe draperiile galbene de la fereastra ei, care fluturau uşor în briza de dimineaţă a verii.

— N-ai stat aici decât o zi, îi reproşă ea.

— Caroline, dacă nu plec după Flynn chiar acum, astăzi, o să-i pierd iar urma. La dracu', poate i-am şi pierdut-o deja.

Pe sub cuvertură, ea-şi răsfiră palmele pe pântec şi sufletul i se umplu de durere. Copilul merita un cămin normal, cu un tată şi o mamă.

— Ar fi bine să nu treacă alte două luni şi jumătate până să te văd din nou, îl avertiză ea, dar nu era decât bravadă.

În sinea ei, ştia că nu poate face nimic, sau aproape nimic, să abată hotărârea lui Guthrie. Îşi pusese în gând să-l captureze pe Flynn şi nu era

deloc un bărbat flexibil.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Nu-ţi face griji, tigroaico, n-o să pot sta departe de tine atâta vreme.

— Ai mai stat.

— Caroline, se strânge latul în jurul lui Flynn. Este prin apropiere. O simt.

Certitudinea lui o alarmă şi ea-l apucă de braţ cu amândouă mâinile şi se agăţă de el.

— Promite-mi că o să fii prudent, Guthrie. Dacă ţi se întâmplă ceva…

El se aşează pe marginea patului şi o privi cu blândeţe.

— Dacă mi se întâmplă ceva, rosti el hotărât, ţine doliul un timp şi pe urmă fă-ţi o viaţă nouă.

Ea se agăţa de mâna lui, deşi nu-i stătea în fire.

— O să ţin doliul o veşnicie, spuse ea şi n-o să mă mărit cu alt bărbat, dacă asta îmi sugerezi. N-aş putea suporta să simt mâinile altcuiva pe pielea mea.

— Nici pe mine nu mă încântă prea mult ideea aceasta, recunoscu el. Dar dacă nu-mi promiţi că o să-l laşi pe prietenul meu să te protejeze, atunci nici eu nu-ţi promit să fiu prudent.

— Doar n-ai să fii neglijent…

Guthrie o desprinse cu blândeţe de el şi se aplecă să se încalţe cu cizmele.

— Am început să mă satur să mă tot joc cu ticălosul ăla de-a şoarecele şi pisica, ocoli el răspunsul.

Dar ştia că era tentat să rişte o greşeală, ca să

forţeze o confruntare cu Seaton Flynn.

O imagine închipuită, în care Guthrie cădea, împuşcat mortal, inundă mintea Carolinei. Ea strânse ochii ca să alunge imaginea, dar ea rămase acolo.

— Dumnezeule, şopti ea nefericită, aş vrea să nu-l fi cunoscut niciodată pe bărbatul acesta. Aş vrea să nu-i fi auzit niciodată numele!

Guthrie o făcu să deschidă ochii cu un sărut uşor ca un fulg şi-şi strecură palma sub cuvertură ca s-o aşeze pe pântecul ei cald.

— Nu-ţi doreşti asta. N-ai fi venit să mă cauţi la birt în ziua aceea dacă n-ar fi fost el, spuse Guthrie, şi copilul meu n-ar creşte în tine acum.

— Guthrie, te rog… rămâi.

El scutură din cap.

— Promite-mi Caroline, spuse el, şi-ţi promit şi eu.

Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le facă vreodată, dar înghiţi în sec şi-şi dădu cuvântul.

— Bine, spuse ea, cu o şoaptă disperată. Dacă… dacă nu te întorci… o să fac ce mi-ai cerut.

El îi atinse buzele cu degetul arătător.

— Până la Crăciun, preciză el. Dacă nu mă întorc până la Crăciun.

Ea dădu din cap, nefericită.

Guthrie oftă de parcă ar fi câştigat o bătălie.

— O să fiu prudent, spuse el.

Apoi dădu cuvertura la o parte şi se aplecă să sărute carnea tremurândă a pântecului ei.

Caroline fu inundată de un val de căldură şi blestemă în gând puterea pe care Guthrie Hayes o avea asupra ei.

El despică mătasea moale care o acoperea şi frământă cu buzele carnea dezvelită. Cu un geamăt de neputinţă şi pasiune, Caroline ridică mâinile deasupra capului să se apuce de tăblia patului şi-şi arcui spatele.

Râsul lui Guthrie vibră pe carnea ei, dar apoi el începu să se bucure de ea cu seriozitate şi, în curând, singurele zgomote pe care ea le putea auzi erau gemetele ei înăbuşite şi răsuflarea întretăiată.

Jardena îi aduse Carolinei micul dejun pe tavă la câteva minute după plecarea lui Guthrie.

Caroline nu făcu efortul de a-şi ascunde lacrimile în faţa femeii care-i devenise prietenă.

— N-o să se mai întoarcă, izbucni ea, în şoaptă disperată. Flynn o să-l omoare.

Jardena aşează cu grijă tava pe măsuţa pe lângă pat, după ce dădu la o parte lampa. Faţa ei îi trăda tulburarea şi ochii îi erau plini de compasiune.

— Nu poţi să gândeşti aşa, o certă ea. Gândurile rele fac lucrurile să se întâmple, la fel ca acelea bune.

Acum complet îmbrăcată, deşi trupul ei încă fredona melodia interpretată de Guthrie pe coardele lui, Caroline întinse o mână tremurătoare după ceaşca de ceai. Izbucni apoi într-un râs amar.

— Se aşteaptă ca eu să întorc spatele la tot şi

să mă mărit cu alt bărbat, dacă nu se întoarce până la Crăciun. Ca şi cum aceste câteva luni n-ar fi existat niciodată. Îţi poţi închipui una ca asta?

Menajera oftă şi puse o mână pe umărul Carolinei.

— Ai fi fericită aici, spuse ea. Roy este un om bun, Caroline şi n-ai duce lipsă de nimic dacă ai fi soţia lui. La fel şi copilul tău.

Caroline se holbă la Jardena.

— Şi tu? se minună ea, cu o furie înăbuşită. De parcă toţi ar crede…

— Guthrie este puternic, o întrerupse Jardena calmă. Şi e în stare să-şi poarte de grijă.

Neconsolată, Caroline începu să mănânce din mâncarea de pe tavă. Nu-i era foame, dar copilul ei avea nevoie de hrană ca să crească.

— Dacă Guthrie moare, o să fie numai din cauza mea, spuse ea. Înainte să apar eu, era fericit, lucra în mina lui şi plănuia… plănuia să se însoare cu Adabelle Rogers.

Jardena scutură din cap.

— Guthrie n-ar fi fost fericit dacă s-ar fi însurat cu altcineva în afară de tine. Şi-acum, linişteşte-te şi nu te mai purta ca o regină închisă în turn. Ai o treabă de făcut, aşa că treci la treabă.

După spusele acestea, Jardena plecă.

Ştiind prea bine că nu putea face nimic altceva decât să aştepte, să se roage şi să se ocupe de lecţiile lui Ferris, Caroline îşi termină micul dejun şi duse tava jos.

În seara aceea, în timp ce stătea pe verandă,

cu mâinile încleştate pe balustradă şi număra stelele ca să-şi alunge gândurile negre legate de Guthrie, Roy Loudon veni lângă ea.

Cu pipa în mână, el se rezemă de balustradă, aproape de ea şi Caroline fu încă o dată uimită de frumuseţea lui neobişnuită. Era un om bun, dur, dar corect în relaţiile cu fiul său şi cu oamenii care lucrau pentru el şi Caroline ştiu că ar fi putut chiar să-l iubească, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Guthrie mai întâi.

— Noi doi suntem prieteni vechi, soţul tău şi cu mine, spuse el încet, îndesând tutun proaspăt în pipă cu degete pricepute.

Fiindcă îi plăcea domnul Loudon şi fiindcă el era aşa de singur, Caroline încercă să încropească o conversaţie politicoasă.

— Presupun că amândoi aţi servit în armata generalului Lee, se aventură ea.

Roy pufni în râs.

— Nu prea, Miss Caroline. Eu am fost pe vremuri adjutantul generalului Grant. Când era nevoie, eu îi duceam mesajele lui Lincoln însuşi.

Caroline se întoarse să-l privească în faţă, cu gura căscată de uimire.

Dar îşi aminti imediat bunele maniere şi o închise la loc.

— Dar asta înseamnă că eşti unionist, iar Guthrie…

— Ştiu, o întrerupse Roy amuzat, Hayes era rebel. În sufletul lui, mai este încă.

— Cum de aţi devenit prieteni?

— Către sfârşitul războiului, preşedintele a

ordonat un tur de inspecţie în câteva dintre taberele noastre de prizonieri. Domnul Lincoln era foarte îngrijorat din cauza unor rapoarte care arătau că prizonierii rebeli erau rău trataţi – ambele tabere sufereau de lipsă de hrană şi de medicamente, desigur, dar auzise relatări despre acte de cruzime intenţionată. Generalul Grant m-a trimis pe mine în misiune.

Caroline făcu ochii mari.

— Şi i-ai întâlnit pe Guthrie?

— S-ar putea spune şi aşa. Tocmai trecusem prin a doua tabără, aflată undeva prin Pennsylvania şi aflasem câteva lucruri care ştiam că n-o să fie pe placul preşedintelui. Eram în cortul meu, când afară a izbucnit iadul. Se auzeau răcnete şi împuşcături şi m-am repezit să-mi iau pistolul şi am ieşit să văd ce se întâmplă. În felul acesta, m-am trezit drept în mijlocul uneia dintre faimoasele incursiuni ale lui Hayes. Înainte să-mi pot da seama de ce întâmplă, am fost lovit la cap şi doi prizonieri s-au repezit la mine cu baionetele. Guthrie a văzut ce era să se întâmple şi i-a oprit. N-o să uit niciodată ce a spus: „*Numele meu este Guthrie Hayes şi socotesc că-mi eşti dator o favoare. Într-o zi, s-ar putea să vin să ţi-o cer”.*

Caroline zâmbi fiindcă îşi putea imagina foarte bine scena şi fiindcă remarca suna exact aşa cum vorbea soţul ei de obicei.

— Mai târziu, continuă Roy, a apărut la fermă şi a cerut de lucru, l-am oferit, desigur, o slujbă şi apoi am devenit prieteni.

— Extraordinar, spuse Caroline, gândindu-se cât de ciudat era ca doi oameni să se întâlnească din nou după atâta timp.

Roy ridică din umeri, dar ochii lui o priveau cu tandreţe.

— Ştiu tot ce ai făcut, Caroline – şi despre Seaton Flynn şi despre posibilitatea de a fi judecată pentru că l-ai ajutat să evadeze.

Ea înghiţi în sec şi se aştepta ca Roy să spună că nu era potrivită ca guvernantă pentru fiul lui şi să-i ceară să plece.

El puse încet mâna pe umărul ei.

— Am o oarecare influenţă şi mai mulţi bani decât s-ar cuveni să am, mărturisi el. Dacă i se întâmplă ceva lui Guthrie, o să am grijă de tine şi o să-ţi cresc copilul ca pe al meu, dar n-o să-ţi spun nimic.

Caroline fu impresionată de declaraţiile lui: cum domnul Loudon se purtase tot timpul faţă de ea ca un gentleman, nu bănuise niciodată că avea pentru ea sentimente de simpatie. Acum bănuia.

— N-ar fi corect să-ţi cer să te sacrifici în felul acesta, rosti ea încet. Sunt sigură că există o mulţime de femei care ar dori să-ţi poarte numele şi să-ţi fie soţii cu adevărat.

— Ştiu că tu îl iubeşti pe Guthrie, Caroline. Dar dacă el nu se întoarce, o să ai nevoie de un bărbat. Vreau să fiu eu bărbatul acela.

Să-l audă pe Guthrie că o pune să-i promită că va căuta protecţia lui Roy dacă era nevoie, era una, dar să-l audă pe Roy oferindu-i-se, era

altceva. Roy Loudon merita mai mult decât o soţie care nu-l putea iubi, o soţie care în curând urma să aibă pântecul rotunjit de copilul altui bărbat.

— Guthrie o să se întoarcă, insistă ea.

Dacă nu putea crede asta, nu putea supravieţui.

Roy îi atinse faţa cu palma lui mare, bătătorită.

— Sper să ai dreptate, spuse el, deşi Dumnezeu să mă ierte, există o parte din mine care te doreşte suficient de mult încât să vrea ca el să nu se întoarcă.

După aceasta, domnul Loudon se întoarse şi intră în casă, lăsând-o pe Caroline să numere mai departe la stele.

Dar ea fu nevoită să se oprească, fiindcă nu se mai putea vedea clar.

Brusc, hotărî să între în casă, urcă în camera ei şi se aruncă în pat, izbind cu pumnii în saltea de frică şi de neputinţă.

Chiar a doua zi, Ferris îi aduse pachetul care avea să schimbe totul, inclusiv promisiunea pe care i-o făcuse lui Guthrie, împotriva voinţei ei.

Stătea lângă eleşteu, scriind încă una din nesfârşitele ei scrisori către Lily şi Emma, când Ferris se strecură printre copaci, cu faţa luminată de un zâmbet larg.

— Cineva ţi-a trimis un dar, o anunţă el. Supraveghetorul a adus pachetul ăsta de la poşta din oraş.

Încruntându-se, tulburată dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, Caroline luă pachetul în

mână. Ştiu instinctiv că nu era trimis de Guthrie, dar scrisul îi era familiar, într-un fel vag şi tulburător.

Dezlegă cu mişcări stângace şnurul cu care era legat şi desfăcu hârtia simplă, maronie. Înăuntru se afla medalionul oval în care se aflase fotografia lui Annie Hayes, deşi acum, în locul ei era pusă o fotografie a lui Guthrie şi Caroline, făcută în ziua căsătoriei lor în Cheyenne.

Întreaga lume păru să se clatine ameninţător, iar Caroline lăsă medalionul să-i cadă în poală şi se apucă de coaja aspră a trunchiului pe care stătea, ca să-şi păstreze echilibrul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ferris, ghemuindu-se lângă ea să-i poată vedea faţa.

Caroline înghiţi în sec, incapabilă să răspundă şi despături coala de hârtie galbenă pe care o primise odată cu medalionul.

„*Am pus mâna pe el*”, se lăuda scrisul de mână pe care acum îl recunoştea ca fiind al lui Seaton Flynn. *Dacă nu vrei ca Hayes să moară, să fii în diligenţa de ora două către Laramie, care pleacă din Cheyenne vineri după-amiază. Şi ai grijă să nu pomeneşti nimănui despre asta. Salutările mele, S.F.”*

Lichidul din fiere se ridică în gâtul Carolinei, şi, timp de câteva secunde ea se strădui să nu vomite. O clipă mai târziu, reuşi chiar să zâmbească.

— Este fotografia noastră din ziua nunţii, spuse ea, întinzând medalionul spre Ferris cu o mână care tremura imperceptibil. Vezi?

Ferris era tot încruntat.

— Miss Caroline, nu arăţi prea bine.

Ea se ridică în picioare cu hotărâre, rugându-se să nu se clatine.

— Mă simt destul de bine, mulţumesc, spuse ea pe un ton voit indiferent.

Mintea ei căuta cu disperare să afle ce zi din săptămână era şi constatarea că era deja vineri o paraliză.

— Aş vrea să fac o plimbare călare, Ferris, îi spuse ea, cu o voce pe care abia şi-o recunoscu. Vrei să-mi pui tu şaua pe cal?

— Sigur, dar… ştii… aş vrea să merg cu tine.

Caroline scutură din cap prea tare, prea grăbită.

— Nu, Ferris. Vreau ca tu să scrii eseul acela despre care am vorbit ieri.

Băiatul se strâmbă.

— Acum? Dar am terminat lecţiile pe azi…

— Ferris, i-o reteză ea, fă ce ţi-am spus!

— Tatei n-o să-i placă dacă te duci să călăreşti singură, protestă el, dar se întoarse şi porni către hambar.

Caroline îl urmă ca în transă. Nu avea timp să împacheteze nimic. Şi, dacă ar fi încercat, Jarden ar fi putut ghici ce avea de gând să facă. Avea totuşi, nevoie de bani pentru diligenţă.

Intră în casă, luă banii pe care-i câştigase din sertarul de la noptieră şi-i îndesă în buzunarul fustei de călărie, pe care şi-o făcuse de curând, împreună cu rama în care se afla fotografia. Gândul că Guthrie era ţinut cu forţa într-o

ascunzătoare de-a lui Seaton, rănit şi poate aflat pe moarte, îi produse iarăşi o senzaţie de vomă.

Dar Caroline se forţă să fie tare. Încercând să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, porni către hambar.

Ferris îi pregătise calul, dar tot arăta îngrijorat.

— Dacă s-a întâmplat ceva, Miss Caroline, mie poţi să-mi spui, spuse el.

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz, fapt care în mod evident îi spori nedumerirea, în loc să-i domolească îngrijorarea. Dar nu mai putea da înapoi.

— Lucrează la eseul acela, Ferris, spuse ea, după care se urcă pe cal cu prea puţin ajutor din partea elevului ei.

Existau multe pericole pe drumul dintre casa fermei şi Cheyenne, în special pentru o femeie singură, dar Caroline nu se gândea la ele în timp ce călărea în viteza cea mai mare. În mintea ei nu era loc decât pentru Guthrie.

Odată ajunsă în Cheyenne, ea se duse grăbită la biroul Wells Fargo şi cumpără un bilet pentru Laramie. Privi neliniştită cum vizitiul şi însoţitorul diligentei încărcau cufere şi bagaje deasupra trăsurii. Oamenii aceia erau într-un mare pericol şi pasagerii la fel, dar ea nu îndrăznea să-i avertizeze.

Guthrie avea să moară dacă făcea asta.

Totuşi, conştiinţa Carolinei nu-i dădea voie să lase siguranţa celorlalţi în voia norocului. Se duse la vizitiu, un bărbat între două vârste, cu o mustaţă mare, şi-l trase de mânecă.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar aş vrea să vă întreb dacă sunteţi pregătiţi cum trebuie dacă se-ntâmplă să întâlnim bandiţi pe drum.

El rânji spre ea şi scuipă un jet de zeamă de tutun în ţărână.

— Bandiţi, doamnă? Ai citit prea multe cărţi de-alea proaste.

Caroline îţi pierdu răbdarea.

— Jafurile au loc practic în fiecare zi, insistă ea.

— Nu şi mie, răspunse vizitiul, cu o aroganţă nesuferită.

Caroline îl fixă cu privirea, tentată să-i arate omului scrisoarea lui Seaton Flynn, ca să-i demonstreze că avea dreptate. Dar un asemenea gest nesăbuit ar fi provocat cu siguranţă moartea lui Guthrie. Ea se răsuci pe călcâie şi se urcă în diligentă.

În curând i se alătură o doamnă în vârstă şi un tânăr cu aspect bolnăvicios şi Caroline se simţi din nou îngrozitor de vinovată. Flynn mai omorâse doi oameni, şi ea ştia că el n-avea să ezite să ucidă din nou. Nici vârsta înaintată, nici tinereţea nu aveau să constituie o piedică pentru el.

— Pot să vă citesc viitorul în palmă? spuse ea, într-un impuls de inspiraţie aproape isteric.

Caroline habar n-avea să ghicească viitorul, dar nu putea să se împiedice de amănuntul acesta.

Doamna în vârstă îi întinse mâna, chicotind.

— Sper numai să vezi un străin chipeş în viitorul meu, spuse ea.

— Ba nu speraţi, o contrazise Caroline – oricare ar fi fost caracterul lui Flynn, el era un bărbat chipeş – şi se prefăcu că studiază palma întinsă a femeii.

Caroline se încruntă şi abordă un aer gânditor.

— Sunt sigură că n-ar trebui să călătoriţi luna asta, începu ea. Văd aici posibile nenorociri.

Femeia puse o palmă durdulie pe un piept la fel de durduliu.

— Vorbe goale, interveni tânărul cel bolnăvicios pe un ton dispreţuitor.

Caroline îl apucă de mână şi i-o întoarse să-i examineze palma.

— Veţi fi capturat de sălbatici ostili, prezise ea, numai ca să-l pedepsească fiindcă se arătase necooperant. Vei fi bătut în cuie şi lăsat în soare…

Tânărul cel cârcotaş se îngălbeni ca ceara la faţă.

— Dar, încheie Caroline triumfătoare, asta ţi se va întâmpla numai dacă porneşti la drum spre Laramie în următoarele zece zile.

Spre uşurarea ei secretă, dar şi spre amuzamentul ei, el coborî imediat din trăsură şi ceru să-i fie returnate bagajele şi banii pe bilet.

Doamna nu se lăsă însă convinsă cu tot atâta uşurinţă.

— Nu eşti ghicitoare, o acuză ea amuzată pe Caroline, uitându-se la ea printre gene.

Caroline se rezemă de spătarul tare şi oftă.

— Trebuie să coborâţi din diligenţă, spuse ea epuizată. Nu vă pot spune de ce, dar vă implor

să vă amânaţi călătoria cu cel puţin o zi.

— Vai de mine, murmură doamna. Pari, într-adevăr, foarte sinceră.

— N-am fost în viaţa mea mai sinceră, răspunse Caroline. Toţi cei aflaţi în această diligenţă sunt în pericol.

„Inclusiv eu”, reflectă ea filosofic. Trebuia să născocească un plan ca să se apere de Seaton Flynn când avea să sosească momentul, dar până acum nu-i venise nicio idee.

Doamna cea vârstnică întinsese deja mâna către mânerul portierei.

— Vizitiu, strigă ea. Te rog să-mi dai bagajele jos.

Ea-şi îndreptă atenţia către Caroline.

— Dacă ştii că urmează să se întâmple ceva grav, ar trebui să coborî şi tu.

Caroline se mulţumi să scuture din cap, fiindcă nu putea explica. Indiferent ce avea să i se întâmple ei, nu putea să stea deoparte şi să-l lase pe Guthrie să moară din cauza laşităţii ei. Fu extrem de uşurată când femeia coborî din trăsură.

Aproape imediat, vizitiul băgă capul pe fereastra trăsurii şi o cercetă pe Caroline cu o privire indignată.

— Ce le-ai spus la oamenii ăştia?

Ea zâmbi şi-şi netezi poalele fustei.

— Absolut nimic, minţi ea. S-au hotărât să-şi schimbe planurile, asta-i tot.

El o privi fix pentru o clipă, apoi îşi trase capul înapoi. Câteva minute mai târziu, diligenţa era în

drum spre Laramie. Urmau să se oprească la staţia de munte pentru noapte, cu condiţia să ajungă până acolo.

Abia după ce porniră la drum, Caroline avu timp să-şi cântărească spaima. Se îndrepta direct spre capcana lui Flynn, dar nu vedea altă cale. Băgă mâna în buzunar şi scoase medalionul cu geamul crăpat.

O deschise şi găsi fotografia lui Annie sub cea în care era ea şi Guthrie. Nimic altceva în afară de o totală incapacitate de apărare nu l-ar fi putut convinge să dea obiectul acela; era un obiect pe care Guthrie îl venera.

Ea atinse faţa blândă a lui Annie cu vârful degetului, şi simţi o înţepătură de durere în inimă. Deşi Guthrie acoperise prima fotografie cu chipurile lor doi, dragostea lui pentru Annie avea să fie mereu acolo, sub vălul dragostei lui pentru Caroline. Cândva, asta ar fi deranjat-o foarte tare, dar acum nu voia decât să-l vadă pe Guthrie, să-l ţină în braţe şi să-i spună *„Te iubesc”.*

Puse la loc fotografia ei cu Guthrie şi, după ce o sărută, puse rama la loc în buzunar.

Dacă Guthrie era încă în viaţă, bineînţeles că avea să fie furios pe ea fiindcă dăduse ascultare ameninţărilor lui Flynn. De fapt, se putea aştepta la o mustrare aspră, presărată cu nu-ţi-am-spus-eu-ţie şi ameninţările acelea în vânt că o să o pună pe genunchii lui.

În momentul acela, gândi Caroline cu un suspin, toate acestea n-ar deranja-o deloc,

numai să fie cu el.

Cum după-amiaza era aproape trecută şi nu se întâmplase încă nimic, începea să creadă că Seaton îi jucase o festă. Şi încă nu avea nicio idee despre cum să se salveze.

Apoi, când începu să se însereze şi diligenţa urcă încet pe panta muntelui, apărură călăreţii. Galopară de-a lungul trăsurii şi un bărbat sări în cutia diligenţei cu un răcnet dispreţuitor.

Caroline ieşise pe jumătate pe fereastră şi privi îngrozită cum vizitiul a fost aruncat jos de pe capră, şi cum roţile diligenţei aproape au trecut peste el. Când începură împuşcăturile, ea strânsese din ochi şi se retrase înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, diligenţă fu oprită cu zgomot asurzitor şi un călăreţ într-o haină lungă de doc întinse mâna şi deschise portiera din dreptul Carolinei.

Deşi bărbatul era mascat, Caroline îi recunoscu ochii negri, strălucitori. Seaton Flynn îşi trase eşarfa de pe faţă şi zâmbi.

— Ştiam eu c-o să vii, draga mea, spuse el cu o politeţe forţată, descălecând şi ridicând ochii spre ea. N-o să ştii niciodată ce dor mi-a fost de tine.

— Încetează înainte să vomit, răspunse Caroline dispreţuitor, coborând din diligenţă cu toată demnitatea de care fu în stare.

Seaton izbucni în râs.

— Ai simţul umorului – o calitate pe care o apreciez în mod deosebit la femeile mele.

— Eu nu sunt femeia ta, răspunse Caroline, şi

n-o să fiu niciodată.

Era speriată de moarte, dar ştia că, cu cât se arăta mai puţin înspăimântată, cu atât era mai bine.

El o apucă de bărbie cu mâna înmănuşată, în timp ce tovarăşii lui stăteau şi se uitau, toţi călări, toţi purtând măşti şi câte o puşcă în mână.

— Aici greşeşti tu, draga mea Caroline. La noapte o să împărţi patul cu mine, şi-o să văd ce şmecherii ai învăţat de la iubitul acela al tău.

La aceasta, oamenii lui izbucniră în râs, apoi unul dintre ei se urcă pe trăsură să deschidă lada de bani, împuşcând lacătul.

Caroline tresări, fără să vrea, din cauza împuşcăturii, deşi se aştepta s-o audă.

— Nu-mi pasă ce faci cu mine, spuse ea, ridicând bărbia, atâta timp cât îl laşi pe Guthrie să plece.

Seaton încălecă pe calul său, apoi se aplecă şi o apucă de talie. Într-o clipă, ea se trezi în faţa lui pe şa.

— Nu e nevoie să-i dau drumul, îi şopti el la ureche. Nici măcar nu l-am prins.

Răsucindu-se să se uite la faţa lui, Caroline izbucni:

— Dar ai avut fotografia!

Degetul lui îmbrăcat în mănuşă îi trecu peste bărbie, cu un gest de proprietar care-i îngheţă sângele Carolinei.

— Câţiva văcari au sărit asupra lui Hayes în faţa unui birt în urmă cu câteva zile, îi explică el

răbdător. În timp ce-i conducea cu şuturi în fund de la un capăt al străzii la celălalt, Charlie l-a căutat prin desagi şi a luat fotografia. Este încântătoare, apropo.

Caroline închise ochii, de-a dreptul îngrozită.

— Cum de-am putut fi atât de proastă? şopti ea.

Seaton o sărută pe buze, umplând-o de repulsie, şi-i puse o mână pe sân. Ea-i împinse mâna la o parte, dar el o puse la loc, strângând şi mai tare.

— Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu atenţiile mele, o avertiză el, cu voce aspră şi răguşită, fiindcă noi doi o să fim împreună până o să mă plictisesc de tine. Şi se pare că o să fie pentru mult timp, judecând după felul în care te-ai implinit.

Deşi încerca să se zbată, Caroline nu putu să scape de mâna lui Seaton. El întoarse calul şi-i dădu pinteni, îndepărtându-se de diligenţă şi Caroline se apucă strâns de şa.

Crengile copacilor i se agăţau de păr şi o zgâriau pe faţă pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de drum, dar Caroline era prea mândră şi prea înspăimântată ca să plângă. Ceilalţi bandiţi nu veniră în urma lor, dar ea bănuia că ei o luaseră pe alt drum, ca să deruteze pe oricine ar fi încercat să le ia urma.

Abia când se lăsase noaptea Flynn îşi opri calul în faţa unei cabane izolate. Era o construcţie veche, cu scândurile strâmbe şi plină de găuri.

Seaton sări din şa şi ridică mâinile s-o dea jos

pe Caroline. Ea-i auzi pe oamenii lui sosind din direcţii diferite şi disperarea o sugrumă.

Flynn o apucă de braţ şi o azvârli, practic, în cabană, în timp ce ea rămase lipită de zidul rece de piatră al vetrei, cu respiraţia tăiată, Seaton aprinse o lampă. Lumina ei dădu la iveală o podea de pământ, o sobă de gătit, un scaun şi un pat pe care se afla o saltea murdară, dar nu existau cearşafuri.

Ea trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate, dar Flynn o apucă strâns de umeri şi o ridică în sus, aproape desprinzându-i picioarele de podea.

— De ce-ai făcut-o? răcni Seaton, dezvelindu-şi dinţii frumoşi şi albi când scuipă cuvintele. De ce i te-ai dat vagabondului ăluia?

Caroline îşi ridică bărbia în sus.

— Îl iubesc, răspunse ea cu îndrăzneală. Este soţul meu.

— O să vedem dac-o să te mai vrea după ce termin eu cu tine, scrâşni Seaton, azvârlind-o pe Caroline pe salteaua murdară şi aplecându-se peste ea.

Ea închise ochii pentru o clipă, atât de îngrozită, încât abia mai putea gândi. Dar nu uitase nicio clipă de copilul ei şi pentru el, imploră:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Flynn, şopti ea, dă-mi drumul. Aştept un copil.

Seaton făcu ochii mari, apoi îi îngustă. Se smuci de deasupra Carolinei şi-i întoarse spatele.

— Ticălosul şi-a plantat sămânţa în tine,

scrâşni el. Pentru asta o să-l omor!

Caroline se ridică încet în capul oaselor, cu gândul la Pedlov, bărbatul care o omorâse pe Annie.

— Nu, die Flynn. El o să te omoare pe tine. Îl cunosc pe Guthrie Hayes şi, dacă-mi faci rău mie sau copilului, n-o să fie loc pe lumea asta să te poţi ascunde. El o să te găsească şi o să se răzbune.

Seaton se răsuci din nou spre ea, încet, cu gândul dus. Chiar dacă îi auzise avertismentul, nu lăsa să se vadă.

— Ştiu o femeie care se pricepe să te scape de plod, spuse el, şi-i sclipiră ochii.

După aceasta, el se îndreptă către uşă, o deschise cu o smucitură şi ieşi afară, lăsând-o pe Caroline să privească lung în urma lui, tulburată până în fundul sufletului de cuvintele acelea oribile care-i răsunau în urechi, repetându-se la nesfârşit. *„... o femeie care să te scape de plod...”*

CAPITOLUL 23

Caroline încercă să ignore râsetele şi discuţiile vulgare care se auzeau de afară. De dragul copilului şi al ei, trebuia să se adune şi să încerce să gândească într-un mod coerent şi productiv. Trebuia să scape de acolo în vreun fel.

Dar oamenii lui Flynn stăteau de pază în jurul dărăpănăturii.

După ce trase aer în piept, să-şi regleze

respiraţia, Caroline îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi-şi netezi părul şi hainele murdare şi mototolite. Nu-şi putea permite să irosească nici timp, nici energie, gândindu-se că nu trebuia să se lase păcălită de trucul lui Seaton. Fotografia i se păruse o dovadă de netăgăduit că Guthrie fusese capturat.

Fiind convinsă de asta, Caroline ar fi făcut acelaşi lucru încă o dată, de două ori, de o mie de ori.

Ea începu să se plimbe de colo-colo pe podeaua de pământ pe măsură ce larma de afară creştea în intensitate. Dumnezeu era martor că Flynn era un ticălos, dar oamenii lui erau, dacă era posibil, şi mai răi. Iar el o lăsase singură cu ei în nerăbdarea lui turbată de a o aduce femeia acea misterioasă care putea şterge urmele împerecherii cu Guthrie din trupul ei.

O trecu un fior prin şira spinării. Trebuia să scape cumva de acolo înainte de a fi forţată să-şi sacrifice copilul.

„Guthrie”, strigă ea, într-o tăcere disperată.

— Eu zic că nu-i datorăm nimic lui Flynn, îi spuse un bandit altuia, şi Caroline se apropie de fereastră ca să-i vadă pe cei care se certau în lumina străbătută de umbre care se revărsa pe fereastra cabanei. Avem dreptu’ să împărţim femeia, aşa cum am făcut cu auru’ pe care l-am luat.

Caroline îşi apăsă o mână pe piept şi-şi porunci să nu între în panică, apoi căută disperată cu

privirea în jur, să găsească ceva care i-ar fi putut sluji drept armă.

— Asta nu e orice femeie, argumentă altă voce. Aţi auzit ce-a spus Flynn când a plecat – oricare se atinge de ea, îl omoară. Poate că a zis doar aşa, da' eu n-am niciun gând să mă pun cu el.

— Eu mă duc înăuntru, spuse primul bărbat, şi Caroline strânse mâna pe mânerul vătraiului ruginit pe care-l găsise şi aşteptă să se deschidă uşa.

Dar, în întunericul tot mai adânc, răsună o împuşcătură şi un bărbat răcni de durere şi furie.

— Ce dracu', Medurvey, m-ai împuşcat!

— Şefu' a dat ordine şi eu am de gând să veghez să fie respectate, se auzi răspunsul lui Medurvey.

Caroline se repezise la fereastră, dar nu putu desluşi faţa lui Medurvey, ci doar forma pălăriei sale mari, deformate. O mişcare a mâinii lui o anunţă că el îşi reîncărca arma.

Tâlharul rănit începu să geamă pe măsură ce-i sporea agonia şi nedumerirea.

— Să mă ajute cineva, scânci el, dar Caroline îi văzu pe ceilalţi întorcându-se la locurile lor.

Ea încercă să-i ignore suferinţa – în fond, individul avusese de gând s-o violeze – dar efortul ei se îndrepta în direcţia opusă educaţiei pe care o primise. În cele din urmă, smuci uşa cabanei şi-o deschise.

Bărbatul care intenţionase să o atace zăcea pe scândurile aspre şi murdare ale scării, cu mâna

încleştată pe rana din coastă şi Caroline se aplecă să-i cerceteze rana.

— Aduceţi-l înăuntru, porunci Caroline, ridicându-se în picioare.

Medurvey şi ceilalţi se holbară la ea, fără să se mişte, cu feţele ascunse de întuneric, în timp ce rănitul încerca să se ridice în picioare. Cu ajutorul Carolinei, el reuşi să se ridice, apucându-se cu mâinile de tocul uşii.

Era un individ mărunţel şi slab, de aceeaşi înălţime cu Caroline, cu părul de un galben murdar care-i trecea de umeri şi cu nişte ochi ciudat de nevinovaţi. Dincolo de ei, Caroline ştia că se ascunde o minte de ticălos, dar nu-l putea lăsa să sufere şi să moară fără niciun ajutor, indiferent ce-ar fi făcut.

Nimeni nu protestă şi nici nu încercă s-o oprească atunci când se strecură sub braţul rănitului şi-l ajută să ajungă în pat. După ce-l aşeză acolo, îi descheie cămaşa îmbibată de sânge să se uite la rana lui.

— Cum te cheamă? întrebă ea bucuroasă că avea ceva de făcut care să-i distragă gândurile de la propria ei situaţie.

— Willie Fly, răspunse el şi singura trăsătură de pe faţa lui copilăroasă care-i trăda adevăratul caracter era o uşoară arcuire a colţului gurii.

Medurvey îi zburase o bucată de carne şi o parte din coastă. Willie Fly stătea pe pragul eternităţii fără prea multe de spus în apărarea sa.

Caroline îşi aruncă ochii spre sobă. Ar fi avut

nevoie de apă fierbinte şi de o bucată de pânză curată ca sa poată face ceva pentru el, deşi era de părere ca. De fapt, Fly n-avea nicio şansă să supravieţuiască. Totuşi, trebuia să încerce.

— De unde eşti, Fly?

— Coffeyville, Kansas, răspunse el, încercând să se mişte puţin.

Caroline se duse la uşă, o deschise şi ceru să-i fie adusă nişte apă.

— Ai familie? întrebă ea când se întoarse.

Fruntea lui Fly era acoperită de broboane de sudoare şi ochii i se înfundaseră în orbite. Cearcănele căpătau o culoare pământie.

— Numai o soră, Eudora. Nu prea o să-mi ducă doru'.

Deci ştia că era posibil să moară.

— Ce te-a făcut să te-ncurci cu unul ca Seaton Flynn? întrebă ea.

Găsise o sacoşă şi o deschisese. Seaton avea, cu siguranţă, o rezervă de cămăşi curate.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, replică Fly insolent şi, deşi se afla într-o situaţie aşa de gravă, aruncă o privire îndrăzneaţă spre trupul Carolinei, în loc să se scuze pentru ce avusese de gând să facă.

Caroline se înroşi la faţă şi rupse o cămaşă fâşii.

— Domnul Flynn m-a făcut să cred că este un cetăţean cinstit, respectabil. Dar tu nu ai scuza aceasta, Willie.

Willie oftă puternic şi-şi ridică privirea în tavan. Deşi era pe cale să moară, părea resemnat cu

soarta lui. Apoi Caroline realiză că el nu accepta, probabil, că Dumnezeu sau diavolul erau o realitate.

— Îmi vine să scuip pe cetăţenii cinstiţi şi respectabili. E cetăţeni cinstiţi şi respectabili toţi care i-a furat ferma lu’ tata după război.

Unul dintre tâlhari deschise uşa şi puse jos o găleată cu apă, dar nu zise nimic. Caroline luă găleata şi o puse pe sobă, după care mai puse câteva bucăţi de lemn pe foc, înainte să ia o sticlă de whisky de pe un raft aflat lângă pat.

— Ar fi bine să iei o înghiţitură, i se adresă ea recalcitrantului ei pacient. Şi să ştii că nu eşti singurul bărbat care a fost înşelat. Asta nu-ţi dă dreptul să devii bandit.

Willie deşurubă capacul, strâmbându-se când licoarea îi curse în gură, apoi tuşi când îi alunecă pe gât. Tuşea îi produse durere; duse mâna la coasta rănită şi mâna i se umplu de sânge.

— Dacă nu te superi, doamnă, m-aş putea lipsi de predica ta, spuse el, ştergându-şi palma înroşită de pantaloni.

— Nu ţi-ar prinde rău să te îngrijeşti de sufletul tău nemuritor, răspunse Caroline, îndreptându-se spre sobă ca să verifice apa.

Nu era fierbinte, dar se dezmorţise puţin, aşa că înmuie o bucată din cămaşa lui Seaton în găleată şi se întoarse la pat să-i cureţe rana lui Willie.

— De ce mă ajuţi? întrebă Willie, fără să arate că regretă intenţiile avute mai devreme. Dacă nu m-ar fi împuşcat Medurvey, acu’ ai sta tu

întinsă pe patu’ ăsta, nu eu.

Caroline nici nu încercă să-şi ascundă tremurul de dezgust.

— Un om trebuia să facă ce se cuvine, chiar dacă ar prefera să întoarcă spatele şi să pretindă că nu vede.

Când Caroline încercă să-i cureţe rana, Willie se crispă. Rana era adâncă şi mai gravă decât crezuse. Ea-l întoarse pe bandit pe o parte ca să o poată cerceta mai bine şi el îi puse mâna pe coapsă.

Ea-i împinse mâna la o parte şi se duse să mai verifice apa.

— Glonţul a rupt din carne, dar nu a rămas acolo, spuse ea. Cred că ai avut noroc că s-a întâmplat aşa.

Willie începu să înţeleagă cum stăteau lucrurile şi intră în panică.

— Am nevoie de un doctor! Trimite pe unu’ din nenorociţii ăia de-afară să-mi aducă un doctor!

Caroline hotărî că apa era destul de fierbinte şi aduse găleata lângă patul lui Willie. El sângerase atât de tare încât salteaua veche şi murdară era îmbibată de sânge.

— N-ar vrea să facă asta, Willie. Dacă ar aduce un doctor, el ar afla de ascunzătoare.

— Nu-mi pasă! ţipă Willie, încercând să se ridice. După mine, n-au decât să-l împuşte pe nenorocit între ochi după ce mă coase.

Caroline îl împinse înapoi pe saltea. Mirosul sărat, înţepător al sângelui lui Willie îi umplu nările şi o îngreţoşă.

— Eu sunt tot ceea ce ai să capeţi mai bun, şi ar fi bine să accepţi asta, spuse ea, umezindu-şi buzele cu vârful limbii.

Caroline curăţă rana cât putu de bine şi puse comprese în efortul de a opri sângerarea, dar parcă încerca să absoarbă un râu cu batista ei de duminică. Rana lui Willie avea nevoie de un doctor chirurg, nu de o învăţătoare care îngrijise până atunci două domnişoare când aveau crize de reumatism sau gripă.

— O să mor, hârâi el şi culoarea feţei i se schimbă din albă ca hârtia, într-o nuanţă pământie, bolnăvicioasă. La dracu', Medurvey chiar m-a omorât!

În sinea ei, Caroline era de aceeaşi părere, dar nu credea că i-ar fi făcut vreun bine dacă i-ar fi spus-o.

— Te rog, încearcă să stai liniştit!

Willie începu să tremure.

— Mi-e frig, strigă el, apucându-se cu mâinile de umeri şi dinţii începură să-i clănţăne. Iisus Cristoase, mi-e aşa de frig!

Caroline găsi o pătură şi-l înveli.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse ea încet, l-aş ruga să aibă milă de mine, în loc să-i iau numele în deşert.

Willie începu să suspine de frig. Apoi, brusc, rămase nemişcat şi ochii i se rostogoliră spre tavan, devenind sticloşi.

Caroline ştiu dinainte să-i pună mâna pe gât ca să-i ia pulsul că Willie murise.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui

rătăcit, şopti ea, după care îi închise ochii şi-i trase pătura peste faţă.

După ce se spălă pe mâini de sânge, Caroline se duse şi deschise uşa.

— Prietenul vostru a murit, li se adresă ea siluetelor din umbră care stăteau de pază afară.

— Nu-mi era niciun fel de prieten, mormăi o voce şi acelea fură singurele cuvinte de rămas bun pentru băiatul cel rău din Kansas.

Caroline închise uşa şi întoarse capul către trupul învelit care zăcea pe pat. Willie Fly părea aşa de mic acum, doar ceva mai mare decât un copil şi ea spera că el reuşise cumva să se împace cu Creatorul lui înainte să-i iasă sufletul.

Lângă masă era un scaun cu spătarul rupt şi Caroline se aşeză pe el şi-şi puse capul pe braţe. Oriunde s-ar fi aflat Guthrie, ea spera ca el să aibă înţelepciunea să se ţină departe de ascunzătoarea lui Seaton Flynn.

Guthrie era înnebunit de neputinţă.

El şi cu Tob îl urmăriseră pe Flynn timp de o zi şi jumătate, aşteptând un moment potrivit pentru a ataca. Când hoţul acela ucigaş oprise diligenţă, Guthrie nu fusese deloc surprins. Dar, când o văzuse pe Caroline coborând din trăsură, simţise că îşi iese din minţi.

Fusese nevoit să stea şi să privească, neîndrăznind să schiţeze nici cel mai mic gest, în timp ce Flynn o urcase pe calul lui. Deşi ar fi vrut să atace, ştiuse că primele victime ale unui asemenea gest necugetat ar fi fost Caroline şi copilul lui.

Guthrie se ţinuse pe urmele lui Flynn şi ale bandei sale până la cabană. Până să ajungă acolo, se făcuse întuneric, dar el ştia că înăuntrul dărăpănăturii, Caroline era singură cu bărbatul care se jurase că o să se răzbune pentru presupusa ei trădare.

Cu trupul scăldat într-o sudoare rece, Guthrie verifica încărcătorul armei pentru a suta oară şi se pregătea să culce la pământ pe oricine i-ar fi apărut în cale.

Dar apoi, tocmai când era gata să rişte totul, tocmai când credea că nu mai există altă cale, Flynn năvăli afară din cabană ca scăpat din puşcă. Guthrie rămase cu ochii ţintă şi cu urechea la pândă, ţinându-şi respiraţia, în timp ce şeful bandei discuta aprins cu oamenii săi.

Când Flynn încălecă şi plecă, Guthrie aşteptă cât putu, apoi plecă pe urmele lui. Tob rămase pe loc, scheunând înăbuşit, cu ochii ţintă la cabana în care era închisă stăpâna lui.

Era aproape de zori şi Flynn se ghemuise lângă un pârâu de munte, să bea apă din căuşul palmelor, când Guthrie îl ajunse din urmă. Apropiindu-se neauzit pe la spate, el înfipse ţeava pistolului în ceafa lui Flynn.

Flynn îndepărtă mâinile de corp, iar Guthrie se aplecă şi-i smulse pistolul din toc, apoi i-l aruncă în apă.

— Hayes? întrebă Flynn şi tonul lui suna resemnat şi chiar puţin amuzat.

— Dacă n-aş considera că irosesc o porţie de tutun bun, ţi-aş da o ţigară, răspunse Guthrie, în

loc de bună ziua. Întinde-te pe burtă şi pune mâinile la spate.

— Am putea rezolva problema discutând, propuse Flynn, rămânând aşezat în genunchi. Tu, de fapt, vrei femeia, nu-i aşa? Iar eu pot să ţi-o dau.

Guthrie propti un picior între omoplaţii lui Flynn şi-l ajută să se întindă cu faţa în jos. Acesta căzu cu faţa în apa îngheţată şi-ncepu să pufnească şi să înjure.

Guthrie îl târî afară din apă, trăgându-l de picioare şi repetă comanda dată mai-nainte, dar cu mai puţină politeţe decât prima dată.

— Pune mâinile la spate.

Înjurând într-una, Flynn îşi împreună mâinile la spate şi Guthrie i le legă cu o curea subţire din piele pe care o scoase din buzunarul de la haină. Apoi înfipse mâna în părul ud al tânărului şi-l smuci, ridicându-l din nou în genunchi.

— O vreau pe femeie, preciză Guthrie de parcă n-ar fi existat nicio pauză în conversaţie, dar mai am o dorinţă, Flynn: să te văd spânzurat.

— Şase oameni o păzesc pe Caroline, Hayes. Cum ai de gând să treci de ei?

Guthrie scoase o ţigară de foi din buzunar, şi-o înfipse între dinţi şi o aprinse cu un chibrit.

— Dacă aş crede că-ţi sunt loiali măcar cât negru sub unghie, te-aş folosi pe tine să trec de ei. Dar cum ticăloşii aceia şi-ar otrăvi propria mamă pentru o halbă de bere şi cinci minute cu o târfă, va trebui să mă gândesc la altceva.

Flynn se strădui să se ridice în picioare, iar

Guthrie aşteptă până ce fu gata să reuşească, după care îl azvârli din nou în pârâu cu o lovitură de picior. Flynn îşi scoase capul din apă înjurând.

Guthrie zâmbi leneş şi-şi scutură scrumul de la ţigară.

— Cred că n-am înţeles prea bine ce-ai spus, rosti el răbdător. Dar mi s-a părut că ai spus ceva urât despre mama mea.

— M-ai auzit bine, scrâşni Flynn.

După ce trase un fum din ţigară şi-l slobozi încet, Guthrie oftă.

— Mare păcat, spuse el.

Apoi puse pistolul în toc, îşi descheie centura, şi o puse deoparte. După aceea, scoase din carâmbul cizmei un cuţit şi tăie sfoara cu care erau legate mâinile lui Flynn.

În timp ce tâlharul stătea să-şi revină din uimire, Guthrie îi trânti un pumn în maxilar şi-l rostogoli în apă pentru a treia oară.

Flynn se ridică din apă gata de bătaie, furia îi dădea o putere dezlănţuită. Dar îl făcea să fie neglijent.

Bătaia începu când Flynn îi dădu lui Guthrie o lovitură în stomac şi cei doi se încăierară în mijlocul pârâului.

În cele din urmă, Flynn căzu în apă cu faţa în jos şi nu se mai ridică.

Guthrie îl târî la mal, trăgându-l de gulerul de la cămaşă şi-l azvârli pe pietrişul ud, unde Flynn începu să tuşească şi să scuipe, vomitând apă din pârâu. Când se mai potoli, Guthrie îl legă din nou cu mâinile la spate, şi-l trase de păr să-l

ridice în picioare.

Flynn se uită la el cu ură.

— De ce nu mă omori pur şi simplu? întrebă el şi Guthrie se întrebă dacă şi faţa lui arăta la fel de şifonată ca a lui Flynn. Doar asta vrei, nu-i aşa?

Guthrie râmji şi-l bătu cu palma pe spate.

— Ai dreptate, tare-aş mai vrea să fac asta, răspunse el, dar legea are întâietate în ce te priveşte, aşa că va trebui să mă mulţumesc să văd cum te sufoci când se strânge funia.

— Am bani, sugeră Flynn, cu o notă de disperare în voce.

Datorită numeroaselor botezuri în apa râului, el era ceva mai ud decât Guthrie, şi asta spunea ceva.

— Pot să-ţi aduc femeia înapoi şi să-ţi dau aur cât să-ţi ajungă pe tot restul vieţii.

Guthrie se prefăcu că-i cântăreşte oferta.

— Unde zici că e aurul acela?

Flynn se împiedică de pietre când Guthrie îl îmbrânci către calul său, apoi îl ajută să se urce în şa. Flynn scuipă.

— Doar nu te aştepţi să-ţi spun asta înainte să ajungem la o înţelegere, nu?

Guthrie îşi culese centura de jos şi şi-o puse la brâu.

— N-ai cum să-mi oferi bani destui ca să-ţi dau drumul, spuse el. Mi-am rezervat loc în faţă la înmormântarea ta.

— Eşti un ticălos, Hayes.

Guthrie îşi duse degetele la borul pălăriei, pe

care şi-o culesese mai devreme de pe malul pârâului.

— Fiindcă vine din partea ta, iar tu eşti cu o treaptă mai jos decât chestia aia care mi se lipeşte de tălpile cizmelor, iau aprecierea ta drept compliment.

Când ajunseră în apropierea cabanei, Guthrie se opri, îl trase pe Flynn jos de pe cal şi-l legă de trunchiul unui mesteacăn. Apoi îi înfundă în gură un ciorap murdar pe care-l pescui din desagii lui.

— Stai aici şi simte-te bine, Flynn, îi spuse Guthrie prizonierului său, în timp ce Tob se apropie şi începu să lângă vesel rănile lui Flynn. Mă-ntorc cât pot de repede.

De sus, dintr-un loc ce se bucura de vizibilitate bună, Guthrie observă că ieşea fum de pe coşul cabanei şi numără şase cai. Doi bărbaţi stăteau de pază în faţa casei şi doi în spate.

Lui Guthrie i se strânse stomacul. Asta însemna că alţi doi erau înăuntru cu Caroline. Inima îi îngheţă în piept când uşa se deschise şi un individ slab şi deşirat ieşi afară, cărând pe umăr un cadavru învelit într-o pătură.

Dar apoi Guthrie zări şuviţe de păr blond ieşind de sub pătură şi avu un oftat de uşurare. Parcă pentru a răspunde gândurilor sale, Caroline îşi făcu apariţia în prag.

Hainele îi erau în dezordine şi pătate de sânge dar, după atitudinea ei, Guthrie îşi dădu seama că ea nu păţise nimic. Ea cercetă panta dealului cu priviri neliniştite, de parcă ar fi aşteptat pe cineva şi, când ochii ei măturară coasta, întâlniră

ochii lui Guthrie.

El era sigur că ea îl văzuse, fiindcă o văzu întorcând repede capul. Guthrie zâmbi în sinea lui. *„Nu mă trăda, tigroaico*”, se gândi el. „*Nu s-a terminat încă”.*

Guthrie o găsise.

Inima Carolinei tresări de bucurie, dar şi de îngrijorare. Guthrie era destul de nebun încât să încerce să atace singur cinci tâlhari şi, dacă făcea asta, ar fi putut fi ucis. Ea se apropie de Medurvey, care se apucase să sape o groapă pentru Willie Fly.

— N-ar trebui să se ducă unul dintre voi să-l găsească pe domnul Flynn? întrebă ea, surprinsă de cât de senină şi voioasă suna vocea ei, deşi abia-i trecuse nodul din gât. E plecat cam de mult.

Medurvey, un bărbat urât, cu o faţă mohorâtă, ciupită de vărsat, se uită la ea cam dintr-o parte, în timp ce înfigea cazmaua în pământul moale, împingând-o cu piciorul.

— Ţi-e dor de domnul Flynn, coniţă?

Caroline înghiţi în sec şi inima îi bătu atât de tare încât îi simţea bătaia în oasele feţei.

— Ştii, răspunse ea, el şi cu mine am fost logodiţi cândva şi urma să ne căsătorim.

— Nu prea cred că pe şefu’ îl frământă întocmai ideea căsătoriei, remarcă Medurvey, continuând să sape.

Cadavrul lui Willie Fly zăcea la câţiva paşi depărtare, încă acoperit cu pătura.

Caroline avu nevoie de toată puterea voinţei

sale să nu se întoarcă spre panta dealului ca să vadă dacă Guthrie mai era acolo.

— Poate c-o să se înfurie pe tine fiindcă l-ai omorât pe sărmanul Willie, spuse ea.

Medurvey întoarse capul şi scuipă în iarbă.

— Flynn ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost aici.

Continuă să sape.

— Nu-mi dau seama de ce ţi-ar părea rău de Fly. A dat clar de înţeles ce avea de gând să facă.

Ochii lui verzi o scrutară pe Caroline.

— Da’ poate eşti dintre femeile acelea la care le plac lucrurile de felul acesta.

Caroline se dădu un pas înapoi, cu obrajii aprinşi de spaimă.

— Ce se întâmplă dacă domnul Flynn nu mai vine înapoi? întrebă ea.

Medurvey zâmbi pentru prima oară şi priveliştea îi dădu fiori Carolinei.

— Atunci cred că eu şi băieţii o să te luăm pe rând. A trecut o vreme de când n-am mai avut o femeie.

Caroline simţi un gust amar în gură, dar, înainte să se poată gândi la o replică, izbucni o încăierare între cei doi bandiţi aflaţi de cealaltă parte a casei. Medurvey lăsă lopata din mână şi porni în direcţia aceea, dar pe urmă se răzgândi.

— Hei, băieţi, duceţi-vă şi potoliţi-i, i se adresă el perechii din faţa cabanei.

Aceştia îi dădură ascultare şi, când Medurvey se întoarse să-şi reia lucrul, primi o lovitură de lopată în plină faţă.

Caroline simţi o oarecare părere de rău când el dădu ochii pe spate şi îi bufni sânge pe nări. În clipa următoare, genunchii lui se îndoiră şi se prăbuşi fără zgomot la pământ.

Caroline se aplecă repede şi-i smulse pistolul din cingătoare, apoi îl apucă strâns cu amândouă mâinile. Când ridică privirea, îl văzu pe Guthrie coborând dealul în goana calului. Se ridicase în scări, ţinând puşca pregătită în mâini şi un strigăt de luptă rebel străpunse aerul cu puţin înainte ca arma lui să înceapă să scuipe gloanţe.

Caroline se adăposti după trunchiul unui mesteacăn, continuând să strângă pistolul în mâini, dar cu ochii închişi, convinsă că, dacă s-ar fi uitat, l-ar fi văzut pe Guthrie rostogolindu-se împreună cu calul său în jos pe pantă.

Se mai auziră câteva împuşcături, după care se lăsă o linişte stranie.

Caroline recită toate versetele din Biblie pe care şi le putu aminti, apoi deschise ochii. Calul lui Guthrie stătea în picioare la câţiva yarzi depărtare şi Tob îşi freca botul de palma ei. Medurvey îşi recăpătase cunoştinţa şi tocmai se ridica încet în picioare, cu ochii ţintă la Caroline.

Ea îndreptă pistolul către el, strângându-l cu amândouă mâinile şi ţipă ascuţit:

— Guthrie!

Spre uşurarea ei, el apăru din spatele cabanei şi-şi încărcă arma.

— Nu te mişca, spuse el şi Medurvey încremeni.

Acum, că totul se sfârşise, Caroline era într-o stare de şoc.

— Ceilalţi sunt…?

— Sunt toţi morţi, răspunse Guthrie, smucind mâinile lui Medurvey la spate şi legându-le cu o sfoară groasă, cu care banditul îşi ţinea tocul pistolului lipit de coapsă.

— Şi… Flynn? îngăimă ea.

— E sus pe deal, legat de un copac. Cu puţin noroc, or să-l mănânce veveriţele şi autorităţile nu vor mai fi nevoite să irosească frânghia pentru el.

Caroline ar fi vrut să se arunce în braţele lui Guthrie dar, totodată, era furioasă pe el din cauza riscului pe care şi-l asumase. Ar fi putut să zacă el acolo, îmbibând pământul cu sângele lui, în loc de oamenii lui Flynn.

— Cum ai fi putut să faci un lucru atât de nesăbuit, de prostesc? îl certă ea, gesticulând enervată cu mâna,

Guthrie îi luă cu grijă pistolul din mână.

— Mi-ai forţat puţin mâna, îi atrase el atenţia calm, când l-ai pocnit pe frumosul ăsta cu lopata.

Realizând că ea şi Guthrie şi copilul erau în siguranţă, Caroline scăpă un suspin şi se repezi spre soţul ei.

— Mi-a fost aşa de frică – Flynn voia să mă facă să pierd copilul…

Guthrie o ţinea cu un singur braţ, dar era lipită strâns de el şi asta era extrem de plăcut.

— Te simţi bine, tigroaico? întrebă el, cu voce

răguşită.

— Da, se tângui Caroline, agăţându-se de el.

El o sărută pe gât şi-i dădu o palmă peste fund, gest pe care altădată ea l-ar fi considerat jignitor.

— Linişteşte-te, îi spuse el. Acum s-a terminat.

Guthrie aruncă fiecare cadavru pe spatele unui cal, apoi legă animalele între ele cu o frânghie lungă. Medurvey rămase legat până ce Guthrie urcă pe deal şi se întoarse cu Seaton Flynn, care era de-a dreptul cuprins de nebunie.

În curând, Guthrie călărea în faţa acestei procesiuni macabre, care se înşira în spatele lui ca o caravană. Caroline stătea în faţa lui pe şa, fericită să-i simtă braţul puternic peste talie, ţinând-o să nu cadă.

Câteva ore mai târziu, ajungeau la staţia de diligenţă, unde opreau cei ce călătoreau între Laramie şi Cheyenne. Cadavrele tâlharilor fură puse sub un şopron, în timp ce Medurvery şi Flynn, încă legaţi, fură închişi în pivniţa de fructe. Caroline voia o baie fierbinte, opt ore de somn neîntrerupt şi pe Guthrie, în această ordine.

El avea altă idee privitor la ordinea lucrurilor, aşa că intră cu ea în cada înconjurată din toate părţile de o foaie de cort murdară. Lumina lunii se răsfrângea pe trupul lui minunat.

Buzele lui acoperiră gura Carolinei într-un sărut sălbatic, iar ea îl cuprinse cu braţele, lăsându-se în genunchi în apa care se răcea rapid. El o spălă bucăţică cu bucăţică, cu

săpunul ei. Apoi îi întinse Carolinei săpunul cu un gest solemn.

Ea-l spăla în acelaşi fel şi după aceea se aplecă să-i sărute pieptul ud şi pântecul musculos. Pe urmă, însă, el o opri şi-i ridică faţa spre el pentru un nou sărut lacom, disperat. Ochii lui ardeau de pasiune când îşi dezlipi buzele de gura ei.

Cu un geamăt disperat, o apucă de talia încă zveltă şi o ridică în sus. Când o lăsă în jos, bărbăţia lui îi străpunse trupul.

Plăcerea lentă, devastatoare, o făcu să-şi dea capul pe spate şi Guthrie se aplecă să-i prindă cu lăcomie sfârcul cu gura. Începu să o sugă, în timp ce, cu mâinile, o ridica şi o cobora pe trupul lui. Mişcarea continuă până ce ea începu să geamă şi încercă să sporească ritmul.

Guthrie nu-i dădu voie; păstră ritmul acela lent care ameninţa să aprindă flăcări şi să-i transforme sufletul în cenuşă. Când ea începu să implore, el pătrunse în ea cu mişcări atât de feroce, încât apa se revărsă peste marginile căzii.

Caroline repetă numele lui Guthrie ca pe o litanie, apoi încremeni şi trupul ei se cutremură violent ca răspuns la plăcerea aceea aproape de nesuportat. El îi sorbi numele cu un sărut. Când atinse culmile plăcerii, ea-i mângâie buzele cu sfârcul sânului. El îi prinse sânul cu o foame sălbatică şi carnea ei îi absorbi gemetele de abandon fără rezerve.

CAPITOLUL 24

Locuitorii din Laramie se holbau la ciudata procesiune condusă de Caroline şi Guthrie. În spatele lor, pe cai, veneau Seaton Flynn şi Medurvey, cu mâinile legate de mânerul şeii, şi-n urma lor, cei cinci tâlhari morţi, azvârliţi pe spatele cailor lor.

Şeriful Stone ieşi din biroul lui să cerceteze tărăboiul, apoi se îndreptă spre caravana aceea macabră.

— Deci ai reuşit, spuse el, cu jumătate de zâmbet, privind în sus către Guthrie. Mi-ar fi de folos un om ca tine, dacă te interesează un post de şerif.

Guthrie zâmbi şi scutură din cap.

— Mulţumesc, dar am alte planuri.

Spunând acestea, descălecă şi o ajută pe Caroline să coboare de pe cal. În timp ce ea rămase pe treptele din faţa biroului să privească, Guthrie şi domnul Stone dădură prizonierii jos de pe cai şi-i duseră înăuntru.

Caroline se rezemă de peretele de scânduri al închisorii când auzi uşa celulei închizându-se cu un pocnet. Se sfârşise, era liberă să plece acum şi putea să-nceapă o viaţă adevărată alături de Guthrie. El putea să-şi exploateze mina, iar ea avea să se răscumpere faţă de protectoarele ei pentru durerea pe care le-o pricinuise. Şi, când aveau să găsească timpul potrivit, urmau să plece la Chicago şi să-nceapă căutările, de data asta fiind vorba de Lily şi de Emma.

Guthrie ieşi din clădirea închisorii şi o apucă de braţ cu blândeţe.

— Haide, tigroaico. Ai nevoie de o masă bună şi de odihnă.

Apoi o trase cu el pe trotuar şi porniră către unul din hoteluri. Caroline nu observă ce nume avea localul.

— Acum ne putem întoarce în Bolton, spuse ea cu un aer distrat. Până-n urmă cu câteva minute, îşi stăpânise oboseala. Dar acum se simţea epuizată.

— Aşa este, confirmă Guthrie, înclinând din cap. Se pare că vom putea să ne construim casa aceea mai devreme decât credeam, doamnă Hayes. Erau afişe care ofereau recompensă pentru Flynn şi Medurvey şi pentru încă doi dintre ceilalţi.

Inima Carolinei tresări uşor, dar nu fu în stare să spună nimic. Îl lăsă pe Guthrie să se ocupe de tot, iar el închirie o cameră apoi o conduse la etaj, deschise uşa şi o puse în pat cu la fel de multă blândeţe de parcă ea ar fi fost un copil obosit. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti înainte de a cădea într-un somn adânc, fu atingerea buzelor lui pe frunte.

Peste câteva ore, când se trezi, Guthrie stătea pe marginea patului cu o tavă în mână. Imediat ce ea se ridică în capul oaselor şi se rezemă de perne, el îi puse tava cu mâncare în poală şi o sărută.

— Ai stat cu şeriful în tot acest timp? întrebă ea, căscând.

Era îmbrăcată numai cu lenjeria de corp.

— În cea mai mare parte, răspunse Guthrie, apoi se ridică şi se apropie de fereastră, l-am telegrafiat lui Roy Loudon să-l anunţ că eşti bine şi le-am trimis un mesaj similar surorilor Maitland, în Bolton.

Caroline sesiză ceva ciudat în vocea şi atitudinea lui şi puse înapoi pe tavă cornul proaspăt pe care abia îl unsese cu unt.

— Guthrie?

El îşi propti mâinile de tocul ferestrei şi lăsă capul în jos. Oftatul lui aspru umplu încăperea.

— S-a întâmplat ceva, spuse el.

Apoi se întoarse spre Caroline cu ochi trişti.

— N-aveam de gând să-ţi spun înainte să fim în apropiere de Bolton… Miss Phoebe a murit acum o săptămână şi Miss Ethel a fost atât de îndurerată încât a suferit un atac cerebral.

Pământul păru să se oprească din mişcare şi urechile Carolinei începură să vâjâie.

— Cum… nu se poate… Nu vreau să cred!

Guthrie se apropie de patul Carolinei şi mută încet tava pe noptieră. Apoi o trase în braţele sale.

— Operatorul de la Western Union din Bolton mi-a transmis vestea după ce am telegrafiat că te întorci acasă.

Umerii Carolinei se ridicară, apoi se prăbuşiră cu forţa unui suspin sfâşietor.

— Nu… nu! Oh, Guthrie, este numai vina mea… e din cauză că le-am pricinuit atâtea griji…

El îşi afundase o mână în părul ei ciufulit de somn, în timp ce cu cealaltă o ţinea ca într-un cerc de oţel. O ţinu în braţele sale, atingându-i fruntea cu buzele, până ce suspinele ei se mai liniştiră. Apoi o rezemă din nou de perete şi întinse mâna după un vas cu supă de zarzavat de pe tavă.

Ea scutură din cap, dar el îi duse lingura la gură.

— Dacă nu vrei să te gândeşti la tine, spuse el, gândeşte-te la copilul nostru.

Caroline acceptă supa, dar era cât se poate de nerăbdătoare să pornească spre Bolton. Îşi ţinea firea numai fiindcă ştia că Guthrie n-o să-i permită să plece la drum înainte să fie sigur că putea face faţă călătoriei.

În noaptea aceea, Guthrie nu făcu dragoste cu Caroline. Se mulţumi să doarmă cu ea în braţele lui. Ea dormi, dar se trezi deseori din cauza unor coşmaruri pe care, apoi, nu şi le mai putu aminti.

Dimineaţa, Guthrie aduse un doctor. Acesta o examină pe Caroline, apoi o lăsă să se întrebe ce anume constatase. Un singur lucru ştia cu siguranţă: nu era deloc mulţumită de expresia îngrijorată de pe faţa doctorului.

— Ce este cu mine? se interesă ea, când Guthrie se întoarse cu un snop de romane ieftine cumpărate de la magazinul general.

El aşează volumele subţiri, legate în carton, în poala ei.

— Nimic, în afară de faptul că eşti extrem de epuizată, răspunse soţul ei.

Caroline avu un moment de panică. Văzuse aşa de mult sânge, atâta tragedie şi moarte de când pornise la drum, să-l aducă înapoi pe Seaton Flynn. Îşi apăsă palmele pe pântec.

— Nu vreau să-mi pierd copilul, se văită ea. Nu vreau!

Guthrie îşi trase un scaun lângă pat, îi luă mâinile în palmele sale şi o mângâie cu degetele sale aspre.

— Ai dreptate, tigroaico. Dar doctorul spune că trebuie să stai o săptămână sau chiar zece zile în pat, din cauza întâmplărilor prin care ai trecut, iar eu sunt de acord cu el.

Caroline nu putea risca să piardă sarcina, dar era nerăbdătoare să se întoarcă în Bolton.

— Cu siguranţă n-aş păţi nimic dacă aş lua diligenţă…

Guthrie scutură din cap.

— Nu eşti încă gata să suporţi două sau trei zile de hurducături petrecute pe bancheta diligenţei, spuse el pe un ton hotărât şi Caroline înţelese că aceasta era capătul discuţiei.

În cele zece zile care au urmat, în timp ce soarele de iulie strălucea în ferestre, Caroline a jucat dame cu Guthrie, a citit, a dormit şi mâncat. Când Guthrie nu era în cameră, s-o amuze sau să o convingă să-şi mănânce porţia de legume, era plecat cu afaceri.

În cele din urmă, pe la sfârşitul lunii, doctorul a venit din nou şi s-a hotărât că se simţea destul de bine ca să poată călători. Ea s-a îmbrăcat cu o rochie curată – Jardena îi trimisese hainele de

la fermă prin diligenţă – şi-a periat părul şi l-a împletit, apoi a luat un mic dejun întârziat în sala de mese a hotelului, împreună cu Guthrie.

La ora unu în după-amiaza aceea, diligenţa pornea să străbată prima parte a drumului spre Bolton. Guthrie mergea călare pe armăsarul lui, dar Caroline îl avea pe Tob să-i ţină companie în interiorul trăsurii. La un moment dat, ea a zărit indieni în depărtare, dar ei nu le-au făcut necazuri.

Timp de trei zile, Caroline schimbă diligenţele. În fiecare noapte, împărţea patul cu Guthrie în staţiile de diligenţă, şi trupul Carolinei tânjea după atenţiile lui, dar Guthrie nu se atinse de ea decât ca s-o sărute de noapte bună.

Până să ajungă în Bolton, Caroline era convinsă că Guthrie regreta că se însurase cu ea. La urma urmei, îl împinsese într-o mulţime de încurcături şi din cauza ei, o bătrână nevinovată murise, iar alta abia se mai agăţa de viaţă. În plus, datorită recompenselor, care se ridicau în total la o sumă considerabilă, Guthrie putea să meargă acum oriunde ar fi dorit şi putea să facă orice ar fi dorit.

Când diligenţa se opri în faţa magazinului general din Bolton, care funcţiona şi ca depozit, Guthrie apăru totuşi imediat s-o ajute pe Caroline să coboare. Obrajii îi luară foc când observă că toată lumea se oprea să se uite la ea şi să o arate cu degetul.

Îşi putea foarte bine imagina toate speculaţiile vehiculate în timpul cât lipsise.

Ţinu fruntea sus şi, când Guthrie îi oferi braţul, ea se rezemă de el plină de recunoştinţă. Caroline privea drept în faţa ei în timp ce mergea cu soţul ei pe străzile familiare către casa care-i fusese cămin de când venise prima dată în Wyoming, la vârstă de opt ani.

La uşa casei era arborată o bucată de satin negru şi toate storurile erau coborâte. Curtea şi grădina de flori, mândria lui Miss Ethel, erau cotropite de buruieni şi veştejite din lipsă de apă.

Guthrie îi deschise poarta Carolinei şi ea păşi în curte. Când îl apucă din nou de braţ, strânsoarea ei spori.

În loc să se oprească la uşa din faţă, ea o deschise şi intră în casă. Interiorul era impecabil de curat – asta era mâna doamnelor de la societatea de întrajutorare – dar casa era scufundată în umbră şi trebuia aerisită.

— Vrei să merg sus cu tine? întrebă Guthrie încet, scoţându-şi pălăria şi atârnând-o de cuierul pom aflat lângă uşă.

Caroline înghiţi în sec şi scutură din cap. Ea era cauza tuturor suferinţelor şi durerilor din această casă, şi trebuia să-şi asume responsabilitatea – singură.

Exact când începu să urce treptele, o văzu pe soţia pastorului, doamna Penn, care cobora.

— Caroline! rosti femeia de vârstă mijlocie, şi tonul ei lăsa să se vadă că n-ar fi fost mai surprinsă dacă ar fi văzut-o acolo pe Mary Todd Lincoln.

Era o femeie slabă, cu părul grizonat şi-şi ţinea palma cu degetele răsfirate pe corsajul rochiei ei maro, elegante.

Caroline înclină abia imperceptibil din cap.

— Ce face Miss Ethel? întrebă ea, avansând în sus pe scări.

Pentru o clipă, doamna Penn păru că are intenţia să-i blocheze drumul. Faţa ei îngustă reflectă dezaprobare.

— Îmi pare bine să aflu că te interesează starea ei, spuse doamna Penn.

Caroline n-avea nici chef, nici răbdare să dea explicaţii privitoare la îndelungata ei absenţă. Trecu pe lângă ea şi porni către camera lui Miss Ethel, aflată în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină.

Bătrâna stătea în pat, sprijinită pe perne şi ochii aveau o privire sticloasă şi inexpresivă. O parte a feţei atârna mai jos decât cealaltă şi la colţul gurii i se adunase un fir de salivă.

Caroline găsi una din batistele scumpe ale lui Miss Ethel, păstrate într-un sertar cu levănţică şi o şterse cu grijă la gură. Apoi o sărută uşor pe frunte şi se aşeză pe un scaun elegant, îmbrăcat în catifea roz.

— Sunt eu, Miss Ethel, spuse ea cu o voce şoptită, îndurerată, apucând o mână fragilă în mâinile ei. Caroline. M-am întors şi sunt sănătoasă. Şi-mi pare rău că v-am făcut necazuri.

Miss Ethel nu scoase niciun sunet, dar degetele ei se mişcară uşor în palma Carolinei.

Un suspin izbucni din gâtul Carolinei. Ea lipi mina lui Miss Ethel de fruntea ei şi plânse după tot ceea ce nu se mai putea întoarce înapoi. Nu după mult timp, încetă să mai suspine, deşi în sufletul ei ţipa de durere. Mângâie părul grizonat şi fin al lui Miss Ethel, apoi îi schimbă cămaşa de noapte şi-i citi dintr-un volum de poezii pe care-l găsi pe noptiera de lângă pat.

Cartea era îndoită pe la colţuri, fiindcă Miss Ethel era îndrăgostită de cuvintele melodioase pe care aceasta le conţinea şi le citise deseori. Când Caroline închise volumul şi se pregăti să plece din cameră, observă o lacrimă pe obrazul veştejit.

Buzele lui Miss Ethel încercau să rotunjească un sunet.

— Car… Car… rosti ea.

— Sunt aici, spuse Caroline, cu ochii din nou plini de lacrimi.

— Li-liiiiiii, reuşise să pronunţe Miss Ethel, cu un efort uriaş. Li-liiiiiii…

Caroline îşi şterse ochii cu dosul palmei. Se părea că Miss Ethel încercase să spună ceva de Lily şi simpla speranţă îi făcu inima să stea pe loc, apoi s-o pornească din nou, bătând nebuneşte.

— Lily? şopti ea.

Dar efortul de mai-nainte o istovise pe Miss Ethel; căzu într-o stare de inconştienţă, cu ochii fixaţi în tavan.

Caroline o înveli pe Miss Ethel cu grijă, apoi părăsi în grabă camera şi coborî scările de

serviciu. Guthrie aştepta în bucătărie, bând cafea dintr-o ceaşcă chinezească ce arăta ridicol de mică şi de cochetă în mâna lui.

— Cum se simte? întrebă el, aşezând ceaşca pe masă ca să o prindă pe Caroline de talia tot mai rotundă.

— Cred că o să moară în curând, răspunse Caroline descurajată, scăpând cuvintele înainte să-şi dea măcar seama că o să le rostească.

Guthrie o trase lângă el.

— Îmi pare rău, rosti el cu glas înfundat.

— Trebuie să fac o vizită la mormântul lui Miss Phoebe înainte să se întunece, spuse Caroline, desprinzându-se din mâinile lui.

Ochii ei cafenii îi cercetară faţa, aşteptându-se să citească pe ea dovezi că o învinuia.

— Miss Ethel a rostit numele lui Lily.

Ochii lui se luminară.

— Sora ta?

— Aşa cred, murmur Caroline. Aşa sper.

Ea plecă de lângă Guthrie şi luă un şal din cuierul aflat lângă uşa din spate, să şi-l pună pe umeri.

— Mă întorc repede.

— Vrei să merg cu tine?

Caroline simţea nevoia să-şi înfrunte durerea şi vinovăţia în singurătate, deşi îl iubea pe Guthrie Hayes din toată inima.

— Nu, răspunse ea încet, după care plecă.

Miss Phoebe era înmormântată în cimitirul presbiterian de peste stradă şi, lângă mormântul ei, fusese plantat un arţar, care să umbrească

locul.

Caroline citi înscrisul de pe piatra funerară cu ochii umflaţi, dar secaţi de lacrimi.

Phoebe Elliot Maitland soră preaiubită

Născută: 5 Aprilie 1800

Decedată: 30 Iunie 1878

— Îmi pare rău, şopti ea cu glas sugrumat.

În clipa aceea, apăru pastoral Penn. El ieşi pe o uşă laterală, având un aer oficial în costumul lui decolorat, dar impecabil de curat. Părul lui alb strălucea în lumina palidă a apusului.

— Bună, Caroline, rosti el cu o voce blândă, oprindu-se de cealaltă parte a mormântului.

Caroline înghiţi în sec.

— Cum s-a întâmplat?

Pastorul Penn oftă.

— Inima. L-a cedat pur şi simplu într-o zi.

— Din cauza mea. Era supărată din cauza mea.

— Dispariţia ta a tulburat-o, este adevărat, admise pastorul. Dar Miss Phoebe avea probleme cu inima. Cu siguranţă ştiai asta.

Caroline ştia, dar asta fusese o problemă la care preferase să nu se gândească.

— Nu au primit scrisorile mele?

— Au primit o telegramă, cred, dar amândouă au crezut că ai fost forţată să o trimiţi sau că altcineva a trimis-o în locul tău.

Caroline îşi adună şalul pe umeri, simţind un fior rece, deşi era o seară de vară fierbinte.

— Miss Ethel a rostit numele surorii mele, Lily. Ştiţi ceva despre asta?

Pastorul deschise gura larg.

— Miss Ethel a vorbit?

— A încercat.

Penn îşi reveni din surpriză.

— Miss Ethel mi-a spus, într-adevăr, că o tânără, pe nume doamna Halliday s-a oprit la ele într-o zi şi te căuta pe tine. Dar, curând, după aceea, Miss Phoebe s-a îmbolnăvit şi-a murit, iar atacul lui Miss Ethel a intervenit la foarte scurt timp după aceea.

Lily fusese chiar acolo, în Bolton, Caroline era sigură de asta. Lily, acum femeie în toată firea şi purtând numele de doamna Halliday. Se întrebă ce fel de bărbat se va dovedi a fi domnul Halliday.

Mai rămase puţin lângă mormânt, apoi se întoarse acasă.

Guthrie era în bucătărie şi tocmai sălta capacul de pe o oală cu supă de pui şi găluşte aflată pe sobă. Caroline umplu un castron cu supă, se duse cu el sus şi o hrăni pe Miss Ethel. Când coborî din nou în bucătărie, Guthrie dispăruse.

Gustă şi ea puţin din supa de pui, apoi urcă în vechea ei cameră.

Era prima oară când intra acolo de când se întorsese. Camera părea puţin altfel acum şi parcă mai mică. Deschise dulapul de haine şi sertarele, trecând uşor cu mâna peste hainele pe care le lăsase acasă şi petrecu mai mult de cinci minute în faţa portretelor lui Lily şi Emma, puse într-o ramă pe toaleta ei.

— Lily Halliday, rosti ea cu voce tare, zâmbind uşor. Dar tu, Emma? Tu cu cine te-ai căsătorit? Şi tu mă cauţi?

Peste puţin timp, Caroline luă din sertar o cămaşă de noapte din bumbac şi un prosop. Apoi coborî să facă o baie în faimoasa cadă din casa Maitland. Miss Phoebe şi Miss Ethel fuseseră primele persoane din Bolton care investiseră în această achiziţie modernă.

Caroline era în bucătărie şi-şi încălzea nişte lapte pe sobă când Guthrie îşi făcu apariţia prin uşa din spate. Se vedea că şi el făcuse baie şi-şi schimbase hainele, se răsese şi-şi potrivise părul.

Oarecum surprinsă să-l vadă, Caroline făcu ochii mari.

— Ce cauţi aici?

El îşi plimbă privirea peste cămaşa ei subţire.

— O caut pe soţia mea, răspunse el. Ai văzut-o?

Caroline nu se putu abţine să nu zâmbească, fiindcă el nu se lepădase de ea şi nu plecase fără să se uite înapoi.

— Stă chiar în faţa ta.

Guthrie veni şi o luă în braţe, strângând-o la pieptul lui.

— Mi-a fost teamă să mă ating de tine, Caroline, mărturisi el cu voce înăbuşită.

Ea-i aranjă gulerul.

— De ce?

— Din cauza copilului. Ai trecut prin atâtea în ultimele luni…

— Atunci încă mă mai vrei, se minună ea. Nu ai de gând să mă părăseşti.

El se încruntă.

— N-aveam de gând să plec nicăieri, tigroaico – nu fără tine, în orice caz. Doar eşti soţia mea.

Carolinei i se ridică inima în gât.

— Nimeni nu te-ar fi putu condamna dacă n-ai fi vrut să mai ai de-a face cu mine după tot ce s-a întâmplat.

Guthrie îi puse degetul arătător pe buze, apoi luă cratiţa cu lapte de pe sobă şi o puse pe podea pentru Tob. După aceasta, o ridică pe Caroline în braţe şi porni în sus pe scara de serviciu.

— Unde este camera ta? întrebă el când ajunseră pe hol.

Caroline îi arătă uşa, simţindu-se ca o mireasă tradiţională în noaptea nunţii. Gâtul îi era strangulat de emoţie şi jarul pasiunii începuse să mocnească în adâncul trupului ei.

Camera aceea mică părea şi mai aglomerată, acum că Guthrie era acolo. Forţa personalităţii lui părea să nu încapă între pereţii ei. El o întinse pe Caroline pe pat, apoi se aşeză să-şi scoată cizmele.

— O să locuim aici până ce va fi gata casa noastră, spuse el.

Caroline puse o mână pe spatele lui musculos, încercând să se asigure că el era într-adevăr acolo.

— Oricum n-aş vrea s-o părăsesc pe Miss Ethel acum, spuse ea.

El întoarse capul către ea, în timp ce-şi scotea cămaşa din pantaloni.

— O să am grijă să existe o cameră şi pentru ea în casa cea nouă, spuse el, dar amândoi ştiau că Miss Ethel nu avea să trăiască până atunci.

— Eşti un bărbat deosebit, Guthrie Hayes, spuse Caroline şi ochii i se umeziră de lacrimi.

Ochii lui Guthrie străluceau în timp ce îşi descheie cămaşa, o dezbrăcă şi o aruncă pe tăblia patului.

— Mă bucur că gândeşti aşa, tigroaico, răspunse el.

Apoi se ridică să-şi dezbrace pantalonii.

Caroline nu se putu abţine să nu-l admire; simţise lipsa acelei dimensiuni speciale pe care dragostea lui o dădea vieţii ei.

— Poate în primăvară vom putea pleca să le căutăm pe Lily şi pe Emma, spuse ea.

Lumina lămpii strălucea pe trupul lui gol când el se aplecă deasupra Carolinei şi-i prinse talia în palme.

— Până atunci, copilul va fi destul de mare pentru a călători, aprobă el, după care se aplecă să o sărute.

El îi dezmierdă buzele cu limba, apoi îi cuceri gura, iar Caroline scânci uşor şi-şi arcui spatele, dorind să-i simtă greutatea trupului deasupra ei şi bărbăţia înăuntrul ei. Dar el îi dădu de înţeles că nu avea de gând să se grăbească.

Încet, continuând să o sărute, îi trase cămaşa de noapte în sus până la talie. Apoi îi depărtă picioarele şi se aşează între coapsele ei,

tachinând-o cu bărbăţia lui şi cu promisiunea plăcerii.

— Asta vrei? şopti el, lipit de buzele ei înfiorate.

— Da, gemu Caroline. Da, Guthrie, toată – tare şi repede şi adânc…

El râse şi se aplecă s-o sărute pe gât.

— Aceeaşi tigroaică. Ştii ce vreau eu?

Drept răspuns, Caroline îşi scoase cămaşa de noapte, dezvelindu-şi sânii pentru el. Cu un mormăit de satisfacţie, Guthrie luă un sfârc şi-l prinse cu gura, modelându-l cu limba şi cu dinţii, înainte de a începe să-l sugă cu lăcomie.

Caroline răspunse cu un geamăt înfundat şi-şi ridică şoldurile către el, căutându-l.

El îi oferi doar începutul, numai ca s-o necăjească, în timp ce continua să-i sugă sânul.

În cele din urmă, Caroline nu mai putu suporta. Dorinţa ei era extrem de mare, în ciuda şi din cauza tuturor întâmplărilor prin care trecuse în ultimele săptămâni. Şi mai era şi faptul că Guthrie nu se atinsese de ea din noaptea aceea petrecută la staţia de diligenţă, când făcuse dragoste cu el în cada de afară, înconjurată cu o foaie de cort.

Ea se prinse cu mâinile de şoldurile lui.

— Nu pot să mai aştept, Guthrie, îl avertiză, apoi îl trase către ea.

El gemu neajutorat în timp ce ea îl primea tot mai adânc şi carnea ei se strângea, îl mângâia. Guthrie îi acoperi gura cu buzele, iar şoldurile lui începură să se mişte ritmic.

Trupul ei era umed de efortul de a-i răspunde la fiecare mişcare şi fiecare dintre ele o ducea tot mai aproape de focul argintiu care avea s-o încânte şi s-o purifice. Când arcul încordat al plăcerii se destinse, ea-şi încolăci picioarele pe trupul lui şi, unduindu-şi şoldurile, îl făcu să-şi verse sămânţa în ea.

Cu un strigăt înăbuşit, Guthrie explodă în ea, apoi se prăbuşi pe sânul ei, cu respiraţia tăiată. Caroline alunecă într-un somn profund, cu trupul potolit, cu spiritual calm.

În dimineaţa următoare, devreme, când se trezi, Guthrie nu mai era în pat. Ea se spălă şi se îmbrăcă în grabă, apoi se duse în camera lui Miss Ethel. Doamna

Penn era acolo, hrănind cu lingura acea fiinţă lipsită de voinţă şi nu zâmbi când o văzu pe Caroline.

— Bună dimineaţa, rosti, totuşi, Caroline.

Doamna Penn înclină din cap şi ridică din nou lingura la buzele lui Miss Ethel.

Hotărâtă să nu se lase dată la o parte, Caroline se apropie de pat.

— Miss Ethel a vorbit cu mine ieri, spuse ea.

Doamna Penn o privi cu neîncredere.

— Despre ce? întrebă ea.

— Cred că încerca să rostească numele surorii mele, Lily. Soţia pastorului dădu din cap.

— A fost aici o tânără doamnă cu numele acesta, în urmă cu câteva săptămâni, admise ea.

Caroline nu-şi putu struni nerăbdarea din voce.

— Aţi văzut-o? Aţi vorbit cu ea?

— Nu, răspunse doamna Penn cu indiferenţă. Nu ştiu decât ce mi-a spus Miss Ethel – că era foarte frumoasă şi că a întrebat de tine.

Făcu o pauză, să-şi dreagă vocea.

— În legătură cu tânărul acela cu care ai călătorit...

— Este soţul meu, o întrerupse Caroline. Are o mină de aramă în afara oraşului şi urmează să ne construim o casă chiar aici, în Bolton.

Doamna Penn avu bunul simţ să se arate jenată.

— Mda, dacă sunteţi căsătoriţi, presupun că nu e nimic rău în faptul că petrece atât timp aici.

— Mă bucur că gândiţi astfel, spuse Caroline politicoasă. Apoi o trimise pe doamna Penn acasă şi îşi petrecu dimineaţa îngrijind-o singură pe Miss Ethel. Îi citea din nou poezii, când faţa lui Miss Ethel se lumină şi păru că prinde puteri.

— Sora, rosti ea clar, apoi se prăbuşi moale pe perne. Caroline ştiu încă înainte de a-i atinge încheietura mâinii că n-avea să mai simtă pulsul, dar încercă. Apoi, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, îi închise ochii cu blândeţe şi ieşi din cameră cu paşi împleticiţi.

Coborî scările, apoi ieşi pe uşa principală a casei, aproape împiedicându-se de Tob, care stătea întins pe prima treaptă.

El scânci şi se ridică s-o întâmpine pe Caroline, frecându-şi nasul rece de palma ei. Ea-l mângâie pe cap, apoi porni pe alee şi ieşi pe poartă.

Oamenii strigau la ea în timp ce străbătea centrului oraşului, dar Caroline nu le dădu nicio

atenţie. Avea un singur gând şi acela era să-l găsească pe Guthrie.

El era la mină şi ea ştia asta, dar mai erau acolo câţiva oameni, care asamblau un echipament Acum mina era exploatată la nivel maxim.

Guthrie o zări imediat pe Caroline, îşi lăsă treaba, veni spre ea, şi o prinse cu mâinile de umeri.

— Miss Ethel? întrebă el.

Caroline înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

— E moartă. A murit.

Voia să plângă, simţea nevoia să plângă, dar nu putu scoate niciun sunet, nici măcar atunci când Guthrie o luă în braţe şi o strânse la piept.

— E-n ordine, şopti el. O să am eu grijă de tot.

Şi aşa făcu. Le explică pe scurt situaţia lucrătorilor săi, o urcă pe Caroline în căruţa lui şi porni înspre oraş. Se opri în drum să lase vorbă la antreprenorul de pompe funebre, apoi plecă mai departe, către biserică. După ce-l anunţă pe pastorul Penn, o conduse pe Caroline şi o instală la masa din bucătărie.

În timp ce pastorul era sus în cameră, Guthrie îi făcu soţiei sale un ceai şi-i puse o ceaşcă dinainte.

— Am comandat cheresteaua pentru casă, îi spuse el şi cuvintele lui păreau un colac de salvare aruncat în apele morţii. Copiii noştri vor creşte acolo, Caroline. O să fac dragoste cu tine în dormitorul cel mare, iar tu o să pregăteşti pui fript în bucătărie.

Ea ştia că Guthrie voia să-i spună că viaţa merge înainte şi-i era recunoscătoare pentru asta.

— Au fost bune cu mine, rosti ea cu voce plină de durere.

Guthrie îşi trase un scaun lângă ea şi îi ridică o mână la buzele sale.

— Ştiu, răspunse el.

— Ar fi însemnat aşa de mult pentru ele să ştie că ne-am căsătorit…

— Poate că ştiu, rosti Guthrie cu blândeţe.

O luă pe Caroline pe genunchii lui şi ea izbucni în lacrimi, umezindu-i cămaşa în locul unde-şi rezemase capul de umărul lui.

El o duse în braţe până în camera ei şi o puse la culcare într-o cămaşă de satin, după ce pastorul şi antreprenorul plecaseră, acesta din urmă luând-o pe Miss Ethel cu dricul lui.

— Nu pleca de lângă mine, şopti Caroline, ridicându-se în genunchi şi petrecându-şi braţele pe după gâtul lui Guthrie.

Valul de căldură care o cuprinse când se lipi de el o făcu să se ruşineze, având în vedere că una dintre persoanele cele mai dragi din viaţa ei abia murise, dar nu putea să-l nege. Era de parcă această pasiune bruscă şi violentă venea ca o reacţie împotriva morţii.

Se trezi în poala lui Guthrie, cu faţa spre el şi-l sărută lacomă, în timp ce degetele ei căutau cu disperare nasturii de la pantaloni.

El păru că o înţelege. Îi adună cu blândeţe poalele cămăşii şi i-o ridică peste cap. Apoi

împinse pantalonii în jos suficient de mult pentru a-şi elibera bărbăţia, pe care mângâierile Carolinei o pregătiseră deja.

Guthrie pătrunse în ea cu blândeţe, dar ea nu avea nevoie, nu accepta blândeţea. Se undui sălbatic pe trupul lui, până ce fu scăldată de apă din cauza efortului şi părul despletit i se lipi de faţă. Apoi, cu un ţipăt înfundat, se cutremură şi-şi azvârli capul pe spate, capitulând triumfătoare.

El îi murmură numele, apoi încremeni şi ea-i simţi sămânţa revărsându-se în trupul ei.

— Te iubesc, gemu el.

Caroline auzi cuvintele şi le lăsă, fericită, să-i pătrundă în inimă, dar nevoia ei de Guthrie nu fusese stinsă încă. Încă împreunată cu el, îi duse un sân la gură şi-l mângâie pe ceafă, şoptindu-i cuvinte dulci prea de preţ pentru a fi rostite cu voce tare.

El îi supse sânul o vreme, apoi mâinile sale începură să hoinărească pe trupul Carolinei cu mişcări tot mai disperate. Bărbăţia lui se ridică puternică şi fierbinte în trupul ei.

Caroline îl împinse pe spate şi începu să se mişte încet deasupra lui. Nu se lăsă cuprinsă de plăcere până ce nu-l aduse în stare de delir, şi nu-l stoarse de toată esenţa lui. Când clipa de plăcere sosi pentru ea, Caroline se lăsă pradă ei, unduindu-şi trupul şi savurând senzaţia mâinilor lui pe sânii ei.

Avură nevoie de timp să-şi revină pentru a se putea mişca şi, de data asta, Caroline fu cea

care-l duse pe Guthrie la culcare. După ce-i dezmierdă buzele umflate de sărut cu degetul arătător, se întinse alături de el şi-i dădu un sân. El gustă sfârcul cu limba, apoi îl prinse şi-i supse cu lăcomie, descriind cu mâna cercuri pe pântecul Carolinei.

Dimineaţa făcură dragoste din nou, apoi Caroline se sculă, se spălă, îmbrăcă o rochie neagră şi făcu pregătirile pentru înmormântare.

În după-amiaza aceea, Miss Ethel fu îngropată în cimitir alături de Miss Phoebe şi părea normal ca cele două surori să fie împreună din nou, într-o lume mai bună şi mai dreaptă.

Deşi era îndurerată, Caroline se desprinse de lângă mormânt cu inima împăcată. Într-o zi, avea să le revadă pe protectoarele ei în lumea îngerilor şi atunci urma să le povestească o mulţime de lucruri.

CAPITOLUL 25

Zăpada se vedea căzând prin ferestre şi pântecul Carolinei se rotunjise de-a binelea, în acea zi de sfârşit de ianuarie când ea găsi scrisorile în caseta cu bijuterii a lui Miss Ethel.

Cu mâinile tremurând, Caroline se împletici până la cufărul aflat la capătul patului lui Miss Ethel şi se aşeză, îşi apăsă o palmă pe pielea întinsă a pântecului, deschizând plicul cu cealaltă.

Scrisoarea era de la Kathleen Harrington, mama ei, şi înăuntru se afla un extras din bancă

în valoare de şapte sute cincizeci de dolari.

Cuprinsă de un amestec de emoţii – speranţă, neîncredere şi furie – Caroline citi de două ori scrisoarea pentru a înţelege sensul cuvintelor. Kathleen o căutase ani de zile, la fel ca pe surorile ei. Renunţarea la copii era actul cel mai regretat din viaţa ei, spunea ea. Iar acum spera la o întâlnire cu ele trei în Chigaco.

Caroline simţea că se sufocă în timp ce privea lung la cecul acela. Nu avea nevoie de banii aceia; mina lui Guthrie producea, casa cea nouă se ridica solida şi impozantă în marginea oraşului şi mai existau şi moştenirile lăsate de surorile Maitland.

Mototoli cecul şi-l azvârli jos, pe covorul decolorat.

Cealaltă scrisoare purta pe spate o adresă din Fox Chapel, Pennsylvania şi fusese expediată cu luni în urmă, la sfârşitul lui iulie. Caroline simţi în gât o înţepătură de speranţă şi de teamă de a nu fi dezamăgită şi când o deschise, scoase câteva pagini împăturite şi începu să citească.

28 iulie 1878

Scumpa mea Caroline,

Sper din toată inima ca, până ce scrisoarea mea va ajunge ia tine, să te fi întors acasă din expediţia în care ai plecat, sănătoasă şi...

O privire grăbită la sfârşitul scrisorii, îi arătă că scrisoarea era de la Lily şi ochii i se umplură de

lacrimi de bucurie pe măsură ce citi şi restul. Lily era fericită – singura excepţie era faptul că nu-şi găsise surorile – şi se căsătorise cu un bărbat pe nume Caleb Halliday, fost maior în Armata Statelor Unite. Aştepta un copil în iarnă şi spera ca într-o zi să se întoarcă la casa pe care şi-o ridicase în teritoriul Washington.

Caroline citea cuvintele acelea minunate pentru a treia oară, cu lacrimile şiroind pe obraji, când uşa se deschise scârţâind din balamale şi ea ridică ochii să-l vadă pe Guthrie în prag.

— Lily, spuse ea, întinzându-i scrisoarea.

Guthrie o luă şi o citi rapid, zâmbetul lărgindu-i-se cu fiecare cuvânt.

— S-a măritat cu un yankeu, nu? o tachină el, dându-i scrisoarea înapoi şi aplecându-se s-o sărute pe frunte. Ei, nu-i nimic. Fiindcă este sora ta, există toate şansele să-mi placă de ea.

Ajutată de Guthrie, Caroline reuşi să se ridice în picioare. Îşi petrecu braţele pe după talia lui şi-şi culcă fruntea pe umărul lui.

— Miss Ethel păstra scrisorile pentru mine, spuse ea. Au fost aici tot acest timp. N-ar fi trebuit decât să le caut.

Guthrie îşi strecură degetele sub bărbia ei şi-i ridică faţa spre el.

— Aveai nevoie de timp să-ţi potoleşti durerea, îi aminti el. În plus, eu cred că lucrurile se întâmplă atunci când trebuie să se întâmple.

Caroline schiţă o grimasă când copilul se mişcă, violent. Apoi urmă o durere îngrozitor de puternică.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea, respirând cu greutate. Guthrie, cred că copilul tău tocmai a hotărât că azi va fi ziua lui de naştere.

El făcu ochii mari şi, pentru o clipă, pielea i se făcu albă ca hârtia pe sub bronzul de iarnă.

— Ce? îngăimă el. Vrei să spui…?

— Vreau să spun că urmează să nasc copilul acesta. Chiar acum. Azi.

Guthrie se uită la ea cu o spaimă mută şi se apucă să o împingă înspre pat.

Ea se împotrivi.

— Nu aici. Vreau acasă, domnule Hayes, în patul nostru.

El arăta îngrozit, de parcă ea i-ar fi cerut s-o ducă la Denver, sau San Francisco.

— Dacă tu… dacă el se naşte în căruţă?

Caroline pufni în râs, apoi tresări, când un nou val de durere îi transformă muşchii din talie în oţel flexibil.

— El – sau ea – n-o să se nască în căruţă, Guthrie, răspunse ea răbdătoare, împleticindu-se înspre uşă. Dar cred că ar fi o idee bună să ne oprim la cabinetul doctorului Alien în drum spre casă şi să-i lăsăm un bilet pe panoul de mesaje.

Complet dezorientat, Guthrie o ajută pe soţia sa să coboare scările, îi puse pe umeri mantaua de lână albastră când ajunseră la uşa de la intrare şi o conduse cu atenţie prin verandă, în jos pe scări şi apoi, pe alee, până la poartă. Până ce ajunseră în stradă, însă îşi recăpătase simţul umorului şi mormăi, spunând că parcă urca în

căruţă un urs, în loc de nevasta pe care deseori o caracterizase drept *„slăbănoaga”.*

Abia după ce căruţa porni la drum, Caroline observă că încă mai strângea în mână scrisoarea de la Lily. Cea de la Kathleen rămăsese sus, în camera lui Miss Ethel, la un loc cu cecul acela de care n-avea trebuinţă.

Guthrie mână cât putu de repede pe străzile acoperite de zăpadă şi sări aproape din mers, din căruţă când ajunseră la cabinetul doctorului.

Ca de obicei, doctorul Alien nu era acolo şi Caroline zâmbi printre contracţii când soţul ei scrijeli cu creta: *„Soseşte copilul Hayes, vino repede!”* pe tabla agăţată pe perete, lângă uşa cabinetului.

Până să ajungă la casa lor, o construcţie albă cu trei etaje cu frontoane şi un foişor, plus o verandă în stil sudist, zăpada începuse să cadă cu fulgi de mărimea oului de găină şi fusta Carolinei era complet udă.

Mary O’Hally, menajera irlandeză pe care Guthrie o angajase imediat ce casa fusese gata, îi aştepta în verandă.

— Ştiam eu! cotcodăci femeia cea roşcată, când Guthrie o ajută pe Caroline să coboare din căruţă, după care o împinse pe poartă, apoi pe alee, înspre casă. Am avut azi noapte un vis limpede ca lumina zilei.

Sus, în dormitorul principal, care se întindea pe toată lăţimea camerei şi pe jumătate din lungimea ei, Mary făcu focul, în timp ce Guthrie o dezbrăcă pe Caroline şi o ajută să îmbrace o

cămaşă de noapte curată. Caroline nu era aşa de rău încât să nu se poată dezbrăca singură, dar soţul ei nu-i dădu nicio şansă.

— O să fie băiat, insistă Mary, scuturând un deget înspre Caroline, în timp ce Guthrie o aranja în pat. Ţine minte cuvintele mele, doamnă Hayes. Visele mele nu mint.

Caroline fu cuprinsă de un nou val de durere de data aceasta mai feroce decât celelalte. Ea se agăţă de mâna lui Guthrie şi făcu o mărturisire care ştia că n-o să-l liniştească deloc.

— Mi-e frică.

El se aşeză pe marginea patului şi-i sărută mâinile.

— Şi mie, răspunse el cu o voce sugrumată.

Ca de obicei, el arăta nelalocul lui, aşa cum stătea acolo, sub baldachinul tivit cu dantela patului.

Durerile facerii progresau rapid şi Carolinei i se părea ciudat că, atunci când venea durerea, ea scotea aproape aceleaşi sunete ca atunci când atingea culmile pasiunii. Paradoxul era că, deşi nu suferise dureri aşa de mari în toată viaţa ei, n-ar fi dat această experienţă pe altceva.

Guthrie pleca de lângă Caroline numai pentru a ţine în viaţă focul care ardea în şemineul dormitorului. În restul timpului, îi dădea Carolinei mâinile să se agaţe de ele şi-i şoptea cuvinte de încurajare. Între contracţii, când ea se străduia să-şi regleze respiraţia, el o făcea în mod intenţionat să râdă. Când ea-şi arcuia spatele şi ţipa, el îi punea capul pe pieptul lui şi-i masa

pântecul tare ca piatra cu mişcări blânde.

Era întuneric afară când veni doctorul, dar Caroline mai putea să vadă fulgii de zăpadă, prin ferestrele mari din faţa patului. Dincolo de ele erau luminile oraşului, clipind ca nişte stele căzute de pe cer.

Doctorul era în vârstă şi atitudinea lui era încurajator de calmă. El i se adresă lui Guthrie pe un ton potolit:

— Mă-ntreb dacă mă pot baza pe tine că poţi să încălzeşti nişte apă, domnule Hayes. O să ne trebuiască peste puţin timp.

Nerăbdător să fie de ajutor, Guthrie încuviinţă din cap, o sărută pe Caroline pe frunte şi ieşi din cameră.

Cu trupul scăldat de sudoare, sfâşiată de durere, Caroline îi zâmbi chinuit doctorului.

— Ai vrut numai să te descotoroseşti de el, îl acuză ea amuzată.

Doctorul Allen chicoti şi ridică din umeri. După ce-şi dezbrăcă haina, îşi descheie butonii şi-şi suflecă mânecile.

— Soţii nu sunt, de obicei, de prea mare ajutor în timpul consultaţiilor, mărturisi el. Şi pe urmă, bietul om arata de parcă era gata să leşine.

După ce se spălă bine pe mâini până la coate, doctorul se apropie de pat şi dădu cuvertura la o parte.

Caroline era prinsă în cleştele unui nou val de durere când el începu s-o examineze şi, când contracţia se domoli, doctorul zâmbi.

— N-o să mai dureze mult, Caroline, spuse el.

Micuţul este grăbit să apară pe lume.

Mary intră neauzită în cameră, goli ligheanul şi turnă apă proaspătă din cană. Doctorul Alien se spălă din nou pe mâini, dar nu-şi dădu mânecile jos.

O nouă contracţie o făcu pe Caroline să ridice şoldurile de pe pat şi să ţipe animalic, şi Guthrie dădu buzna în cameră, ţinând în mână o găleată cu apă fierbinte.

— Nu puteţi face ceva să n-o mai doară? întrebă el agitat, de parcă suferinţa Carolinei ar fi fost cumva din vina doctorului.

Răbdător, doctorul scutură din cap.

— Acum nu putem face altceva decât să aşteptăm, spuse el, deşi Caroline ar face bine să se plimbe puţin.

Înainte ca ea să protesteze că nu merge nicăieri, Guthrie o ridicase deja în picioare. O scoase afară pe hol, unde începură să se plimbe de colo-colo. După o oră, agonia Carolinei era atât de mare, încât ea începu să suspine şi declară că nu mai putea face nici măcar un pas.

Guthrie o duse înapoi în patul pe care Mary îl despuiase de cearşafurile de mătase şi de cuvertura dantelată şi îl acoperise cu cearşafuri de bumbac proaspăt spălate, dar vechi.

Patul era moale şi reconfortant, ca un cuib.

— Cred că suntem pe drumul cel bun, declară doctorul Alien, după ce o examină din nou pe Caroline.

Apoi îi sugeră lui Guthrie să iasă din cameră.

Domnul Hayes refuză într-un limbaj colorat şi

se aşează pe partea laterală a patului, s-o susţină pe Caroline de spate, în timp ce ea ridicase genunchii şi împingea copilul să se nască.

Procesul dură mult şi fu extrem de dificil dar, tocmai când Caroline credea că o să moară de durere, şi de efort, simţi cum copilul se desprinde din trupul ei.

Râzând de încântare, bucuros de parcă experienţa era complet nouă pentru el, doctorul Alien prinse copilul în mână şi-i curăţă gura cu dexteritate.

— Domnule şi doamnă Hayes, rosti el jovial, aşezând copilul care ţipa în braţele Carolinei, vi-l prezint pe fiul dumneavoastră.

Caroline se uită uimită la băieţelul ei, apoi la pântecul încă bombat.

— Se pare că tânărul nostru n-a sosit singur, explică doctorul în timp ce tăia cordonul care lega copilul de Caroline.

Mary luă copilul din braţele Carolinei să-l spele şi să-l înfeşe, iar Caroline fu prinsă din nou în cleştele durerii. Spasmele durerii îi sfâşiară trupul iarăşi, mai ţipă o dată şi-i dărui încă un fiu soţului ei. Ea întoarse capul către Guthrie în timp ce doctorul tăia cel de-al doilea cordon ombilical şi Mary îi punea din nou în braţe primul lor fiu şi văzu lacrimi în ochii lui.

— Te iubesc, spuse ea.

El se lăsă în genunchi lângă pat şi o sărută apăsat.

— Şi eu te iubesc, răspunse el cu voce sugrumată.

Guthrie mângâie capul mic şi fragil al primului său născut cu o mişcare plină de tandreţe şi de uimire.

Caroline era epuizată şi, deşi ecoul durerii încă îi mai dăinuia în trup, era extaziată. Starea ei emoţională semăna foarte mult cu ceea ce simţea Guthrie când făcea dragoste cu ea şi plăcerea deveni aproape prea mare pentru a putea fi suportată.

Mary aşează celălalt copil alături de Caroline, apoi ea şi doctorul ieşiră afară, lăsându-i singuri pe membrii familiei Hayes.

Cu multă blândeţe, Guthrie se aplecă şi sărută mânuţele delicate ale copiilor, cu ochii aprinşi de emoţie.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru un asemenea dar? şopti el, privind la faţa Carolinei de parcă nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos.

— Poţi să-mi dăruieşti şi alţi fii, răspunse Caroline, cu ochii de asemenea scăldaţi în lacrimi. Oh, Guthrie, niciodată nu m-am simţit mai aproape de tine ca acum. Mă simt de parcă sufletele noastre s-au unit, aşa cum au făcut-o trupurile noastre.

— Şi eu simt la fel, spuse el.

Apoi luă copiii pe rând şi-i aşeză cu grijă în frumosul leagăn de lemn, pe care-l construise şi-l încrustase cu mâinile lui. După aceea, se întoarse şi se lungi peste cuverturi alături de Caroline şi-o luă în braţe, cuprinzându-i un sân cu mâna şi sfârcul înmuguri, supus, sub degetele

lui.

Caroline se înfioră şi oftă greoi, de parcă însuşi sufletul ei s-ar fi împerecheat cu sufletul lui Guthrie, producându-i o eliberare mult mai profundă decât simţise vreodată fizic.

Spre sfârşitul zilei, sânii Carolinei se umplură cu lapte şi Guthrie rămase să privească în extaz cum ea-i hrănea fii pe rând.

— Ce nume o să le punem? întrebă el.

Caroline zâmbi, mângâind capul celui de-al doilea născut. Acesta sugea la fel de lacom ca tatăl său, dar ochii ei priveau spre celălalt fiu, care dormea, sătul, în leagăn.

— Acela este Guthrie Hayes Îl, anunţă ea. Şi acesta, spuse ea, aplecându-se să sărute căpşorul gol, acesta este Robert – Robert Edward Lee, după numele generalului pe care tatăl tău l-a servit cu curaj şi credinţă.

Ochii lui Guthrie se umplură iarăşi de lacrimi şi el se ridică să scormonească jarul din vatră până ce-şi reveni.

Luna februarie fusese foarte bogată în zăpadă şi friguroasă, dar copiilor le mergea bine. Când a venit luna martie, Caroline i-a lăsat cu Mary, s-a învelit în mantaua ei cea mai călduroasă şi s-a dus la mină.

Îl găsi pe Guthrie în clădirea birourilor, singur. Se duse la el şi-l luă de mână.

Îşi lipi buzele de urechea lui şi şopti.

— Am nevoie de soţul meu.

Apoi, fără să-i dea prea mult timp să-i răspundă, îl conduse la uşă şi-i dădu paltonul şi

pălăria.

El era emoţionat ca un adolescent, dar era şi foarte nerăbdător. La urma urmei, trecuseră atâtea săptămâni lungi de când nu mai dormiseră împreună şi trupul lui era la fel de înfometat ca al ei.

Ajunşi acasă, urcară scările împreună, ignorând-o pe Mary, care îi anunţa veselă că sosise o scrisoare pentru doamna Hayes.

După ce închiseră uşa de la dormitor în spatele lor, Caroline îi luă lui Guthrie paltonul şi pălăria şi le aruncă pe podea, apoi îi dădu bretelele jos şi-i scoase cămaşa din pantaloni. Când îl descheie la nasturi şi-şi răsfiră degetele pe pieptul lui, îi simţi sfârcurile întărindu-se sub palmele ei şi sorbi cu plăcere geamătul lui de dorinţă.

Odată cu naşterea copiilor, între ei se formase un nou fel de legătură şi Caroline simţi o dulce agonie de bucurie când îngenunche la picioarele soţului ei, în faţa focului şi, cu mişcări lente, îi descheie centura şi nasturii de la pantaloni.

Bărbăţia lui izbucni afară, gata pregătită şi Guthrie gemu când Caroline îi coborî pantalonii în jos pe coapse şi, plină de îndrăzneală, îl cuprinse cu gura. Îşi afundă degetele în părul ei şi bolborosi incoerent, în timp ce ea îi aducea bucurie.

— Te vreau, imploră el gutural, când ştiu că n-o să mai poată rezista multă vreme atenţiilor acordate de buzele şi limba ei.

Dar dragostea Carolinei faţă de Guthrie căpătase o dimensiune nouă, motiv pentru care

nu se putea desprinde de el. Îi strânse şoldurile în palmele ei şi-l ţinu prizonier până când el capitulă.

Guthrie se prăbuşi pe covorul din faţa şemineului, trăgând-o pe Caroline după el şi ea ştiu că răzbunarea lui va fi cruntă, fiindcă îl chinuise atât de tare. Hainele de pe ei zburară ca luate de vânt şi Guthrie rămase stăpân pe sânii care-i hrăneau pruncii.

— Sunt atât de frumoşi, gemu el, dar Caroline se simţi jenată, fiindcă pe sfârc se ivi un picur de lapte.

Guthrie o dezmierdă cu limba, o modelă şi o supse până când sfârcul deveni rozaliu şi se întări. Găsi apoi cu mâna grădina ei secretă şi-o invadă, punând stăpânire pe comoara ei palpitândă.

Ea scânci sub atingerea rotundă a degetelor lui, iar el continuă să-i sărute, să-i dezmierde şi să-i muşte sfârcul.

— Guthrie, imploră ea, ridicând şoldurile de pe covor în căutarea lui, te doresc atât de mult… nu mai pot să suport…

El alunecă în jos, acoperindu-i pântecul cu sărutări, apoi se aşeză între coapsele ei. Îi puse genunchii pe umerii lui musculoşi şi îşi plimbă privirea pe trupul ei alb şi mătăsos şi zâmbi.

— Şi-o să mă doreşti încă şi mai mult, o avertiză el cu voce guturală.

Apoi se aplecă şi o cuprinse cu gura.

Caroline scăpă un ţipăt înăbuşit şi-şi ridică mâinile deasupra capului, iar mâinile lui Guthrie

alunecară lent pe şoldurile ei, pe pântec şi puseră apoi stăpânire pe sânii ei. Ea-şi înfipse călcâiele în spatele lui şi se arcui de spate, în timp ce el o chinuia tiranic cu limba.

Capul ei zvâcnea într-o parte şi-n alta pe covor şi carnea îi strălucea în lumina focului, în timp ce plăcerea căpătă proporţii sălbatice.

— Tot oraşul o să audă… izbucni Caroline, în timp ce trupul ei se pregătea să primească extazul produs de Guthrie.

Ea-şi împleti picioarele pe după gâtul lui când primul spasm trecu peste ea ca un val emoţional.

— O să… oh, Doamne, Guthrie… Eu…

El continuă, neîndurător, făcând-o să răspundă până la ultimul fior, ultimul oftat, ultimul geamăt, înainte s-o coboare înapoi pe covor. Ea sperase să aibă o clipă de răgaz, dar Guthrie o excită din nou şi se pricepea al naibii de bine s-o facă.

Ridicându-i un picior de pe umărul lui, el îi sărută pielea fină de dinapoi a genunchiului, apoi glezna şi talpa. Repetă apoi ritualul cu celălalt picior, după care se lungi alături de ea, să-i modeleze sfârcurile cu mâna, să-i guste urechea cu gura.

— O să fie minunat să pot pătrunde din nou în trupul tău, doamnă Hayes, îi şopti el şi Caroline fu străbătută de un fior de anticipaţie.

— O să fie minunat să te primesc din nou, domnule Hayes, răspunse ea, alunecând cu mâna în jos pe pântecul lui până ce-i găsi

bărbăţia.

El era deja tare ca o bară de oţel şi Caroline savură senzaţia de flexibilitate dintre palma şi degetele ei.

Pe neaşteptate, el se rostogoli deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea pe coate şi pe braţe şi-şi aplecă buzele pe gura ei.

Sărutul lui în sine era o posedare atât de dulce-amară, atât de puternică, încât Caroline se simţi prinsă în vârtejul ei ca o frunză luată de ape învolburate. Când Guthrie alunecă în ea, pătrunzând-o în forţă, ea-şi ridică şoldurile să-l primească.

El îşi desprinse buzele de gura ei, cu respiraţia întretăiată, ridicându-se pe palme, alunecă afară din trupul ei, apoi iarăşi înăuntru. Ochii lui verzi, întunecaţi, aruncară o vrajă asupra ochilor ei cafenii, pe care-i ţineau captivi. Cu o încetineală chinuitoare, o pătrunse din nou.

Stăpânirea lui de sine însemna iadul pentru Caroline. Trupul ei zvâcni către el, păru apoi să explodeze în jurul lui şi Caroline fu ameţită de lumina ei orbitoare. Îşi încolăci picioarele pe trupul lui şi ţipă lung, înăbuşit, fără să mai ştie de nimic în afară de trupul lui şi de puterea lui de dominare. Când, în sfârşit, rămase nemişcată, cu lacrimile curgând şiroaie, căci îi părea că însuşi sufletul ei îi fusese smuls şi pus apoi la loc, avu bucuria de a-l vedea pe Guthrie atingând culmea extazului.

Un suspin gutural izbucni din pieptul lui şi el se scufundă din nou în trupul ei, iar Caroline îl

apucă de şolduri şi strânse ca pentru a-l forţa să-şi verse esenţa până la ultimul strop. Ochii lui se aburiră şi respiraţia i se tăie, dar trupul lui continua să se onduleze pe trupul ei, dând mereu şi mereu…

— Caroline, imploră el. O, Doamne, Caroline…

Într-un târziu, trupul lui puternic rămase nemişcat şi el se prăbuşi alături de ea, cu capul pe sânii ei. Ea-l mângâie pe spate şi pe cap până ce el îşi recăpăta suflarea şi, imediat după aceea, îi prinse sfârcul cu gura şi ritualul începu de la capăt. Scrisoarea aştepta pe farfuria Carolinei, când, două ore mai târziu, ea coborî la cină, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucitori, cu faţa înconjurată de părul negru ca de un nor întunecat. Se încruntă când văzu ştampila de pe plic, care arăta că mesajul fusese scris foarte recent. Deşi scrisul nu-i era familiar, adresa de pe spate îi era cunoscută: plicul acela alb fusese pus la poşta din Fox Chapel, Pennsylvania.

Zâmbetul Carolinei se stinse şi deschise plicul. Oare se întâmplase ceva cu Lily? Oare abia aflase câte ceva despre surorile ei ca să le piardă din nou?

— Se află în Chigaco! strigă Caroline după ce citi scrisoarea până la capăt.

Flutură plicul spre Guthrie.

— Este de la doamna Joss Halliday, şi zice că Lily s-a dus în Chicago să ne caute, pe Emma şi pe mine!

Guthrie zâmbi şi întinse mâna spre platoul cu biscuiţi.

— Atunci, cred că e cazul că pornim înspre est, doamnă Hayes. Părerea mea este că, dacă tu ai primit o scrisoare şi un cec, la fel au primit şi surorile tale. Vom începe prin a-i face o vizită misterioasei Kathleen.

— Dar nu ştiu unde locuieşte, se tângui Caroline. Am aruncat scrisoarea de la ea.

— Iar eu m-am dus şi am luat-o de acolo după ce tu ai născut. O găseşti în sertarul de sus din dreapta de la biroul meu.

Uitând de cină, Caroline sări de pe scaun şi se aplecă să-l sărute pe soţul ei pe creştet.

— Eşti un înger, Guthrie Hayes! exclamă ea.

El pufni în râs.

— Nu ai spus la fel acum o oră, când te-am pus pe marginea patului…

— Guthrie! îl întrerupse Caroline, cu obrajii în flăcări.

Dar, deja spera că el o să facă la fel la terminarea serii, când aveau să se retragă în camera lor. Ea se prefăcu indignată când el o ciupi de fund înainte să plece de lângă el. Găsi scrisoarea acolo unde-i spusese Guthrie şi o citi până o învăţă pe dinafară, de la dată până la sentimentele transmise în încheiere.

În dimineaţa următoare, Guthrie îl puse pe maistrul său să se ocupe de treburile minei, după care familia Hayes se îmbarcă într-un tren care mergea către est, împreună cu Mary, care avea să aibă grijă de copii. Caroline avea mari speranţe şi, deşi încerca să le ţină în frâu pentru a evita o eventuală dezamăgire, ele căpătau tot

mai mult aripi.

Călătoriră timp de cinci zile, petrecându-şi nopţile în cuşetele nu mai mari decât un dulap. Caroline abia mai putea îndura aşteptarea. Când ajunseră în Chicago, nu mai vru să aştepte nici măcar până să închirieze camere la hotel. Insistă să caute imediat o trăsură şi Guthrie o urmări, zâmbind, cum îşi hrăneşte pruncii pe rând, în timp ce trăsura îi ducea la adresa pe care le-o dăduse Kathleen în scrisoarea ei. Mary privea cu discreţie în altă parte, şi nu era un secret că nu era de acord cu felul deschis în care domnul şi doamna Hayes tratau aceste lucruri.

Când ajunseră la destinaţie, Caroline scosese deja capul pe fereastră şi văzu o altă trăsură aşteptând în faţa casei. Nici nu aşteptă ca trăsura lor să oprească bine, că deschise grăbită portiera şi o porni înspre poarta casei. Guthrie nu o însoţi, deşi Caroline ştia că el va fi acolo să o susţină şi să o încurajeze, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Ajunsese la jumătatea aleii când auzi un pian şi două voci răsunând în perfectă armonie. Ochii i se umplură de lacrimi şi un suspin i se ridică în gât când desluşi cuvintele cunoscute...

Trei flori pe pajişte-nflorite
Îşi odihneau petalele în soare,
O margaretă, un crin şi-un trandafir...

Ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, Caroline deschise grăbită uşa de la intrare fără a

mai bate şi se orientă după cântecul care continua să răsune.

Trecând printr-o uşă ovală, o găsi pe Lily, mlădioasă, blondă şi incredibil de frumoasă, cu faţa scăldată de lacrimi. Iar la pian stătea Emma, cu minunatul ei păr arămiu, şi cu ochii ei albaştri, atât de frumoşi.

Când corul începu din nou, Caroline îşi adăugă vocea celorlalte două, iar Lily şi Emma întoarseră către ea feţele uimite şi încântate.

— Caroline! exclamară cele două surori ale ei într-un glas, uitându-se la ea de parcă nu le venea să creadă că era acolo.

Şi apoi, pentru prima dată după paisprezece ani, Lily şi Caroline şi Emma se îmbrăţişară, suspinând de bucurie.

— Unde aţi fost? întrebă Lily când se mai liniştiră puţin, uitându-se când la Caroline, când la Emma.

— Oh, este o poveste foarte lungă, suspină Caroline, cu faţa strălucind de bucurie, sărutând-o pe obraz pe Emma, apoi pe Lily, mirându-se cum de putea să suporte atâta bucurie, cum de putea să se simtă atât de întreagă.

Cuprinzându-şi surorile pe după taliile subţiri, le conduse către o canapea largă aflată la îndemână, unde se aşezară, uitând cu totul de restul lumii.

— Mi s-a spus că ai fost răpită de un bărbat îngrozitor, care avea un câine beţiv! exclamă Lily, făcând ochii mari.

Caroline izbucni în râs.

— M-am măritat cu bărbatul acela, iar câinele l-am convertit, spuse ea, apoi le povesti pe scurt ce se întâmplase de când se despărţiseră. Încheie anunţând naşterea recentă a celor doi fii ai ei.

Lily stătea între Emma şi Caroline, ţinându-le mâinile în mâinile ei.

— Dar tu, Emma? Tu unde ai fost în toţi aceşti ani?

Emma zâmbi şi-şi şterse ochii cu gesturi delicate, folosind o batistă cu margini de dantelă.

— Eu m-am îndrăgostit de un proscris, spuse ea. Acum avem o casă frumoasă în New Orleans şi o fetiţă abia născută căreia i-am pus numele voastre.

Lily scăpă o exclamaţie de încântare. Caroline îşi aminti că surorile sale mai mici găseau întotdeauna bucurie în lucrurile simple. Scoase un medalion de sub corsajul rochiei şi le arătă o mică fotografie a celor doi fii ai ei. Caroline pierdu noţiunea timpului. La un moment dat, Guthrie veni să aducă în casă copiii şi bona, dar avu grijă să nu se amestece în discuţia lor. Ceilalţi doi soţi, impozantul Caleb Halliday şi chipeşul soţ al Emmei, Steven Fairfax, sosiră şi ei ceva mai târziu.

— Aşadar, oftă Lily, stând în picioare pe covorul din faţa şemineului, cu spatele la cameră, aici a locuit mama în tot acest timp. Mi-am imaginat-o trăind într-o dugheană şi bând în neştire.

Emma o apucă pe Lily cu blândeţe de umeri.

— Haideţi să cădem de acord şi să o iertăm, rosti ea cu blândeţe. Până la urmă ne-am regăsit, şi toate avem soţi pe care-i iubim şi copii frumoşi. Trecutul ne-a produs destulă suferinţă. Eu nu vreau să mă mai gândesc la el nici măcar o singură clipă.

Caroline se aşeză la măsuţa de toaletă şi luă în mână o fotografie mică. Nu-şi amintea când fusese făcută şi nici s-o mai fi văzut înainte de ziua aceea nefericită când ea şi surorile ei fuseseră îmbarcate în trenul de orfani, dar, de sub geamul ramei, o priveau trei feţe mici, cunoscute. A ei, a lui Lily şi a Emmei.

— Ea ne-a iubit, spuse Caroline. A vrut să-şi repare greşeala. Este suficient.

Lily şi Emma încuviinţară dând din cap.

În ziua următoare, cele trei familii se adunară la casa pe care şi-o luaseră Lily şi soţul ei, iar Caroline fu mulţumită de alegerea făcută de sora ea – Caleb era un bărbat cumsecade, chipeş şi hotărât, potrivit pentru a avea grijă de Lily. Steven al Emmei nu era tot aşa de înalt precum Caleb, dar era la fel de chipeş, cu părul lui castaniu şi ochii aceia ageri, inteligenţi, şi avea în plus o graţie în mişcări care îi plăcea mult Carolinei.

După cină, soţii – doi rebeli şi un yankeu, se gândi Caroline cu un zâmbet – rămaseră lângă şemineul din salon, să bea coniac şi să fumeze. În timpul acesta, Caroline, Lily şi Emma îşi traseră scaunele în cerc, încă încercând să-şi

împărtăşească miile de lucruri care li se întâmplaseră de când părăsiseră trenul de orfani. Copiii dormeau alături în coşuleţele lor împodobite cu perne colorate, supravegheaţi îndeaproape de bonele lor.

Se făcuse târziu şi cele trei surori încă stăteau la poveşti, oprindu-se din când în când din cauza lacrimilor stârnite de vreo amintire, sau pur şi simplu de bucuria de a fi din nou împreună.

Caleb, Steven şi Guthrie plecară fiecare în camerele lor, iar copiii se treziră şi aşteptau să fie hrăniţi.

Caroline, Lily şi Emma stătură de vorbă cât îşi hrăniră copiii la sân, apoi îi puseră înapoi în pat.

Se iveau zorile când Lily rosti cu tristeţe:

— Nu pot să suport gândul că va trebui să mă despart din nou de voi. Mi-aş dori să putem locui toate trei în acelaşi oraş, dar eu şi Caleb trebuie să ne întoarcem acasă la timp pentru însămânţările de primăvară.

Emma încuviinţă din cap, şi părul ei minunat străluci în primele raze ale dimineţii.

— Iar noi avem o viaţă în New Orleans.

Caroline se gândi la Bolton şi la casa ei frumoasă şi la mină. Ştiu că se putea întoarce acolo cu inima împăcată fiindcă găsise acea parte care lipsea vieţii ei – pe surorile ei.

— Am putea să ne întâlnim toate trei o dată sau de două ori pe an, poate în San Francisco sau în Denver.

Emma şi Lily dădură din cap, fericite.

— Şi putem să ne scriem. Important este că

ne-am regăsit. Când o să mă gândesc la voi, o să pot să-mi spun: „*Lily este aici”*, „*Emma este acolo”.*

Lacrimile îi umplură ochii din nou, dar erau lacrimi de fericire.

— Vă iubesc atât de mult, încheie ea.

Lily şi Emma izbucniră într-un râs amestecat cu suspine şi luând-o pe Caroline de talie, se adunară în cerc şi-şi aplecară frunţile, atingându-şi capetele. Undeva, în depărtare, în cealaltă parte a oraşului, unde cu atâta vreme înainte începuse aventura lor, fluieră o locomotivă, răsunând ca o binecuvântare stridentă.

SFÂRŞIT

Frumoasa învățătoare dintr-un mic orășel din Wyoming, Caroline Chalmers, a făcut ceea ce o doamnă nu face niciodată: a intrat cu fruntea sus în cîrciumă ca să vorbească cu temerarul Guthrie Hayes. Mai mult decît atît, i-a cerut ajutorul. Trebuia să-și scape logodnicul de spînzurătoare și era dispusă să facă orice pentru a-l salva pe iubitul ei Seaton Flynn.

Și atunci de ce i s-a tăiat răsuflarea cînd a privit în ochii verzi ai lui Hayes? Caroline a înțeles mult prea tîrziu cît de periculoasă era cu adevărat cererea ei. Puternicul, îndrăznețul soldat nu i-ar fi refuzat nimic, indiferent cît de greu ar fi fost... dar mai întîi voia să o învețe totul despre puterea iubirii...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

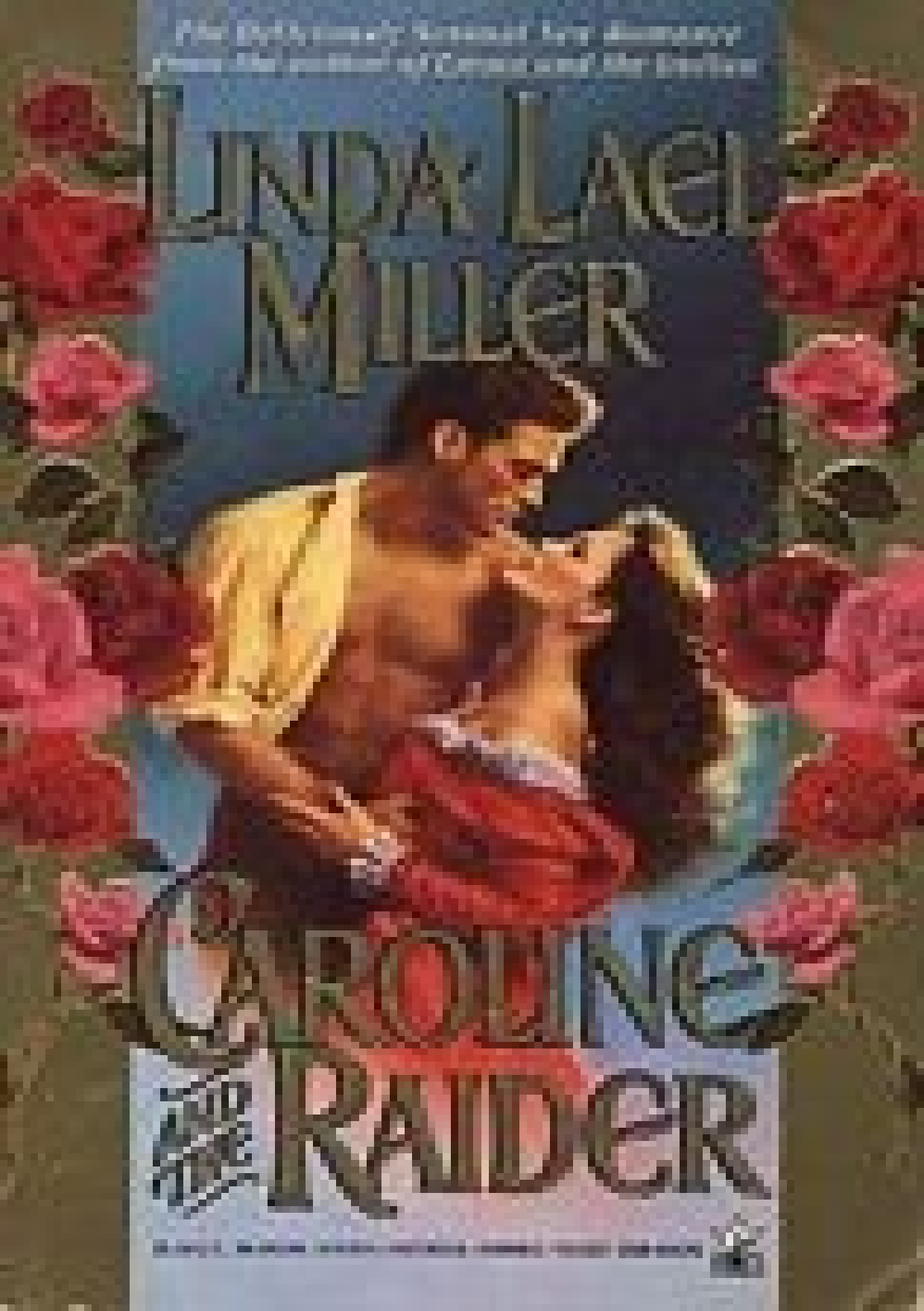
LINDA LAEL MILLER
CAROLINE
RAIDER